

**ДЪГЛАС ПРЕСТЪН, ЛИНКЪЛН
ЧАЙЛД
ЗАБРАНЕНА ЗОНА**

Превод от английски: Марин Загорчев, 2009

chitanka.info

*Символите ни света обливат
като стрели, изстреляни от лък
към звездното небе,
подобно копия в плътта ни се
забиват.*

*Като пожар из степите
бушуват,
възседнали бизони.*

Франкли
н Бърт

*Един прозорец към апокалипсиса е
предостатъчен.*

Сюзан Райт и Робърт
Л. Синшаймър,
Бюлетин по атомна
физика

ВЪВЕДЕНИЕ

Отвъд обширната зелена ливада долитаха звуци, толкова тихи, че човек би си помислил, че идват от граченето на гарвани в близката гора или от рева на магаре в стопанството от другата страна на мътната река. В пролетната утрин цареше почти пълен покой. Едва при повнимателно заслушване човек си даваше сметка, че звуците всъщност са писъци.

Масивната административна постройка на болницата във Федъруд Парк се гушеше полускрита под вековни тополи. От задния вход бавно потегли линейка, чакълът на алеята заскърца под колелата ѝ. Отнякъде се чу съскането на врата с пневматичен механизъм. Отстрани на сградата имаше малка бяла служебна врата. Когато наближи, Лойд Фоси зарови, без да се замисля, из джоба си за електронната карта. Опита се да си припомни мелодията на концерта за пиано в ми минор от Дворжак, но се отказа. Тук, в сянката на сградата, писъците се чуваха много по-ясно.

В стаята на сестрите звъняха телефони, из цялото помещение бяха разхвърляни листове.

— Добро утро, доктор Фоси — поздрави сестрата.

— Добро утро. Пак ли от Албукерк?

— Сутринта рано пристигнаха двама, един след друг — обясни тя. Разрови картоните с една ръка, с другата му подаде няколко. — А сега и този. Мисля, че вече сте го чули.

— Не можах да не подслушам. — Фоси отвори картоната на новия пациент, опипа джоба си за химикалка, подвоуми се. — Този гръмогласният за мен ли е?

— Доктор Гарът го пое — отвърна сестрата. Вдигна поглед. — За вас е първият.

Някъде се отвори врата. Писъците отново се чуваха, този път много по-силно, хор от тревожни гласове сякаш опитваше да ги заглуши. Вратата отново се затвори и в помещението зазвуча обичайното тихо жужене, характерно за работеща кантора.

— Искам да видя пациента — заяви Фоси.

Върна картоните на сестрата и взе една папка. Прегледа набързо данните за пациента — пол, възраст. В същото време се опита да възстанови акордите на андантето на Дворжак в главата си. Думите „Отделение за принудително задържане“ привлякоха вниманието му.

— Вие видяхте ли първия пациент? — попита той тихо.

Сестрата поклати глава:

— Говорете с Уил. Той го прие преди около час.

Отделението за принудително задържане имаше само един прозорец — от кабината на охраната към стълбището за Отделение 2 в мазето. Доктор Фоси натисна звънеца и бледото, космато лице на Уил Хартунг тутакси се показа зад плексигласовото стъкло. След това също толкова бързо се скри, вратата се отключи със силно изщракване, подобно на изстрел.

— Какво става, докторе?

Пазачът се намести отново зад бюрото си и избута встрани томче със сонетите на Шекспир.

— Всичко става, Уил — отвърна Фоси и погледна книжката.

— Много забавно, доктор Фоси. Пропилявате си таланта с тази лекарска професия.

Уил му подаде книгата за регистрация, подсмръкна силно. На отсрещната страна на стаята новопостъпилият санитар попълваше някакви картони.

— Разкажи ми за пациента, когото си приел тази сутрин, Уил.

Фоси се подписа в регистрационната книга и я върна на пазача. Стисна папката, която носеше под мишница. Уил вдигна рамене:

— Темерут. Не е от приказливите. — Пак вдигна рамене. — Нищо чудно, като се има предвид колко халдол е изгълтал напоследък.

Фоси се намръщи и отново отвори папката. Този път прочете причината за постъпване на пациента в болницата.

— Боже мили — възкликна, — сто милиграма за дванайсет часа!

— В Албукерк го нямат за нищо — обясни Уил.

— Добре, ще назнача лечение след първоначалния преглед. Дотогава никакъв халдол. Не мога да лекувам жива пихтия.

— В шеста е. Ще ви заведе.

На вътрешната врата с големи червени букви пишеше: „ВНИМАНИЕ, ЗАКЛЮЧВАЙ ВРАТАТА!“. Новият санитар им отвори; постоянно всмукваше слюнка през раздалечените си предни зъби.

— Знаеш какво мисля за настаняването в принудителното, преди да се произнесе диагноза — каза Фоси, докато вървяха по празния коридор. — Това може да създаде у пациента предварително лошо мнение за заведението, да го направи неговорчив.

Уил спря пред черна издраскана врата.

— Не съм на същото мнение, докторе. От Централната болница в Албукерк ни дадоха ясни указания по този въпрос. — Той отключи вратата и дръпна тежкото резе. — Искате ли да присъствам и аз?

Фоси поклати глава:

— Ще се обадя, ако стане раздражителен.

Пациентът лежеше върху голяма болнична количка с ръце до тялото и изпънати крака. От вратата Фоси успя да види само дългия му нос и наболата брада по лицето му. Лекарят затвори тихо вратата и пристъпи внимателно — така и не можеше да свикне с меката постилка на пода, в която краката му потъваха почти до кокалчетата. Не сваляше очи от изпружения човек. Гърдите на пациента се движеха ритмично под широките обездвижващи колани. Глезените му бяха стегнати с друг ремък.

Фоси се изкашля и пристъпи още една крачка.

Пресметна наум — четиринайсет часа, откакто го бяха изписали от Централната болница в Албукерк. Възможно ли беше да е толкова спокоен от халдола?

Той отново се изкашля:

— Добро утро, господин...

Той погледна картон, за да прочете името.

— Доктор Франклин Бърт — обади се тихо пациентът. — Извинете, че не мога да ви подам ръка, но както виждате...

Изненадан, Фоси обиколи от другата страна на количката, за да види лицето му. Доктор Франклин Бърт, името му беше познато.

Той отново погледна папката и отвори на първата страница. Да: доктор Франклин Бърт, молекулярен биолог, д.б.н. Завършил медицинския университет „Джон Хопкинс“. Старши научен сътрудник

в Секретния изследователски център на „Джиндайн“. Някой бе поставил въпросителни до графата с научната му длъжност.

— Доктор Бърт? — не повярва Фоси.

Сивите очи на пациента го погледнаха с изненада:

— Познаваме ли се?

Лицето беше същото — малко по-състарено, разбира се, малко по-мургаво, но все още забележително запазено, без бръчки от ежедневните грижи, които постепенно се натрупват с възрастта по челото и около очите. Главата му бе превързана от едната страна, очите — силно зачервени.

Фоси не можеше да повярва. Бе присъствал на лекция на този човек. Беше се възхищавал на този корифей на науката. Как можеше да е тук, завързан с каиши в тази стая с тапицирани стени?

— Аз съм доктор Лойд Фоси. Бил съм на ваша лекция в Йейл. След това поговорихме малко. За синтетичните хормони...

Искаше му се Бърт да си спомни.

След известно време професорът въздъхна, кимна леко:

— Да. Простете ми. Сега си спомних. Засегнахте темата за връзката на синтетичния еритропоедин с получаването на метастази.

Фоси сякаш си отдъхна:

— Поласкан съм, че помните.

Бърт се замисли, по устните му заигра едва забележима усмивка; накрая каза:

— Радвам се да ви видя като практикуващ лекар.

Фоси изпита непреодолимо желание да погледне папката, да прочете отново историята на заболяването, бележките от други лекари, за да намери някакво обяснение. Бърт обаче не свалеше очи от него и той знаеше, че професорът следи мислите му.

Най-сетне той се пристраши да сведе очи към картоната. Веднага ги вдигна, но все пак успя да прочете думите: „силна психоза... халюцинации и бълнуване... бърза невролептизация“.

Доктор Бърт го гледеше бащински. Със странно чувство на притеснение Фоси напипа пулса на стегнатата му под каишите китка.

Бърт примигна, навлажни устни. Въздъхна дълбоко:

— Карах на юг от Албукерк. Знаете къде работя сега.

Фоси кимна. Когато Бърт се зае с частно производство и престана да пише, започна да се говори за изтичане на мозъци в

търговския сектор.

— Провеждаме опити върху поведението на шимпанзета. Лабораторията ни е малка, голяма част от средствата и материалите си доставяме сами. Дойдох от „Джиндайн“ в Албукерк за някои химикали. Между тях и един синтетичен продукт на базата на фенициклидин в газообразно състояние.

Фоси пак кимна. Фенициклидин в газообразно състояние. Нещо като райския газ, може да те накара да се хилиш с часове. Странно вложение на парите за научни изследвания.

Бърт погледна Фоси в очите и се подсмихна, може би дори леко му намигна.

— Измерваме степента на поглъщане през капилярите на белия дроб — продължи. — Както и да е, бях тръгнал обратно. Бях уморен и сигурно съм задрямал на волана. Изскочих от пътя при Лас Линас. Нищо сериозно. Стъкленницата с газа обаче се счупи.

Фоси изръмжа. Това беше правдоподобно обяснение. Той много добре знаеше до какво може да доведе поглъщането дори на малки количества райски газ при иначе съвсем нормален човек. Във високи дози той причинява агресивно поведение. Беше го наблюдавал лично. Това обясняваше и зачервяването на очите.

Двамата замълчаха. Фоси забеляза, че зениците са нормални, никакво разширяване. Цветът на кожата бе добър. Имаше лека тахикардия, но Фоси си даваше сметка, че ако е стегнат с колани в такава тапицирана стая, и неговото сърце ще бие малко по-бързо от обикновеното. Нямах абсолютно никакви признаци за психоза, вманиачаване и други подобни.

— След това не си спомням много — продължи Бърт и по лицето му за пръв път се изписа умора. — Нямам документи, разбира се, само книжката. Амико, жена ми, е във Венис при сестра си. Нямам други роднини. Упоиха ме. Не мисля, че е много редно.

Фоси не се изненада. Непознат, пострадал при катастрофа, възбуден, може би дори агресивен, да твърди, че е известен молекулярен биолог. В кое претрупано с работа спешно отделение ще му повярват? Най-лесно им беше да го пратят в психиатрията. Фоси наду бузи и поклати глава. Идиоти.

— Слава Богу, че попаднах на вас, Лойд. Истински кошмар беше. Не мога да ви го опиша. Къде съм, между другото?

— Във Федъруд Парк, доктор Бърт.

Бърт кимна:

— И аз така си помислих. Сигурен съм, че ще уредите този малък проблем. Обадете се в „Джиндайн“, ако не ми вярвате. Вече трябваше да съм там, сигурно са започнали да се тревожат.

— Веднага ще се заема, доктор Бърт. Обещавам.

— Благодаря, Лойд.

Бърт присви леко очи.

— Има ли нещо? — попита веднага Фоси.

— Раменете. Изтръпнаха от тези колани.

Фоси се замисли за момент. Ефектът на фенициклидина сигурно вече бе отминал, също и на халдола. Освен това Бърт изглеждаше съвсем нормално.

— Сега ще ви освободя.

Бърт се усмихна с облекчение:

— Много благодаря. Не исках да ви карам насила. Знам правилата.

— Извинявайте, не можех веднага да го направя, доктор Бърт.

Фоси се зае с катарамата на гръдния колан. Щеше да уреди въпроса с няколко телефонни разговора. След това да посъмври лекарите от спешното в Централната болница на Албукерк. Коланът бе здраво затегнат и той се замисли дали да не извика Уил на помощ, но отхвърли идеята. Уил беше педант, що се отнася до правилата за безопасност.

— Така е много по-добре — каза Бърт.

Изправи се неуверено в седнало положение и разкърши рамене.

— Можете да си представите какво е да лежиш неподвижно с часове. Преди две години, при една операция на кръвоносните съдове, се наложи да остана така десет часа. Истински ад.

Той размърда крака, които все още бяха вързани.

— Ще се наложи да ви направим някои изследвания, преди да ви изпишем — каза му Фоси. — Веднага ще извикам психиатъра, който ви е приел. Ако, разбира се, преди това не искате да си починете.

— Не. Благодаря. — Бърт заразтрива врата си. — Може и веднага. Ако минете някой път на изток, трябва да ми дойдете на гости. Да се запознаете с Амико.

Той прокара ръка по бузата си.

Фоси започна да нанася бележки в картона. Изведнъж чу кратко поемане на въздух, леко хриптене като стържене на шкурка. Погледна Бърт, който тъкмо си сваляше превръзката от главата.

Фоси бързо затвори папката:

— Сигурно сте се наранили при катастрофата. Ще ви сложим чиста превръзка.

— Лош алфа — промърмори Бърт, разглеждайки втречено бинта.

— Моля?

Фоси се наведе, за да разгледа раната.

Франклин Бърт му нанесе рязък удар с глава в брадичката, след това пак падна на количката. Фоси си прехапа езика, отстъпи назад, устата му започна да се пълни с кръв.

— Лош алфа! — закрещя Бърт, задраска с нокти коланите на глезените си. — ЛОШ АЛФА!

Фоси падна и заотстъпва назад. Понечи да извика Уил, но приглушеният му вик се загуби в крясъците. Уил нахълта точно когато Бърт, при отчаян опит да се освободи, се стовари заедно с количката на земята. Започна да се мята, опитвайки се да измъкне крака от коланите.

Всичко ставаше прекалено бързо за Фоси. Уил и санитарят се бореха с Бърт, опитваха се да изправят количката. Бърт задраска китките си, започна да мята глава като куче, хванало заек. Изведнъж изплю струйка кръв, която се размаза по очилата на санитаря. Докато с мъка привързваха ръцете му, Уил отчаяно зарови из джобовете си за аларменото си устройство. Писъците обаче продължаваха и Фоси знаеше, че няма да спрат.

ЧАСТ ПЪРВА

Гай Карсън спря на поредния светофар и погледна часовника на контролното табло. Вече закъсняваше за работа, за втори път тази седмица. Пред него колите едва пъплеха по Щатско шосе 1 през Едисън, щата Ню Джърси. Светна зелено, но той едва успя да се помести и светофарът отново се смени.

— Мамка му — изръмжа Карсън и удари с длан по контролното табло.

Дъждът обливаше предното стъкло, чистачките отчаяно скърцаха в борба с пороя. Отпред отново светнаха стопове и движението пак спря. Никога нямаше да свикне нито със задръстванията, нито с дъжда.

След като едва допълзя до върха на поредното възвишение, Карсън най-после зърна бялата фасада на „Джиндайн“ на по-малко от километър напред. Сградата бе истински шедьовър на постмодернистичната архитектура и се издигаше сред голям парк със зелени ливади и изкуствени езерца. Някъде там го чакаше Фред Пек.

Карсън включи радиото и в купето веднага задумка някаква какофония на „Гангста мютас“. Той завъртя копчето за настройка, сред смущенията се извиси пискливият глас на Майкъл Джексън. Карсън изключи радиото с отвращение. Някои неща бяха по-непоносими дори от мисълта за Пек. Как можеше да няма сваятна кьнтри станция в тази дупка?

Когато пристигна, в лабораторията кипеше безсмислен труд, Пек не се виждаше никъде. Карсън навлече престилка и седна на бюрото си. Времето му на пристигане се записваше автоматично в служебното му досие. И дори по някакво чудо Пек да отсъства, щом дойде, пак щеше да разбере. Освен ако не е умрял, разбира се. Я, това не беше лоша идея. Шефът му изглеждаше така, сякаш всеки момент може да получи удар.

— А, господин Карсън — чу се подигравателен глас зад гърба му. — Колко мило, че ни удостоихте с присъствието си тази сутрин.

Карсън затвори очи, пое си дълбоко въздух и се обърна.

Шефът му стоеше в ореол от флуоресцентно сияние. Кафявата вратовръзка на Пек още носеше следи от бърканите яйца за закуска, кожата на мощната му долна челюст бе нарязана при сутрешното бръснене. Карсън издиша през носа, опитвайки се да не повърне от миризмата на одеколona „Олд спайс“.

От първия си работен ден в „Джиндайн“, една от водещите световни биотехнологични компании, Карсън остана шокиран, че там може да се сблъска с човек като Фред Пек. Оттогава бяха минали осемнайсет месеца и през цялото време Пек упражняваше постоянен психологически тормоз върху него. Може би причината бе завист — Пек беше защитил докторантура в посредствения университет на Сиракуза, а Карсън идваше направо от Масачузетс. А може би шефът му просто не обичаше селянци от Югозапада.

— Съжалявам за закъснението — смотолеве Карсън, с надеждата да прозвучи като истинско разкаяние. — Попаднах на задръстване.

— Задръстване — повтори Пек, сякаш за пръв път чуваше това понятие.

— Да, бяха отбили движението...

— „Отбили“ движението — имитира Пек западния говор на Карсън.

— Отклонили — поправи се Карсън на по-литературен език, — тъй де, пренасочваха движението от „Джърси Търнпайк“...

— А, „Търнпайк“...

Карсън премълча.

Пек се изкашля:

— Движението в Джърси през пиковия час. Сигурно още не можеш да свикнеш, Карсън. — Той скръсти ръце. — Почти пропусна срещата.

— Среща ли? Каква среща? Не съм знаел за никаква...

— Разбира се, че не си. И аз току-що научих. Това е една от основните причини, поради която трябва да идваш навреме, Карсън.

— Да, господин Пек.

Карсън стана и последва шефа си сред лабиринта от съвсем еднакви работни кабинки. Господин Фредерик Пек — Печеното прасе. Умираще си да изрита мазния дебелак по задника. Тук обаче не се действаше така. Ако бяха в някое ранчо на запад, досега хубавичко да го е натупал.

Пек отвори вратата с надпис „Заседателна зала“ и му направи знак да влезе. Едва когато погледна масивната полирана маса в празната зала, Карсън си даде сметка, че още е с мръсната работна престилка.

— Сядай — нареди Пек.

— Къде са останалите? — попита Карсън.

— Няма други.

Пек тръгна да излиза.

— Не може да бъде.

Карсън започна да се тревожи, запита се дали не е пропуснал някое важно писмо по електронната поща, дали не е трябвало да приготви някакъв доклад.

— За какво става дума?

— Нямам представа — отвърна Пек. — Карсън, като свършиш, мини през кабинета ми. Трябва да обсъдим дисциплината ти.

Вратата се затвори тежко. Карсън неохотно седна на един стол и се огледа. Залата бе обзаведена с красиви ръчно полирани мебели от светло дърво. Огромните панорамни прозорци гледаха към ливадите и езерцата на парка. Зад тях се простираха безкрайни застроени пространства. Карсън се опита да се подготви психически за срещата с неизвестното. Може би Пек бе изпратил достатъчно отрицателни отзиви за него, за да му спечели строго мъмрене от големия шеф, дори по-лошо.

В определен смисъл Пек вероятно беше прав: трябваше да затегне дисциплината. Карсън трябваше да се откаже от този предизвикателен поглед, който бе наследил от баща си. Никога нямаше да забрави, когато баща му преби един banker във фермата. Инцидентът даде началото на процедурата по изземване на имуществото за неплатени дългове. Баща му сам си търсеше белята и Карсън беше твърдо решен да не допуска грешките му. По света имаше много Пековци.

Все пак тези унижения като през последната година не можеха повече да продължават. Когато получи предложението за работа в „Джиндайн“, той реши, че е настъпил повратен момент в живота му, че най-после е постигнал това, заради което бе напуснал родния си дом и се беше трудил толкова усилено. Вярваше, че в „Джиндайн“ най-после ще постигне нещо, може би дори да направи някое голямо откритие.

Всяка сутрин обаче, когато се събудеше в омразния Ню Джърси — в мизерния, неуютен апартамент, под сивото небе и с мисълта, че пак трябва да търпи Пек — това му се струваше все по-малко вероятно.

Лампите в заседателната зала отслабнаха и изгаснаха. Завесите на прозорците автоматично се дръпнаха и една подвижна преграда на едната стена се вдигна — зад нея се показва контролно табло и голям видеоекран.

Екранът светна и на него се появи едно лице. Карсън застина. Не можеше да го сбърка: щръкналите уши, русата коса, характерния перчем, очилата с дебели стъкла, неизменната черна фланелка, глуповатото, цинично изражение. Лицето на Брентуд Скоупс, основателя на „Джиндайн“. Броят на „Тайм“ със статията за Скоупс още лежеше на дивана на Карсън. Директорът, който управляваше компанията от киберпространството. Уолстрийтски лъв, боготворен от служителите си, страшилище за враговете си. Какво беше това, филмче за повишаване на трудовата дисциплина при особено тежки случаи?

— Здравей — каза Скоупс от екрана. — Как си, Гай?

Карсън загуби ума и дума. Боже мили, това не беше филм.

— Ъ... добро утро, господин Скоупс. Сър. Добре съм. Извинявайте за облеклото ми, но...

— Наричай ме Брент. И гледай екрана, като говориш. За да те виждам по-добре.

— Да, сър.

— Не „сър“, просто Брент.

— Добре. Благодаря, Брент.

Да се обръща към великия вожд на малко име, му беше невероятно трудно.

— Искам служителите ми да ме приемат като техен колега. Все пак, когато постъпвате в компанията, вие ставате част от ръководството. Притежавате акции, което означава, че успехите и провалите на компанията са и ваши лични.

— Да, Брент.

Зад Скоупс Карсън различи неясните очертания на нещо, наподобяващо огромна многостенна гробница.

Скоупс се усмихна, явно му доставяше удоволствие подчинените да го наричат на малко име. Карсън виждаше нещо детско в изражението му, въпреки че директорът беше на трийсет и девет. Още

не можеше да повярва, че говори с този човек. Защо му беше на Скоупс, на детето-гений, на човека, създал компания за четири милиарда долара от няколко семки изкопаема царевица, да говори с него? „По дяволите — помисли си, — сигурно съм се издънил повече, отколкото предполагам.“

Скоупс сведе поглед, Карсън долови тракане на клавиши.

— Проверих характеристиката ти — продължи големият шеф. — Много впечатляващо. Явно неслучайно сме те назначили. — Последва още тракане на клавиши. — Въпреки че не мога да разбера защо работиш като... я да видим... специалист трета степен. — Скоупс отново вдигна поглед. — Гай, да си дойдем на думата. В компанията се освободи важно научноизследователско място. Мисля, че ти си най-подходящ.

— Какво е то? — попита Карсън и веднага съжали за нетърпеливата си реплика.

Скоупс пак се усмихна:

— Бих искал да ти разкажа повече, но проектът е строго секретен. Сигурен съм, че няма да ми се разсърдиш, ако ти го опиша само в общи линии.

— Слушам, сър.

— На „сър“ ли ти приличам, Гай? Още си спомням времето, когато бях тъпият зубрач, когото мама и татко още идваха да взимат от училище. Мога да ти кажа само, че този проект засяга най-важния продукт, който „Джиндайн“ някога е разработвала. Продукт, който ще донесе невероятна полза за човешкия род. — Скоупс забеляза удивеното изражение на Карсън и се усмихна: — Чудесно е хем да помагаш на хората, хем в същото време да забогатяваш. — Приблужи лицето си към камерата. — Предлагаме ти да те преместим за шест месеца в Секретния пустинен изследователски център на „Джиндайн“. Лабораторията при Маунт Драгън. Ще работиш в малък, сплотен колектив с най-способните учени на компанията.

Сърцето на Карсън се разтуптя силно от възбуда. Името „Маунт Драгън“ се споменаваше само със страхопочитание сред служителите на компанията — това бе най-голямото научно светилище.

Някой извън кадър остави кутия с пица до лакътя на Скоупс. Той я погледна, надникна под капака:

— А! Аншоа. Знаеш ли какво е казал Чърчил за аншоата?
„Любимият деликатес на английските лордове и италианските курви.“

Последва кратко мълчание. Накрая Карсън се осмели да попита:

— Значи отивам в Ню Мексико, така ли?

— Точно така. Ти си от онзи край, нали?

— Израсъл съм в Бутхил. В едно градче на име Котънуд Танкс.

— Помнех, че името беше благозвучно. Предполагам, че животът в „Маунт Драгън“ няма да ти се стори толкова суров, колкото на други хора. Изоляцията и пустинята действат потискащо на някои. На теб обаче може дори да ти хареса. Там разполагаме с коне. Предполагам, че доста добре яздиш, нали си израсъл в ранчо.

— Разбирам малко от коне — призна Карсън; Скоупс явно го беше проучил основно.

— Не че ще ти остане много време за езда. Ще бъдеш затрупан от работа, няма какво да те лъжа. Но за сметка на това ще получаваши и съответното възнаграждение. Едногодишна заплата за шестте месеца плюс петдесет хиляди долара премия, ако завършите успешно проекта. И, разбира се, ще ти бъда много благодарен.

Карсън не вярваше на ушите си. Само премията надвишаваше сегашната му годишна заплата.

— Вероятно знаеш, че методите ми на управление са малко нестандартни — продължи Скоупс. — Ще бъда пряк с теб, Гай. Тази задача си има и лоша страна. Ако не се справиш с работата за определения срок, ще бъдеш отстранен. — Той се усмихна, показвайки огромните си предни зъби. — Но винаги съм ти имал доверие. Нямах да ти предлагам това място, ако не бях сигурен, че ще се справиш.

— Не мога да не запитам защо избрахте точно мен сред толкова способни хора?

— Дори това не мога да ти кажа. Когато се явиш в „Маунт Драгън“, всичко ще ти бъде обяснено, обещавам.

— Кога да започна?

— Още днес. Компанията се нуждае от този продукт, просто нямаме никакво време. Самолетът може да те вземе преди обяд. Ще изпратя някого да се погрижи за апартамента, колата ти и всички дребни подробности. Имаш ли приятелка?

— Не.

— Това улеснява нещата.

Карсън направи неуспешен опит да заглади перчема си.

— Ами прекият ми началник, Фред Пек? Трябваше да...

— Няма време. Взимай си само лаптопа и тръгвай. Шофьорът ще те закара до вас да си вземеш някои неща и да се обадиш на когото решиш. Аз ще се оправя с този... как му беше името?... Пек.

— Брент, искам само да ви кажа...

Скоупс вдигна ръка:

— Моля те, недей. Не обичам да ми благодарят. Има такава поговорка: „Надеждата е добър спомен, благодарността — лош.“ Давам ти десет минути да обмислиш предложението.

Скоупс отново посегна към пицата, екранът изгасна.

Лампите пак светнаха. На Карсън му се виеше свят от възбуда. Нямаше представа защо сред толкова учени Скоупс е избрал точно него, обикновения специалист, който досега се е занимавал само със скучни лабораторни измервания. Какво значение имаше? Замисли се за реакцията на Пек, като научи, че Скоупс лично го е избрал за „Маунт Драгън“. Как ли щеше да изглежда тлъстото му лице, как ли щеше да поклати безвратата си глава в недоумение?

Завесите се дръпнаха с леко бръмчене, показвайки мократа земя под надвисналите сиви облаци. В далечината, на сивия хоризонт, се виждаше тъмната мараня от заводски пушек и бензинови изпарения — самият Ню Джърси. Някъде на запад се простираше пустинята, под вечно синьото небе, с далечни планини на хоризонта, където можеш да препускаш с дни, без да срещнеш човешко същество. Някъде сред тази пустиня се намираше „Маунт Драгън“ и вътре го чакаше жадуваното голямо откритие.

След десет минути, когато завесите отново се дръпнаха и екранът просветна, Карсън бе взел твърдо решение.

Карсън се качи на верандата, остави чантите си до вратата и се настани на един паянтов стол. Старото дърво изскърца и неохотно пое тежестта му. Карсън се облегна, изпъна крака и загледа просторната пустиня Хорнада дел Муерто.

Слънцето, тази нажежена пещ от горящ водород, се издигаше над бледосиния силует на планинската верига Сан Андрес. Лъчите на небесното светило проникнаха на верандата и Карсън почувства

топлото им погалване по бузите си. Все още бе хладно — 18–20 градуса, но само след час температурата щеше да надвишава четирийсет. Тъмновиолетовото небе постепенно преминаваше в светлосиньо; скоро щеше да е бяло като нажежен метал.

Той погледна пътя пред къщата. Енгъл бе типично пустинно градче от Ню Мексико, не западащо, а вече мъртво. Къщите бяха голи като бели кутийки с полегати ламаринени покриви; имаше запустяло училище и поща, ред мъртви безлистни тополи. По пътя минаваха само гонени от вятъра тръни. От друга страна, Енгъл бе необичайно градче: цялото бе купено от „Джиндайн“ и се използваше само като изходен пункт за „Маунт Драгън“.

Карсън погледна хоризонта. Далеч на североизток, на края на петнайсетинакилометровата отъпкана ивица сред напечения от слънцето пясък и чакъл, която само някой местен индианец би нарекъл път, се издигаше комплексът, наречен официално Секретен пустинен научноизследователски център, но известен повече като „Маунт Драгън“ по името на скалистия вулканичен хълм наблизо. Това беше супермодерно обзаведената лаборатория на „Джиндайн“ за генетично инженерство и изследвания на особено опасни микроорганизми.

Карсън си пое дълбоко въздух. Тази миризма му беше липсвала най-много — аромата на прах и мескит^[1], миризмата на пустиня. Вече почти бе забравил Ню Джърси, имаше чувството, че е бил там преди цяла вечност. Че са го освободили от затвора, от зелен, претъпкан, мокър затвор. Въпреки че банката бе конфискувала имението на баща му до последния квадратен метър, той още смяташе тази земя за своя родна. Все пак това беше странно завръщане у дома — не за да се занимава с добитък, а да работи по таен проект в най-авангардната научна дисциплина.

На неясната граница между земята и небето се появи тъмно петно. След половин минута петното се увеличи — беше далечен облак прах. Карсън го погледа известно време, после стана. Влезе в разнебитената къща, изгълта остатъците от изстиналото си кафе и изплакна чашата.

Докато проверяваше дали не е забравил нещо, отвън се чу бръмчене на кола. Излезе и видя неясните очертания на „Хамър“, цивилната версия на бронетранспортър. Колата спря и облакът прах се разсея.

От бронетранспортъора слезе някакъв мъж — дебел, с черна коса и лека плешивина на темето, носеше фланелка и бели къси панталони. Добродушното му, открито лице бе загоряло от слънцето, но голите му крака изглеждаха изненадващо бели над високите, тежки обувки. Той се приближи припряно, усмихна се и подаде дебелия си ръка на Карсън.

— Вие ли сте шофьорът? — попита младият учен. Изненада се от нежното стискане на ръката на новодошлия. Нарамичантата си.

— В известен смисъл, да — отвърна новодошлият. — Казвам се Сингър.

— Доктор Сингър! Не съм очаквал самият директор да дойде да ме вземе.

— Наричай ме Джон, моля те.

Сингър взе чантата му и я хвърли в отделението за багаж на бронираната кола.

— В „Маунт Драгън“ всички си говорим на ти — обясни. — Освен Най, разбира се. Добре ли спа?

— От осемнайсет месеца не съм спал по-добре.

— Извинявай, че не те взехме по-рано, но според правилата никой няма право да излиза от комплекса след мръкване. И никаква летателна машина не може да кацне в района, освен при спешни случаи. — Сингър погледна калъфа за банджо в краката на Карсън: — Петструнно ли е?

— Да.

Карсън вдигна калъфа.

— Как свириш? С три пръста? Със свити пръсти? В мелодичния стил?

Карсън пхна банджото в колата. Погледна въпросително Сингър. Директорът се засмя:

— Значи ще се забавляваме. Хайде, скачай.

В бронетранспортъора въздухът бе застоял. Карсън се изненада от големината на седалките. Между двамата имаше почти една ръка разстояние.

— Чувствам се като в танк.

— Това е най-подходящото превозно средство за пустинята. Само отвесна скала може да го спре. Виждаш ли този индикатор? Това е налягането в гумите. Бронетранспортъорът има централна система за

напомпване с компресор. С това копче гумите могат да се надуват или спускат в зависимост от терена. Всички бронетранспортъори са снабдени със свръхиздръжливи гуми, които не се срязват дори в напълно спуснато положение. Могат да издържат петдесет километра, дори да са спукани.

Излязоха от мъртвото градче и минаха през голяма порта. От двете ѝ страни, докдето ти поглед стига, се простираше телена ограда. На трийсетина метра дистанция в двете посоки по оградата имаше табелки:

ВНИМАНИЕ!

ВОЕНЕН ОБЕКТ

ВЛИЗАНЕТО СТРОГО ЗАБРАНЕНО

— Влизаме в ракетния полигон „Уайтсандс“ — обясни Сингър. — Земята, на която е построен „Маунт Драгън“, е взета под наем от Министерството на отбраната. Това е ползата от сътрудничеството ни с военните.

Сингър се насочи на изток и даде газ по каменистия път. Зад бронетранспортъора се вдигна голям облак прах.

— За мен е чест, че дойде лично — каза Карсън.

— Няма защо. Използвам всяка възможност да се поразходя. Аз съм само директор, не забравяй. Останалите си имат много по-важна работа. Освен това така имаме възможност да поговорим. Аз съм може би един от петимата в света, които разбират темата на дисертацията ти: „Изкуствени обвивки: Промени на третичната и четвъртичната структура на протеините в белтъчната капсула на вирусите“. Блестяща работа.

— Благодаря.

От устата на бивш професор в Калифорнийския технически университет това не беше малка похвала.

— Разбира се, прочетох я едва вчера — продължи Сингър. — Скоупс ми я изпрати, както и цялата ти биография.

Сингър се облегна назад, хвана кормилото с една ръка. Пътуването ставаше все по-вълнуващо — бронетранспортърът се носеше със сто и десет километра в час, плъзна се през една навята пясъчна ивица. Карсън си даде сметка, че кракът му натиска силно пода, сякаш имаше педал за спирачките. Този човек караше като баща му.

— Какво можеш да ми кажеш за проекта? — попита Карсън.

Сингър се обърна към него, изобщо не гледаше пътя:

— Какво точно искаш да знаеш?

— Ами, оставих спешно всичките си занимания, за да дойда тук.

Мисля, че това оправдава любопитството ми.

Сингър се усмихна:

— В „Маунт Драгън“ ще имаме достатъчно време за това.

Той погледна пътя точно когато минаваха покрай една юка, достатъчно близо и достатъчно дебела, за да отнесе огледалото.

Сингър сви рязко, за да излезе пак на пътя.

— Тук сигурно си като у дома си.

Карсън кимна:

— Предците ми живеят тук от доста време.

— От векове, както разбирам.

— Да. Произхождаме от Кит Карсън. Като дете се препитавал с прекарване на добитък по Испанския път. Прапрадядо ми получил като дарение земя в окръг Идалго.

— Сигурно селският живот ти е писнал, а?

Карсън поклати глава:

— Баща ми никак не го биваше да върти бизнес. Ако си беше гледал стопанството, всичко щеше да е наред. Той обаче все кроеше големи планове. По едно време реши да се занимава със създаване на нови породи крави. Така се запалих по генетиката. Това му начинание се провали, както всички останали, и банката конфискува земята.

Карсън замълча, загледа безкрайната пустиня пред себе си. Слънцето се беше издигнало по-високо, от жълто бе станало почти бяло. Две вилороги антилопи препускаха в далечината, на самия хоризонт. Сивите им тела едва се различаваха на фона на пустинята. Сингър безгрижно си затананика „Радостта на войника“.

След известно време на хоризонта се показа тъмно възвишение — конус от застинала лава. По ръба на кратера стърчеше гора от радио- и микровълнови предаватели. Като приближиха още, пред тях се откри многоъгълен комплекс от постройки непосредствено в основата на хълма; бели и гладки, те блестяха на утринното слънце като огромни кристали.

— Стигнахме — обяви гордо Сингър и забави ход. — Това ще е домът ти през следващите шест месеца.

Скоро приближиха метална ограда, отстрани се издигаше военна вишка, пред нея въздухът вече трептеше от жегата.

— В момента горе няма никой — каза весело Сингър. — О, има строги мерки за сигурност. Скоро ще се срещнеш с хората от охраната. Когато искат, вършат добра работа. Истинската ни защита обаче е пустинята.

Наближиха комплекса. Карсън очакваше да види грозни бетонни постройки, но те изглеждаха почти красиви — чисти и спретнати, огрени от слънцето.

Сингър забави още малко. Мина покрай една бариера и спря до кабината на пазача. Отвътре се появи цивилен мъж. Карсън забеляза, че леко накуцва.

Сингър свали прозореца и пазачът облегна мускулестите си ръце на стъклото и навря главата си вътре. Ухили се, дъвчеше усилено дъвка. Светлозелените му очи блестяха весело.

— Здравей, Джон — поздрави той, огледа внимателно колата, накрая фиксира Карсън. — Кого ни водиш?

— Това е новият ни сътрудник Гай Карсън. Гай, запознай се с Майк Мар от охраната.

Пазачът кимна, отново огледа колата. Върна личната карта на Сингър, после се обърна към Карсън:

— Документи?

Карсън му подаде документите, които му бяха казали да носи: паспорт, удостоверение за раждане и служебната карта от „Джиндайн“.

Мар ги прегледа, без да бърза.

— Портфейла, моля.

Карсън се намръщи:

— Искате шофьорската ми книжка?

— Целия портфейл, ако нямаш нищо против.

Мар се усмихна кратко. Карсън забеляза, че не дъвче дъвка, а голямо червено парче гума. Подаде му раздражено портфейла си.

— Ще ти вземат и целия багаж — обясни Сингър. — Не се тревожи, ще ти върнат всичко до вечерта. Освен паспорта, разбира се. Него ще си получиш в края на шестте месеца.

Мар се отдръпна от колата и отнесе нещата на Карсън в снабдената с климатична инсталация будка. Имаше странна походка — замяташе десния си крак, сякаш всеки момент ще се откачи. След

малко вдигна бариерата и им махна да влизат. След това започна да рови из портфейла на Карсън.

— Тук няма тайни, освен онези, които пазиш в главата си — каза с усмивка Сингър и потегли отново. — А и тях не е зле да пазиш по-внимателно.

— Защо е нужно това?

Сингър вдигна рамене:

— Така е при строго секретните проекти. Индустриален шпионаж, лоши отзиви в пресата и така нататък. Същите мерки като в института в Едисън, но десетократно по-строги.

Сингър спря на паркинга и изгаси мотора. Карсън слезе, вдиша дълбоко сухия пустинен въздух. Чувстваше се чудесно. Вдигна поглед — скалистите склонове на Маунт Драгън се издигаха на около половин километър от комплекса. Към антените и предавателите на върха му криволичеше новопрокаран път.

— Най-напред ще те разведа из целия комплекс — обяви Сингър. — След това ще се върнем в кабинета ми да пийнем нещо студено и да побъбрим.

Той тръгна.

— Този проект...

Сингър спря и се обърна.

— Скоупс не преувеличаваше ли малко? — попита Карсън. — Наистина ли е толкова важен?

Сингър присви очи, сякаш се взира в далечината.

— По-важен, отколкото си сънувал.

Лекционната зала „Пърсивал“ в Харвардския университет бе пълна до краен предел. Двеста студенти седяха по банките, едни записваха прилежно, други слушаха внимателно. Доктор Чарлс Левин крачеше зад катедрата; беше дребен човек с оскъдни кичури коса около преждевременно оплешивялото му теме. По сакото си имаше следи от тебешир; а по обувките му се виждаха бели петна, останали от предишната зима. Нищо във външния му вид обаче не намаляваше излъчването му. Докато говореше, той ръкомахаше оживено към нечетливите и разкривени биохимични формули и нуклеотидни

последователности, надраскани по плъзгащите се крила на черната дъска.

В задната част на залата седяха няколко души с малки касетофони и видеокамери. Те не приличаха на студенти и на реверите им се виждаха журналистически пропуски. Присъствието на журналисти бе нормална практика — на лекциите на Левин, професор по генетика и председател на Фондацията за безопасност в генетиката, често избухваха интересни спорове. А „Генетична безопасност“, списанието на фондацията, отрано обявяваше деня и часа на лекциите.

Левин спря да се разхожда и се приближи до катедрата:

— С това завършвам въпроса за константата на Тюит и връзката ѝ със смъртността в Източна Европа. Днес обаче искам да обсъдим още една тема. — Той се изкашля: — Може ли екрана, ако обичате?

Лампите загаснаха и от тавана пред черната дъска се спусна бял прожекционен екран.

— След малко ще ви покажа една снимка — продължи лекторът. — Нямам право да го правя и всъщност с това нарушавам Закона за държавната и служебна тайна. Всеки, който остане, ще бъде съучастник в това нарушение. Аз неведнъж съм правил такива неща. Ако сте чели „Генетична безопасност“, сигурно знаете какво имам предвид. Тази информация трябва да достигне до знанието на обществото, независимо на каква цена. Тя обаче не е свързана с темата на днешната лекция и затова не мога да ви карам да останете. Който не иска да присъства, може да излезе.

В тъмната зала се чува шушукания и разлистване на тетрадки, но никой не стана.

Левин се огледа самодоволно. След това кимна на човека зад прожекционния апарат. На екрана се появи черно-бяла снимка.

Левин я погледна, светлината от апарата огря голото му теме. Той се обърна към аудиторията:

— Тази снимка е направена на 1 юли 1985 г. от спътника ТВ-17. Снимката още не е разсекретена, но мисля, че би трябвало да бъде.

Той се усмихна. От залата се чу нервен смях.

— Това е градът Новая Дружина в Западен Сибир. Ако обърнете внимание на дължината на сенките, ще разберете, че снимката е направена рано сутринта, най-подходящото време за въздушни фотографии. Забележете двете коли тук и пшеничените ниви.

На екрана се появи друга снимка.

— Благодарение на метода на сравнителната фотография на тази снимка се вижда абсолютно същото място след три месеца. Забелязвате ли нещо необичайно?

В залата цареше мълчание.

— Колите са спрени на абсолютно същите места, а житото е съвсем узряло, готово за жътва.

На екрана се появи трета снимка.

— Това е същото място през април на следващата година. Забележете, двете коли са още там. Нивата очевидно е запустяла, никой не е ожънал миналогодишната реколта. Тези снимки са събудили неочакван интерес у ЦРУ.

Той замълча и огледа аудиторията; после продължи:

— Военните установили, че цялата Забранена зона четиринайсет, включваща шест села в района на Новая Дружина, са сполетени от една и съща съдба. Човешката дейност е секнала внезапно. Затова решили да огледат по-отблизо.

На екрана се появи нов диапозитив.

— Това е увеличение на първата снимка, разделителната способност е увеличена компютърно. Ако се вгледате по-внимателно в улицата пред църквата, ще забележите силует, наподобяващ дървена греда. Това е човешки труп, всеки специалист по снимките на Пентагона ще ви го каже. Ето сега същият район след шест месеца.

Всичко изглеждаше по същия начин, само силуетът беше бял.

— От трупа е останал само скелетът. Военните са огледали внимателно още много такива снимки. По улиците и в полето има още безброй такива непогребани скелети. Отначало не е било ясно за какво става дума. Предложени били теории за масова епидемия, за нов Джоунстаун. Защото...

На екрана се появи нов диапозитив.

— ... както виждате, всички останали организми са още живи. В полето още пасат коне. В горния ляв ъгъл се вижда глутница кучета. На следващия диапозитив се виждат крави. Единствените мъртви същества са хората. Онова, което ги е убило, изглежда, е толкова смъртоносно и толкова бързо се разпространява, че труповете са останали непогребани.

Той замълча за малко.

— Изниква въпросът: На какво се дължи това?

В залата цареше гробна тишина.

— Отравяне от храната в студентския стол? — престаши се някой.

Левин се присъедини към дружния смях. След това кимна, диапозитивът се смени с друг. На снимката се виждаше голям комплекс от полуразрушени сгради.

— Ето го разковничето, приятели мои. След време ЦРУ научи, че заразата е тръгнала оттук. Създадена е в тази лаборатория. От кратерите наоколо, личи, че комплексът е бил бомбардиран.

— До началото на тази седмица извън Русия не е изтичала никаква информация по случая. Преди няколко дни обаче един бивш съветски полковник потърси политическо убежище в Швейцария. Разполага с дебел куп секретни документи от Съветската армия. Човекът, който ми изпрати тези снимки, ме уведоми и за него. Аз веднага заминах за Швейцария и съм първият човек извън Русия, който е видял тези документи. Това, което ще съобщя, стига за пръв път до знанието на широката общественост.

— Трябва да си дадете сметка, че тук става дума за необмислен експеримент. Никой не се е замислил за политическите, икономическите или военните последствия. Спомнете си, че преди десет години руснаците бяха много назад в генетичните изследвания и отчаяно се стараеха да ни догонят. В тайния институт край Нова Дружина са се извършвали експерименти по генно инженерство на вирусите. Използвали са съвсем обикновен обект — *херпес симплекс вирус*, вируса, причиняващ обикновените херпеси. Той е сравнително прост организъм, устройството му е добре изучено, лесен е за работа. Започнали да вкарват човешки гени във вирусната ДНК.

— Още не знаем как точно са го направили, но неочаквано са получили изключително опасен нов патоген, с който не са имали апаратура да работят. Знаело се само, че е изключително стабилен и се предава по въздушно-капков път.

— На 23 май 1985 г. в лабораторията станал случаен инцидент, който нарушил системата за изолация. Изглежда, някой от учените в изолационната камера паднал и си скъсал предпазния костюм. Както знаете, след Чернобил руснаците повишиха многократно стандартите

си за безопасност. Ученият не съобщил за инцидента и се върнал при семейството си в жилищния комплекс на института.

— Инкубационният период на вируса продължил три седмици. На 14 юни ученият бил повален на легло с висока температура. След няколко часа започнал да се оплаква от странна тежест в корема. Започнал да отделя голямо количество зловонни газове. Жена му се разтревожила и повикала лекар.

— Междувременно, извинете за израза, болният изкарал по-голямата част от червата си през ануса. Били се разложили вътре в тялото му, станали на каша. Буквално дефекирал собствените си вътрешности. Няма нужда да споменавам, че когато лекарят пристигнал, болният бил вече мъртъв.

Левин отново замълча, огледа аудиторията, сякаш очакваше някой да вдигне ръка. Никой не поиска думата.

— Тъй като вирусът е държан през цялото време в тайна, той няма официално име. Известен е само като щам 232. Сега знаем, че болният става заразен четири дни след проникването на вируса в тялото му, въпреки че симптомите се развиват чак след няколко седмици. Смъртността при щам 232 е близка до сто процента. Преди смъртта си ученият заразил десетки, ако не стотици други. Можем да го приемем за първи преносител на заразата. Седемдесет и два часа след смъртта му още десетки хора започнали да се оплакват от същото налягане в корема и скоро споделили ужасяващата му участ.

— Единствено естествената изолация на местността е предотвратила възникването на световна епидемия. През 1985 г. влизането и излизането от Забранена зона четиринайсет се е контролирало строго. Въпреки това хората в района научили за болестта и изпаднали в паника. Започнали да събират покъщнината си на коли, камиони, дори каруци. Много други опитали да избягат с велосипед или дори пеша, изоставяйки всичко.

— От документите, представени ми от руския полковник, става ясно каква е била реакцията на Съветската армия. Специални военни части с изолационни костюми блокирали всички подстъпи към заразения район. Това било сравнително лесно. Район четиринайсет вече бил ограден и имал съвсем малко пропускателни пунктове. Хората в обречените села измирили по домовете си, по улиците, по полето. Само три часа делят заразения от възникването на първите

симптоми до мъчителната му смърт. Паниката била толкова голяма, че войниците на пропускателните пунктове имали заповед да убиват всеки... всеки, който се приближи на достатъчно разстояние за стрелба. Старци, деца, бременни жени, всички били разстрелвани. Из горите и полята около района били разпръснати противопехотни мини. Оцелелите били спирани от няколко реда телени огради.

— След това лабораторията била изравнена със земята. Не, разбира се, за да се унищожи вирусът — бомбите с нищо не могат да му повлияят, а за да се заличат следите, за да не стигне информацията до Запада.

— След осем седмици всички хора в оградения район били мъртви. Селата запустели, прасетата и кучетата пирували с труповете, кравите скитали неиздоени, над пустите постройките се носела ужасна смрад.

Левин отпи глътка вода и продължи:

— Това е ужасяваща история, биологичен еквивалент на бомбата над Хирошима. Опасявам се обаче, че тази глава още не е затворена. Градовете, пострадали от ядрена радиация, могат да бъдат запечатани. Случаят с Нова Държава обаче не е толкова лесен. Вирусите се разпространяват по невероятни пътища, нищо не може да ги спре. Въпреки че всички гостоприемници в района са мъртви, все още е възможно щам 232 да се е запазил някъде в жизнеспособна форма. Вирусите понякога намират резервни гостоприемници, докато чакат търпеливо следващите си жертви. Щам 232 може да е изчезнал. А може да съществува в някое скрито огнище. Утре някое пухкаво зайче с мръсни лапи може да се измъкне през оградата на забранената зона. Някой селянин може да го застреля и да го занесе на пазара. И тогава светът, такъв, какъвто го познаваме, ще свърши.

Той замълча за секунда.

— Това — изкрещя неочаквано — значи било „обещаващото бъдеще“ на генното инженерство!

Замълча отново, в залата настъпи тишина. След известно време потърка вежди и отново заговори, този път по-спокойно:

— Нямам нужда повече от прожекционния апарат.

Апаратът изгасна, в залата настъпи мрак.

— Приятели мои — продължи Левин, — настъпва повратен момент в съществуването ни на тази планета, а сме толкова заслепени,

че не го виждаме. Населяваме Земята вече петстотин хиляди години, но едва през последните петдесет се сдобихме с такова познание, с което можем да навредим сами на себе си. Първо, с ядреното оръжие, а сега, по безкрайно по-опасен начин, с опитите си да променим живите организми. — Той поклати глава: — Има една стара поговорка: „Природата е най-строгийт съдник.“ Случаят в Нова Дружина едва не причини гибелта на човешкия вид. И въпреки това, въпреки призивите на хора като мен, други фирми по целия свят си играят с вируси, прехвърлят гени между вируси, бактерии, растения и животни без никакви задръжки, без да се замислят за последствията. Разбира се, днешните водещи европейски и американски лаборатории са далеч по-добре оборудвани от тази в Сибир. Това може ли да ни служи за успокоение? Точно обратното.

— Учените в Нова Дружина са извършвали прости манипулации с прост вирус. Смъртоносният щам е бил създаден случайно. Днес, буквално зад тези стени, се извършват много по-сложни експерименти с много по-малко познати и по-опасни вируси.

— Преди години вирусологът Едуин Килбърн създаде теорията за максимално патогенния вирус, или МПВ. Според него МПВ трябва да е стабилен в околната среда като причинителя на полиомиелита, да притежава генетичната изменчивост на грипа, да има широк кръг гостоприемници като вируса на бяса и скрит инкубационен период като херпесния.

— Тази теория, едва ли не смехотворна навремето, сега звучи изключително сериозно. Такъв болестотворен организъм може да бъде създаден, а може би *в момента* се създава някъде на тази планета. Той ще бъде много по-разрушителен от ядрената война. Защо? Ядрената война ще свърши при победата на една от враждуващите страни. С възникването на МПВ *всеки* човек се превръща в една ходеща бомба. А в днешно време транспортът е толкова добре развит, хората толкова лесно преминават от континент на континент, че на планетата са й нужни само неколцина преносители.

Левин излезе иззад катедрата и се обърна към аудиторията:

— Политическите режими идват и си отиват. Границите се менят. Империи процъфтяват и се сгромолясват. *Тези* причинители на разрушението обаче, веднъж създадени, остават завинаги. Питам ви:

Ще позволим ли да се извършват неконтролирани генетични експерименти? Това е основният въпрос, който поставя щам 232.

Той кимна и лампите отново светнаха.

— В следващия брой на „Генетична безопасност“ ще публикувам пълен доклад за случая в Нова Друзина — завърши Левин и започна да си събира нещата.

Студентите също наставаха и се заизнизваха към изхода. Репортерите от задните редове вече бяха тръгнали, за да подготвят материалите си.

В горната част на залата се появи млад мъж, започна да си проправя път надолу срещу тълпата. Най-сетне успя да се добере до катедрата.

Левин вдигна очи, огледа се внимателно.

— Мисля, че сто пъти съм ти казвал никога да не се приближаваш до мен на обществени места! — изсъска той на новодошлия.

Младежът се приближи, хвана го за лакътя и му прошепна нещо на ухото. Левин остави нещата си в куфарчето.

— Карсън ли? — възкликна. — Онзи умен младеж с вид на каубой, който постоянно прекъсваше лекциите ми, за да спори?

Събеседникът му кимна.

Левин замълча, стискайки замислено куфарчето си. После рязко го затвори.

— Господи — успя само да промълви.

Карсън погледна белите сгради, издигащи се сред пясъците на пустинята: чупки, гладки стени и куполи, сякаш изникнали от земята. Положението на сградите наред пустошта, без никаква зеленина, им придаваше особено нереално излъчване на чистота и безвремие. Повечето постройки бяха свързани с лабиринт от покрити алеи.

Сингър поведе новодошлия по един остъклен проход.

— Брент вярва, че архитектурата възбужда човешкия дух — обясни. — Никога няма да забравя, когато архитектът, как му беше името... Гуарески, дойде от Ню Йорк, за да „почувства“ мястото. — Сингър се подсмихна. — Дойде с мрежести обувки и костюм и с една много смешна сламена шапка. Този човек обаче е истински творец,

признавам му го. Остана на палатка четири дни, преди да получи топлинен удар и да се върне в Манхатън.

— Хубаво е — отбеляза Карсън.

— Да. Въпреки неразположението си този човек успя да усети празнотата на пустинята. Настоя да няма никаква зеленина. Ние и без това нямаме вода. Искаше също така комплексът да е като част от пустинята, не да изпъква в нея. Очевидно не е забравил горещината. Мисля, че затова всичко е бяло: гаражът, складовете, дори постройката за генератора.

Той кимна към една дълга сграда с наклонен покрив.

— Там ли са генераторите? — попита удивено Карсън. — Прилича повече на художествена галерия. Този строеж сигурно е струвал цяло състояние.

— Няколко състояния. През 1985-та обаче парите не бяха чак такъв проблем. — Сингър поведе Карсън към жилищния комплекс, няколко ниски раздвижени постройки, събрани като парчета от мозайка. — Тогава имахме договор за деветстотин милиона долара с ОНРМО.

— С кого?

— Отдела за наука и развитие на Министерството на отбраната.

— Никога не съм чувал за него.

— Това е секретен отдел на министерството. След Рейгън го разформироваха. Заставиха ни да подпишем тонове декларации, че ще пазим държавната тайна. След това ни проучиха; Боже, какво проучване само! Обаждаха ми се приятелки, с които не съм поддържал връзка от двайсет години: „Някакви костюмирани типове ме разпитват за теб. С какво, по дяволите, си се захванал, Сингър?“ — Той се засмя.

— Значи ти си тук от самото начало.

— Да. Само научните сътрудници стоят по шест месеца. Предполагам, смятат, че не върша толкова много работа, че да се изчерпя психически. Аз съм най-старият тук, заедно с Най. И още неколцина, стария Павел и мъжа, с когото току-що се запозна, Майк Мар. Така или иначе, нещата тръгнаха по-добре, след като престанахме да работим за Армията. Военните са като трън в задника.

— Кога се откачихте от тях?

Сингър го въведе през врата от матово стъкло в една постройка отстрани на жилищния комплекс. Обля ги хлад. Влязоха в преддверие

с покрити с плочки подове, бели стени и сиво-кафяви мебели. Сингър тръгна към друга врата.

— Отначало работехме само по военни поръчки — продължи той. — Затова сме на територията на ракетния полигон. Имахме задача да създаваме ваксини и антитоксини срещу вероятни съветски биологически оръжия. С разпадането на Съветския съюз приключиха и договорите. Това стана през 1990 г. Едва не загубихме лабораторията, но Скоупс използва умело политическите си връзки. Един Господ знае как го постигна, но успя да издейства трийсетгодишен договор за наем на парцела.

Двамата влязоха в дълга лаборатория. На флуоресцентната светлина блестяха няколко черни работни маси. Върху тях бяха подредени спиртни лампи, ерленмайерови колби, стъклени тръбички, стереомикроскопи и други обикновени лабораторни уреди. Карсън никога не беше виждал толкова чиста лаборатория.

— Това ли е работната лаборатория? — попита удивено.

— Не. Повечето работа се върши в следващото отделение. Това е за показ пред конгресмени и висши военни. Очакват да видят подобрена версия на учебна химична лаборатория и ние им я показваме.

Влязоха в друго, много по-малко помещение. В центъра му стоеше голям блестящ уред. Карсън го позна веднага.

— Най-силният микроскоп в света — обяви Сингър. — Тук му викаме „Ултрабръснача“. Всичко е компютъризирано. Диамантеното му острие може да нареже човешки косъм на две хиляди и петстотин части. По дължината. Този тук, разбира се, е само за показ. Имаме още два за работа.

Излязоха отново на изгарящата жегла. Сингър облиза пръста си и го вдигна:

— Югоизточен вятър. Както винаги. Точно затова избрах мястото. Винаги духа от югоизток. Най-близкото населено място по посока на вятъра е Клаунч, население — двайсет и двама. Намира се на двеста и двайсет километра. Тринити Сайт, където е взривена първата атомна бомба, се намира само на петдесет километра на северозапад. Хубаво място за ядрена експлозия. Не можеш да намериш по-безлюдно място.

— Наричаме този вятър Мексиканския Зефир — каза Карсън. — Като дете го мразех повече от всичко на света. Баща ми казваше, че правел повече поразии от кон без опашка в размножителния период на мухите.

— Гай, май не те разбрах добре.

— Когато някой кон няма опашка или му е прекалено къса, мухите го подлудяват. Той започва да беснее и съсипва всичко наоколо.

— Разбирам — съгласи се не особено убедено Сингър. Посочи над рамото на Карсън: — Там е базата за отдих: зала за бодибилдинг, тенис кортове, конна база. аз ненавиждам всякакъв вид физически натоварвания, затова ще те оставя да я разгледаш сам. — Потупа се доволно по шкембето и се засмя. — А онази грозна постройка е стерилизационната пещ за въздуха от Камерата на смъртта.

— Камера на смъртта ли?

— Извинявай. Искам да кажа лабораторията от Пето защитно ниво, където се работи с изключително опасни микроорганизми. Сигурен съм, че знаеш степените за биологична безопасност. В Първо защитно ниво се работи с най-безобидните твари. Ниво-4 е за най-опасните. В страната има само две лаборатории от Четвърто защитно ниво. Една на Националния епидемиологичен център в Атланта и една на Армията във Форт Детрик. Те са оборудвани за работа с най-опасните вируси и болестотворни бактерии, съществуващи в природата.

— А какво е това Ниво-5? Никога не съм чувал за него.

Сингър се усмихна:

— Това е гордостта и радостта на Брент. „Маунт Драгън“ разполага с единствената в света лаборатория от Пето защитно ниво. Създадена е за работа с вируси и бактерии, по-опасни от всичко съществуващо досега в природата. С една дума, изкуствено създадени микроорганизми. Преди години някой го кръсти Камерата на смъртта и името се оказа подходящо. Въздухът от Пето ниво преминава през пещта, където се загрява до хиляда градуса по Целзий. След това се охлажда и се връща напълно стерилен.

Подобната на извънземен космически кораб постройка на пещта единствена от целия комплекс не беше напълно бяла.

— Значи работите с микроорганизми, които се разпространяват чрез въздуха — опита се да отгатне Карсън.

— Умно предположение. Точно така е. Работим с много опасен вирус. Повече ми харесваше, като разработвахме „Пурблъд“. Това е изкуствената ни кръв.

Карсън погледна конюшните. Имаше помещения за конете и голяма оградена площадка.

— Може ли да се язди извън района на комплекса?

— Разбира се. Трябва просто да се запишеш на влизане и на излизане. — Сингър се огледа и избърса чело с опакото на ръката си. — Господи, какъв пек. Така и не можах да свикна. Хайде да влизаме вътре.

„Вътре“ означаваше вътрешния район, голяма оградена зона в сърцето на „Маунт Драгън“. Карсън забеляза само един вход през оградата — малка врата точно пред тях. Влязоха и Сингър го поведе към голяма постройка в далечния край на ограждението. Попаднаха в прохладно фоайе. През една отворена врата се виждаха компютри върху дълги бели маси. Двама души с лични карти на вратовете и дънки под белите престилки тракаха бързо на клавиатурите. Карсън си даде сметка, че след пазача, това бяха първите служители, които виждаше.

Сингър махна към полупразната зала:

— Това е административният отдел. Ръководството, информационният отдел, каквото се сетиш. Персоналът ни не е голям. Тук никога не са се събирали повече от трийсет учени по едно и също време, дори когато работехме за военните. Сега броят им е наполовина. И всички са заети по проекта.

— Доста малко — отбеляза Карсън.

Сингър вдигна рамене:

— В генното инженерство няма нужда от много баячки.

Той направи знак на Карсън да го последва в голям хол с черни гранитни плочи и покрив от матово стъкло. Силното пустинно слънце, отслабено тук до бледо сияние, огряваше група палми в средата. От хола излизаха три коридора.

— Тези коридори водят към лабораториите за трансфекция и за секвениране на ДНК. Няма да имаш много работа там, но можеш да накараш някого да те разведе, ако искаш да разгледаш. Да тръгваме към следващата ни спирка.

Сингър посочи един прозорец. През него се виждаше изолирана ниска ромбовидна постройка.

— Защитно ниво 5 — добави без особен ентузиазъм Сингър. — Камерата на смъртта.

— Доста малка изглежда.

— Повярвай ми, само така изглежда. Това, което виждаш, са само филтрите за въздуха. Самата лаборатория е изцяло под земята. Допълнителна предохранителна мярка в случай на земетресение, пожар или взрив. По-добре да видиш с очите си.

След бавно спускане с асансьора те се намериха в дълъг бял коридор, осветен от бледи крушки. Видеокамери от тавана следяха движенията им. Стигнаха до края на коридора пред масивна метална врата, уплътнена отстрани с гума.

Отдясно имаше малка метална кутия. Сингър се наведе към нея и каза името си. Над вратата светна зелена лампа.

— Гласоворазпознаваща уредба — обясни Сингър, докато отваряше вратата. — Не е толкова добра като системите, разпознаващи формата на дланта или ретината, но те не могат да се използват, когато носиш изолационен костюм. Тази уредба поне не може да се излъже с касетофон. Още днес ще я програмираме да разпознава и твоя глас.

Влязоха в голяма оскъдно обзаведена зала. До едната стена бяха наредени метални шкафове. На отсрещния край имаше друга метална врата с ярък жълто-червен знак. Отгоре пишеше:

ИЗКЛЮЧИТЕЛНА БИОЛОГИЧНА ОПАСНОСТ!

— Това е залата за подготовка — обясни Сингър. — Изолационните костюми са в тези шкафове.

Той тръгна към един от тях, но спря. Обърна се:

— Знаеш ли какво? Защо не те разведе някой, който наистина познава този район?

Той натисна едно копче върху шкафа. Металната врата се отвори със съскане. Вътре в подобен на малък ковчег сандък имаше голям син гумен костюм.

— Никога не си бил в лаборатория от четвърта степен на безопасност, нали? — попита Сингър. — Слушай внимателно. Ниво-5 много прилича на Ниво-4, но е с по-строги изисквания за сигурност. Много хора носят допълнителен гащеризон под изолационния костюм, но това не е задължително. Ако си с обикновените си дрехи, трябва да

оставиш всички моливи, химикалки, часовници, ножове и подобни предмети тук. Всичко може да наруши целостта на костюма.

Карсън бързо изпразни джобовете си.

— Нали нямаш дълги нокти?

Карсън погледна ръцете си:

— Не.

— Добре. Аз изгризвам моите до живеца, така че нямам проблем.

— Сингър се засмя. — В чекмеджето отляво ще намериш гумени ръкавици. Никакви пръстени, нали? Добре. Събуй се и сложи тези гумени чорапи. Ноктите на краката също трябва да са изрязани. Ако имаш нужда, в едно от чекмеджетата има нокторезачка.

Карсън се събу.

— Обличай сега костюма. Първо десния крак, после левия и го вдигаш. Не го закопчавай чак догоре. Засега остави шлема отворен, за да се чуваме по-лесно.

Карсън с мъка навлече дебелия костюм.

— Това тежи цял тон — оплака се.

— Напълно херметичен е. Виждаш ли металната клапа на кръста? През цялото време ще си на кислород. Ще ти покажат как да влизаш от помещение в помещение. Самият костюм има запаси от въздух за десет минути в случай на авария.

Сингър се приближи до едно комуникационно устройство и натисна няколко копчета.

— Розалинд?

— Какво? — дойде след малко отговорът от устройството.

— Би ли показала Ниво-5 на новия ни сътрудник Гай Карсън?

Последва дълго мълчание.

— В средата на експеримент съм — каза след малко гласът.

— Само няколко минути ще ти отнеме.

— О, по дяволите. — Връзката прекъсна.

Сингър се обърна към Карсън:

— Това е Розалинд Брандън-Смит. Може да ти се стори малко странна. — Наведе се и зашепна заговорнически: — Всъщност е невероятна грубиянка, но не ѝ обръщай внимание. Играеше основна роля в разработването на изкуствената кръв. Сега е включена и в новия проект. Дълго време работи с Франк Бърт и бяха доста близки, така че

може би няма да приеме много благосклонно заместника му. Ще я видиш, в работата е безупречна.

— Кой е Франк Бърт?

— Той беше истински учен. И прекрасен човек. Условията тук обаче се оказаха прекалено стресиращи за него. Наскоро получи някаква нервна криза. Не е нещо необичайно. Около една четвърт от хората в „Маунт Драгън“ не издържат до края на срока си.

— Не знаех, че идвам на мястото на някого.

— Сега знаеш. По-късно ще ти разкажа подробности. Предшественикът ти беше истинско научно светило. — Сингър се дръпна и продължи на по-висок глас: — Добре, закопчай сега всички щипове. Хубаво затвори и трите. Тук сме на системата на взаимна проверка. След като си си сложил костюма, някой друг го проверява.

Сингър внимателно огледа костюма на Карсън, после му показва как да използва микрофона в шлема:

— Освен ако не сме един до друг, почти няма да можем да се чуваме. Натискаш копчето в ръкава и говориш към микрофона. — Махна към вратата с надпис „ИЗКЛЮЧИТЕЛНА БИОЛОГИЧНА ОПАСНОСТ!“. — От другата страна на херметизационната камера има дезинфекциращ душ. Задейства се автоматично, когато влезеш. Свиквай. Когато вътрешната врата се отвори, влизаш. Внимавай много, докато свикнеш с костюма. Розалинд ще те чака от другата страна. Надявам се.

— Благодаря — извика Карсън, за да е сигурен, че гласът му ще бъде чул извън дебелия изолационен костюм.

— Няма защо. Извинявай, че не идвам с теб. Просто... — Сингър се запъна. — Никой не влиза в Камерата на смъртта, ако няма работа там. Скоро ще разбереш защо.

Вратата се отвори със съскане, после се затвори зад гърба му. Карсън влезе в някаква метална камера. Изведнъж се чу бръмчене и от тавана, пода и стените го обля жълт химичен разтвор. Течността затропа гръмко по костюма. След минута „душовете“ спряха и пред него се отвори друга врата. Той влезе в малко преддверие. Чу се бръмчене на мотор и той усети налягането на силни струи въздух от всички посоки. Чувстваше се, сякаш е попаднал в пустинна вихрушка. Не можеше да определи дали въздухът е студен, или топъл. След като костюмът се изсуши, пред Карсън се отвори трета врата и той се

намери лице в лице с ниска жена, която го гледаше нетърпеливо през прозрачното прозорче на шлема си. Дори като извади теглото на костюма ѝ, Карсън предположи, че тежи поне сто килограма.

— След мен — изгърмя рязко гласът ѝ от слушалките в качулката му.

Жената се извъртя и тръгна по покрития с плочки коридор, толкова тесен, че раменете ѝ почти опираха в стените. Стените бяха съвсем гладки, без никаква грапавина, която да застраши целостта на костюма. Всичко бе ослепително бяло.

Карсън натисна копчето в ръкава си и заговори в микрофона:

— Аз съм Гай Карсън.

— Радвам се да го чуя — дойде отговорът от слушалките. — Сега, внимавай. Виждаш ли тези тръби над главата ти.

Карсън погледна нагоре. От тавана висяха няколко дебели тръби, завършващи с метални клапи.

— Вземи една и я закрепи за клапата на костюма. Внимателно. Завърти наляво, за да я затвориш. Когато влизаш от едно помещение в друго, ще се налага да се откачваш и да се закачваш за друга тръба. Костюмът ти има малък запас резервен въздух, който да ги стига между отделните прекачвания.

Карсън изпълни нарежданията. Клапата изщрака и веднага в костюма се чу съскане на въздух. Обхвана го странното чувство на изолираност от околния свят. Струваше му се, че се движи твърде бавно, тромаво. Едва чувстваше какво пипа с няколкото слоя ръкавици.

— Представяй си, че тук сме като в подводница — чу се отново гласът на Брандън-Смит. — Малка, претъпкана и опасна. Всеки и всичко си има определено място.

— Разбирам.

— Сериозно?

— Да.

— Добре, защото всяко недоглеждане в Камерата на смъртта може да означава гибел. И не само за теб. Ясно ли е?

— Да.

Продължиха по тесния коридор. Докато вървеше след Брандън-Смит и се опитваше да свикне със странното си облекло, на Карсън му се стори, че долавя далечно тракане: по-скоро усещаше вибрациите с

тялото си, отколкото да чува шум. Реши, че са генераторите на Камерата на смъртта.

Туловището на Брандън-Смит се вмъкна странично през тясна врата. В лабораторията от другата страна облечени в изолационни костюми учени работеха пред затворени от всички страни с плексиглас стерилни боксове с дупки за ръцете. Посяваха микроорганизми в петриеве панички. Светлината бе ослепително ярка, очертанията на всеки предмет в лабораторията се виждаха ясно. До всяко работно място имаше малка кутия за отпадъци и газова горелка за унищожаването им. От тавана няколко видеокамери следяха работата на учените.

— Моля за малко внимание — изтрещя гласът на Брандън-Смит от слушалките. — Това е Гай Карсън. Заместникът на Бърт.

Забулените фигури се обърнаха с прозрачните прозорчета на костюмите си към него и от слушалките прозвуча нестроен хор от поздравления.

— Това е микробиологичната лаборатория — обяви рязко екскурзоводката му с глас, нетърпящ коментари, така че Карсън предпочете да не задава въпроси.

Брандън-Смит го поведе през лабиринт от други лаборатории, тесни коридори и изолационни преддверия, всичко бе ярко осветено. „Права е — помисли си Карсън. — Тук е като в подводница.“ Всяко свободно пространство бе заето от скъпа техника: трансмисионни и сканиращи електронни микроскопи, автоклави, термостати, масспектрометри, дори няколко циклотрона. Всички бяха преустроени за работа с дебелите изолационни костюми. Таваните бяха ниски, оплетени в тръби и боядисани в бяло като всичко останало в Камерата на смъртта. През десетина метра се налагаше да спират и да сменят дихателните тръби. Движеха се мъчително бавно.

— Господи — възкликна Карсън, — тези мерки за безопасност са невероятни. Какво имате тук?

— Каквото се сетиш. Чума, марбургски вируси, ханта-вируси, денга, ебола, антракс. Да не споменаваме съветските биологични оръжия. Всичко в момента е дълбоко замразено, разбира се.

Карсън започваше да се замайва от теснотията, от тежестта на костюма и миризливия въздух. Прииска му се да хвърли тази гумена броня, да подиша малко на воля.

Накрая спряха в малко кръгло помещение, от което тръгваха няколко коридора.

— Какво е това? — попита Карсън, сочейки голяма тръба над главата си.

— Тръбата към главния филтър — отвърна Брандън-Смит, докато се прекачваше на друг дихателен маркуч. — Това е центърът на Камерата на смъртта. Цялото съоръжение е под отрицателно налягане. Колкото по-навътре влизаш, толкова по-ниско е то. Въздухът се движи насам и преминава към филтрите и пещта. — Тя посочи един от коридорите. — Твоята лаборатория е там. Скоро ще я видиш. Сега нямам време да ти показвам всичко.

— А насам кое е? — попита Карсън, сочейки тясна дупка пред краката им, продължаваща с лъскава метална стълба.

— Под нас има три нива. Помощни лаборатории, подстанция на охраната, фризери за дълбоко замразяване, генератори, контролният център.

Тя навлезе на няколко метра в един от коридорите и спря пред друга врата.

— Карсън?

— Да.

— Последна спирка. Зверилникът. Стой настрана от клетките. Не се оставяй да те хванат. Ако скъсат костюма ти, никога повече няма да видиш дневна светлина. Ще те заключим тук и ще те оставим да умреш.

— Зверилник...

Брандън-Смит не му обърна внимание, отвори вратата. Изведнъж тракането се усили и Карсън си даде сметка, че всъщност не идва от генератора. През дебелия костюм долови приглушени писъци. Влязоха в голямо помещение с клетки, наредени покрай едната стена, от пода до тавана. През телената мрежа надничаха черни очи. При влизането на двамата учени шумът се увеличи многократно. Много от затворниците затракаха по пода на клетките си с ръце и крака.

— Това шимпанзета ли са? — попита Карсън.

— Позна.

В другия край на помещението стоеше ниска фигура с изолационен костюм. Обърна се към тях.

— Карсън, това е Боб Филсън. Той се грижи за животните.

Филсън кимна кратко. През прозрачното стъкло на шлема му Карсън успя да различи рунтави вежди, голям нос и дебели устни. Останалото оставаше в сянка. Филсън им обърна гръб и отново се зае за работа.

— Защо са толкова много? — попита Карсън.

Брандън-Смит спря и го погледна:

— Само едно животно има имунна система като тази на човека. Би трябвало да го знаеш, Карсън.

— Разбира се, но защо точно...

Брандън-Смит обаче бе насочила вниманието си към една от клетките.

— О, мамка му! — възкликна.

Карсън се приближи, спазвайки разумна дистанция от безбройните пръстчета, стърчащи от телената мрежа. Едно от шимпанзетата лежеше безпомощно, крайниците му трепереха. Нещо в лицето му не изглеждаше наред. Очите му бяха необичайно широко отворени. Като се вгледа по-отблизо, Карсън забеляза, че всъщност са изпъкнали, сякаш всеки момент ще изхвъркнат, и кървави. Животното внезапно се сгърчи, отвори уста и изпищя.

— Боб — каза Брандън-Смит по микрофона, — последната маймуна на Бърт май си отива.

Филсън се приближи без да бърза. Беше доста нисък мъж, надали имаше и метър и шейсет. Движеше се сковано като космонавт.

Обърна се към Карсън:

— Трябва да излезеш. Ти също, Розалинд. Клетките не могат да се отворят в присъствието на други хора.

Едното око на шимпанзето изведнъж се пукна, пръскайки наоколо кървава течност. Животното се сгърчи безшумно, заскърца със зъби, размаха безпомощно ръце.

— Какво е това?... — започна ужасен Карсън.

— *Хайде!* — настоя Филсън и бръкна в един шкаф.

— Чао, Боб — каза Брандън-Смит.

Карсън усети лека промяна в тона ѝ, когато говореше с гледача на животните.

Преди да излязат, Карсън хвърли последен поглед на шимпанзето. То отчаяно затърка с ръце обезобразеното си лице. Филсън пръсна някакъв аерозол в клетката.

Брандън-Смит понесе мълчаливо телесата си по друг коридор.

— Ще ми кажеш ли какво му е на шимпанзето? — попита Карсън.

— Не е ли очевидно? — тросна се тя. — Мозъчен оток.

— От какво е причинен?

Тя се обърна. Изглеждаше изненадана.

— Наистина ли не знаеш, Карсън?

— Не, не знам. И се обръщай към мен с Гай или с доктор Карсън. Не обичам да ме наричат на фамилно име, когато ми говорят на ти.

Тя замълча за момент.

— Добре, Гай. Тези шимпанзета са заразени с *x-flu*. Току-що видя третия стадий на болестта. Вирусът причинява натрупване на голямо количество цереброспинална течност в черепа. След известно време налягането изтиква мозъка през тилния отвор. Който има късмет, умира тогава. Някои обаче остават живи, докато очите им изскочат от орбитите си.

— *X-flu* ли?

По тялото му започнаха да се стичат струйки пот. Този път Брандън-Смит се закова на място. Чу се бръмчене, после гласът ѝ отново прогърмя:

— Сингър, можеш ли да ми обясниш защо този палячо не знае нищо за *x-flu*?

Веднага се чу гласът на Сингър:

— Още не съм го запознал с темата на проекта. Като свърши с теб, ще го направя.

— Със задника напред, както винаги — изсъска тя, после се обърна към Карсън: — Хайде, Гай, разходката свърши.

Тя го изпрати до изхода. Карсън мина през друг дезинфекциращ душ, изчака необходимите седем минути, докато химичният разтвор обливаше костюма. След малко отново беше в помещението за преобличане. Леко се подразни от спокойния вид на Сингър, който попълваше кръстословицата в местния вестник.

— Интересна ли беше разходката? — попита директорът, вдигайки очи от заниманието си.

— Не. Тази Брандън-Смит е по-зла от гърмяща змия в нагорещен тиган.

Сингър избухна в смях, поклати голата си глава:

— Много цветущо сравнение. Тя е най-способният ни учен в сегашния екип. Ако завършим успешно проекта, ще станем богати. Включително и ти. При това условие си струва да потърпим малко Розалинд Брандън-Смит, не мислиш ли? Всъщност под тази планина от мастна тъкан се крие нежно сърце.

Сингър помогна на Карсън да се измъкне от костюма и му показа как да го сгъне в шкафа.

— Мисля, че е време да науча за този тайнствен проект — отбеляза Карсън, докато затваряше вратата.

— Съгласен съм. Какво ще кажеш за едно питие в кабинета ми?

Карсън кимна:

— Знаеш ли, имаше едно шимпанзе, на което...

Сингър вдигна ръка:

— Знам какво си видял.

— И какво е това?

— Грип.

— Какво? Обикновен грип?

Сингър кимна.

— Не съм чувал от грип да ти изскачат очите от орбитите и да се пръскат.

— Е, този е малко по-особен.

Сингър хвана Карсън за лакътя и го изведе от свръхбезопасената лаборатория отново под палещото слънце на пустинята.

Точно в три без две минути Чарлс Левин отвори вратата на кабинета си и изпрати една млада жена с дънки и фланелка с къс ръкав в преддверието.

— Благодаря, госпожице Филдс. Ако има свободно място за следващия семестър, ще ви уведомим.

След като студентката си тръгна, Левин погледна часовника си и се обърна към секретаря си:

— Това беше, нали, Рей?

Рей с мъка премести поглед от изчезващите зад вратата задни части на госпожица Филдс към дневника за посетители на бюрото си.

Приглади коса, после почеса косматите си гърди под червената фланелка без ръкави.

— Да, няма повече, доктор Левин.

— Някакви съобщения? Полицията да е искала да ме арестува?

Предложения за женитба?

Рей се ухили, изчака вратата да се затвори, после обяви:

— Боруцки се обади. Както изглежда, фармацевтичната компания в Литъл Рок не е останала особено впечатлена от последната ви статия. Имат намерение да ви съдят за клевета.

— За колко?

Рей вдигна рамене:

— За един милион.

— Кажи на нашия приятел адвоката да предприеме обичайните мерки. — Левин му обърна гръб. — Никой да не ме безпокои, Рей.

— Добре.

Левин влезе в кабинета си и затвори вратата.

Поради растящата си известност като говорител на Фондацията за безопасност в генетиката Левин все по-трудно намираше време за научната си дейност като професор по теоретична генетика. Благодарение на фондацията той се беше превърнал в магнит за всякакви студенти: самотници, идеалисти, хора, изпитващи нужда да се борят за някаква справедлива кауза. Това го правеше и мишена за противниците му от индустриалната сфера.

Когато последната му секретарка напусна след няколко анонимни телефонни заплахи, Левин предприе две предохранителни мерки: сложи си тежка метална врата на кабинета и назначи Рей. Що се отнася до канцеларската работа, Рей имаше доста недостатъци. Но като бивш морски пехотинец, предсрочно уволнен поради смущения в сърдечната дейност, той бе изключително полезен за поддържане реда и спокойствието в кабинета. Както изглеждаше, повечето от свободното си време той прекарваше в преследване на жени, но в службата не се поддаваше на никакви заплахи и Левин вече го смяташе за незаменим.

Левин дръпна тежките резета, пробва вратата, за да се увери, че е здраво заключена, след това, доволен, се настани сред купищата

изпитни тестове, научни списания и стари броеве на „Генетична безопасност“. Безгрижното му, весело настроение по време на консултациите бързо се промени. Той си отвори празно място по средата на бюрото с една ръка и издърпа лаптопа пред себе си. След това бръкна в куфарчето си и извади малък черен предмет с големината на цигарена кутия. От единия и край висеше тънък сив кабел. Левин се наведе, изключи телефона и свърза черната кутия на негово място, после вкара сивия кабел в един изход на компютъра си.

Още преди самотният му кръстоносен поход за контрол върху генетичните експерименти да му спечели лоша слава в десетки научни лаборатории из целия свят, Левин бе научил един добър урок за сигурността. Черната кутия беше криптографско устройство за заглушаване на компютърните сигнали по телефона. То използваше сложни кодове, които не можеха да бъдат разшифровани дори от суперкомпютрите на разузнавателните агенции. Самото притежаване на такова устройство бе противозаконно. Преди да завърши следването си през 1971 година обаче, Левин бе участвал в нелегалното антивоенно студентско движение и беше свикнал да използва нестандартни и незаконни средства за постигане на целите си.

Той включи компютъра; забарабани с пръсти по бюрото, докато машината се подготви за работа. След това бързо стартира програма, която щеше да го свърже с друг компютър. С много специален компютър.

Изчака да се свърже с мрежата чрез сложна и непроследима комбинация от връзки. Най-накрая модемът изсвири леко в знак, че връзката с другия компютър е установена. На екрана се появи позната картинка: човек с костюм на пантомимен артист, балансиращ със земното кълбо на единия си пръст. Почти веднага картината изчезна и на екрана се появи надпис от нищото, сякаш написан от призрак:

Какво има, професоре?

„Искам да се свържа в мрежата на «Джиндайн»“ — написа Левин.

Отговорът последва почти мигновено:

Проста работа. Какво търсим днес? Телефонните номера на персонала? Финансовите баланси? Списъка с последните смъртни случаи?

„Искам да се свържа с «Маунт Драгън»“ — написа Левин.

Отговорът дойде малко по-бавно от предишния:

Бре... Бре... Кого сме хванали на мушка днес, професоре?

„Можеш или не можеш?“ — натрака нервно Левин.

Казал ли съм, че не мога? Спомни си с кого говориш, нещастнико! В моя речник думата „не мога“ не съществува. Не се тревожа за себе си, а за теб... за теб, приятелю мой. Чувал съм доста лоши работи за това момче, Скоупс. Няма да му хареса, ако те хване да надничаш под полата му. Сигурен ли си, че искаш да се забъркаш в това, професоре?

„Тревожел се за мен?“ — написа Левин. — „Колко трогателно...“

Защо да не се тревожа, професоре? Грубостта ти ме натъжава.

„Пари ли искаш сега? Това ли било?“

Пари? Това наистина ме обиди. Правя всичко за собствено удовлетворение. Ще се срещнем на обяд пред Интернет клуба „Киберспейс“.

„Мим, работата е сериозна.“

Аз винаги говоря сериозно. Разбира се, мога да уредя малкия ти проблем. Освен това се чуват някои наистина заинтригуващи слухове за някаква програма, по която е работил Скоупс. Нещо много интересно, много изчанчено. Той обаче май доста ревниво пази тайните си, държи всичко в пълна секретност. Може би, докато се занимавам с твоята работа, мога да навестя и личния му компютър. Точно такива девствени системи най-много обичам.

„Какво ще правиш в свободното си време, си е лично твоя работа.“ — написа раздразнено Левин. — „Само се погрижи да не ни засекаат. Каж ми, когато си готов.“

СГН.

„Мим, не те разбирам. Какво е СГН?“

Проклет да съм. Все забравям какъв си новак. Тук, в киберпространството използваме, съкращения, за да си спестим малко тракане по клавишите и да звучим по-готино. СГН = Смятай го за направено. Можеш да го провериш във виртуалния ни речник. Има и друго съкращение: ЧЗС — т.е. чао засега. Така че, ЧЗС, хер професор.

Екранът потъмня.

Кабинетът на Джон Сингър се намираше в югозападния край на административния отдел и приличаше повече на хола в някой апартамент, отколкото на директорски кабинет. В единия ъгъл имаше камина с диван и две кожени кресла отпред. До едната стена имаше антикварна мексиканска масичка с очукана китара и купчина оръфани нотни листа. Подът беше покрит с автентичен индиански килим, по стените бяха закачени картини от деветнайсети век със сцени от Дивия запад, включително шест платна от Бодмър, на индианци от племената мандан и хидатса от горното поречие на Мисури. Нямаше бюро, само масичка с компютър и телефон.

Прозорците гледаха към пустинята Хорнада, към черния път, криволичещ към безкрая. През матовите стъкла се процеждаше слънчева светлина.

Карсън се настани на едно от кожените кресла, Сингър отиде до малък бар в другия край на стаята.

— Нещо за пиене? — попита. — Бира, вино, мартини, сок?

Карсън погледна часовника си. Часът бе 11:45. Беше му малко тежко на стомаха.

— Сок.

Сингър се върна с чаша ябълков сок в едната ръка и мартини в другата. Седна на дивана и качи крака върху масата.

— Знам — каза, — не е хубаво да се пие преди обяд. Много лош навик. Сега обаче поводът е по-специален. — Той вдигна чаша: — За *x-flu*.

— *X-flu* — промърмори Карсън. — Според Брандън-Смит от това умря шимпанзето.

— Точно така.

Сингър отпи от питието си, примлясна с вид на познавач.

— Извинявай за нетърпението ми, но наистина искам час по-скоро да разбера за какво е този проект. Още не мога да разбера защо господин Скоупс избра точно мен от... колко?... пет хиляди учени. И защо ме накара да зарежа всичко и да се явя толкова бързо тук?

Сингър се облегна назад:

— Ще започна от самото начало. Чувал ли си за маймуната бонобо?

— Не.

— Така наричаха шимпанзетата джуджета, докато се установи, че са съвсем различен вид. Бонобо са дори по-близки до човека от обикновените шимпанзета. По-интелигентни са, моногамни и геномът им показва деветдесет и девет цяло и два процента сходство с човешкия. И най-важното, боледуват от всички наши болести. Освен една.

Той замълча и отпи от мартинито.

— Не боледуват от грип. Всички други човекоподобни маймуни, обикновеното шимпанзе, горилата, орангутанът, боледуват. Не и бонобото. Този факт привлякъл вниманието на Brent преди около година. Изпрати няколко бонобо и ние изследвахме някои техни гени. Нека ти покажа какво открихме.

Той отвори някакъв бележник на масата и избута едно малахитово яйце, за да си направи място. Вътре бе записана дълга последователност от букви.

— Бонобото има ген, който определя естествения му имунитет към грипа — продължи Сингър. — Не срещу един или два щама, а срещу *всичките* шейсет познати досега разновидности. Нарекохме гена *x-flu*.

Карсън погледна записките. Генът беше сравнително къс, няколкостотин нуклеотидни двойки.

— Как действа? — попита той.

Сингър се усмихна:

— Още не знаем. Години ще са ни нужни, за да го разберем. Brent обаче предполага, че ако го вкараме по някакъв начин в човешката ДНК, хората също ще развият имунитет към грипа. Първоначалните ни *in vitro* изследвания го доказаха.

— Интересно.

— И аз така казвам. Взимаш гена от бонобото, вкарваш го в себе си и готово. Никакъв грип. — Сингър се наведе към него и понижи глас: — Гай, какво знаеш за грипа?

Карсън се замисли. Всъщност почти нищо не знаеше. Сингър обаче нямаше да приеме добре това признание.

— Бих искал да науча повече. Едно е сигурно, хората много го подценяват.

Сингър кимна:

— Така е. Хората гледат на него като на дребна неприятност. Той обаче не е дребна неприятност. Това е една от най-смъртоносните болести на света. Дори в наши дни милиони хора годишно умират от грип. Това е сред десетте най-често срещани причини за смърт в САЩ. При епидемия една *четвърт* от цялото население се разболява. И то в най-добрия случай. Хората забравят, че по време на унищожителната световна епидемия през 1918 година една петдесета част от населението на земята е умряла от грип. Това е най-страшната пандемия, позната на историята. По-страшна от чумата. И това е станало през *този* век. Ако се случи пак, ще сме също толкова безсилни, както тогава.

— Наистина, някои мутантни щамове на грипния вирус могат да убият човек за броени часове. Но...

— Чакай малко, Гай. *Мутантен* е ключовата дума. Най-сериозните световни епидемии възникват, когато вирусът претърпи значителна мутация. Това вече е ставало на три пъти през този век, за последно в Хонконг през 1968 година. Дошло е времето, назрява *нова* пандемия.

— Това е, защото белтъците от вирусната обвивка постоянно мутират. Затова няма универсална ваксина. Съвременните грипни ваксини действат срещу три-четири щама, според предположенията на епидемиолозите за най-вероятната разновидност на вируса, която може да се развие в близките шест месеца. Прав ли съм? Могат да сгрешат и човек пак да се разболе.

Сингър се усмихна:

— Много добре, Гай. Добре знаем, че в Масачузетс си работил с грипни вируси. Това е една от причините да те изберем.

Той изгълта остатъка от мартинито си на един дъх.

— Едно нещо обаче сигурно не знаеш, Гай. Световната икономика губи почти един *трилион* долара от нереализирана продукция заради грипа.

— Не ми беше известно.

— Ето още нещо, което може би не знаеш. Грипът е причина за раждането на двеста хиляди деца с вродени дефекти годишно. Когато температурата на бременната се покачи над четирийсет градуса, плодът може да претърпи всевъзможни увреждания. — Сингър издиша бавно.

— Гай, работим върху последното велико откритие на двайсети век. И сега ти си част от екипа ни. Ако генът *x-flu* бъде вкаран в човешкия геном, нашият вид ще бъде имунизиран срещу грипа. Завинаги. Този имунитет ще се предава в поколенията.

Карсън бавно остави чашата си и погледна Сингър в очите:

— Боже мили. Разработвате генна терапия, насочена към репродуктивните тъкани?

— Точно така. Ще изменим генома на човека за постоянно. И ти, Гай, си главният участник в този проект.

— Ама моите изследвания на грипа бяха в съвсем начална фаза. Основната ми тема беше друга.

— Знам. Изслушай ме до края. Основното ни затруднение е вкарването на *x-flu* в човешката ДНК. Това, разбира се, трябва да стане с помощта на вирусен вектор.

Карсън кимна. Знаеше, че някои вируси са способни да интегрират генома си в ДНК на гостоприемника. Това ги прави идеални вектори за обмен на генетичен материал между далечнородствени видове. Затова много методи в генното инженерство се основават на това им свойство.

— Ето в какво се състои работата — продължи Сингър. — Вкарваме *x-flu* в самия грипен вирус. Използваме го като троянски кон, ако мога така да се изразя. След това заразяваме гостоприемника с този вирус. Както с противовирусната ваксина, гостоприемникът развива лека форма на грип. Междувременно вирусът вкарва маймунския ген в ДНК на гостоприемника. Той оздравява и никога повече няма да боледува от грип.

— Генна терапия.

— Точно така. Това е едно от най-модерните течения в молекулярната биология. С генна терапия ще могат да се лекуват всякакви генетични заболявания. Като болестта на Тай-Сакс, фенилкетонурията, хемофилията, каквото се сетиш. Ще дойде време, когато всяко новородено с наследствен дефект ще може да получи липсващия му ген, за да започне нормален живот. В нашия случай този вроден „дефект“ е чувствителността към грипния вирус. И тази чувствителност е *наследствена*.

Сингър поглади веждите си и продължи с усмивка:

— Много се вълнувам, когато говоря за тези неща. Като преподавател в Калифорнийския университет дори не съм мечтал да променя по такъв начин света. *X-flu* ме накара да повярвам, че това е възможно.

Той се изкашля.

— Много сме близо, Гай. Има обаче един малък проблем. Когато вкараме *x-flu* гена в нормален грипен вирус, той само увеличава болестотворната му способност. Прави го много по-опасен. Невъобразимо по-заразен. Вместо да се превърне в безвреден посредник, вирусът явно започва да произвежда белтък, който наподобява по структура хормона, стимулиращ свръхпродукцията на цереброспинална течност. В Камерата на смъртта ти току-що стана свидетел на ефекта от вируса върху шимпанзета. Не знаем какво би причинил на човек, но сме сигурни, че няма да е приятно.

Той се изправи и се приближи до прозореца.

— Твоята работа е да промениш белтъчната обвивка на векторния вирус. Да го обезвредиш. Да направиш така, че да заразява гостоприемника без да го убива, за да може да вкара *x-flu* гена в човешката ДНК.

Карсън понечи да каже нещо, но бързо затвори уста. Изведнъж си даде сметка защо Скоупс е избрал точно него от множеството талантлив учени в „Джиндайн“. Преди да се наложи да търпи Фред Пек, той бе работил върху промяната на белтъчната капсула на вирусите. Тази обвивка може да се модифицира или разруши с висока температура, различни ензими, радиация, дори с различни багрилни вещества. Беше го правил неведнъж. Съществуват много начини да обезвредиш един вирус.

— Задачата изглежда съвсем ясна — отбеляза той.

— Така звучи. Но не е. По някаква причина, независимо какво се прави с него, вирусът винаги мутира в смъртоносния щам. Когато Бърт се занимаваше с проблема, той зарази няколко шимпанзета с щам, който би трябвало да е съвсем безобиден. Във всички случаи обаче вирусът си възвърна смъртоносните качества и ти сам видя резултата. Внезапен мозъчен оток. Бърт беше блестящ учен. Ако не беше той, никога нямаше да завършим проекта „Пурблъд“, да разработим изкуствената кръв. Задачата с *x-flu* обаче го изкара... Той не можа да понесе напрежението.

— Сега разбирам защо хората се стараят да влизат колкото се може по-рядко в Камерата на смъртта.

— Ужасно е. Освен това аз никак не одобрявам използването на шимпанзета. Като имаме предвид ползата за човечеството обаче...

Сингър замълча, загледа се през прозореца.

— Защо е тази секретност? — попита накрая Карсън.

— Поради две причини. Предполагаме, че поне още една конкурентна фармацевтична компания извършва подобни изследвания, и не искаме да си показваме картите преждевременно. По-важното обаче е, че много хора се страхуват от развитието на генните технологии. Не ги виня за това. След създаването на атомната бомба, след Тримайъл Айлънд и Чернобил, хората стават подозрителни. На много от тях идеите на генното инженерство не им допадат. Да погледнем реално на нещата. Тук говорим за промяна на човешкия геном. Това предизвиква много противоречия. Някои се обявяват против трансгенните растения, какво ще кажат за това? Бяхме изправени пред същия проблем с „Пурблъд“. Затова искаме, преди да обявим *x-flu*, да сме подготвили продукта напълно. Така няма да дадем време на противниците си. Хората ще видят колко голяма е ползата и няма да обърнат внимание на дребните предразсъдъци на една шепа скептици.

— Тази „шепа“ скептици са доста гръмогласни — отбеляза Карсън, спомняйки си групите демонстранти, окупиращи редовно подстъпите към института в Ню Джърси.

— Да. Има хора като Чарлс Левин. Чувал ли си за неговата Фондация за безопасност в генетиката? Крайно радикална организация, целяща да унищожи генното инженерство и най-вече Брент Скоупс.

Карсън кимна.

— Левин и Скоупс са били приятели още в колежа. Бога ми, каква история. Напомни ми някой ден да ти я разкажа. Както и да е, Левин е малко необуздан тип, нещо като съвременен Дон Кихот. Връщането на научния прогрес към средновековието се е превърнало в негова основна цел. Научих, че след смъртта на жена си още повече се е озлобил. От двайсет години води война срещу Брент Скоупс. За жалост много средства за масово осведомяване подават ухо за глупостите му и ги разгласяват. — Сингър се отдръпна от прозореца.

— Много по-лесно е да разрушиш нещо, отколкото да съградиш, Гай. „Маунт Драгън“ е най-безопасната генетична лаборатория в света. Никой, повярвай ми, *никой* не е по-загрижен за сигурността на служителите си от Брент Скоупс.

Карсън едва не се изпусна, че Левин му е чел лекции в университета, но реши да не казва. Освен това Сингър може би вече знаеше.

— Значи искате колкото се може по-скоро да завършите с разработването на генната терапия. Затова ли е цялото бързане?

— Това е една от причините. — Сингър се подвоуми, после продължи: — Всъщност *x-flu* е много важен за „Джиндайн“. От жизнено значение. Срокът на царевичния патент на Скоупс, финансовата основа на компанията, изтича след броени седмици.

— Ама нали Скоупс още не е навършил четирийсет години? Патентът не може да е създаден толкова отдавна. Защо не поднови срока?

Сингър вдигна рамене:

— Не знам всички подробности. Знаем само, че изтича и не може да бъде удължен. Когато това стане, средствата ще секнат. „Пурблъд“ няма да влезе в производство много скоро, пък за покриване разходите по разработката му ще са нужни години. Другите ни нови продукти още не са одобрени. Ако *x-flu* не излезе скоро на бял свят, „Джиндайн“ може да се прости с тлъстите си приходи. Това ще окаже катастрофален ефект върху цената на акциите ни. Ще пострадаме всички, и ти, и аз.

Той се извърна, кимна:

— Ела тук, Гай.

Карсън се приближи до Сингър. От прозореца се откриваше панорамна гледка към пустинята Хорнада дел Муерто, простираща се до самия хоризонт. На юг се виждаха някакви руини, като останки от древно индианско селище, няколко стърчащи зида.

Сингър постави ръка на рамото му:

— Тези неща не трябва да те тревожат сега. Помисли за възможностите, които ти се отварят. Всеки обикновен общопрактикуващ лекар може би спасява стотици животи. Един специалист в спешно отделение — хиляди. Ти и аз обаче, „Джиндайн“ ... ние ще спасим милиони. Милиарди.

Той посочи към ниските планини на североизток, издигащи се над огряната от слънцето пустиня като гнили зъби.

— Преди петдесет години човекът взриви първата атомна бомба в основата на тези планини. Тринити Сайт е само на петдесет километра оттук. Това е тъмната страна на науката. Сега, половин век по-късно, в същата тази пустиня, ние имаме шанса да реабилитираме науката. Гениално просто. — Той стисна леко рамото на Карсън: — Гай, това ще е най-великото дело в живота ти. Това мога да ти го обещавам.

Двамата запазиха мълчание, вперили поглед в безкрайността на пустинята. Карсън се почувства, сякаш е изправен пред самия Господ. Сингър бе прав.

Карсън стана в пет и половина. Седна на ръба на леглото и загледа през отворения прозорец към планините Сан Андрес. Хладният нощен въздух нахлуваше в стаята, носейки тишината на утрото. Той вдиша дълбоко. В Ню Джърси не можеше да се измъкне от леглото преди осем. Сега, още след втората си нощ в пустинята, той бе влязъл отново в нормалния си ритъм.

Загледа небето. Звездите изчезваха една по една, накрая на безоблачния небосклон остана само Венера. Небето придоби странния зеленикав цвят, характерен за минутите преди изгрева, постепенно се обагри в жълто. Върху синкавата повърхност на пустинята бавно започнаха да се открояват единични растения. Чепатите храсталаци от мескит и туфите пустинна трева тобоса бяха разхвърляни през големи разстояния. „Всеки организъм в пустинята търси самота“ — помисли си Карсън.

Стаята му бе оскъдно, но функционално обзаведена: легло, диван и кресло, голямо бюро, етажерки за книги. Той се изкъпа, обръсна и навлече бяла фланелка и къси бели панталони. Чувстваше особена възбуда при мисълта за първия си работен ден тук.

Следобедът беше преминал във формалности около постъпването му на работа: попълване на формуляри, снимане, записване на гласа и най-обстойния лекарски преглед, на който бе подлаган някога. Лекарят на института, Лайъл Грейди, беше хилав, дребен човек с писклив глас. Почти не се усмихваше и постоянно

драскаше нещо по картоната. След кратка вечеря със Сингър Карсън побърза да си легне. Искеше на следващата утрин да е напълно отпочинал.

Работният ден в „Джиндайн“ започваше в осем. Карсън не закусваше (навик, останал от дните, когато баща му го вдигаше по тъмно, за да оседлае коня му), но на път към новата си лаборатория мина през барчето. Там нямаше много хора и той си спомни думите на Сингър от предния ден: „Тук наблягаме на вечерята. Закуската и обядът не са много на почит. Работата в Камерата на смъртта направо убива апетита“.

Когато пристигна в преддверието на Камерата, колегите му бързо и мълчаливо навличаха изолационните си костюми. Всички се обърнаха да разгледат новодошлия, някои усмихнати приветливо, други с любопитство, трети с безразличие. Сингър също се появи в стаята за подготовка.

— Как спа? — попита той с усмивка и потупа Карсън приятелски по гърба.

— Добре. Нетърпелив съм да започвам.

— Добре, искам да те запозная с помощничката ти. — Той се огледа. — Къде е Сусана?

— Вече влезе — отвърна един от сътрудниците. — Трябваше да провери някакви култури.

— Ти си в Лаборатория 3 — обърна се Сингър към Карсън. — Розалинд показва ли ти пътя?

— Може да се каже.

— Добре. Може би за начало ще искаш да прегледаш протоколите на Франк Бърт. Сусана ще ти даде всичко необходимо.

След като си навлече костюма с помощта на Сингър, Карсън последва останалите през дезинфекциращия дъжд и в лабиринта от тесни коридори на Защитно ниво 5. Тежкия костюм и дихателните тръби още му създаваха трудности. След кратко лутане той най-сетне се намери пред металната врата с надпис: „ЛАБОРАТОРИЯ 3“.

Вътре облечена с обемист изолационен костюм фигура подреждаше някакви петрита върху една масичка. Карсън натисна копчето на микрофона.

— Здравсти. Ти ли си Сусана?

Забулената фигура се изправи.

— Аз съм Гай Карсън — представи се той.
В слушалката прозвуча писклив глас:
— Сусана Кабеса де Вака.
Двамата се ръкуваха тромаво.
— Тези костюми са истинско мъчение — заяви раздразнено Де Вака. — Значи ти си заместникът на Бърт?
— Да.
Тя надникна през стъклото на шлема му:
— Латиноамериканец?
— Не, англосаксонец съм — отвърна Карсън малко по-рязко отколкото му се искаше.
— Хммм. — Де Вака го изглежда изпитателно. — Мога да се закълна, че звучиш като местен.
— Израсъл съм в Бутхил.
— Знаех си! Е, Гай, ние с теб сме единствените местни в този институт.
— И ти ли си от Ню Мексико? Кога постъпи?
— Преди две седмици. Преместиха ме от Албукерк. Отначало ме пратиха в медицинския пункт, но сега замествам помощничката на доктор Бърт. Тя напусна няколко дни след него.
— Откъде си?
— От едно малко планинско градче на име Тручас. На около петдесет километра на север от Санта Фе.
— Там ли си родена?
— Да, родена съм в Тручас — сопна се тя.
— Добре, добре — съгласи се той, изненадан от острия ѝ тон.
— Мислиш, че сме емигранти, а? Искаше да попиташ кога сме слезли от дърветата?
— Ами, не, в никакъв случай. Винаги съм уважавал мексиканците...
— Мексиканци?
— Ами, да. Някои от най-добрите ни работници бяха от Мексико. Имал съм много приятели мексиканци...
— Предците ми — прекъсна го хладно Де Вака — са дошли в Америка с дон Хуан де Оняте. Дон Алонсо Кабеса де Вака и съпругата му едва не умрели от жажда, когато прекосявали пустинята. Това е било през 1598 година, което със сигурност е много преди

недодяланите селяци, дали начало на семето ти, да се настанят в Бутхил. Много съм поласкана, че си имал приятели мексиканци.

Тя се въртна гневно и продължи с подреждането на петритата, въвеждайки някакви данни в лаптопа си.

„Господи — помисли си Карсън, — Сингър не се шегуваше, като казваше, че всички тук са изнервени.“

— Госпожице Де Вака, нищо лошо не съм искал да кажа. — Той зачака.

Де Вака продължи да трака с петритата.

— Всъщност — продължи той — предците ми изобщо не са селяци. Родът ми произхожда от Кит Карсън, а прапрадядо ми е основал ранчото, в което съм роден. Родът Карсън живее в Ню Мексико вече почти двеста години.

— Полковник Кристофър Карсън ли? Какво знаеш ти за него? — Тя вдигна поглед от петритата. — В колежа съм писала реферат за Карсън. Кажи сега, от коя от съпругите му произхождаш? От испанката или от индианката?

Той не отговори.

— Трябва да е от една от двете — продължи тя, — защото никак не ми приличаш на чистокръвен англосаксонец.

Тя събра петритата и ги пъкна в едно метално чекмедже в стената.

— Расата в случая не е важна, госпожице Де Вака — отвърна той, опитвайки се да говори спокойно.

— Не „Де Вака“, а *Кабеса* де Вака — поправи го тя.

Карсън натисна ядно копчето на микрофона:

— Не ми пука дали е Кабеса, или Контеса. Няма да търпя такива грубости нито от теб, нито от онзи хипопотам, Розалинд!

Последва кратко мълчание. Изведнъж Де Вака прихна да се смее:

— Карсън? Погледни двете копчета за микрофона на ръкава си. Едното е с малък обхват, за лични разговори. Като натиснеш другото, те чуват всички. Не ги бъркай, защото всички в Камерата на смъртта могат да те чуят. Както сега.

Слушалката му изпраця.

— Карсън? — прогърмя гласът на Брандън-Смит. — Искам просто да те уведомя, че чух какво каза току-що, кривокрак гъзолизец такъв!

Де Вака се ухили злорадо.

— Госпожице *Кабеса* де Вака — тросна се Карсън, натискайки този път правилното копче. — Просто искам да си свърша работата. Ясно ли е? Не искам да се карам с никого и не се интересувам от ниското ви национално самочувствие. Така че изпълнявайте задълженията си на помощничка и ми кажете къде да намеря протоколите на доктор Бърт.

Последва неловко мълчание.

— Добре — каза накрая Де Вака; посочи сив лаптоп върху една масичка близо до входа на лабораторията. — Беше на Бърт. Сега е твой. Ако искаш да видиш протоколите му, изводът за мрежата е отляво. Знаеш правилата за протоколите, нали?

— Искаш да кажеш забраната да се пишат на хартия? — „Джиндайн“ задължаваше служителите да си водят протоколи само на компютрите на компанията.

— Тук правилото е още по-строго. Забранява се използването на химикалки и хартия при каквито и да било случаи. Всички данни се въвеждат в лаптопа и поне по веднъж на ден всичко, което си записал, трябва да се прехвърли в централната компютърна система. Дори да оставиш бележка на бюрото на някого, е достатъчно, за да те уволнят.

— Това ли било голямата работа?

Де Вака вдигна рамене, доколкото ѝ позволяваше костюмът:

— Скоупс обича да преглежда записките ни, да следи докъде сме стигнали, да дава съвети. Рови се из компютърната система на компанията ден и нощ от кабинета си в Бостън. Навира си нос навсякъде. Този човек никога не спи.

Карсън усети нотка на неуважение в гласа ѝ. Той включи лаптопа и го свърза в мрежата, накара Де Вака да му покаже как да намери файловете на Бърт. Въведе няколко команди (изнервящо непохватно заради дебелите ръкавици) и изчака файловете да се прехвърлят на твърдия диск. След това отвори един от тях:

18 февруари. Първи ден в лабораторията. Бях на инструктаж при Сингър за проекта „Пурблъд“ заедно с новопостъпилата колежка Р. Брандън-Смит. Прекарах следобеда в библиотеката, за да се запозная с материалите

по предишни изследвания за имобилизиране на хемоглобин. Проблемът, доколкото схващам, е...

— Това не те интересува — прекъсна го Де Вака. — Това е предишният проект. Прехвърли напред, докато стигнеш *x-flu*.

Карсън започна да преглежда записките от три месеца насам. Първо откри края на протоколите по проекта за изкуствената кръв на „Джиндайн“ и началото на материалите по *x-flu*. Започваше със стегнати, ясни записки, носещи оптимизма на енергичен, способен учен, завършил един успешен проект и веднага започващ нов. Бърт бе използвал собственоръчно разработения си метод за пречистване (метод, който бе направил името му известно в „Джиндайн“) за създаването на „Пурблъд“. Оптимизмът и ентузиазмът му личаха ясно. Отначало обезвреждането на вируса, носещ *x-flu* гена, изглеждаше лесна работа.

Ден след ден Бърт бе работил по различни страни на задачата: компютърно моделиране на белтъчната капсула; модифициране с различни ензими, химически агенти и топлинно третиране; бързо преминаваше от един ъгъл на атака към друг. Между протоколите от изследванията му бяха вмъкнати бележки от страна на Скоупс, който явно бе проверявал хода на работата по няколко пъти седмично. В компютъра бяха записани и много от разговорите в мрежата между Скоупс и Бърт. Карсън остана впечатлен от разбирането на Скоупс за методологичните аспекти на работата и от фамилиарното отношение на Бърт към Големия шеф.

Въпреки енергичността и уменията на Бърт обаче като че нищо не действаше. Промяната на белтъчната капсула и на генома на вируса бе съвсем обикновена задача. Всеки път обвивката оставаше стабилна *ин витро* и Бърт преминаваше към изследвания *ин vivo* — вкарваше модифицирания вирус в шимпанзета. Всеки път животните оцеляваха за определен период, без да развият симптоми, после внезапно умираха по ужасяващ начин.

Карсън продължи през все по-отчаяните записки на предшественика си, през свидетелствата за безброй необясними провали. В един момент записките ставаха по-неясни, срещаха се лични забележки. Започнаха да се появяват язвителни коментари за

колегите на Бърт (особено за Розалинд Брандън-Смит, която той явно ненавиждаше).

Около три седмици преди Бърт да напусне „Маунт Драгън“, в дневника му започнаха да се появяват стихове. Обикновено не повече от десет реда, възхваляващи скритата, неясна красота на науката: четвъртичната структура на белтъците, синия блясък на лъчението на Черенков. Бяха лирични и емоционални, но Карсън ги намираще смразяващи; появяваха се неочаквано между логичните научни протоколи, неканени като зловеци пришълци от космоса.

Едно от стихотворенията се казваше „Въглерод“:

*Сред елементите, о, най-велики!
Създаваш форми необятни:
странични разклонения, вериги,
странични групи, пръстени, ядрата ароматни...
С коефициента си оптичен
чертаеш нашия възход.
О, Въглерод!
По улиците на Сайгон
във въздуха летеше ти,
но в страх и ужас, Въглерод,
бе скрит за нашите очи.
Напалмът!...
Без теб сме нищо ний.
От Въглерод сме ний родени,
и Въглерод ще си останем,
щом умрем.*

Протоколите ставаха по-объркани, появяваха се по-нарядко. Карсън все по-трудно успяваше да следи логиката на Бърт. Скоупс продължаваше да наблюдава работата; коментарите му ставаха по-жлъчни и по-критични. Размяната на реплики прерастваше в открита конфронтация: Скоупс обвиняваше, Бърт се оправдаваше, звучеше почти виновно.

Бърт, къде беше вчера?

Взех си почивен ден да се разходя извън комплекса.

За всеки ден забавяне „Джиндайн“ губи един милион долара. А доктор Бърт решава да си вземе отпуска. На стойност един милион долара. Възхитително. Всички на теб разчитат, Франк, забрави ли? Целият проект зависи от теб.

Брент, не мога без почивка. Трябва ми малко време да помисля.

И за какво мисли?

За първата си жена.

Боже мили! Мислил за първата си жена. Един милион долара, Франк, а ти мислиш за шибаната си първа жена! Иде ми да те удуша, наистина.

Вчера просто не можех да работя. Изпробвах всичко, включително рекомбинантни вирусни вектори. Този проблем е непреодолим.

Франк, как можеш изобщо да си го помислиш? Няма непреодолими проблеми. Сам го каза, когато разработваше изкуствената кръв, не помниш ли? Ти успя, Франк, спомни си! Затова те обикнах, Франк, наистина. Знам, че ще се справиш. За това откритие те чака Нобелова награда.

Няма смисъл да ме мамиш със слава, Брент. Нито с пари. Нищо не може да разреши проблема, ако е непреодолим.

Не говори така, Франк. Моля те. Боли ме, като те слушам, защото не си прав. Думата „невъзможно“ не съществува. Всичко е възможно в този необятен свят. Спомням си за „Алиса в страната на чудесата“. Помниш ли разговора между Алиса и кралицата на същата тази тема?

Не, не си го спомням. И не мисля, че Алиса ще ми помогне да постигна непостижимото.

Мръсник, ако те чуя пак да говориш така, ще дойда и ще те удуша с голи ръце! Дадох ти всичко, от което се нуждаеш. Моля те, Франк, върни се и го направи. Вярвам, че ще успееш. Виж, защо не започнеш пак отначало? Започни с друг гостоприемник, с нещо наистина невероятно, с някой нов вирус, с бактериофаг. С реовирус. С нещо, което ще ти позволи да подходиш от съвсем друга посока. Става ли?

Добре, Брент.

Бяха минали няколко дни без никакви записки. После, на 29 юни, само преди седмица, Бърт явно бе изпитал нужда да излее душата си. Писанията му бяха пълни с несвързани бълнувания, с апокалиптични описания. На няколко пъти споменаваше „ключовия фактор“, но никъде не обясняваше какво представлява. Карсън поклати глава. Предшественикът му очевидно се беше побъркал, измисляше си решения, които не могат да бъдат достигнати по логичен път.

Карсън се облегна, потната фланелка залепна за гърба му. За пръв път го обхвана страх. Как щеше да се справи той, след като гений като Бърт се беше провалил? И то не само се беше провалил, ами бе загубил и разсъдъка си. Той вдигна очи от компютъра; Де Вака го наблюдаваше.

— Чела ли си това? — попита той.

Тя кимна.

— Как... как очакват да се справя?

— Твой проблем. Не съм аз тази с дипломите от Харвард и Масачузетс.

Карсън прекара останалата част от деня в препрочитане на протоколите от първите експерименти, опитвайки се да се абстрахира от страничните писания на Бърт. Към края на деня тревогата му поспадна. В Масачузетс бе работил по нови методи, които явно не бяха познати на Бърт. Карсън си нахвърли план за работа, раздели го на отделни етапи.

Вечерта вече бе започнал да съставя собствен протокол. Имаше обаче още много работа по него. Той се изправи, протегна се. Де Вака изключи своя лаптоп от мрежата.

— Не забравяй да прехвърлиш всички файлове в главния компютър — подсети го тя. — Сигурна съм, че Големият брат няма да пропусне да те провери.

— Благодаря за съвета.

Мисълта, че Скоупс ще се рови из записките му, не му беше особено приятна. Скоупс и Бърт бяха приятели, но Карсън си оставаше един специалист трета степен от института в Едисън. Той прехвърли въведените през деня данни в основната система, остави компютъра на

мястото му и последва Де Вака по дългия и бавен път на излизане от Камерата на смъртта.

В стаята за преобличане той свали шлема и разкопча изолационния си костюм. По едно време погледна помощничката си. Тя вече прибираше костюма си в шкафа. Карсън се изненада, че вижда не набитата дебеланка, която си беше представял, а невероятно красива, стройна млада жена с дълга черна коса, мургава кожа и благородно лице с блестящи тъмнокафяви очи.

Тя се обърна и забеляза, че той я наблюдава.

— Гледай си оная работа, *cabron*^[2], ако не искаш да свършиш като шимпанзетата долу.

Тя праметна чантичката си през рамо и демонстративно напусна помещението. Останалите в стаята избухнаха в смях.

Залата беше осмоъгълна. Осемте ѝ стени, огрени от меката светлина на скрити в ниши слаби лампи се издигаха на петнайсет метра, за да се съберат в кръстовидния сводест таван. Покрай седем от тях бяха наредени компютърни монитори, в момента всичките — изключени. На осмата стена имаше врата, малка, но много дебела за пълна звукова изолация на помещението. Въпреки че стаята се намиреше на шейсетия етаж на един небостъргач близо до бостънското пристанище, тя нямаше нито един прозорец. Подът бе покрит със скъпи плочи, внос чак от Танзания, във всички оттенъци на сиво.

От външната страна вратата бе изработена от дебел метал. Вместо с брава беше снабдена с устройства за идентификация на ретината и за разпознаване геометрията на дланта. До вратата, под стерилизационна ултравиолетова лампа, стояха няколко чифта чехли, размерите им бяха написани с големи букви. Под видеокамерата, която непрекъснато се въртеше наляво-надясно, имаше табела: „ПАЗИ ТИШИНА“.

От вратата към кабината на охраната и асансьора водеше дълъг, полумрачен коридор. На отсрещната му страна имаше няколко врати към стаите на охраната, кухните, здравния пункт, въздухопречиствателната система и помещенията за прислужниците, обслужващи нуждите на собственика на осмостенната зала.

Най-близката врата до Осмостена беше отворена. Стаята, към която водеше, бе облицована в тъмночервено, имаше мраморна камина, персийски килим покриваше паркета, а по стените висяха няколко големи платна от хъдсънската школа. По средата стоеше масивно махагоново бюро. Единственият електрически уред в помещението беше старомоден телефон. Зад бюрото седеше мъж в костюм и пишеше нещо на лист хартия.

Лампите в големия Осмостен светеха слабо, осветяваха съвсем малки петна върху сводестия таван и върху пода на залата. В огрятото пространство се виждаше износен диван в стил 1970 г. Облегалките му бяха изтъркани от стотици ръце, през дупки в тапицерията се показваха парчета от пълнежа. Отпред бе залепен с тиксо. Въпреки цялата си грозота, диванът притежаваше едно незаменимо качество — беше изключително удобен.

От двете му страни имаше масички, имитация на антикварна мебел. Върху една от тях имаше голям телефон и няколко електронни устройства. На единия ѝ ъгъл бе монтирана видеокамера, насочена към дивана. Другата масичка беше празна, но върху нея ясно личаха следите от безброй мазни опаковки от пица и лепкави кутии кока-кола.

Пред дивана имаше голяма работна маса. За разлика от останалите мебели тя беше невероятно изящна. Таблата ѝ бе от скъпо кленово дърво, полирана до перфектност. Беше монтирана в рамка от желязно дърво, черна и масивна, със сложни орнаменти от американски орех. Тези орнаменти олицетворяваха *наадаа*, свещената царица, основата на религията на древното индианско племе анасази. Зърната на тази царица бяха направили собственика на осмостенната зала много богат. Единствената компютърна клавиатура в стаята се намираще върху масата, от едната ѝ страна стърчеше къса антена.

Останалото пространство на помещението бе празно, ако не се брой големият музикален инструмент, върху който бяха фокусирани лъчите от лампите — шестоктавно масивно пиано, за което се твърдеше, че било направено специално за Бетовен през 1820 г. в Хамбург от Ото Шахтер. Бе изработено от палисандрово дърво в стил рококо с дърворезби на нимфи и водни духове. Пред пианото седеше мъж с черна тениска, дънки и плетени индиански мокасини, прегърбен, с безжизнено отпусната глава и пръсти, застинали върху

клавишите от слонова кост. За няколко минути в помещението цареше пълна тишина. Тя внезапно бе нарушена от плътен намален септакорд, даващ началото на меланхолична мелодия в до мажор: встъплението на последната соната за пиано на Бетовен, Опус 111. Първите акорди проехтяха в обширното пространство. Интродукцията премина в *алегро кон брио ед апасионато*. Изведнъж в залата като фалшива нота прозвуча пиукането на видеотелефона. Маестрото продължи да движи пръсти по клавишите, без да му обръща внимание. Телефонът отново изпиука и един голям монитор до стената просветна, показвайки омазано с кал, мокро лице.

Мелодията внезапно секна. Пианистът се изправи със звучна ругатня, затръшна ядно капака на клавиатурата.

— Brent — извика лицето от монитора. — Там ли си?

Скоупс се приближи до изтъркания диван, настани се със скръстени крака върху него и взе компютърната клавиатура в скута си. Въведе няколко команди, после погледна големия екран.

Омазаният с кал мъж в момента седеше в някакъв джип. През прозорците се виждаше тучната зеленина на камерунската джунгла. Джипът се намираше в широка просека, по калта личаха следи от ботуши и автомобилни гуми. Отстрани на просеката бяха натрупани повалени стволове. На няколко метра от джипа бяха наредени няколко десетки метални клетки. През решетките се подаваха космати пръсти, надничаха плахи очички.

Скоупс обърна лице към камерата до дивана:

— Как е, Род?

— Времето е отврат.

— И тук вали.

— Да, ама ти не си видял и една капка, докато аз...

— Вече три дни те чакам, Фалфа — прекъсна го Скоупс. — Какво, по дяволите, става?

Лицето на екрана се усмихна виновно:

— Имахме проблеми с бензина. Изкарахме цялото село в джунглата, цели две седмици. За долар на човек на ден. Сега всички са богати, а ние се сдобихме с петдесет и шест шимпанзенца.

Той се ухили и избърса нос с ръка, при което само размаза още повече кал по лицето си. А може би не беше кал... Скоупс се извърна:

— Искам ги в Ню Мексико до шест седмици. С не повече от петдесет процента смъртност.

— Петдесет процента! Голям зор ще видя. Обикновено...

— Слушай, Фалфа...

— Какво?

— Това ли ти се струва голям зор? Знаеш ли какъв зор ще видиш, ако в Ню Мексико пристигнат повече трупове, отколкото живи маймуни? Я гледай как си ги оставил на проклетия дъжд.

Фалфа замълча. Натисна клаксона и на прозореца се появи черно лице. Фалфа смъкна стъклото с не повече от сантиметър и Скоупс чу писъците на животните от клетките.

— Хей, ловец! — заговори Фалфа на развален английски. — Ти покрие тоз звяр, дето реве. За всеки умрял звяр ловец дава един шилинг.

— Какво? — чу се отговорът отвън. — Маса^[3] обещал даде...

— Хайде!

Фалфа вдигна стъклото, заглушавайки възраженията на чернокожия. Обърна се към Скоупс:

— Как намираш методите ми?

Скоупс го изгледа хладно:

— Ти си напълно безполезен. Не мислиш ли, че животните трябва и да се хранят?

— Да, бе!

Фалфа отново наду клаксона. Скоупс натисна едно копче и прекъсна връзката. Облегна се на дивана. Въведе няколко команди, после спря. Изведнъж, със звучна псувня, запрати клавиатурата в другия край на стаята. Един клавиш отскочи и изтропа върху гладките плочки. Скоупс се отпусна назад.

След малко вратата се отвори със съскане и на прага се появи висок мъж, може би около шейсетте. Носеше черен костюм, колосана бяла риза и синя копринена вратовръзка. Под посивялата му коса блестяха сиви очи.

— Наред ли е всичко, господин Скоупс? — попита той.

Скоупс посочи към пода:

— Клавиатурата се счупи.

Прислужникът се усмихна подигравателно:

— Господин Фалфа май най-последно се е обадил.

Скоупс се изсмя и почеса рошавата си глава:

— Точно така. Тия ловци са най-долните човешки отрепки. Жалко, че „Маунт Драгън“ изразходва толкова много шимпанзета.

Спенсър Феърли наведе глава:

— Трябва да натоварите другиго с тази задача, сър. Щом толкова ви ядосва.

Скоупс поклати глава:

— Проектът е твърде важен.

— Щом казвате, сър. Да ви донеса ли нещо друго освен нова клавиатура?

Скоупс махна разсеяно. Феърли се обърна да си върви, но Скоупс го спря:

— Чакай. Май ще искам още нещо. Гледа ли новините по Канал седем снощи?

— Както знаете, сър, аз не се интересувам от телевизия и компютри.

— Ах ти, изкопаемо такова — смъмри го нежно Скоупс. Феърли бе единственият в компанията, на когото позволяваше да се обръща към него със „сър“. — Какво щях да правя, ако не беше ти да ми покажеш как живуркат полуграмотните жители на планетата? Както и да е, снощи по Канал седем обсъждаха историята на едно дванайсетгодишно момиче с левкемия. Искала да отиде в Дисниленд, преди да умре. Бяха обикновените телевизионни глупости, от които вече ми е писнало. Забравих й името. Няма значение, искам да уредиш да отиде с родителите си в Дисниленд, с частен самолет, да поемеш всички разноски, най-добрия хотел, лимузина, входовете за атракциите. И моля те, при пълна анонимност. Не искам онзи мръсник Левин пак да ме направи за посмешище, да представи нещата такива, каквито не са. Дай им и някакви пари за разходите по лечението, да речем петдесет хиляди. Сториха ми се добри хора. Сигурно е ужасно детето ти да умре от левкемия. Дори не мога да си представя как се чувстват.

— Слушам, сър. Много мило, от ваша страна, сър.

— Спомни си какво е казал Самюъл Джонсън: „По-добре да живееш богато, отколкото да умреш богат“. И запомни, никакво разгласяване. Не искам дори семейството да разбере кой го прави. Ясно ли е?

— Ясно.

— И още нещо. Като бях в Ню Йорк вчера, едно такси едва не ме прегази на пешеходната пътека. На Парк Авеню и Петдесета.

Феърли го изгледа изумено:

— Щеше да е ужасно нещастие.

— Спенсър, знаеш ли какво харесвам в теб? Това, че никога не знам кога ме хвалиш и кога ми се присмиваш. Така де, номерът на таксито е четири–А–пет–шест. Погрижи се да му вземат лиценза. Не искам този мръсник да сгази някоя бабка.

— Слушам, сър.

Малката врата се затвори с тихо съскане. Скоупс стана от дивана и се върна на пианото.

В шлема му прозвуча силен звън и Карсън подскочи на компютъра си. После бързо се успокои. Работеше в комплекса едва от три дни; предполагаше, че постепенно ще свикне със сигнала, оповестяващ края на работното време в 18.00 ч. Той се протегна и огледа лабораторията. Де Вака беше в патологията; той също можеше вече да си тръгва. Въведе прилежно още няколко параграфа на компютъра, отчитайки дейността си през деня. Включи се в мрежата, за да прехвърли новите данни в основната система. Едва сдържаше гордостта си. Работеше само от два дни, а вече знаеше какво точно трябва да се направи. Познанията за най-новите методи му помагаша. Сега оставаше само да проведе нужните експерименти.

Докато размишляваше, на екрана се появи съобщение:

Покана за разговор от JohnSinger@Exec.Dragon
Натиснете командния бутон, за да се свържете

Карсън бързо премина на режим за разговор в мрежа и изпрати съобщение на Сингър. Цял ден не беше включвал компютъра в мрежата и нямаше представа кога Сингър му е изпратил съобщението.

JohnSinger@Exec.Dragon готов за разговор

Натиснете командния бутон, за да продължите

„Как си, Гай“ — появиха се първите думи на Сингър на екрана.
„Добре“ — написа Карсън. — „Току-що получих съобщението ти.“

Трябва да свикнеш да оставяш компютъра си постоянно свързан в мрежата, докато си в лабораторията. Кажеш ли на Сусана. Можеш ли да ми отделиш няколко минути след вечеря? Трябва да обсъдим нещо.

„Кажеш къде и в колко часа“ — написа Карсън.

Какво ще кажеш за девет часа в стола? Доскоро.

За какво ли му беше потребвал? Карсън понечи да изключи компютъра от мрежата, но на екрана се появи ново съобщение:

Имате непрочетено писмо

Искате ли да го отворите сега? (Д/Н)

Карсън влезе в електронната си поща и отвори писмото.
„Вероятно е по-ранно съобщение на Сингър“ — помисли си.

Здравей, Гай. Радвам се, че си се захванал вече за работа.

Планът ти за работа ми хареса. Личи си, че си убеден в успеха. Помни обаче едно: Франк Бърт беше най-способният учен, когото съм познавал, а не успя да се справи с тази задача. Така че не ми се сърди, става ли?

Вярвам в теб, Гай.

Брент

Малко след девет Карсън си взе едно уиски от бара на института и излезе на панорамната тераса. В ранната вечер столът — с уютната си атмосфера и дъските за табла и шах — бе любимо място за учените.

Сега обаче беше почти празен. Навън вятърът бе утихнал, жегата — намалела. Терасата беше празна и той си избра място с гръб към постройката. Вдиша с наслада ароматните изпарения на уискито — пиеше го без лед, навик, запазен от ранчото на баща си, когато постоянно носеше малка манерка на бедрото си. Сиянието на залеза избледняваше зад далечните планини Фра Кристобал. На североизток и изток небето още носеше следи от розово.

Карсън отпусна глава назад и затвори очи; жадно вдиша ароматния пустинен въздух — смесица от миризма на креозотен храст, прах и сол. Преди да замине на изток усещаше тази миризма само след дъжд, когато беше най-силна. Сега обаче сетивата му бяха изострени за нея. Той отново отвори очи и загледа бездънното черно небе, осеяно със звезди: Скорпион светеше ярко на юг, Лебед — точно над главата му, Млечният път прекосяваше целия безкрай.

Омагьосващият аромат на нощта и познатите звезди извикаха стотици спомени. Той отпи замислено от питието си.

Отвън се чуха стъпки и той прогони тъжните мисли. Приближаваха откъм жилищния комплекс и Карсън предположи, че е Сингър. Мъжът, който се появи обаче, не беше нисък и набит, а около метър и деветдесет висок и облечен с безупречен, изработен по поръчка костюм. В контраст с облеклото на главата му се мъдреше тропически шлем. Сивата му коса, вързана на опашка, проблясваше на меката светлина на лампите. Без да обръща внимание на Карсън, той продължи покрай терасата към главния площад на комплекса.

Зад Карсън се чу изтропване, после гласът на Сингър:

— Хубав залез, нали? Цялата отвратителност на дните тук се компенсират от нощите. Почти.

Той застана до Карсън; носеше чаша горещо кафе. Карсън кимна към отминаващата фигура:

— Кой е този?

Сингър погледна в указаната посока, присви очи:

— А, това е Най, началникът на охраната.

— Това значи бил Най. Какво му е? Искам да кажа, изглежда малко странно с този костюм и тропическия си шлем.

— „Странно“ не е точната дума. Той изглежда направо смешно. Съветвам те обаче да не го казваш пред него. — Сингър си взе стол и се настани до Карсън. — Работил е в ядрената база „Уиндърмиър“ във

Великобритания. Спомняш ли си онзи нещастен случай? Говореше се за саботаж и по някакъв начин Най, като началник на охраната, опрал пешкира. След това никой не го искал и се наложило да си търси работа някъде в Близкия изток. Brent обаче има странни виждания за хората. Решил, че Най, който винаги се е старал да бъде изряден във всичко, ще действа сто пъти по-внимателно след инцидента. Затова го назначил в клон на „Джиндайн“ във Великобритания. Най се оказал такъв маниак на тема сигурност, че Скоупс го изпрати тук още от самото построяване на комплекса. Оттогава не е мърдал оттук. Никога не си взима почивка. Е, не е съвсем така. През почивните дни често излиза да пояди сред пустинята. Понякога дори пренощува там, което е напълно забранено тук. Скоупс сигурно знае, но явно няма нищо против.

— Може би работата му харесва.

— Понякога направо ме изнервя. През седмицата всички служители от охраната живеят в страх от него. Освен Майк Мар, помощника му. Изглежда, са приятели. Все пак комплекс като нашия сигурно има нужда от такъв цербер за охрана. — Сингър изглежда весело Карсън: — Май доста си ядосал Розалинд Брандън-Смит.

Карсън го погледна. Директорът се смееше.

— Натиснах неправилното копче на системата за комуникации — обясни.

— Така и предположих. Тя подаде оплакване.

Карсън подскочи:

— Оплакване ли?

— Не се притеснявай — понижи глас Сингър. — Тук всички сме приятели. Официално обаче трябва да го обсъдим. Нещо като мъмрене. Искаш ли още едно? — Той му намигна. — Все пак трябва да ти обърна внимание, че Brent много държи на добрите отношения в екипа. Ще се наложи да се извиниш.

— Аз ли? — Карсън усети, че ще избухне. — Би трябвало аз да подам жалба.

Сингър се изсмя и вдигна ръка:

— Първо, трябва да се утвърдиш, след това можеш да си подаваш каквито искаш жалби. — Той стана и се приближи до парапета на терасата. — Предполагам, че вече си прегледал работните файлове на Бърт.

— Вчера сутринта. Доста дебело четиво.

— Да, така е. Роман с тъжен край. Надявам се обаче, че си си изградил вече представа за човека. Бяхме много близки. След като той напусна, прочетох дневника му, опитах се да разбера какво е станало.

В гласа на Сингър звучеше искрена тъга. Той отпи глътка кафе, загледа безкрая на пустинята и продължи:

— Това място не е обикновено, ние не сме нормални хора и работата ни не е обичайна. Събрали сме световни светила в генетиката за разработването на проект с неоченимо научно значение. Може да си помислиш, че хората тук ще се занимават само с възвишени неща, но изобщо не е така. Не можеш да си представиш колко дребнави могат да бъдат. Бърт съумя да се извиси над всичко това. Надявам се, че и ти ще успееш.

— Ще се постарая.

Карсън си даде сметка, че ако иска да оцелее в „Маунт Драгън“, трябва да обуздае нервите си. Вече си беше създавал двама врагове.

— Брент обади ли ти се? — попита небрежно Сингър.

Карсън се подвоуми, зачуди се дали директорът е прочел писмото от електронната му поща.

— Да — отговори.

— Какво казва?

— Писал ми е няколко окуражителни думи и ме предупреждава да не се самозабравям.

— Типично в негов стил. Той е от онези директори, които обичат да следят изкъсо подчинените си, а *x-flu* му е любимият проект. Надявам се да свикнеш да работиш в стъклена стая. — Сингър отпи още кафе. — А как върви разрешаването на проблема с белтъчната капсула на вируса?

— Струва ми се, че съм на път да го разнищя.

Сингър се обърна, изгледа го изпитателно:

— Какво имаш предвид?

Карсън стана и се приближи до него при парапета:

— Ами, вчера следобед си направих някои изводи от бележките на доктор Бърт. Струва ми се, че открих къде греша. Бил е много близо до решението, но тогава е загубил надежда и това го е спряло. Успял е да изолира активните рецептори на вируса, които го правят толкова смъртоносен и е открил гена, кодиращ протеините, които предизвикват

свърхпродукцията на цереброспинална течност. Свършил е трудната част от работата. Докато работех по дисертацията си, разработих един нов метод, използващ ултравиолетови лъчи с определена дължина. Достатъчно е само да изрежем смъртоносния ген с помощта на един ензим, който се активира от тези лъчи. Получените вируси ще са напълно безвредни.

— Ще стане ли?

— Правил съм го стотици пъти. Не при този вирус, разбира се, но при други. Доктор Бърт просто не е бил запознат с този метод. Използвал е по-стари техники, които са малко по-груби.

— Кой знае за твоя метод?

— Никой. Само аз имам протокола, всъщност още не съм го разработил напълно, но не виждам причина да не заработи.

Директорът го погледа мълчаливо известно време, после изведнъж се приближи и стисна ръката му:

— Това е фантастично! Поздравления.

Карсън отстъпи смутено една крачка и се облегна на парапета:

— Още е рано за поздравления.

Започваше да се пита дали не беше разкрил плановете си пред Сингър твърде рано. Директорът обаче не искаше да го чуе:

— Веднага ще изпратя писмо на Брент, за да го уведомя.

Карсън отвори уста да възрази, но бързо я затвори.

Скоупс току-що го беше предупредил да не бъде много самонадеян. Той обаче бе сигурен, че методът му ще проработи. Изследванията от дисертацията му се бяха потвърдили стотици пъти. Ентусиазмът на Сингър бе добър знак след подигравките на Брандън-Смит и неотзивчивостта на Де Вака. Оплешивяващият, дебел, добродушен професор от Калифорния започваше да му харесва. Държеше се толкова непринудено, толкова искрено изразяваше чувствата си. Карсън отпи отново от уискито, сети се за старата китара на Сингър.

— Свириш ли? — попита.

— Опитвам се. Главно кънтри.

— Значи затова пита за банджото ми. В Кеймбридж по цяла вечер съм киснал по кънтри клубове, за да слушам. Сигурно звуча ужасно, но обичам да дрънкам парчета на големите майстори: Скръгс, Рино, Кийт...

— Проклет да съм! — възкликна с усмивка Сингър. — И аз съм разучавал ранните парчета на Флат и Скръгс. Знаеш ли „Шейкин дъ корн“, „Фоги Маунтинс спешъл“, такива неща? Трябва да измъчим няколко мелодии заедно. Понякога сядам на терасата при залез и просто дрънкам. За ужас на всички. Барът затова е толкова празен по това време.

Двамата мъже се изправиха. Мракът бе станал по-непрогледен, въздухът — по-студен. Откъм жилищните сгради се чуваха откъслечни звуци: стъпки, размяна на думи, смях.

Те влязоха в бара — топло и светло убежище в пустинната нощ.

Чарлс Левин спря стария си форд „Фестива“ пред „Риц Карлтън“; автомобилът избълва облак черен дим. Портиерът се приближи обидно бавно, без да крие презрението си към колата и собственика ѝ.

Чарлс Левин слезе, без да му обръща внимание, спря върху червения килим на стълбите, за да свали един кичур козина от смокинга си. Кучето му беше умряло преди два месеца, но колата все още бе пълна с косми.

Левин се качи по стълбите. Друг портиер му отвори стъклената врата на хотела и отвътре го посрещнаха нежните звуци на струнен квартет. Левин спря за миг посред фоайето и примигна. Изневиделица около него се струпва цяла тълпа репортери, от всички страни засвяткаха светкавици.

— Какво означава това? — изуми се ученият.

Тони Уилър, съветничката му по медийните изяви, го забеляза и се притича на помощ. Изблъска с лакти няколко репортери и хвана Левин за ръката. Уилър имаше консервативна прическа и носеше шит по поръчка костюм; притежаваше всички необходими черти за един специалист по връзките с обществеността: самоувереност, изтънченост, безскрупулност.

— Съжалявам, Чарлс — заговори бързо тя, — щях да те предупредя, но не те открих *никъде*. Има много важни новини. „Джиндайн“...

Левин забеляза един познат репортер и по лицето му се разля широка усмивка.

— Здравей, Арти! — извика, освободи се от хватката на Уилър и размаха ръце. — Радвам се, че Четвъртата власт проявява такъв интерес към нас. Моля ви, въпросите един по един! Тони, накарай да спрат тази музика за момент.

— Чарлс — настоя припряно Уилър, — изслушай ме, моля те. Току-що научих, че...

Гласът ѝ се изгуби във врявата на репортерите.

— Професор Левин! — започна един. — Вярно ли е...

— Аз ще посочвам кой да зададе въпрос — прекъсна го Левин. — Моля за тишина. Вие. — Той посочи една жена от предните редици. — Вие започнете.

— Професор Левин — извика тя, — бихте ли дали допълнителни подробности по обвиненията в последния брой на „Генетична безопасност“ срещу „Джиндайн“? Говори се, че преследвате свое лично отмъщение срещу Брент Скоупс...

Уилър я прекъсна с леден глас:

— Тази пресконференция е свикана по повод наградата „В памет на Холокоста“, с която е отличен професор Левин, няма да коментираме разногласията му с „Джиндайн“.

— Професоре, моля ви! — проплака отчаяно репортерката.

Левин посочи друг неин колега:

— Вие, Стивън. О, обръснали сте онези великолепни мустаци. Голяма грешка.

Сред тълпата избухна смях.

— Жена ми не ги харесваше, господин професор. Гъделичкаха ѝ...

— Достатъчно, разбрах.

Отново избухна смях. Левин вдигна ръце:

— Какво искате да попитате?

— Скоупс ви е нарекъл, цитирам, „опасен фанатик, самотен инквизитор на медицинското чудо на генното инженерство“. Бихте ли коментирали?

Левин се усмихна:

— Да. Господин Скоупс винаги е бил добър с епитетите. Нищо повече. Звучни, гневни епитети... Знаете какво стои зад тях.

— Казал е освен това, че искате да лишите безброй хора от постиженията на новата наука. Като лечението на болестта на Тай-

Сакс например.

Левин отново вдигна ръка:

— Това е по-сериозно обвинение. Аз не съм против генното инженерство като цяло. Обявявам се само срещу генната терапия на ниво *полови клетки*. Соматичните клетки умират заедно с тялото. Половите, клетките на размножението, те живеят вечно.

— Не разбирам.

— Оставете ме да довърша. Ако променим генетичната информация в соматичните клетки на индивида, това изменение изчезва при смъртта му. Ако променим обаче гените на половите му клетки, тоест на яйцеклетката или сперматозоидите, новият признак се унаследява от децата му. Така променяме гените на *цялата* човешка раса. Разбирате ли какво означава това? Промените в генетичната информация на половите клетки се предават в поколенията. Това е опит да променим онова, което ни прави човеци. А ние имаме сведения, че точно това цели „Джиндайн“ в „Маунт Драгън“.

— Господин професор, все още не разбирам кое е толкова лошо...

Левин рязко размаха ръце, при което вратовръзката му се изкриви на една страна:

— Това е възраждане на евгенната теория на Хитлер! Тази вечер ще приема награда за това, че съм поддържал спомена за Холокоста жив. Аз съм роден в концентрационен лагер. Баща ми и майка ми са загинали при ужасяващите опити на Менгеле. Аз имам много добра представа какви злини може да причини науката. Искам да спася всички вас от сблъсъка с тези последствия. Разберете, едно е да се лекува болестта на Тай-Сакс или хемофилията. „Джиндайн“ обаче отива по-далеч. Те са си поставили за цел да „подобрят“ човешкия вид. Търсят начини да ни направят по-умни, по-високи, по-красиви. Не виждате ли кое е лошото? Те се намесват в област, в която човек не бива да навлиза.

— Но, господин професор!

Левин се подсмихна и посочи друг репортер:

— Фред, по-добре да ти дам думата, преди да избухнеш от нетърпение.

— Доктор Левин, все повтаряте, че правителството не упражнява достатъчен контрол в областта на генното инженерство. Какво ще

кажете обаче за Управлението за контрол върху храните и лекарствата?

Левин се намръщи, поклати глава:

— УКХЛ дори не изисква специално одобрение за повечето продукти на генното инженерство. В магазините ни се продават генетично изменени домати, ягоди и разбира се, царевица, носеща гена *x-rust*. Колко внимателно мислите, че са изследвани? Същото е и при лекарствените средства. Компании като „Джиндайн“ на практика могат да си правят каквото поискат. Тези фирми вкарват *човешки* гени в прасета, плъхове и дори бактерии! Смесват ДНК от растения и животни, създават нови, чудовищни форми на живот. На определен етап те могат неволно... или нарочно... да създадат нов болестотворен организъм, който да унищожи човешкия вид. Генното инженерство е най-опасното от всичко създадено досега от човек. Безкрайно по-опасно дори от ядреното оръжие. Но никой не го осъзнава.

Репортерите отново започнаха да се надвикват, Левин посочи един от предните редици:

— Още един въпрос. Вие, Мъри. Статията ви за НАСА, публикувана миналата седмица в „Глоуб“ ми хареса.

— Искам да задам въпроса, чийто отговор сигурно всички тук очакват с нетърпение. Как е?

— Кое как е?

— Как е, когато „Джиндайн“ съди вас и Харвардския университет за двеста милиона долара и когато искат фондацията ви да бъде разтурена.

Изведнъж настъпи тишина. Левин примигна два пъти и всички осъзнаха, че не е имал никаква представа за това развитие на нещата.

— Двеста милиона ли? — промълви той.

Тони Уилър се приближи.

— Доктор Левин — прошепна на ухото му, — точно това исках...

Левин я погледна и постави ръка на рамото ѝ:

— Може би вече е време всичко да излезе наяве — рече тихо. После се обърна към журналистите: — Нека ви кажа няколко неща, които сигурно не знаете за Брент Скоупс и „Джиндайн“. Вероятно на всички ви е известно как Скоупс изгради фармацевтичната си империя. И двамата сме завършили университетския колеж „Ървин“. Бяхме... Близки приятели. Една пролетна ваканция той отиде сам до каньона на

Колорадо. Върна се с шепа зърна, които, намерил в руините на едно село на индианците анасази. Пося ги и те поникнаха. След това откри, че тези праисторически растения са неподатливи към една унищожителна болест, наречена ръжда по царевицата. Той успя да изолира гена, определящ тази устойчивост и да го вкара в съвременната царевица. Нарече гена *x-rust*. Историята се е превърнала почти в мит, сигурен съм, че можете да я намерите във „Форбс“. Тя обаче не е съвсем точна. Виждате ли, Брент Скоупс не постигна всичко това съвсем самостоятелно. *Ние* го направихме заедно. Аз му помогнах да изолира гена и да го вкара в съвременната царевица. Научното откритие е наше общо и ние заедно го публикувахме. След това обаче Скоупс поиска да го патентова, да спечели пари от това. Аз, от друга страна, исках да го дам безплатно на хората. Накрая... да кажем просто, че Скоупс надделя.

— Как? — чу се нетърпелив глас.

— Това не е важно — сопна се Левин. — Важно е, че Скоупс напусна колежа и използва дивидентите от патента, за да основе „Джиндайн“. Аз отказах да имам каквото и да било общо с него; с парите, с компанията, с всичко. За мен това беше най-отвратителната форма на експлоатация. След по-малко от три месеца обаче патентният срок за хибрида *x-rust* ще изтече. За да бъде подновен, документите трябва да бъдат подписани от двама души: от мен и от господин Скоупс. Аз няма да подпиша. Никакви подкупи или заплахи няма да ме накарат да променя решението си. Когато срокът изтече, устойчивата на ръжда царевица ще стане обществена собственост. Собственост на всички хора по света. Тлъстите дивиденти на „Джиндайн“ ще секнат. Господин Скоупс го знае, но не съм сигурен, че е известно на финансовата общественост. Може би е време икономистите да погледнат с друго око на високата котировка на акциите на „Джиндайн“. Във всеки случай аз не вярвам делото срещу мен да е заради публикацията в „Генетична безопасност“. Това е опит от страна на Брент да ме принуди да се съглася на подновяване на патента.

След кратко мълчание избухна оглушителна врява.

— Но, доктор Левин! — провикна се някой. — Не казахте какво смятате да правите по делото.

Левин замълча. Изведнъж отвори уста и прихна да се смее — дълбокият му смях проехтя в просторното фойе. Накрая той поклати

глава, извади кърпичка и се изсекна.

— Какъв е отговорът, господин професор? — настоя репортерът.

— Току-що го чухте. А сега май е време да си получи наградата.

Той махна с усмивка на репортерите, хвана Тони Уилър под ръка и я поведе към отворените врати на тържествената зала.

Карсън стоеше пред стерилната работна камера в Лаборатория 3. Помещението бе тясно и претъпкано, лампите — ослепително ярки. Той бързо научаваше безбройните досадни неприятности при работата с извънредно опасни микроорганизми: обривите от търкането в изолационния костюм, неспособността да седне удобно, напрежението на мускулите от бавните, внимателни движения.

Най-лошото беше засилващата се клаустрофобия. Винаги бе изпитвал ужас от тесни помещения — предполагаше, че това се дължеше на живота в простора на пустинята. Сега си спомняше ужасното изживяване при първото си пътуване в асансьор в болницата на Сакраменто и трите часа, които бе прекарал в едно влакче на метрото, заседнало в тунелите под Бойлсън Стрийт. Редовните тренировки за действие при авария в Камерата на смъртта постоянно му напомняха какви опасности го заобикалят.

Постоянно чуваше някой да споменава със страх за „фаталната грешка“ — инцидентът, при който някой ден цялата лаборатория и всички, работещи вътре, можеха да бъдат заразени. Добре поне, че нямаше цял живот да се свира в тази дупка. Оставаше му съвсем малко време, стига, разбира се, да изреже успешно гена.

А методът му работеше безупречно. Беше го използвал много пъти в Масачузетс, но сега бе различно. Тук не извършваше никакви отвлечени научни експерименти, а работеше по проект, който щеше да спаси живота на безброй хора, дори може би да му донесе Нобелова награда. Освен това имаше на разположение най-модерната апаратура, за която в Масачузетс можеха само да мечтаят.

Работата вървеше леко. Бе истинско удоволствие.

Той прошепна няколко думи на Де Вака и тя остави една епруветка в стерилната камера. Изсушените вируси бяха полепнали по дъното на епруветката под формата на фин бял прах. Въпреки строгите мерки за безопасност Карсън още не можеше да осъзнае напълно, че

тези бели кристалчета са смъртоносни. Той пъхна ръце през дупките на камерата, напълни епруветката с разтвор от една спринцовка и внимателно я разклати. Белият прах се отлепи от дъното и бързо се разтвори.

— Погледни — обърна се той към Де Вака. — Това ще ни направи известни.

— Сигурно. Ако преди това не ни убие.

— Стига глупости. Работим в най-безопасната лаборатория на света.

Де Вака поклати глава:

— Страх ме е да работя с толкова смъртоносен вирус. Навсякъде се случват непредвидени неща.

— Какви например?

— Ами, ако например депресията на Бърт го беше подтикнала към самоубийство. Можеше да открадне епруветка с тази помия и тогава... тогава просто нямаше да сме тук.

Карсън я погледна, опита да измисли отговор, после се отказа. Знаеше, че няма смисъл да спори с Де Вака. Той изключи дихателния си маркуч.

— Хайде да сваляме това в зоопарка.

Карсън уведоми лаборанта, отговорен за заразяването на животните, и Филсън по системата за оповестяване. След това с Де Вака започнаха бавното придвижване по тесните коридори.

Филсън ги посрещна пред зверилника, изгледа Карсън мрачно, сякаш не искаше да се залавя за работа. Когато влязоха, животните започнаха да пицят жално, да думкат в клетките си и да мърдат косматите си пръсти през дупките на телената мрежа.

Филсън мина покрай клетките с пръчка в ръка, удряйки извадените пръсти. Писъците се усилиха, но той постигна желания ефект — всички животни скриха ръцете си вътре в клетките.

— Ох — възкликна Де Вака.

Филсън спря и се обърна към нея:

— Моля?

— Казах „ох“. Доста силно ги удряш.

„Охо — помисли си Карсън, — ето каква била работата.“ Филсън я погледа известно време, след това се обърна, бръкна в един шкаф и извади същата бутилка със спрей, която Карсън го бе видял да използва

при първото си посещение. Приблужи се до една клетка и пръсна вътре. Изчака няколко минути упойката да подейства, след това отключи клетката и внимателно измъкна упоеното животно.

Карсън се приближи да погледне. Беше млада женска. Тя изстена слабо и го погледна с ужасени очи. Филсън я завърза за малка количка и я закара в съседното помещение. Карсън кимна на Де Вака и тя подаде поставената в противоударен контейнер епруветка на лаборанта.

— Както обикновено ли? Десет милилитра? — попита той.

— Да — отвърна Карсън.

За пръв път носеше материал за заразяване и изпитваше смесени чувства на надежда, жалост и вина. Влязоха в съседното помещение. Лаборантът обръсна малък участък от ръката на майmunата и намаза кожата обилно с бетадин.

Шимпанзето наблюдаваше сънливо движенията му, после обърна глава към Карсън. Той се извърна.

На вратата се появи и Розалинд Брандън-Смит. Усмихна се широко на Филсън, после се обърна с каменно изражение към Карсън. Едно от задълженията ѝ бе да следи състоянието на заразените шимпанзета и да прави аутопсиите на мъртвите. Засега, доколкото знаеше Карсън, броят им беше едно към едно.

Лаборантът вкара иглата на спринцовката, шимпанзето дори не трепна.

— Предвидил ли си, че трябва да заразиш две маймуни? — обърна се Брандън-Смит към Карсън. — Мъжка и женска.

Карсън кимна, без да я погледне. Филсън върна женското шимпанзе в зверилника и скоро се върна с мъжкото. Беше по-дребно, още с меката детска козина, лицето му бе кръгло, с любопитно изражение.

— Боже мили — възкликна Де Вака. — Направо да ти се пръсне сърцето.

Филсън я изгледа сурово:

— Не се разчувствай. Това са просто животни.

— Просто животни. Ние също, Филсън.

— Тези двете ще оцелеят — заяви убедено Карсън. — Сигурен съм.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, Карсън — изсумтя Брандън-Смит, — но дори да си неутрализирал вируса успешно, те пак трябва да бъдат убити и подложени на аутопсия.

Тя скръсти ръце и погледна Филсън, който се усмихна злорадо.

Карсън се обърна към Де Вака. Лицето ѝ бе почервенияло от гняв (вече много познато изражение за него), но тя запази мълчание.

Лаборантът заби иглата в ръката на мъжкото шимпанзе и инжектира десет милилитра вирусен разтвор. Издърпа спринцовката, притисна парче памук върху дупката и го закрепил с лейкопласт.

— Кога ще се разбере? — попита Карсън.

— Докато развият симптомите на заболяването, може да минат две седмици — отвърна Брандън-Смит, — макар че обикновено става по-бързо. Изследваме им кръв на всеки дванайсет часа, антитела срещу вируса се появяват обикновено до седмица. Заразените шимпанзета се изолират в карантинното отделение непосредствено зад зверилника.

Карсън кимна:

— Ще ме държиш ли в течение?

— Разбира се, но на твоето място, нямаше да чакам резултатите. Щях да приема, че опитът е неуспешен, и да продължа с изследванията, за да не губя време.

Тя излезе. Карсън и Де Вака откачиха дихателните си тръби и я последваха.

— Господи, какво чудовище — възкликна Де Вака, когато влязоха в Лаборатория 3.

— Кой? — попита Карсън.

Заразяването и жлъчната забележка на Брандън-Смит го бяха подразнили.

— Не съм сигурна, че имаме право да се отнасяме към животните по този начин. Чудя се дали тези тесни клетки са в съгласие с изискванията.

— Може да не ни е много приятно, но така ще спасим милиони човешки животи. Това е едно необходимо зло.

— Питам се дали Скоупс наистина е загрижен толкова за спасяването на хората. По-заинтересован ми се струва от мангизите. Много мангизи.

Тя потърка палеца и показалеца си.

Карсън се направи, че не я е чул. Ако тя не се стесняваше да говори така, по подслушван канал, това си беше нейна работа. Да я уволнят, щом така иска. Може би следващият му помощник щеше да е малко по-приятелски настроен.

Той отвори картинка с модел на молекулата на *x-flu*-белтъка на компютъра си и я завъртя. Опита да измисли други начини за обезвреждането ѝ. Трудно му беше обаче да се съсредоточи, докато мислеше, че вече се е справил с проблема.

Де Вака отвори автоклава и започна да вади колби и епруветки и да ги подрежда в един шкаф. Карсън се вгледа в пространствения модел на белтъчната молекула, изградена от стотици аминокиселинни остатъци. „Ако прекъсна този дисулфиден мост — помисли си, — това ще доведе до разгъването на активния център и ще направи вируса безвреден.“ Бърт обаче със сигурност бе обмислил тази възможност. Той изчисти екрана и извика данните от рентгеноструктурния анализ на белтъчната капсула. Убеден беше, че е направил всичко както трябва. Замечта се за миг за официалните приеми, за повишението, за благодарността на Скоупс.

— Скоупс постъпва много хитро, като дава на всички ни дялово участие в компанията — продължи Де Вака. — Така задушава недоволството. Гъделичка алчността на хората. Всеки иска да е богат. Във всяка голяма многонационална компания...

Ядосан от грубото вмешателство в мечтите му, Карсън я прекъсна рязко:

— Като си толкова против него, защо, по дяволите, си тук?

— По една причина: не знаех какво ще работя. Бях в медицинската служба, а когато помощничката на Бърт се махна, ме преместиха тук. Освен това събирам пари за частна психиатрична клиника, която искам да отворя в Албукерк. В един краен квартал.

Тя наблегна на „р“-то в „квартал“, произнесе го с испански акцент, което още повече подразни Карсън. Сякаш тя нарочно се фукаше, че владее два езика. Той също говореше малко испански, но не искаше да ѝ дава повод да му се присмее.

— Какво разбираш от психиатрия? — попита той.

— Учила съм две години в медицинската академия.

— Какво стана?

— Трябваше да се откажа. Не ми стигнаха средствата.

Карсън се замисли за момент. Време беше да даде хубав урок на тази кучка.

— Глупости — заяви.

Настъпи зловеща тишина.

— Глупости ли? — попита заплашително тя и се приближи.

— Да, глупости. С име като *Кабеса* де Вака си могла да спечелиш пълна стипендия. Чувала ли си нещо за толериране на малцинствата?

Последва дълго мълчание.

— Изчаках съпруга си да завърши медицина — заговори гневно тя. — Като дойде моят ред, той поиска развод, мръсникът. Пропуснах повече от един семестър, а когато учиш медицина... — Тя спря. — Защо изобщо си губя времето да ти обяснявам.

Карсън мълчеше. Започваше да съжалява, че я е предизвикал.

— Да, можех да спечеля стипендия, и не заради името си. А защото имах пълен отличен на всички изпити. Разбра ли, тъпанар такъв?

Карсън не вярваше да е била чак такъв вундеркинд, но не отговори.

— Значи си мислиш, че съм някаква тъпа циганка, която ще използва испанското си име, за да влезе да учи, така ли?

„По дяволите — помисли си Карсън, — защо изобщо започнах?“ Той ѝ обърна гръб с надеждата, че ще го остави на мира.

Внезапно усети, че някой го дърпа за костюма, тя стискаше здраво гумената материя.

— Попитах те нещо, *cabron!*

Карсън вдигна ръка да възрази, тя го задърпа по-силно.

В този момент огромното туловище на Брандън-Смит изпълни входа на лабораторията и от слушалките му прокътятя силен смях.

— Извинявайте, че ви прекъсвам, влюбени пиленца, но исках да ви уведомя, че шимпанзета А–двайсет и три и Зет–девет са върнати в клетките им. Жизнени са и изглеждат напълно здрави. Поне засега.

Тя се извърна рязко и изчезна.

Де Вака отвори уста, сякаш да каже нещо. Пусна костюма му, отстъпи и се усмихна:

— Карсън, малко нервен ми се стори...

Той я погледна, вдигна рамене. Явно напрежението и злобата бяха нещо нормално в Камерата на смъртта. Започваше вече да разбира защо се е побъркал Бърт. Ако успее да се съсредоточи само върху работата... след шест месеца щеше да се измъкне по живо по здраво оттук.

Той отново се зае с пространствения модел на молекулата, завъртя я на още 120 градуса, търсейки слаби места в структурата. Де Вака отново се зае с подреждането на стъкларията. В лабораторията отново настъпи тишина. Карсън се запита какво е станало със съпруга на колежката му.

Карсън се събуди малко преди изгрев. Погледна сънено електронния календар на стената: беше неделя, денят на ежегодния „Бомбен пикник“. Както бе обяснил Сингър, тази традиция датирала от времето, когато работели по военни поръчки. Веднъж годишно всички служители на института отиваха на мястото на взривяването на първата атомна бомба през 1945 година.

Карсън стана и се зае с приготвянето на кафето. Обичаше тихите сутрини в пустинята и последното, което му се правеше, бе да бърби с колегите си в кафенето. На третия ден от пристигането си беше спрял да пие „негърската пот“, която сервираха там.

Той отвори един шкаф и извади очукано от многократна употреба канче. Заедно с комплекта шпори, това бе едно от малкото неща, които беше взел в Кеймбридж и които му бяха останали след конфискацията на ранчото. Беше го горил на безброй лагерни огньове и изпитваше почти суеверна привързаност към него. Завъртя го в ръце. Отвън бе черно, покрито с неотстраними по никакъв начин сажди. Отвътре емайльт бе светлосин с бели точки. Отстрани беше очукано, след като старият му кон, Уейвър, го бе изритал. Дръжката беше изкривена, също дело на Уейвър. Карсън си спомни непоносимо горещия ден, когато конят бе скочил с целия си товар в реката Уеко Уош. Поклати глава. Конят отиде заедно с ранчото. Обикновена мексиканска кранта, неструваща и сто долара — сигурно го бяха продали направо в кланицата.

Карсън напълни канчето от чешмата, сипа две шепи мляно кафе и го сложи на котлона. Наблюдаваше го внимателно. Точно преди да

изкипи, го вдигна, наля малко студена вода, за да смъкне утайката, и го върна на котлона, да се довари. Това беше най-добрият начин за правене на кафе, без смешните филтри и петстотиндоларовите кафе машини, които всеки в Кеймбридж използваше. И още какво кафе беше това! Баща му обичаше да казва, че кафето е готово едва когато сложиш конска подкова в него и тя не потъне.

Докато наливаше кафето, той се погледна в огледалото. Спря и се намръщи. Спомни си съмнението, с което Де Вака бе приела твърдението му, че е англосаксонец. В Кеймбридж жените често намираха нещо екзотично в черните му очи и гърбавия му нос. Понякога той им разправяше за предшественика си Кит Карсън. Никога обаче не споменаваше, че по майчина линия носи индианска кръв от племето юта. Желанието да скрие смесения си произход идваше още от ученическите му години, когато съучениците му гледаха на такива „мелези“ с презрение.

Помнеше чичо си Чарли, който макар и наполовина бял, приличаше на чистокръвен индианец и дори говореше юта. Чарли бе умрял, когато Карсън беше на девет, и той винаги щеше да го помни като хилавия старец, седнал на люлеещ се стол пред камината, който се подсмиваше сам на себе си, пушеше цигара след цигара и плюеше парченца тютюн в огъня. Разказваше безброй индиански истории, повечето от които бяха за лов на мустанги или за кражби на коне от омразните навахо. Карсън можеше да го слуша само в отсъствието на родителите си, защото иначе те го изгонваха от стаята и се караха на стареца, че пълнел главата на момчето с глупости. Баща му бе коренно различен човек и често мърмеше стареца за дългата му коса, която той отказваше да подстриже с аргумента, че така щял да предизвика суша. Карсън веднъж бе чул баща си да казва на майка му, че „синът им носел повече индианска кръв, отколкото му се полагало“.

Той отпи глътка кафе и погледна през отворения прозорец. Потърка се разсеяно по гърба. Стаята му се намираще на втория етаж на жилищния комплекс и от нея се разкриваше гледка към обора, хангара за машините и оградата. Зад нея се простираше безкрайната пустиня.

Той се намръщи — напипа мястото, на което му бяха правили гръбначномозъчна пункция. Друга неприятност на работата в

лаборатория от пето ниво на защита бяха редовните лекарски прегледи. Още едно напомняне за опасността от заразяване.

Бомбеният пикник се падна през първия му почивен ден в „Маунт Драгън“. Той тъкмо бе разбрал, че заразяването на двете шимпанзета с обезвредения вирус е само началото на работата му в лабораторията. Въпреки обясненията му, че неговият метод е единственото възможно решение, Скоупс настоя да зарази още четири шимпанзета, за да намали вероятността от грешки. И така — общо шест. Ако не развият симптомите на болестта, следващата стъпка бе да се провери дали са развили имунитет срещу грип.

Двама общи работници изкараха голям метален резервоар и се заеха да го товарят в един камион. Водоноската бе пристигнала по-рано и сега шофьорът ѝ чакаше на паркинга, без да си дава труда да загаси мотора, опушвайки целия район. Небето беше ясно — есенните дъждове щяха да започнат едва след няколко седмици, — и далечните синкави планини искряха под слънчевите лъчи.

Карсън допи кафето си и слезе на долния етаж. Сингър стоеше при камиона и даваше нареждания на работниците. Носеше сандали, къси панталони и пъстра риза.

— Виждам, че вече си готов — отбеляза Карсън.

Сингър го погледна през черните си очила.

— Цяла година чакам този ден. Къде са ти банските?

— Под дънките.

— Потопи се в атмосферата, Гай! Изглеждаш, сякаш ще пасеш крави, изобщо не личи, че си тръгнал на плаж. — Той се обърна към работниците: — Тръгваме точно в осем, така че мърдайте по-живо. Изкарайте машините и ги натоварете.

На паркинга лениво се заточиха други учени, лаборанти и работници, натоварени със сакове, пешкири и сгъваеми шезлонги.

— Как сте започнали тази традиция? — попита Карсън.

— Не помня вече чия беше идеята. Правителството отваря полигона „Тринити“ за посетители веднъж годишно. Веднъж попитахме военните дали можем да ходим и те разрешиха. После някой предложи да организираме пикник, друг спомена за волейбол и студена бира. Накрая някой каза, че било жалко, че не можем да вземем и океана. Тогавя дойде идеята за контейнера. Гениално хрумване.

— Не се ли тревожите за радиацията?

Сингър се подсмихна:

— Никаква радиация няма. Все пак си носим Гайгер-Мюлеров брояч, за да убедим и най-скептичните. — Той вдигна глава; от гаража се чу бръмчене. — Хайде, можеш да се качиш при мен.

Скоро десетината бронетранспортъора със затворени люкове потеглиха по черния път към хоризонта. Водоноската остана последна в прашния облак зад тях.

След около час Сингър спря предната машина.

— Стигнахме епицентъра — обяви.

— Как разбираш? — удиви се Карсън.

Огледа пустинята. На запад се издигаше Сиера Оскура: суха, гола пустинна планина, насечена от отвесни скални откоси. Мястото беше пусто, но не по-пусто от останалата част от Хорнада.

Сингър посочи изкривена ръждясала метална греда на няколко метра пред тях.

— Това е останало от кулата, върху която е била поставена бомбата — обясни той. — Ако се загледаш, ще забележиш, че се намираме в плитка вдлъбнатина, изкопана от взрива. Там... — Той посочи едно възвишение с няколко разрушени бункера. — ... е бил един от наблюдателните пунктове.

— Тук ли ще е пикникът? — попита малко несигурно Карсън.

— Не. Ще продължим още около километър. Там е по-приятно. Поне малко по-приятно.

Бронетранспортъорите продължиха и скоро спряха на един пясъчен нанос, лишен от всякаква растителност. Сред равната като тепсия местност се извисяваше самотна дюна, обградена с юка. Докато работниците смъкваха металния резервоар от камиона, учените започнаха да се разполагат върху пясъка, да разпъват столове и чадъри, да вадят хладилните си чанти от машините. От едната страна организираха волейболно игрище. Опряха до резервоара дървена стълба. Водоноската се приближи и започна да го пълни с вода. От един касетофон засвириха „Бийч бойс“.

Карсън стоеше настрана и наблюдаваше приготовленията. По-голямата част от времето си бе прекарал в лаборатория 3 и все още не познаваше много от колегите си. Повечето учени работеха заедно от месеци. Той се огледа и с облекчение отбеляза, че Брандън-Смит явно

бе предпочела хладината на климатичните инсталации в комплекса. Предишния следобед се беше отбил в кабинета ѝ, за да се осведоми за положението на шимпанзетата, и тя едва не му откъсна главата, задето по невнимание разбутал джунджуриите, които бе наредила педантично по бюрото си. Той си представи дебелото ѝ туловище натъпкано в бански костюм.

Сингър го забеляза и му махна. Наблизо седяха двама старши научни работници, които Карсън почти не познаваше.

— Познаваш ли се с Джордж Харпър? — попита го Сингър.

Харпър се усмихна и му подаде ръка:

— Сблъскали сме се в Камерата на смъртта. Буквално. И двамата бяхме останали до късно. И, разбира се, всички чухме сполучливото ти описание на доктор Брандън-Смит.

Харпър бе слаб и висок, с оредяла кестенява коса и дълъг гърбав нос. Той се отпусна на шезлонга си. Карсън примигна:

— Просто изпробвах комуникационната система.

Харпър се засмя:

— Работата спря за пет минути. Всички изключиха микрофоните, за да... — Той погледна закачливо Сингър. — За да се изкашлят.

— По-внимателно, Джордж — усмихна се директорът. Кимна към другия учен. — А това е Андрю Вандеруогън.

Вандеруогън носеше консервативен бански, млечнобялата му кожа изглеждаше опасно незащитена от слънчевите лъчи. Той припряно се изправи, свали слънчевите си очила. Подаде ръка на Карсън:

— Приятно ми е.

Беше нисък, хилав, изпънат като истукан, с изключително бледосини очи. Карсън го беше срещал в „Маунт Драгън“ с костюм, вратовръзка и черни лачени обувки.

— От Тексас съм — заяви Харпър, придавайки съответния акцент на гласа си, — така че няма нужда да ставам, като се ръкувам. Ние не сме по любезностите. Андрю пък е от Кънектикът.

Вандеруогън кимна утвърдително:

— Харпър става само когато го настъпи бик.

— О, не — възрази Харпър. — Само му тегля шут в задника да се помести.

Карсън се настани на шезлонга, който му предложи Сингър. Слънцето печеше безмилостно. Той чу викове, после плискане; колегите му вече започваха банята. Най, началникът на охраната, седеше под голям чадър и четеше „Ню Йорк Таймс“.

— Странен е като скопена крава — отбеляза Харпър, който бе проследил погледа на Карсън. — Гледай го само, при четирийсет градуса с костюм.

— Защо е дошъл? — попита Карсън.

— Да ни пази — отвърна Вандеруогън.

— Какво толкова опасно можем да направим?

Харпър се изсмя:

— Не знаеш ли? Някой може да открадне бронетранспортър, да изтича до Рейдиъм Спрингс и да пусне малко *x-flu* в Рио Гранде.

Сингър се намръщи:

— Това не е смешно, Джордж.

— Като цербер е — оплака се Вандеруогън. — Все слухти. Не е излизал от 86-а, предполагам, че затова е толкова извратен. Не бих се учудил, ако ни подслушва стаите.

— Няма ли приятели? — поинтересува се Карсън.

— Приятели ли? — изсумтя Вандеруогън; вдигна вежди. — Доколкото знам, не. Ако не броим Майк Мар. Няма и семейство.

— Какво прави по цял ден?

— Разкарва се с този шлем и тази опашка — отвърна Харпър. — Да видиш само подчинените му в негово присъствие. Превиват гръб като прасета над жълъди.

Вандеруогън и Сингър се разхилиха. Карсън малко се изненада, че директорът на „Маунт Драгън“ се надсмива над началника на охраната си.

Харпър се облегна назад, склучи ръце зад главата си. Кимна към Гай със затворени очи:

— Та значи ти си от този край. Може би ще ни разкажеш нещо повече за златото на Мондрагон.

Вандеруогън изръмжа.

— Какво злато? — попита Карсън.

Тримата го изгледаха изненадано.

— Не си ли чувал легендата? — обади се Сингър. — И този човек твърди, че е от Ню Мексико! — Той бръкна в една хладилна

чанта с две ръце и извади няколко бири. — Това трябва да се полее.

Раздаде бирите на събеседниците си.

— О, не! — възкликна Вандеруогън. — Не искам *пак* да слушам тази приказка.

— Карсън не я е чувал — възрази Харпър.

— Легендата гласи — започна важно Сингър, — че към края на седемнайсети век в Санта Фе живеел богат търговец на име Мондрагон. Инквизицията го обвинила във вещерство и го затворили. Мондрагон знаел, че го чака смъртно наказание и успял да се измъкне с помощта на слугата си, Естебанико. Търговецът притежавал някои мини в планините Сангре де Кристо, в които работели роби индианци. Доходоносни мини, казват, вероятно златни. И тъй, като се измъкнал от Инквизицията, върнал се в имението си, изкопал златото от скривалището му, натоварил го на едно муле и заедно със слугата си потеглил по Камино Реал. Сто кила злато, само толкова можел да натовари на едно муле. След няколко дни в пустинята Хорнада им свършила водата. Затова Мондрагон изпратил Естебанико с един мях за вода и останал да пази коня си и мулето. Слугата открил едно изворче на около ден път, напълнил мяха и препуснал обратно. Когато се върнал на мястото, където бил оставил господаря си обаче, Мондрагон го нямало.

Харпър го прекъсна и продължи разказа:

— Когато Инквизицията научила какво е станало, започнала преследване. След около седмица в полите на Маунт Драгън открили мъртъв кон, вързан за един стълб. Коня на Мондрагон.

— При Маунт Драгън ли? — попита Карсън.

Сингър кимна:

— Камино Реал, или Испанският път, минавал точно през сегашното място на лабораторията, в основата на Маунт Драгън.

— И така — продължи Харпър, — търсили Мондрагон навсякъде. На петдесетина метра от мъртвото животно намерили скъпия му жакет. Колкото и да търсели обаче, никога не успели да открият нито следа от Мондрагон, нито от мулето със златото. Един свещеник поръсил светена вода около Маунт Драгън, за да заличи злото на Мондрагон, след това издигнали голям кръст на върха на планината. Това място станало известно като Ла Крус де Мондрагон, Кръстът на Мондрагон. По-късно, когато американците започнали да

използват Испанския път, изкривили наименованието на Маунт Драгън.

— Като малък съм чувал много разкази за заровени съкровища — каза Карсън. — Всичките са пълни измислици, като сини кърлежи по червен попетник.

Харпър се изсмя:

— Сини кърлежи по червен попетник! Радвам се да видя и друг с чувство за хумор тук.

— Какво е червен попетник? — поинтересува се Вандеруогън.

Харпър се захили още по-звучно:

— Ах ти, Андрю, нещастен неграмотен янки, това е куче, което пази кравите. Тича по петите им, затова му викат попетник. Както когато ловиш теле с въже. — Той завъртя ръка над главата си, сякаш хвърля ласо. — Радвам се, че сред нас има поне още един, запознат с истинските неща от живота.

Карсън се усмихна:

— Като деца често ходехме да търсим имането на Адамс. Ако се вярва на приказките, в този щат има повече заровено злато, отколкото във Форт Нокс^[4].

Вандеруогън изсумтя:

— Това е думата: „ако вярваме на приказките“. Харпър е от Тексас, водещия производител и разпространител на бабини деветини. Хайде, мисля, че е време да поплуваме.

Той заби празната кутия от бирата си в пясъка и се изправи.

— И аз съм на това мнение — обяви Харпър.

— Хайде, Гай! — подвикна Сингър, докато вървеше с колегите си към металния резервоар.

— Сега идвам.

Тримата се качиха по дървената стълба и се цамбурнаха един връз друг в импровизирания басейн. Карсън допи бирата си и остави кутията встрани. Не можеше да повярва на очите си: да седи наред пустинята Хорнада на неколкостотин метра от епицентъра на първия ядрен взрив и да гледа как някои от най-способните молекулярни биолози в света се цамбуркат в ръждясал контейнер като малки деца. Точно тази нереалност сякаш му действаше като наркотик. Сигурно така се бяха чувствали работещите по проекта „Манхатън“. Той се

съблече по бански и се излегна; за пръв път от няколко дни почувства, че се отпуска.

След няколко минути безпощадната жега го принуди да се изправи и да потърси друга бира в хладилната чанта. Докато я отваряше, чу смеха на Де Вака. Тя стоеше до контейнера и разговаряше с неколцина други лаборанти. Белият ѝ бански бе в пълен контраст с мургавата ѝ кожа. Тя не обръщаше никакво внимание на Карсън.

Към групичката около Де Вака се присъедини друг мъж. Карсън го позна по типичното накуцване — беше Майк Мар, заместник-началникът на охраната. Мар заговори Де Вака. Изведнъж се приближи и пошушна нещо на ухото ѝ. Лицето ѝ внезапно помръкна и тя се отдръпна рязко. Мар отново заговори. Неочаквано Де Вака му зашлеви плесница. Ударът проехтя в пустинята. Мар се дръпна рязко, черната му каубойска шапка падна на земята. Той се наведе да си я вземе; сега Де Вака заговори, по лицето ѝ се четеше презрение. Карсън не можеше да чуе думите ѝ, но лаборантите около нея избухнаха в смях.

По лицето на Мар обаче се изписа обезпокоително изражение. Той присви очи, приятелската му усмивка бе изчезнала. Той си нахлупи демонстративно шапката, без да сваля поглед от Де Вака. След това бързо се извърна и се отдалечи от групичката.

— Истинска бомба, а? — подсмихна се Сингър, който междуременно се беше върнал при шезлонгите и бе проследил погледа на Карсън.

Карсън си даде сметка, че директорът не е станал свидетел на разигралата се преди малко сцена.

— Знаеш ли — продължи Сингър, — отначало я назначихме в медицинската служба, една седмица преди теб. Майра Ресник обаче, лаборантката на Бърт, напусна. Като имах предвид препоръките на Сусана, реших, че ще се справи много добре с работата. Надявам се да не съм сгрешил.

Той подхвърли едно камъче в скута на Карсън.

— Какво е това? — попита младият учен. Камъчето беше зеленикаво и прозрачно.

— Атомно стъкло. Бомбата от „Тринити“ е стопила пясъка около епицентъра, превърнала го е в това. Вече се е позагубило, но от време

на време намираме по някое парче.

— Радиоактивно ли е? — попита плахо Карсън.

— Не особено.

— Не *особено* — намеси се Харпър; бръкна си с малкия пръст в ухото, за да го почисти от водата. — Ако бях на твое място и исках да имам деца, Карсън, щях да го държа по-далечко от възпроизводителните си органи.

Вандеруогън поклати глава:

— Ах ти, Харпър, циничен мръсник.

— Тези двамата са много добри приятели — обясни Сингър на Карсън. — Макар че по нищо не личи.

Карсън му подхвърли стъкълцето.

— Между другото, как започна в „Джиндайн“? — поинтересува се той.

— Бях професор по биология в Калифорнийския технически университет. Мислех, че съм стигнал върха на кариерата си. Тогава се появи Брент Скоупс и ми предложи да се заема. „Маунт Драгън“ прекратяваше с военните поръчки и той си търсеше директор.

— Доста рязка промяна след университета.

— Беше ми нужно малко време да се нагодя. Винаги съм смятал учените от частните фирми за по-долна проба хора. Скоро обаче осъзнах мощта на пазара. Тук вършим невероятна работа, не защото сме по-умни, а защото печелим много повече пари. Никой университет не може да си позволи лаборатория като „Маунт Драгън“. В Калифорния изследвах конюгацията при бактериите. Сега се занимаваме с изключително авангардни изследвания, които могат да спасят милиони животи. — Сингър допи бирата си. — Превъзпитаха ме.

— Аз се превъзпитах, когато ми казаха заплатата — намеси се Харпър.

— Трийсет хиляди — поясни Вандеруогън, — след шест или осем години обучение след дипломирането. Можеш ли да повярваш?

— В „Бъркли“ — продължи Харпър — всичките ми предложения за нови изследвания трябваше да минават през онзи продажен чиновник, завеждащия катедра. Това изкопаемо постоянно мърмореше за намаляване на разходите.

— Да работиш за Брент е коренно различно — добави Вандеруогън. — Той разбира нуждите на науката и на учените. Не се налага нито да обяснявам, нито да доказвам нещо. Ако ми потрябва нещо, просто му пиша и той го доставя. Имаме късмет, че сме попаднали тук.

Харпър кимна:

— Дяволски късмет.

„Поне за едно нещо са съгласни“ — помисли си Карсън.

— Радваме се, че си сред нас, Гай — заяви накрая Сингър.

Вдигна бирата си за наздравица. Другите последваха примера му.

— Благодаря.

Карсън се усмихна широко. Запита се по каква прищявка на съдбата е попаднал сред богопомазаните в „Джиндайн“.

Левин седеше в кабинета си и слушаше в унес през отворената врата как секретарят му Рей говори по телефона в другата стая.

— Съжалявам, скъпа — казваше Рей. — Кълна ти се, че си мислех, че каза театъра на *Бойлстън* Стрийт, не на Братъл...

Последва мълчание.

— Кълна се, бях разбрал *Бойлстън*. Не, чаках те, на входа. На театър „Бойлстън“, разбира се! Не, чакай, задръж. Скъпа, не...

Рей изруга и затвори.

— Рей? — извика го Левин.

— Да?

Рей се показа на вратата, заглаждаше косата си назад.

— На Бойлстън Стрийт *няма* никакъв театър.

По лицето на секретаря се изписа разбиране:

— А, затова, значи, затвори.

Левин се усмихна и поклати глава:

— Помниш ли онази жена, която ми се обади за предаването на Сами Санчес? Искам да я уведомиш, че ще участвам. Мога да се явя, когато кажат.

— Аз ли? Ами Тони Уилър? Няма да ѝ хареса...

— Тони няма да одобри. Тя не харесва тези телевизионни предавания.

Рей вдигна рамене:

— Добре, щом искате. Нещо друго?

Левин поклати глава:

— Засега не. И в бъдеще си измисляй по-правдоподобни извинения. И затвори вратата, ако обичаш.

Рей се върна в приемната. Левин погледна часовника си, вдигна телефона за десети път този ден и заслуша. Този път чу това, което очакваше — сигналът за свободно се беше сменил с по-бързи пиукания. Левин бързо затвори, заключи вратата и свърза компютъра в телефонния изход. След трийсет секунди на екрана се появи познатата картинка.

Проклет да съм, ако това не е добрият професор — изписа се на монитора. — Как е моят подъл, лош татко?

„Мим, какви ги приказваш?“ — написа Левин.

Падаш ли си по Елмор Джеймс?

„Никога не съм го чувал. Получих съобщението ти. Какво ново?“

Добра и лоша новина. Прекарах няколко часа в ровене из мрежата на „Джиндайн“. Неизбродими дебри. Суперкомпютри, сателити, оптични кабели. Впечатляваща архитектура. Станах специалист. Сега мога да развеждам туристи из системата.

„Това е добре.“

Да. Лошата новина е, че системата е като банков трезор. Няколко нива на защита, зад които седи Брент Скоупс. Само той може да ги преодолява и има достъп до цялата информация. Той е Големият брат, може да се разхожда където си поиска из системата.

„Това със сигурност не е проблем за теб, мим“ — написа Левин.

Имай милост! Как можа да си го помислиш? Мога да остана скрит, без да си давам много зор, да се вмъкна за няколко милисекунди тук, за няколко там. Проблемът е за ТЕБ, професоре. Да си вреш носа в специалния канал на „Маунт Драгън“, не е много обичайно начинание. Все едно двама Скоупсовци да се намърдат в мрежата. А това е много опасно, професоре.

„Обясни ми.“

Ама ти малоумен ли си? Ако той случайно реши да се свърже с „Маунт Драгън“, докато си в канала, може да не получи достъп. Тогава може би ще стартира някоя програма за проследяване и хитрият малък професор ще падне в капана, не мимът. ТОЧСТОУВ.

„Мим, знаеш, че не разбирам съкращенията ти.“

„Това е очевидно дори за човек с твоите оскъдни умствени възможности.“ Няма начин, професоре. Ще се наложи да съкратиш престоя си.

„Ами архива на «Маунт Драгън»?“ — написа Левин. — „Ако успеем да проникнем в него, нещата ще се ускорят значително.“

НН. Стегнат е по-здроаво от корсета на английската кралица.

Левин си пое дълбоко въздух. Този мим беше непоносим. Как ли изглеждаше като човек? Без съмнение като типичен компютърен хакер: темерут с големи очила, лош футболист, без никакви приятели, онанист.

„Хей, мим, това не е в твой стил“ — написа той.

Не помниш ли? Аз съм крадецът на киберпространството, завирам се навсякъде. Скоупс е твърде умен. Помниш ли онзи негов проект, за който ти разправях? Програмира някакъв паралелен виртуален свят, за да прониква с негова помощ навсякъде в мрежата. Преди три години чете лекция на тази тема в Института за невробιοкибернетика. Разбира се, аз проникнах в системата и източих записките и илюстрациите му. Много изпипано, наистина, голяма работа. Невиждано досега триизмерно програмиране. Както и да е, оттогава Скоупс му тури похлупак. В момента никой не знае докъде е стигнал с програмата и какво може да прави. Още тогава обаче показва доста тежка артилерия на лекцията си. Повярвай, този пич не е компютърен неграмотник. Открих личния му компютър и се изкуших да надникна, обаче се изплаших. Това е много нетипично за мен.

„Мим, много е важно да получа достъп до «Маунт Драгън». Знаеш с какво се занимавам. Можеш да ми помогнеш, за да осигурим един по-безопасен свят за децата си.“

Без игрички, мой човек! Едно нещо съм научил за толкова години. Мимът е най-важен. Останалият свят е като репей в опашката на помияр.

„Защо тогава изобщо ми помагаш? Спомни си, че ти пръв се свърза с мен.“

На екрана за известно време не се появиха букви.

Имам си причини. Мога обаче да се досетя за твоите. Правиш го заради делото. Този път не просто за пари, нали? Скоупс опитва

да ти нанесе удар в гнездото ти. Ако успее, ще загубиш организацията, вестника, авторитета си. Малко избърза с обвиненията и сега със закъснение търсиш доказателства. Ц-ц, професоре.

„Прав си само наполовина“ — написа Левин.

Кажми ми тогава другата.

Левин се подвоуми с пръсти върху клавиатурата.

Професоре, да не ти напомням за двата стълба, на които се гради приятелството ни. Първо: аз никога не рискувам да се издам. И второ: скритите ми цели трябва да си останат скрити.

„В «Маунт Драгън» има нов служител“ — написа накрая Левин. — „Бивш мой студент. Мисля, че мога да разчитам на помощта му.“

Последва нова пауза. Накрая мимът написа:

Кажми ми името, за да уредя връзката.

„Гай Карсън.“

Професорче, ти си много сантиментален. А това е най-големият недостатък за един воин. Съмнявам се да успееш. Но ще ми е интересно да те наблюдавам: провалите са по-интересни от успехите.

Екранът потъмня.

Карсън стоеше нетърпеливо под съскащия дезинфекциращ душ, по стъклото на изолационния му костюм се стичаха жълти струйки отрова. Опита се да си набие в главата, че чувството на задушаване е само във въображението му. Той влезе в следващото помещение за изсушаване. Отвори се поредната врата; ослепителната бяла светлина на Камерата на смъртта го обля. Той натисна копчето на комуникационната уредба и обяви пристигането си:

— Карсън е вътре.

Преди него бяха влезли само един-двама учени, ако изобщо имаше някой, но тази процедура беше задължителна. Започваше да я изпълнява механично, но знаеше, че никога няма да свикне напълно.

Той седна на бюрото си и включи лаптопа. От слушалките на комуникационната система не се чуваше нищо — в Камерата явно нямаше почти никой. Той искаше да свърши малко работа и да провери съобщенията си, преди Де Вака да се появи.

Когато компютърът се стартира, на екрана се появи съобщение:

ДОБРО УТРО, ГАЙ КАРСЪН
ИМАТЕ НОВО ПИСМО

Той натисна с мишката върху иконата на електронната поща и на екрана се появиха следните думи:

Гай, какво ново със заразените маймуни? Нямам никакви сведения. Моля те, изпрати ми съобщение, за да го обсъдим.

Брент.

Карсън изпрати съобщение на Скоупс. Главният директор на „Джиндайн“ отговори веднага, сякаш го беше чакал:

Здравей, Гай! Какво става с шимпанзетата ти?

„Засега всичко е добре. И шестте са здрави и жизнени. Джон Сингър предложи при тези обстоятелства да съкратим периода на изчакване на една седмица. Днес ще го обсъдим с Розалинд.“

Добре, уведоми ме веднага за развоя на нещата. Не се притеснявай да прекъснеш заниманието ми, каквото и да правя в момента. Ако не можеш да ме откриеш, свържи се със Спенсър Феърли.

„Добре.“

Гай, подготви беловата на метода си? Веднага щом се уверим, че работи ефективно, искам да го разпространим за вътрешно ползване. Ще мислим и за публикация.

„Чакам само някои последни резултати, след това ще ви го изпратя.“

Докато течеше разговорът по мрежата, в лабораторията започнаха да идват нови хора и по системата за комуникация зазвучаха

гласове.

— Де Вака е вътре.

— Вандеруогън — вътре.

Накрая:

— Брандън-Смит! — с типичния надменен тон.

Де Вака скоро се появи на вратата, мълчаливо включи компютъра си. Дебелият изолационен костюм скриваше формите на тялото ѝ, което бе добре дошло за Карсън. Не му трябваше повече да се разсейва.

— Сусана, би ли пустила една електрофореза на онези белтъци, за които говорихме вчера — помоли той с най-спокойния си тон.

— Разбира се.

— В центрофугата са, означил съм ги с М-едно до М-три.

От това поне беше доволен: Де Вака бе много добра лаборантка, може би най-добрата в целия институт. Истинска професионалистка... стига да не я ядосаш.

Карсън нанесе последните поправки в протокола за метода си. Съставянето му беше отнело почти два дни и той бе доволен от резултата. А това, че Скоупс иска толкова бързо да го разпространи сред другите си подчинени, го изпълваше с гордост. Около обяд Де Вака му показа снимките на теловете от електрофорезата. Карсън ги погледна и настроението му се подобри още повече: резултатите отново потвърждаваха успеха му.

Внезапно на вратата се появи Брандън-Смит:

— Карсън, имаш мъртва маймуна.

Той я изгледа изумено. Не беше възможно. Едва намери глас да попита:

— От *x-flu* или?

— И още как — обяви с наслада тя; погали несъзнателно бедрото си. — Добър знак, уверявам те.

— Коя?

— Мъжката. Зет-девет.

— Няма и една седмица.

— Знам. Доста си се постарал.

— Къде е?

— Още е в клетката. Ела да ти го покажа. Освен краткия период има и някои други необичайни признаци, които трябва да видиш.

Карсън се изправи на треперещите си крака и я последва към зверилника. Невъзможно беше причината да е *x-flu*. Сигурно бе нещо друго. Мисълта за реакцията на Скоупс при това развитие на нещата не му даваше мира.

Брандън-Смит отвори вратата на зверилника и му даде знак да я последва. Влязоха и отново около тях се разнесоха писъци и думкане.

Филсън седеше на бюрото си в дъното на помещението и нагласяше някакъв инструмент. Изправи се и се обърна към новодошлите. На Карсън му се стори, че забелязва весели искри в очите му. Гледачът на майmunите отвори вратата към манипулационната и посочи нагоре.

Зет–девет беше на най-горния ред, в клетка, обозначена с жълтия знак за опасни микроорганизми. Самата маймуна не се виждаше отдолу. Останалите пет шимпанзета в по-долните клетки изглеждаха напълно здрави.

— Какво е странното по-точно? — попита Карсън.

— Виж сам — отвърна Брандън-Смит.

Отново прокара бавно ръце по бедрата си. Неприятен жест. Напомняше на Карсън за действията на умствено изоставащ човек.

Към горния ред клетки бе прикачена метална стълба, изолирана с бяла гума. Карсън я премести неохотно до клетката на мъртвата маймуна. Филсън и Брандън-Смит го наблюдаваха отдолу. Той надникна в клетката. Шимпанзето лежеше безжизнено, сгърчено в последна агония. Целият му череп се беше пукнал по шевовете, на места се показваха парчета сиво вещество. Дъното на клетката бе мокро, вероятно от цереброспинална течност.

— Мозъкът му е експлодирал — обясни Брандън-Смит, без да я питат. — Тук явно си имаме работа с особено вирулентен щам, Карсън.

Карсън заслиза по стълбата. Брандън-Смит стоеше със скръстени ръце и го гледаше. През стъклото на защитния костюм се виждаше подигравателната ѝ усмивка. Той спря на средата на стълбата. Нещо (не можеше да определи какво) не беше наред. Изведнъж си даде сметка, че вратата на една клетка от втория ред е открехната и три космати пръста стискат решетката и я бутат навън.

— Розалинд! — изкрещя той, натискайки отчаяно копчетата на комуникационната система. — Отдръпни се от клетките!

Тя го погледна удивено. Филсън се заоглежда тревожно. Всичко стана много бързо: от клетката се показва космата ръка, последва зловещ звук на разкъсване. Карсън забеляза пръстите на шимпанзето, странно наподобяващи човешки, да стискат голямо парче гума. Погледна с ужас Брандън-Смит — в изолационния ѝ костюм зееше дупка, отдолу се виждаха къси панталони, под които висяха надиплени гънки тлъстина. По кожата ѝ имаше три драскотини; от тях бързо потече кръв.

За момент и тримата застинаха.

Маймуната изскочи от клетката, закрепя триумфално и заразмахва парчето гума като трофей. Изтича в основното помещение на зверилника и изчезна през отворената врата в коридора.

Брандън-Смит запищя. Викът ѝ се чуваше приглушено, сякаш от огромно разстояние. Филсън стоеше неподвижно, смразен от ужас.

Брандън-Смит явно напипа копчето на комуникационната система и писъците ѝ проехтяха оглушително в ушите на Карсън. Без да слиза от стълбата, той натисна своето копче и закрепя с все сила, за да я надвика:

— Опасност втора степен! Нарушение на изолацията, Брандън-Смит, изолатора за животните!

Опасност втора степен означаваше контакт на член от персонала със смъртоносен вирус. Това, от което най-много се бяха страхували. Карсън знаеше, че правилата за действие при такива ситуации са много строги: автоматично заключване на цялата Камера, пълна карантина. Бяха го тренирали неведнъж. Брандън-Смит осъзна какво я чака, откачи се от дихателния маркуч и побягна.

Карсън скочи от стълбата и се втурна след нея. Спря за кратко, за да откачи своята тръба, и изскочи от помещението покрай вцепенения Филсън. Настигна Брандън-Смит при заключената врата на изхода. Тя пищеше и удряше с юмруци солидния метал. Камерата се беше заключила автоматично.

Де Вака се появи зад гърба му.

— Какво става? — попита.

В този момент коридорът се изпълни с учени.

— Отворете вратата! — пищеше Брандън-Смит по комуникационната уредба. — О, Господи, моля ви, *отворете вратата!*

Тя се отпусна на колене и захлипа.

Включи се сирена, нисък, монотонен звук. В другия край на коридора започна раздвижване. Карсън надникна над главите на останалите учени и забеляза други фигури с изолационни костюми да приближават откъм аварийния изход на долното ниво — служителите от охраната. Бяха четирима, с червени костюми, малко по-обемисти от нормалните, с допълнителен запас от въздух. Въпреки че Карсън знаеше за аварийната станция на охраната на долния етаж, бързината, с която дойдоха, го удиви. Двама от тях носеха пушки с рязани цеви, другите държаха някакви странни криви приспособления с гумени дръжки.

Брандън-Смит действаше светкавично бързо. Тя изблъска другите учени и се втурна покрай пазачите в опит да избяга. Един от охраната падна и изстена от болка. Друг обаче се извъртя бързо и я сграбчи. Двамата се стовариха тежко на земята, Брандън-Смит запищя и отчаяно се опита да се освободи. Докато се боричкаха, друг пазач се приближи и допря странното си приспособление до стъклото на костюма ѝ. Проблесна синя светлина, Брандън-Смит се сгърчи и застина, писъците ѝ секнаха. По комуникационната система вече можеха да се чуят и други гласове.

Един от пазачите се изправи, трескаво заопипва изолационния си костюм.

— Дебелата свиня ми скъса костюма! — чу виковете му Карсън.
— Не мога да повярвам...

— Млъквай, Роджър — прекъсна го задъхано друг.

— Няма начин да ме поставят под карантина. Не е моя вината...
Господи, какво правиш?

Другият вдигна пушката си:

— И двамата отивате. Веднага!

— Чакай, Франк, не можеш...

Другият пазач вкара патрон в цевта.

— Мамка ти, Франк, недей — проплака Роджър.

Откъм аварийната станция на охраната се появиха още трима пазачи.

— И двамата да се карантинират — нареди Франк.

Изведнъж Карсън чу гласа на Де Вака:

— Гледайте, повърнала е. Ще се задуши. Свалете ѝ шлема.

— Не и преди да я карантинираме — тросна се пазачът.

— Как пък не. Тази жена е тежко ранена. Има нужда от лечение. Трябва да я изкараме оттук.

Пазачът се огледа и забеляза Карсън:

— Хей! Карсън! Размърдай се и помогни!

— Гай — заговори Де Вака по-спокойно. — Розалинд може да умре, ако я оставим така.

Сега и малкото учени, работещи в по-отдалечени райони на Камерата, бяха дошли. Всички наблюдаваха спора. Карсън остана неподвижно, гледаше ту Де Вака, ту пазача.

Де Вака рязко избута човека от охраната. Наведе се над Брандън-Смит, вдигна главата ѝ и надникна през стъклото на шлема ѝ.

Вандеруогън заговори:

— Аз съм за изкарването им оттук. Не можем да ги затворим в клетки като маймуни. Нечовешко е.

Настъпи напрегнато мълчание. Служителят на охраната се подвоуми, явно не знаеше как да се оправи с учените. Вандеруогън се приближи и започна да разкопчава шлема на Брандън-Смит.

— Господине — обади се накрая пазачът, — заповядвам веднага да се отдръпнете.

— Върви по дяволите — срязва го Де Вака и се зае да помага на Вандеруогън със свалянето на шлема и почистването на устата на Брандън-Смит от повърнатото.

Дебелата жена се закашля, после отвори очи.

— Виждате ли? Щеше да се задуши. Щяхте да загазите. — Де Вака се обърна към Карсън: — Ще ни помогнеш ли да я изнесем?

— Сусана, знаеш правилата — заговори спокойно той. — Помисли. Може да се е заразила. Може вече да е болна.

— Това не е сигурно! — тросна се тя, изправи се и го погледна сурово. — Не е доказано при хора.

Друг учен излезе напред:

— Можеше някой от нас да е на нейно място. Аз ще помогна.

Брандън-Смит се съвземаше от електрошока, по тлъстата ѝ брадичка се стичаше стомашен секрет, ръката ѝ изглеждаше невероятно малка в дебелия изолационен костюм.

— Моля ви — чу гласа ѝ Карсън. — Моля ви, изкарайте ме оттук.

В дъното на коридора се появи друг пазач с пушка.

— Не се тревожи, Розалинд — успокой я Де Вака. — Ще те изведем. — Погледна Карсън: — Говориш като обикновен убиец. Искаш да я оставиш в ръцете на тези свине. *Hijo de puta!*^[5]

По комуникационната система прогърмя гласът на Сингър:

— Какво става в тая Камера? Защо никой не ме е уведомил? Искан незабавно...

Гласът му внезапно бе прекъснат и по микрофона прозвуча глас с насечен британски акцент, който Карсън предположи, че принадлежи на Най:

— При авария от втора степен началникът на охраната може, по свое усмотрение, да иземе командването от директора. В случая аз го правя.

— Господин Най, докато не бъда осведомен за сериозността на ситуацията, не давам властта си на никого.

— Изключете доктор Сингър от системата — нареди хладно началникът на охраната.

— Най, за Бога... — чу се гласът на Сингър, преди рязко да го прекъснат.

— Изолирайте незабавно двете заразени лица! — нареди Най.

Заповедта му, изглежда, разсея съмненията на пазачите. Един пристъпи напред и изръга Де Вака с приклада на пушката си. Тя залитна назад. Пазачът вдигна оръжието, готов да удари пак. Карсън излезе напред със стиснати юмруци и пазачът насочи приклада към гърдите му. Карсън го погледна в лицето и с изненада установи, че това е Майк Мар. По устните на Мар заигра тънка усмивка, очите му се присвиха.

Гласът на Най отново прогърмя по уредбата:

— Всички да останат на място, докато охраната отведе двете лица в изолятора. Всяко неподчинение ще бъде наказвано със смърт. Няма да повтарям предупреждението.

Двама пазачи вдигнаха Брандън-Смит на крака и я поведоха, друг се зае с колегата си с разкъсания костюм. Останалите пазачи заедно с Мар останаха да наблюдават учените.

Скоро двамата задържани изчезнаха в дупката към долния етаж. Карсън знаеше къде ги водят — към една тясна килия под изолятора за животните. Там щяха да останат през следващите деветдесет и шест

часа, през цялото време кръвта им щеше да бъде изследвана за антитела срещу *x-flu*. Ако дотогава резултатите им останат отрицателни, щяха да ги преместят в лечебницата за едноседмичен срок на наблюдение; а ако в кръвта им се появят антитела срещу вируса, трябваше да прекарат останалата, кратка част от живота си, в изолятора, да станат първите човешки жертви на новата болест.

Гласът на Най отново прозвуча по уредбата:

— Мендъл, занеси в изолятора нов шлем и възстанови целостта на костюмите. Доктор Грейди ще се погрижи за раните на пострадалите и ще им вземе кръв. Няма да евакуираме Ниво 5, докато целостта на всеки, повтарям, на всеки костюм не бъде проверена.

— Убиец — изсъска Де Вака в общия канал.

— Всеки, който окаже съпротива, ще бъде затворен в изолятора за карантинния срок. Херц, намери избягалото животно и го убий.

— Слушам, сър.

Лекарят на института, доктор Грейди, се появи в дъното на коридора с червен изолационен костюм и голяма метална кутия. Изчезна в тунела към долното ниво.

— Сега ще проверим всички по азбучен ред — долетя гласът на Най. — Веднага щом напуснете района, моля, явете се в главната заседателна зала за инструктаж. Баркли, излезте през дезинфекционното помещение.

Ученият на име Баркли огледа колегите си и бързо се вмъкна през вратата.

— Следва Карсън — чу се гласът на Най след половин минута.

— Не — възрази Карсън. — Не е честно. Въздухът в костюмите ще свърши след броени минути. Жените трябва да се евакуират първи.

— Карсън да излезе — спокойно, но със заплашителна нотка повтори началникът на охраната.

— Стига глупости — изсъска Де Вака, която седеше до него и притискаше корема си. — Изчезвай.

Карсън се подвоуми, после влезе в дезинфекционното помещение. От другата страна го чакаше пазач с изолационен костюм. Прегледа неговия, после прикрепил тънък маркуч за дихателната му клапа.

— Ще проверя костюма за течове — обясни.

Чу се съскане и Карсън усети налягането на въздуха в костюма да се увеличава, ушите му изпукаха.

— Чист — заяви пазачът и Карсън пристъпи към дезинфекционния душ.

Когато излезе в съблекалнята, забеляза, че Баркли е напълнил гащите. Обърна му гръб и се зае със събличането.

Тъкмо беше прибрал костюма си, когато Де Вака се появи от Камерата на смъртта. Тя смъкна шлема си.

— Чакай, Гай. Искам да ти кажа...

Карсън излезе, без да я дочака да се доизкаже и се запъти към заседателната зала.

След час всички се бяха събрали. Най стоеше до голям видеоекран, а Сингър — до него. Майк Мар стоеше опрян на стената, дъвчеше небрежно дъвка и вяло наблюдаваше учените. В залата цареше атмосфера на страх и объркване. Без никой да продума, лампите загаснаха и на екрана се появи Скоупс.

— Няма нужда да ми обяснявате какво е станало — заговори той. — Всичко е записано от видеокамерите.

В залата настъпи пълна тишина; очите на Скоупс зашариха наляво-надясно зад дебелия лещи на очилата му, сякаш оглеждаше присъстващите.

— Някои от вас много ме разочароваха — продължи. — Знаете много добре правилата. Тренирали сте спешните ситуации десетки пъти.

Обърна се към Сингър:

— Джон, знаеш правилата по-добре от всеки друг. Не трябваше да се бъркаш на господин Най. Бил е напълно прав да поеме нещата в свои ръце. В такива ситуации няма място за разногласия в ръководството.

— Разбирам — отвърна спокойно Сингър.

— Сигурен съм. Сусана Кабеса де Вака?

— Какво — тросна се тя.

— Защо наруши разпоредбите и се опита да изкараш Брандън-Смит от Ниво-5?

— За да получи медицинска помощ в лечебницата и да не я заключват в клетка като животно.

Скоупс я изглежда мълчаливо. Накрая попита:

— А ако случайно е заразена с *x-flu*? Какво тогава? Ще ѝ спасиш ли живота с тези лекарски грижи?

Скоупс отново замълча. След няколко минути въздъхна дълбоко:

— Сусана, ти си микробиолог. Няма нужда да ти чета лекции по епидемиология. Ако беше изкарала Розалинд от Ниво–5 и ако е заразена, можеше да предизвикаш избухването на невиджана в историята на човечеството епидемия.

Де Вака запази мълчание.

— Андрю? — обърна се Скоупс към Вандеруогън. — Такава епидемия ще поразии всички: деца, юноши, бременни, хора в разцвета на силите си, бедни и богати, лекари и медицински сестри, селяни и свещеници, на ред. Хиляди, може би милиони хора щяха да загинат, може би... може би дори милиарди.

Скоупс говореше съвсем тихо. Отново замълча, за да придаде тежест на думите си.

— Прекъснете ме, ако греша.

Никой не проговори, отново настъпи дълго мълчание.

— По дяволите! — изрева неочаквано той. — Има *основателни* причини в Ниво–5 да действат такива правила. Вие работите с най-опасния микроб на света. Съществуването на целия човешки род зависи от вас. А вие едва не се провалихте.

— Съжалявам — промълви Вандеруогън. — Действах, без да мисля. Знаех само, че можеше аз...

— Филсън! — прекъсна го рязко Скоупс.

Гледачът на животните се приближи до екрана, ръцете му трепереха нервно, увисналата му долна устна беше мокра.

— Твоята небрежност причини невъобразими вреди. Освен това не си изрязал ноктите на животните в изолатора въпреки изрично записаното в правилника. Уволнявам те, разбира се. Освен това ще заведе дело срещу теб. Ако Брандън-Смит умре, смъртта ѝ ще тежи на твоята съвест. Накратко, наказателните, финансовите и моралните последствия от небрежността ти ще те преследват докато си жив. Мар, погрижи се Филсън незабавно да бъде изведен от границите на

комплекса и да бъде оставен в Енгъл, откъдето сам да си търси превоз към къщи.

Майк Мар се ухили доволно и пристъпи към изпълнение на задачата.

— Господин Скоупс... Brent... *моля ви* — проплака Филсън; Мар го сграбчи грубо и го повлече към вратата.

— Сусана — продължи Скоупс. Де Вака запази мълчание.

Скоупс поклати глава:

— Не искам да те уволнявам, но ако не осъзнаеш грешката си, ще се наложи. Опасността е прекалено голяма. Тук е заложен не един човешки живот. Разбираш ли?

Де Вака сведе глава:

— Разбирам.

Скоупс се обърна към Вандеруогън:

— Знам, че със Сусана сте действали така от хуманни подбуди, но при работата с такъв опасен вирус трябва да има *по-строга* дисциплина. Спомни си Библията: „Ако дясното ти око те съблазнява, извади го и хвърли го.“^[6] Не можем да позволим на такива чувства, независимо колко са хуманни, да ни тласкат към фатални грешки. Вие сте учени. Последствията от този инцидент, ако има такива, ще се отразят и върху възнаграждението ти.

— Слушам, сър — отвърна Вандеруогън.

— И на твоето, Сусана. През следващите шест седмици ще бъдете под пълно наблюдение.

Тя кимна.

— Гай Карсън.

— Да?

— Много съжалявам, но експериментът ти явно се оказа неуспешен.

Карсън не отговори.

— Но се гордея с теб заради действията ти тази сутрин. Можеше да се присъединиш към усилията за освобождаването на Брандън-Смит, но не го направи. Успя да запазиш самообладание и способността си да разсъждаваш.

Карсън запази мълчание. Беше действал, както смяташе за правилно. Думите на Де Вака, когато го нарече убиец, обаче все още

звучаха в ушите му. Хвалбите на Скоупс пред всички го караха да се чувства неловко.

Скоупс въздъхна. След това се обърна към всички:

— Розалинд Брандън-Смит и Роджър Черни ще получат най-доброто възможно лечение. Костюмите им са запечатани отново и те са настанени в удобни помещения. Трябва да останат в изолация деветдесет и шест часа. Всички знаете правилата и причините за тези мерки. Ниво-5 ще остане затворено за всички освен за охраната и медицинския персонал до изтичане на карантинния срок. Има ли въпроси?

Всички мълчаха.

— Ако се окажат *x-flu*-позитивни... — започна някой.

По лицето на Скоупс се изписа траурно изражение:

— Не искам да мисля за тази възможност.

Екранът изгасна.

— Легни да поспиш, Гай. Няма какво повече да се направи.

Сингър седеше на един стол в стаята за наблюдение и се взираше в черно-белите монитори пред себе си. През последните трийсет и шест часа Карсън не преставаше да се връща отново и отново в помещението, сякаш с помощта на волята си можеше да спаси двамата си колеги в изолятора. Той взе лаптопа си, каза довиждане на Сингър и излезе; запъти се към празните коридори на административния отдел. Невъзможно бе дори да мигне, затова реши да се качи във външните лаборатории.

Седна на голямата маса в едно от пустите помещения и отново започна да премисля целия експеримент от самото начало. Бяха му съобщили, че избягалото шимпанзе се оказало позитивно за *x-flu*. Ако опитите му бяха успешни, това нямаше да е така. На всичкото отгоре окуражителните писма от Скоупс бяха спрели. Карсън не беше оправдал очакванията.

И въпреки това методът му *трябваше* да проработи. Не виждаше никакви недостатъци в работата си. Всички предварителни изследвания бяха показали, че вирусът е изменен по желаниия начин.

Възможност 1: Допусната е случайна грешка.

Решение: Повтори експеримента.

Възможност 2: Доктор Бърт не е определил правилно гена.

Решение: Потърси друг ген, повтори експеримента.

Възможност 3: Шимпанзетата вече са били заразени с вируса.

Решение: Наблюдавай другите опитни животни.

Възможност 4: Вирусът е бил изложен на други мутагенни фактори.

Решение: Повтори експеримента при засилени мерки за запазване чистотата на културата.

Всичко се свеждаше до едно: повтори проклетия експеримент. Знаеше обаче, че резултатите ще са същите, защото нямаше да промени нищо в условията. Той отвори файла със записките на Бърт и започна да преглежда отново раздела за картирането на гена. Работата беше брилянтна, не се виждаха никакви пропуски. Все пак трябваше отново да прегледа данните. Може би трябваше сам да картира наново целия вирусен геном, но това щеше да му отнеме поне два месеца. Не можеше да си представи да прекара още два месеца заключен в Камерата на смъртта. Представи си Брандън-Смит в килията ѝ дълбоко под земята. Спомни си кръвта от драскотините по бедрото ѝ и удивеното ѝ изражение. Спомни си как пазачите я бяха отвели пред погледа му.

От големия прозорец пред работната маса се откриваше гледка към пустинята. Това бе единственото му успокоение. От време на време той поглеждаше навън към огрените от следобедното слънце жълти пясъци.

— Гай — чу глас зад гърба си.

Беше Де Вака. Той се обърна. Тя стоеше на вратата по дънки и фланелка, с престилка, праметната през ръката.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита тя.

— Не.

— Виж. Извинявай, че те обидих в Камерата.

Той ѝ обърна гръб. Разговорите с тази жена винаги завършваха зле за него. Тя се приближи.

— Дойдох да се извиня.

Той въздъхна:

— Приемам извиненията.

— Не мога да повярвам. Още ли ми се сърдиш?

Той се обърна към нея:

— Не е заради това, което ми каза в Камерата. Ти се хващаш за всяка моя дума.

— Говориш много глупости.

— Точно това имам предвид. Не си дошла да се извиниш, а пак да спориш.

Тя замълча. После се изправи:

— Поне можем да запазим добри колегиални отношения. Налага се. Средствата за психиатричната клиника ми трябва. Значи, експериментът пропадна. Нищо, ще повторим.

Беше застанала пред светлия прозорец, тъмните ѝ очи сякаш го пронизваха, дългата ѝ черна коса покриваше раменете ѝ. Той затаи дъх, толкова беше красива. Гневът му веднага премина.

— Какво става между теб и Майк Мар? — попита той.

— Този мръсник ли? Умилква се около мен от самото ми пристигане. Сигурно си мисли, че никоя жена не може да устои на черните му ботуши и онова гърне, което носи на главата си.

— Ти доста лесно му устоя на Бомбения пикник.

Лицето ѝ посърна.

— Да, а той е от хората, които не обичат да ги правят за смях. Сам видя как ме удари с приклада. Честно да ти кажа, нещо в него много ме плаши. — Тя рязко отметна косата си назад. — Хайде, да се заемаме за работа.

Карсън въздъхна дълбоко:

— Добре. Погледни какво съм си нахвърлил, помъчи се да измислиш други обяснения за провала.

Той бутна лаптопа си към нея и тя седна на съседния стол; зачете написаното на екрана.

— Имам идея — заяви след малко.

— Каква?

Тя написа:

Възможност 5: Вирусът е бил замърсен с друг щам или парчета ДНК.

Решение: Пречисти отново и повтори.

— Какво те кара да мислиш, че препаратът е бил замърсен?

— Просто е възможно.

— Но нали ги пречиствахме на електрофореза. Чисти са като моминска сълза.

— Казах, че просто е *възможно*. Не винаги може да се вярва на машините. Различните щамове много си приличат.

— Добре, добре, но преди това искам да прегледам отново бележките на Бърт за картирането на генома. Знам всичко наизуст, но просто искам пак да се уверя.

— Нека ти помогна. Може би заедно ще намерим нещо.

Двамата зачетоха мълчаливо.

Роджър Черни лежеше на кревата си в изолятора, Брандън-Смит седеше в противоположния ъгъл, нацупена както винаги. Мразеше тлъстото ѝ туловище повече от всяко друго човешко същество на земята. Мразеше дебелия ѝ изолационен костюм, мразеше пискливия ѝ, насмешлив глас, мразеше звука от всяко нейно вдишване. Защото заради нея и той можеше да умре. Бесен беше, че го карат да лежи в една стая с нея. След като „Джиндайн“ имаше толкова пари, защо не бяха направили две изолационни камери? Защо го измъчваха в компанията на тази грозна дебелана, която по цял ден не спираше да мърмори? Принуждаваха го да наблюдава всичките ѝ физиологични дейности: как яде, как спи, как разтоварва червата си, всичко. Беше непоносимо. И всичко бе толкова сложно — дори да се облекчи или да похапне според изискванията за стерилност. Само да се измъкне оттук, щеше да ги съди, докато свят им се завие — ако, разбира се, не направят някой наистина щедър жест, например сто хиляди долара премия. Трябваше да му осигурят по-здрав костюм. По правилника трябваше да е така. Какво от това, че сега им дадоха здрави костюми. Бяха го затворили заедно със собствената му убийца. Това бе подсъдно и те щяха да си платят.

На всичкото отгоре не му съобщаваха резултатите от кръвните изследвания. Щеше да разбере какво го чака едва след изтичането на деветдесет и шест часовия срок. Ако го освободят, значи беше чист. Ако не...

„По дяволите“ — помисли си той, не сто, двеста хиляди трябваше да му дадат, за да го умилостивят. Двеста и *петдесет*. Веднага щеше да си намери добър адвокат.

Часът бе десет. Лампите светеха слабо, явно не беше сутрин, а вечер. Това бе единственият начин да следи времето в затвора си. Спомни си единственото си посещение в болница преди десетина години. Спешна операция от апандисит. Тук беше като в болница, дори по-зле. Много по-зле. Тук се намираще на трийсет метра под земята, заключен в тясна килия, без никаква възможност да излезе, със съкафезничка, която... Той вдиша и издиша дълбоко няколко пъти, това му помагаше да успокои нервите си.

Дишането му бавно се нормализира. Той се размърда и насочи дистанционното към телевизора, окачен на тавана. Да погледа поне някой сериал. Каквото и да било, само да не мисли за този затвор.

Нещо изпиука и една синя лампа на стената започна да мига. Чу се съскане на пневматичен механизъм и доктор Грейди се появи на входа, движеше се изключително тремаво в огромния червен гумен костюм.

— Пак съм аз — обяви безгрижно по уредбата. Първо взе кръв на Брандън-Смит през една запечатана дупка на ръкава на костюма ѝ.

— Лошо ми е — захленчи дебелианата; все това повтаряше пред лекаря. — Вие ми се малко свят.

Лекарят провери температурата ѝ на термометъра, стърчащ от костюма.

— Трийсет и седем! — обяви. — Това е от стреса. Опитай да се успокоиш.

— *Главата* ме боли — повтори тя за двайсети път.

— Рано е за нова доза тилебол. Потърпи още два часа.

— Ама главата ме боли *сега*.

— Може би половин доза — склони лекарят, зарови из куфарчето си и извади спринцовка.

— Само ми кажи, моля те, *моля те*, заразена ли съм — заплака тя.

— Още двайсет и четири часа. Още един ден. Засега си добре, Розалинд, много добре. Нали ти казвам, и аз не знам повече.

— Лъжеш. Искам да говоря с Брент.

— *Успокой* се. Не лъжа. Просто си малко напрегната.

Лекарят се приближи до Черни, който послушно протегна ръка, за да му вземат кръв.

— Нещо да направя за теб, Роджър?

— Не — отвърна Черни.

Знаеше, че дори да се измъкне от доктора, отвън чакаха двама негови колеги от охраната. Нямаше как да избяга.

Лекарят му взе кръв и излезе. Синята лампа престана да мига. Черни отново загледа телевизора, Брандън-Смит се отпусна на леглото и най-после заспа. В единайсет Черни изключи лампата.

Събуди се внезапно в два. В непрогледния мрак той с ужас усети нещо да мърда до леглото му.

— Кой е? — изкрещя и скочи.

Заопипва безрезултатно стената за ключа на лампата, отпусна ръка и си даде сметка, че Брандън-Смит е пропъзляла до леглото му.

— Какво искаш? — попита.

Тя не отговори. Трепереше леко.

— Остави ме на мира!

— Дясната ми ръка — проплака Брандън-Смит.

— Какво ѝ е?

— Няма я. Събудих се и беше изчезнала.

В тъмното Черни напипа копчето на алармата и го натисна с все сила.

Брандън-Смит отстъпи, препъна се в леглото.

— Махай се! — изкрещя Черни; усети, че леглото му се клати.

— Сега лявата ми ръка изчезва — прошепна тя, гласът ѝ звучеше странно завалено, цялото ѝ тяло затрепери. — Много странно. Нещо ми пълзи в главата, като червей.

Тя замълча. Продължаваше да трепери. Черни долепи гръб до стената.

— Помощ! — закрещя в микрофона. — Някой да дойде!

Две крушки на тавана светнаха, стаята се изпълни с червеникаво сияние.

Изведнъж Брандън-Смит закрещя:

— Къде си? Не те виждам! Моля те, не ме изоставяй.

Черни чу странен звук като от разплискване на течност по комуникационната уредба. Вдигна очи и с ужас забеляза някаква сива пихтия от вътрешната страна на стъклото на шлема на Брандън-Смит. Тя остана права невероятно дълго време, крайниците ѝ все още трепереха. После бавно се свлече върху леглото.

[1] Северноамерикански пустинен храст, *Prosopis pubescens*. — Бел.прев. ↑

[2] Пръч такъв (исп.) — Бел.прев. ↑

[3] Обръщение на местното население в бившите британски колонии към белите заселници. — Бел.прев. ↑

[4] Златното хранилище на САЩ. — Бел.прев. ↑

[5] Копеле (исп.). — Бел.прев. ↑

[6] Евангелие на Матей, 5:29. — Бел.прев. ↑

ЧАСТ ВТОРА

Конюшната бе разположена в дъното на външния район, състоеше се от шест отделения, в четири от които се отглеждаха коне. До разсъмване оставаше един час и Венера — Зорницата, блестеше ярко над хоризонта.

Карсън стоеше вътре и гледаше дремещите коне. Той изсвири леко и животните вдигнаха глави.

— Коя от вас, грозни стари кранти, иска да я пояздят? — прошепна той; един от конете изцвили в отговор.

Той ги огледа. Бяха разнородна смесица, вероятно купувани от местните ферми, бездарни мелези. Хилав кон от породата апалуса, две стари кранти и един мелез с неустановим произход. Муерто, великолепият кастриран жребец на Най го нямаше; очевидно англичанинът бе излязъл на някое от тайнствените си скитания из пустинята. „Сигурно и него не го свърта на едно място“ — помисли си Карсън. Все пак беше странно началникът на охраната да напуска поверения си обект в такъв момент. Карсън поне си имаше извинение: Ниво-5 бе затворено и щеше да остане така до идването на инспектора от Управлението по охрана на труда на следващия ден. Карсън не можеше да работи, дори да искаше.

Дори Камерата на смъртта да беше отворена обаче, нищо не можеше да го накара да се завре там сега. Точно когато се беше самоуспокоил, че не е виновен за нещастния случай с Брандън-Смит, тя умря от смъртоносния вирус. Черни бе откаран в местната болница, здрав, но напълно неадекватен. Цялата Камера щеше да бъде обеззаразена, после — запечатана. Не им оставаше друго, освен да чакат. На Карсън му беше писнало траурното настроение в комплекса. Трябваше му време да помисли върху проблема с *x-flu*, да потърси грешките си и може би най-важното, да възстанови душевното си равновесие. Нямаше по-добър начин да го направи от една хубава и продължителна езда.

Конят с неустановима порода привлече вниманието му. Беше дорест жребец с огромна грозна глава, но изглеждаше млад и як. Наблюдаваше подозрително Карсън през един увиснал кичур от гривата си.

Карсън се приближи и прокара ръка по козината му. Космите бяха къси и твърди като четина. Конят не се дръпна, дори не потрепери; просто обърна глава и подуши рамото му. Беше спокоен и очите му светеха живо.

Гай вдигна единия му преден крак. Копитата на животното бяха в добро състояние, въпреки че подковите бяха плачевни. Той почисти копитото с ножчето си; конят остана неподвижен. Карсън пусна крака му и го потупа по врата:

— Добър кон, само да не беше такъв грозник.

Конят изцвили одобрително.

Карсън му нахлузи оглавника и го изведе. От две години не се беше качвал на седло, но старите му рефлексии се възвръщаха. Той завърза коня за един стълб и влезе в склада, за да разгледа колекцията от седла на „Маунт Драгън“. Очевидно повечето от колегите му не проявяваха интерес към ездата. Едно от седлата беше със счупено стреме, друго бе невъобразимо напукано и сигурно щеше да се разпадне, ако конят премине в тръс. Имаше едно с по-висока задница, което ставаше. Карсън го нарами, взе едно подседалищно кече и възглавничка и излезе от склада. Сложи старите си шпори, нищо че през годините на забвение едно от колелцата се беше счупило.

— Как се каваш? — попита той, докато четкаше козината на коня.

Конят не отговори.

— Добре тогава, ще те наричам Дорчо.

Той сгъна кечето, постави го на гърба на животното, след това сложи възглавничката и седлото. Прекара ремъка под корема на коня. Животното напълни белите си дробове с въздух — познат трик, за да го накара да не стяга много.

— Хитрец си ти — смъмри го Карсън.

Закопча гръдния ремък не много стегнато. Издебна и когато конят се разсея, рязко заби коляно в корема му и затегна коремния ремък. Животното присви уши.

— Пипнах ли те?

От изток небето просветляваше, Венера беше избледняла, едва се виждаше. Карсън привърза дисагите за седлото — вътре бяха обядът му и една манерка с вода. След това се метна върху седлото.

На задната врата на ограждението нямаше дежурен. Карсън спря коня при електронното табло, наведе се и въведе кода си; вратата се отвори.

Той излезе сред пустинята и си пое дълбоко въздух. След почти три седмици, прекарани в лабораторията най-последно беше свободен. Вън от потискащата Камера на смъртта, далеч от ужаса на последните няколко дни. Утре щеше да дойде инспекторът от Агенцията по охрана на труда и всичко да започне отначало. Карсън бе решен този ден да си навакса за няколко седмици напред.

Дорчо тичаше в неравномерен, бърз тръс. Карсън го насочи на юг към развалините на старо индианско селище, стърчащи на хоризонта — няколко самотни зида и купчини чакъл. Още откакто ги беше видял за пръв път от прозореца на Сингър, бяха събудили интереса му.

Обиколи ги от известно разстояние. По-голямата част от зидовете бе зарита от нанесен от вятъра пясък, но на места можеха да се различат контурите на бивши стаи. Мястото с нищо не се различаваше от повечето индиански развалини, из които бе играл в детството си. Скоро те се превърнаха в малка, едва забележима точка зад гърба му.

На няколко километра от лабораторията, Карсън остави коня да забави ход и се огледа. „Маунт Драгън“ се виждаше като бяло петно отзад. Растителността се беше променила и той се озова сред туфи от креозотни храсти, които сякаш се сгъстяваха напред.

Той продължи на юг, полухипнотизиран от равномерното поклащане на коня. На едно малко възвишение се показа вилорога антилопа, погледна го. Към нея се присъедини втора. Внезапно, като по сигнал, двете се обърнаха и побягнаха — явно го бяха надушили. Той наближи странна групичка от юка, наподобяваща тълпа приведени хора. Спомни си една история от детството си, как хората на Кит Карсън заобиколили някакъв керван фурғони и открили огън в продължение на цели петнайсет минути, докато осъзнаят, че стрелят по храсталак от юка.

Около обяд Карсън прецени, че се е отдалечил на двайсетина километра от „Маунт Драгън“. Самият вулканичен конус едва се забелязваше на хоризонта; изследователският комплекс съвсем се беше скрил от поглед. На запад се показва редица ниски хълмове и той насочи коня натам, воден от любопитството.

Достигнаха края на обширно лавово поле — черни ръбати камъни наред пустинята, сред които цъфтяха кактуси окотильо. Карсън знаеше, че това е част от голямата вулканична формация, известна като Ел Малпаис — Лошата земя, която покриваше стотици квадратни километри от пустинята Хорнада. Хълмовете на запад бяха вече по-ясно различими — приличаха много на Маунт Драгън, голи конуси от вулканична пепел.

Карсън подкара коня покрай ръба на лавовото поле, следвайки неравномерните му гънки. Лавата се беше разпростряла като амеба сред пустинята, образуваше сложна система от вдлъбнатини, островчета, пещери.

Над хълмовете бързо се събираха черни облаци — предвестници за приближаваща лятна буря. Карсън усети промяна във въздуха, подухна по-свеж вятър. Огромен черен облак закри слънцето и над пустинята падна тъмна сянка като от някоя масивна готическа катедрала. След няколко минути въздухът под облака сякаш се сгъсти и стана по-тъмен — признак за проливен дъжд. Карсън подкара коня си в тръс, заоглежда лавата за скривалища — можеше да изчакат бурята в някоя от пещерите, които обикновено се образуваха в нея.

Дъждът приближаваше, вятърът се усили и започна да вдига облаци прах. Проблесна светкавица, гръмотевицата отекна в пустинята като тътен от далечна битка. С приближаването на бурята въздухът започна да пращи като наелектризиран, миризмата на мокър пясък се усили.

Карсън заобиколи един език от застинала лава и зад него забеляза обещаваща дупка сред купчините струпан базалт. Слезе от коня, свали дисагите и върза Дорчо за един скален издатък. Покачи се по лавата до входа на пещерата.

В преддверието бе тъмно и хладно, подът беше постлан с навят пясък. Карсън влезе вътре точно когато първите едри капки започнаха да падат. Дорчо обърна задница към вятъра и наведе глава. Седлото щеше да се намокри, трябваше да вземе и него в пещерата. Такова

седло обаче не заслужаваше толкова специално внимание. Щеше да го изсуши и да го намаже с мазнина, когато се прибере.

Върху пустинята изведнъж се изля порой. Хълмовете изчезнаха от поглед, а близките вулканични скали едва се забелязваха в сивкавата мараня. Карсън легна в тъмното и мислите му неотменно се насочиха към „Маунт Драгън“. Дори тук не можеше да не мисли за комплекса. Тази загубена в пустинята лаборатория още му се виждаше като някаква нереална приказка. Все пак смъртта на Брандън-Смит бе реалност. Мисълта, че ако беше успял с дезактивирането на вируса, тя нямаше да загине, не му даваше мира. От една страна, осъзнаваше, че това е глупаво, но въпреки това не преставаше да се самообвинява. В известен смисъл, прекалената му самоувереност я беше убила. Знаеше, че грешката не е била негова, че само немарливостта на Филсън и Брандън-Смит е довела до трагичния инцидент, но въпреки това не можеше да се отърси от чувството за вина.

Той затвори очи и заслуша воя на вятъра и плющенето на дъжда. Накрая се изправи и погледна навън. Дорчо стоеше спокойно, неподвижно. Бе преживял не една такава буря. Въпреки че му беше жал за него, Карсън знаеше, че той не е нито първият, нито последният кон, който чака на дъжда, докато господарят му се крие на сухо.

Той отново се отпусна на земята и разсеяно прокара ръка по пясъка. Напипа нещо хладно и твърдо, изрови го. Беше кремъчен връх на стрела, лек като перце. Спомни си как преди години бе намерил подобен при една друга разходка. Когато го занесе вкъщи, чичо Чарли много се развълнува от находката. Каза, че било силен амулет и трябвало да го носи постоянно. Дори му уши тотемна торбичка, след това я посипа със свещен прах и пя някакви заклинания. Баща му се възмути до дъното на душата си от тези езически ритуали. По-късно Карсън изхвърли торбичката, а каза на чичо си, че я е изгубил.

Сега пъкна върха от стрела в джоба си и се изправи. Приближи се до изхода на пещерата. По някакъв начин находката му го накара да се почувства по-добре. Това беше знак — щеше да се справи, да неутрализира вируса, ако ще да е само заради Брандън-Смит.

Бурята намаля и Карсън излезе от скривалището си сред лавата. Огледа се, над хълмовете на юг се извиваше ярка дъга. Слънчевите лъчи вече пробождаха облаците. Той отвърза Дорчо, потупа го по

гърба, сякаш молеше за извинение, избърса седлото и пак се метна отгоре.

Насочи коня отново към хълмовете; копитата на животното потънаха в мокрия пясък. След броени минути отново напече, от пустинята се заиздига пара, Карсън ожадня. Тъй като не искаше да хаби запасите си от вода, бръкна в джоба си и извади дъвка.

Поднесе я към устата си, но преди да я лапне, застина на място. Точно пред него преминаваха следи: кон със същите лоши подкови като неговия. Бяха пресни, оставени след дъжда.

Карсън лапна дъвката и подкара Дорчо по следите. От следващото възвишение забеляза коня и конника между два конуса от вулканична пепел. Веднага позна смешния тропически шлем и костюма. В стойката на конника обаче нямаше нищо смешно. Карсън дръпна Дорчо зад възвишението, слезе и надникна от скривалището си.

Най препускаше в тръс под прав ъгъл спрямо него, яздеше по английски маниер. Изведнъж дръпна юздите, извади лист хартия от джоба си. Разпъна го върху седлото и измъкна компас. Завъртя листа и насочи компаса право към слънцето. Накара коня да се завърти на деветдесет градуса, отново го пришпори и скоро се скри зад хълма.

Карсън отново се метна на седлото, гореше от любопитство. Уверен в способностите си на следотърсач, остави Най да набере малко преднина, след това го последва.

Най оставяше много странни следи. Яздеше по права линия около километър, правеше рязък завой под прав ъгъл и продължаваше направо още километър, после завиваше пак на деветдесет градуса и така нататък, като по дъска за шах. На всеки завой по следите личеше, че е спирал за известно време.

Карсън продължи да го следи, любопитството му още повече се засилваше. Какво, по дяволите, правеше този Най? Явно не беше излязъл просто на разходка. Ставаше късно, явно началникът на охраната предвиждаше да ношува тук, сред забравените от Бога пуцинаци на трийсет километра от изследователския комплекс.

Карсън отново слезе и огледа следите. Сега Най се движеше побързо. Имаше добър кон, в по-добра форма от Дорчо, и Карсън си даде сметка, че няма да може да го следи непрекъснато, без да изтощи собственото си животно. С малко упражнения Дорчо можеше да

настигне коня на Най, но в последно време беше водил застоял живот и бе изгубил издръжливостта си. А до комплекса имаше много път. Дори сега да тръгне обратно, нямаше да стигне преди полунощ. Време беше да се откаже от преследването.

Тъкмо смяташе да се качва на седлото и да се връща, когато чу силен глас зад гърба си. Обърна се, Най бе на няколко метра зад него.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — попита англичанинът.

— Разхождам се, също като теб — отвърна Карсън, с надеждата да не е издал изненадата си.

Най очевидно бе забелязал, че го следят и се беше върнал по следите си по класическия начин — да изненада преследвача отзад.

— Лъжеш, следиш ме.

— Беше ми интересно...

Най приближи още, с майсторско движение на коляното накара коня да се обърне с едната си страна към Карсън и в същото време сложи ръка на приклада на пушката си, затъкната отстрани на седлото.

— Лъжеш — изсъска. — Знам какво си намислил, Карсън, не ме прави на глупак. Ако отново те хвана да ме следиш, ще те убия, чуваш ли? Ще те заровя тук и никой никога няма да разбере какво е станало със смрадливото ти тяло.

Карсън бързо накара коня си да се обърне с глава към него:

— Никой не може да ми говори така.

— Ще ти говоря както си искам. — Най понечи да извади пушката.

Карсън заби шпори в слабините на коня си и го накара да скочи напред. Най, изненадан, опита да измъкне пушката и да я насочи към него. Дорчо се удари в Муерто, началникът на охраната политна настрани; в същия момент Карсън хвана дулото на пушката с две ръце и рязко я издърпа от ръцете на Най.

Без да сваля очи от англичанина, той свали пълнителя и го хвърли в пясъка. Извади дъвката от устата си и я напъха дълбоко в цевта. След това завъртя пушката над главата си и я запокити надалеч.

— Никога повече не насочвай оръжие към мен — каза тихо.

Най дишаше тежко, лицето му бе почервенияло. Понечи да насочи коня си към пушката, но Карсън му препречи пътя със своя.

— Яко копеле си за англичанин — отбеляза.

— Тази пушка струва три хиляди долара.

— Още една причина да не я размахваш наляво-надясно. — Карсън кимна към пушката: — Ако опиташ да я използваш сега, ще стреля накриво и ще ти пръсне хубавата опашка. Докато я изчистиш, мен вече няма да ме има.

Двамата замълчаха. Вечерното слънце се отразяваше в очите на Най, придавайки им странен златист блясък. Карсън си даде сметка, че този огнен цвят не е само игра на светлината: в очите на англичанина сякаш горяха и някакви вътрешни пламъци, някаква скрита страст.

Без да продума, Карсън извъртя коня си и потегли на север в бърз тръс. След няколко минути спря и погледна назад. Най стоеше неподвижно на възвишението и гледаше след него.

— Пази се, Карсън! — долетя отдалеч викът му.

И на Карсън му се стори, че в пустинята отеква зловещ смях, заглушен от вятъра.

Върху един брой на „Уолстрийт Джърнъл“ на бялата маса в контролната зала бяха разхвърляни частите на компактдисково устройство. Над тях стоеше приведен мъж с мръсна фланелка — самото олицетворение на съсредоточението. На фланелката беше щамповано „Посетете красивата Съветска Грузия“ заедно със силуета на някаква огромна, подобна на крепост постройка, безвкусен паметник на сталинистката грандоманщина.

Де Вака стоеше в единия край на безупречно излъсканата контролна зала и се питаше дали тази фланелка не е някаква шега.

— Нали каза, че никога преди не си поправял компактдисково устройство — каза нервно тя.

— Да — промърмори мъжът, без да вдига поглед.

— Как тогава?...

Тя не завърши изречението.

Мъжът отново промърмори нещо, после измъкна някакъв транзистор от основната платка, вдигна го с малки клещи. Огледа го:

— Хммм...

После го хвърли безгрижно върху вестника. Забърника отново с клещите и извади втори транзистор.

— Може би не трябваше да ти го давам — предположи Де Вака.

Мъжът я погледна над очилата си:

— Още не съм го оправил.

Де Вака вдигна рамене. Сега горчиво съжаляваше, че е донесла апарата си на Павел Владимирович. Макар че всички казваха, че е гений на електрониката, тя засега не виждаше никакви доказателства за това. Пък и нали сам признаваше, че никога преди не е *виждал* устройство за компактдискове, камо ли да го поправя.

Владимирович въздъхна дълбоко, хвърли втория чип и се отпусна тежко на един стол; повдигна очилата си.

— Счупено е — обяви.

— Знам. Нали затова съм ти го донесла.

Той кимна и ѝ посочи един стол.

— Можеш ли да го поправиш, или не? — попита Де Вака, без да сяда.

Той кимна:

— Да, не се тревожи! Мога да го поправя. Има проблем с транзистора, който контролира лазерния диод.

Де Вака седна:

— Имаш ли резервен?

Владимирович кимна и потърка потния си врат. След това стана, отиде при един шкаф и се върна с малка кутия, от която стърчаха зелени електронни платки.

— Сега ще го сглобя — успокой я той.

Де Вака продължи да го наблюдава безмълвно как вади части от платките в кутията и ги слага в апарата ѝ. За по-малко от пет минути го беше сглобил. Включи го, сложи диска, който му беше донесла и зачака. Скоро от колоните зазвуча думкането на В-52.

— Ай! — извика той и го изгаси. — *Отвратително*. Какъв е този шум? Сигурно още е развален.

Захили се на собствената си шега.

— Благодаря — каза с нескрит възторг Де Вака. — Слушам го почти всяка вечер. Вече си мислех, че ще прекарам остатъка от живота си без никаква музика. Как го направи?

— Ето, много непотребни части от защитната система. Използвах една от тези. Нищо работа, много проста машина. Не е като тези!

Той посочи гордо няколкото реда компютри и монитори.

— Какво правят всички тези компютри? — любопитства Де Вака.

— Много неща! — заяви възбудено той; приближи се до един апарат. — Това например контролира въздушния поток. Тия пък управляват стерилизационната пещ. — Махна към друг ред уреди: — Тия пък са за охлаждането.

— Охлаждане ли?

— Да. Нали не искате въздухът да се връща от пещта с хиляда градуса температура! Трябва да се изстуди.

— Защо просто не се вкарва въздух отвън?

— Ако вкарваш въздух отвън, обработеният трябва да се изпуска някъде. Това не е хубаво. Тази система е *затворена*. Само в нашата лаборатория има такава. Сложили са я заради допълнителната система за сигурност на Ниво-5 от времето, когато сме работили за военните.

— Не си споменавал за тази допълнителна система преди. Не помня да съм чувала за нея.

— Тя е за авария от нулева степен.

— Няма такава. Първа степен е най-сериозната.

— Едно време е имало. — Той вдигна рамене: — Предвидена е за терористичен удар върху комплекса или при пълно заразяване. Чрез нея в Ниво-5 се вкарва въздух, загрят на хиляда градуса. Така се постига пълна стерилизация. *Хорошо!* Бум!

— Разбирам. Нали не може да се включи по погрешка, а?

Павел се ухили:

— Невъзможно. Когато започнахме да работим по цивилни задачи, системата беше изключена. — Той махна към един близък компютър. — Може да проработи само ако пак се включи.

— Добре — отдъхна си Де Вака. — Не искам да ме опекаат жива само защото някой натиснал по погрешка ръчката.

— Права си. Навън и бездруго е горещо, *нет? Жарко!*

Той поклати глава, загледа разсеяно вестника. Изведнъж застина. Вдигна увисналия от масата край на вестника и заби пръст в една статия:

— Видя ли това?

— Не.

Тя погледна колоните с цифри. Павел сигурно бе откраднал вестника от библиотеката на комплекса. В нея се получаваха десетина

периодични издания, които не можеха да се намерят в Интернет. Бяха единствените печатни материали, разрешени в „Маунт Драгън“.

— Акциите на „Джиндайн“ пак са спаднали с половин пункт! Знаеш ли какво значи това?

Де Вака поклати глава.

— Губим пари!

— Пари ли губим?

— Да! Ти имаш акции, аз имам акции, а сега са спаднали с половин пункт! Аз губя три хиляди долара! Какво само можех да направя с тия пари!

Той се хвана за главата.

— Това не е ли нормално? — попита Де Вака.

— *Что?*

— Цените на акциите не се ли променят всеки ден? Ту надолу, ту нагоре.

— Да, всеки ден! Миналия понеделник спечелих шестстотин долара.

— Какво тогава?

— Става по-лошо! Миналия понеделник бях с шестстотин долара по-богат. Сега ги няма! Пуф!

Той разпери отчаяно ръце.

Де Вака се опита да сдържи смеха си. Този човек сигурно всеки ден следеше курса на акциите си. Радваше се като дете, ако се покачат, мечтаеше си как ще похарчи спечелените пари; и изпадаше в луд ужас, ако цените им спаднат. Така е, като дадеш акции на хора, които никога преди не са инвестирали. Все пак тя бе сигурна, че Павел печели много от тези акции. Не беше проверявала от постъпването си в „Маунт Драгън“, но знаеше, че акциите на „Джиндайн“ постоянно се покачват, че служителите забогатяват с всеки изминал ден.

Владимирович отново поклати глава:

— През последните дни става все по-лошо и по-лошо. Спаднаха с много пунктове!

Де Вака се намръщи:

— Откъде знаеш?

— Не си ли чула какво се говори в стола!? Онзи професор от Бостън, Левин. Все говори лошо за „Джиндайн“, за Брент Скоупс. Сега е казал нещо много лошо. — Той понижи глас: — КГБ щеше да знае

как да се разправи с такъв човек. — Въздъхна дълбоко и ѝ подаде компактдисковото устройство: — Нямахте да го оправям, ако знаех, че ще чуя такава упадъчна контрареволуционна музика.

Де Вака се засмя и му каза довиждане. Реши, че щампата на фланелката му е шега. Все пак, за да работи в „Маунт Драгън“ при военните, трябваше да са го проверили из основи. Някой път трябваше да го хване в стола и да го накара да ѝ разкаже цялата си история.

„Харвард Ярд“ се задъхваше от жегата. Листата на вековните дъбове и кестени висяха повехнали, под сянката им жужаха цикади. Левин съблече износеното си сако и го преметна през рамо, жадно вдиша ухаещия на прясно окосена трева въздух.

В приемната Рей човъркаше ожесточено зъбите си с изправено кламерче. При влизането на Левин той изръмжа:

— Имате гости.

Левин се намръщи. Кимна към затворената врата на кабинета си:

— Вътре ли си ги пушал?

— Компанията не ми хареса.

Левин отвори вратата и Ъруин Ландсбърг, ректорът на университета, го посрещна с усмивка. Подаде му ръка.

— Чарлс, отдавна не сме се виждали — каза с дрезгав глас. — Много отдавна. — Той посочи един мъж със сив костюм. — Това е Линърд Стафърд, новият декан на факултета.

Левин пое отпуснатата ръка на Стафърд, крадешком огледа кабинета. Питаше се колко ли време са прекарвали тези двамата вътре. Погледът му спря на лаптопа, от който още висеше телефонният кабел. Колко глупаво да го остави така. До връзката оставаха само пет минути.

— Топличко е тук — отбеляза ректорът. — Чарлс, трябва да ти сложим климатик.

— От климатиците настивам. Предпочитам да е жегата. — Левин се настани зад бюрото си. — И така, какъв е проблемът?

Двамата посетители седнаха, огледаха разхвърляните наоколо книги и списания с отвращение.

— Ами, Чарлс — продължи ректорът, — идваме за това дело.

— Кое?

Ректорът го изгледа обидено:

— Приемаме тези неща много на сериозно. — След като Левин не отговори, продължи: — Делото, заведено от „Джиндайн“, разбира се.

— Това е пълна глупост. Ще го прекратят.

Деканът се приведе:

— Доктор Левин, за съжаление ние не споделяме вашия оптимизъм. Това дело не е самоцелно. „Джиндайн“ ви обвинява в кражба на поверителна информация, незаконен достъп до компютърната им система, клевета и какво ли още не.

Ректорът кимна:

— „Джиндайн“ предяви много сериозни обвинения. Не толкова заради фондацията, колкото заради методите ти на действие. Точно това най-много ме тревожи.

— Какво им има на методите ми?

— Не се карай на мен. — Ректорът нагласи маншетите си. — И преди си се забърквал в неприятности и ние винаги сме те поддържали. Не винаги ни е било лесно, Чарлс. Някои фирми, много влиятелни фирми, настояват да те изправим пред дисциплинарната комисия. Досега всеки път, когато етичността на действията ти е поставяна под въпрос... е, трябваше да защитаваме интересите на университета. Много добре знаеш какво е законно и какво — не. Придържай се в тези рамки. Сигурен съм, че ме разбираш. — Усмивката му леко помръкна. — Затова няма да те предупреждавам повече.

— Доктор Ландсбърг, струва ми се, че вие *изобщо* не оценявате ситуацията. Това не е някакво скарване между двама своенравни учени. Говорим за бъдещето на човешкия вид.

Левин погледна часовника си. Две минути. По дяволите!

Ландсбърг вдигна въпросително вежди:

— Бъдещето на човешкия вид ли?

— Това е война. „Джиндайн“ променя генома на половите ни клетки; по този начин извършва светотатство срещу самия човешки живот. „Крайностите в борбата за свобода не са зло.“ Не помнете ли тази сентенция. Когато се разрушаваха концлагерите, никой не мислеше за етика и законност. Сега те се бъркат в самия човешки геном. Имам доказателства.

— Сравнението ти между нацистка Германия и „Джиндайн“ е обидно. Каквото и да си мислиш за тях, те не са СС. С това неуместно сравнение заличаваш добрите си дела в името на Холокоста.

— Напротив. Посочете ми разликата между евгенетиката на Хитлер и онова, което „Джиндайн“ прави в „Маунт Драгън“.

Ландсбърг се облегна на стола си и въздъхна отчаяно:

— Ако ти не виждаш разлика, Чарлс, значи погледът ти е замъглен. Аз подозирам, че това е свързано повече с личните ти противоречия с Брент Скоупс, отколкото с благородната загриженост за бъдещето на човечеството. Не знам какво е станало преди двайсет години и не ме интересува. Искаме да оставиш „Джиндайн“ на мира.

— Това няма *нищо* общо с противоречията ни...

Деканът вдигна нервно ръка:

— Доктор Левин, трябва да разберете интересите на университета. Не можем да ви оставим да си разигравате коня, докато ни съдят за двеста милиона!

— Приемам това за намеса в самостоятелността на фондацията. Скоупс опитва да упражни натиск срещу вас, нали?

Ландсбърг се намръщи:

— Ако под „натиск“ разбираш двестата милиона долара, да!

Телефонът иззвъня, модемът забръмча. На екрана се появи познатата картинка: мимът, който жонглира със земното кълбо.

Левин се облегна не принудено назад, за да закрие монитора от погледа на посетителите си.

— Имам малко работа — каза.

— Чарлс, струва ми се, че пак не си разбрал. Можем да отнемем лиценза на фондацията, когато си поискаме. И ако продължаваш да се инатиш, ще го направим.

— Няма да посмеете. Пресата ще ви разнищи. Освен това аз имам договор.

Ректорът рязко се изправи и се запъти към вратата, лицето му бе преbledняло. Деканът стана бавно, наведе се към Левин:

— Чували ли сте някога израза „неетично поведение“? Това е едно от условията, при които имаме право да прекратим договора ви.

Той се приближи до вратата, после спря, погледна замислено Левин.

Глобусът на екрана започна да се върти по-бързо, мимът, който го държеше се намръщи нетърпеливо.

— Приятно ми беше да побъбрим — каза Левин. — Моля, затворете вратата, като излизате.

Когато Карсън влезе в заседателната зала на „Маунт Драгън“, прохладното бяло помещение беше претъпкано с хора. Звучеше припрян шепот. Днес мониторите бяха скрити, видеостената — изключена. Покрай стените бяха наредени масички с пълни кани кафе и пластмасови чашки и учените се тълпяха около тях.

Карсън мерна Андрю Вандеруогън и Джордж Харпър в един ъгъл. Харпър му помахаше:

— Срещата всеки момент започва. Готов ли си?

— Готов за какво?

— Де да знам? За кръстосан разпит, предполагам. Говори се, че ако не му хареса нещо, може да ни закрие.

Карсън поклати глава:

— При такъв инцидент няма да го направят.

Харпър изръмжа:

— Чува се също, че този ревизор има право да възбужда и съдебни дела.

— Съмнявам се. Откъде се чуват такива неща?

— От обичайния извор на слухове в „Маунт Драгън“: стола. Вчера не те видяхме. Докато не отворят Ниво-5, не ни остава нищо друго, освен да киснем в библиотеката или да играем тенис на четирийсетградусовата жега.

— Излязох да пояздя.

— Да яздиш? Знойната си лаборантка ли имаш предвид?

Харпър се разхили.

Карсън завъртя очи. Харпър понякога го дразнеше. Беше решил да не споменава за срещата си с Най пред никого. Така само щеше да си създаде повече главоболия.

Харпър се обърна към Вандеруогън, който хапеше устни и зяпаше безизразно тълпата:

— Като се замисля, и ти не беше в кафето. Целия ден в стаята си ли стоя, а, Андрю?

Карсън се намръщи, Вандеруогън очевидно още се измъчваше за случката в Камерата на смъртта и за мъмренето от страна на Скоупс. По зачервените му очи личеше, че напоследък не е спал много. Харпър беше тактичен като слон.

Вандеруогън се обърна и го изгледа. Изведнъж залата утихна. Влязоха четирима души: Сингър, Най, Майк Мар и слаб, прегърбен мъж с кафяв костюм. Непознатият носеше издуто куфарче, което тежко се удряше в краката му при всяка крачка. Светлорусата му коса бе започнала да посивява на слепоочията; носеше очила с черни рамки, които правеха кожата му да изглежда още по-бледа. Имаше вид на болен от жълтеница.

— Това сигурно е инспекторът — прошепна Харпър. — Не ми изглежда много страшен.

— Типичен книжен плъх — съгласи се Карсън. — Ще изгори жестоко на това слънце.

Сингър излезе на катедрата, почука по микрофона и вдигна ръка. Приятното му, червендалесто лице изглеждаше уморено.

— Както знаете — заговори той, — за трагични инциденти като този от миналата седмица веднага се докладва на съответните власти. Господин Тийс е от Агенцията за безопасност на околната среда и труда. Той ще прекара известно време сред нас в „Маунт Драгън“, ще разследва причините за нещастния случай и ще инспектира мерките ни за безопасност.

Най стърчеше неподвижно до Сингър и оглеждаше мълчаливо събраните учени. Само едно мускулче на лицето му потрепваше. Мар стоеше до него, кимаше от време на време и се хилеше. Шапката му бе нахлупена толкова ниско, че очите му почти не се виждаха под периферията. Карсън знаеше, че като началник на охраната Най носи основната отговорност за нещастния случай. Явно и двамата с Мар го знаеха. Погледът на началника на охраната срещна за кратко неговия, после се отмести. „Може би това обяснява избухването му в пустинята — помисли си Карсън. — Какво обаче правеше там? Каквото и да е, сигурно е много важно, щом го принуждавала пренощува навън в навечерието на такава важна среща.“

— По закона за поверителността на информацията същността на изследванията ни ще остане тайна, независимо от хода на проверката. Нищо няма да стигне до средствата за масово осведомяване. — Сингър

се размърда неловко на подиума. — Искам да наблегна на едно: всеки в „Маунт Драгън“ трябва да оказва пълно съдействие на господин Тийс. Това е заповед пряко от Брент Скоупс. Мисля, че няма нужда от повече обяснения.

В залата цареше тишина. Сингър кимна:

— Добре. Сега господин Тийс може би ще поиска да каже няколко думи.

Мъжът с болнавия вид се приближи до микрофона, без да изпуска куфарчето си.

— Здравейте — заговори, по устните му заигра тънка усмивка. — Казвам се Гилбърт Тийс, можете да ме наричате Джил. Предполагам, че ще остана тук през следващата седмица, може би малко повече, ще си вра носа навсякъде. — Той се засмя, кратък, писклив смях. — Това е стандартна процедура в такива случаи. Разбира се, ще говоря лично с повечето от вас и, разбира се, ще имам нужда от помощта ви, за да разбера какво точно се е случило. Знаем, че ще е много трудно за пряко засегнатите.

Той замълча, явно бе казал всичко, което възнамеряваше.

— Някакви въпроси? — попита накрая.

Никой не поиска думата. Тийс се отдръпна от микрофона.

Сингър отново заговори:

— Обеззаразяването на Ниво–5 приключи и ние решихме да го отворим незабавно. Колкото и да ви е трудно, очаквам утре всички да се явите на работа. Изгубихме много време и трябва да наваксаме. — Той прокара ръка по челото си. — Това е. Благодаря за вниманието.

Тийс изведнъж се изправи, вдигна ръка:

— Доктор Сингър? Може ли още една дума?...

Сингър кимна и инспекторът отново излезе на подиума:

— Отварянето на Ниво–5 не е моя идея, но то може би ще ми помогне в проверката. Малко съм изненадан, че господин Скоупс не е сред нас. Останал съм с впечатлението, че той обича да присъства, поне в компютърния смисъл на думата, на такива събрания.

Той замълча в очакване, но нито Сингър, нито Най пожелаха да обяснят.

— В такъв случай — продължи Тийс — бих искал да задам на всички един основен въпрос. Може би ще изкажете някакви предположения на индивидуалните ни срещи. — Той направи пауза,

после продължи: — Чудя се защо аутопсията и кремацията на Брандън-Смит са извършени толкова бързо и в такава тайнственост.

Никой не продума. Тийс, все така стиснал куфарчето си, отново се усмихна за кратко и последва Сингър.

Въпреки че Карсън не бързаше много за работа на следващата сутрин, повечето изолационни костюми още стояха на местата си. Това не го изненада; никой не гореше от желание да се върне в Камерата на смъртта.

Докато се преобличаше, стомахът му се сви. От нещастieto бе изминала почти една седмица. Макар че от време на време виденията от инцидента — дупката в костюма на Брандън-Смит, червените драскотини по бедрото ѝ — отново му се явяваха, той почти беше забравил Камерата на смъртта. Сега си спомни всичко: тесните коридори, застоялия въздух, чувството за постоянна опасност. Той затвори очи и опита да прогони страха.

Тъкмо си нахлузваше шлема, когато в съблекалнята влезе Де Вака. Погледна го:

— Май не бързаш много.

Той вдигна рамене.

— Нито пък аз — призна тя.

Настъпи неловко мълчание. Не бяха разговаряли много след смъртта на Брандън-Смит. Карсън предполагаше, че колежката му усеща чувството му за вина и не иска да го измъчва допълнително.

— Е, поне пазачът оцеля — каза тя.

Карсън кимна. Последното, което искаше сега, бе да обсъжда нещастieto. Металната врата с големия предупредителен знак го чакаше в другия край на стаята. Навремето така си беше представял газовите камери в концентрационните лагери.

Де Вака започна да си навлича костюма. Карсън я изчака, по някаква причина не искаше да минава сам през отровния душ.

— Онзи ден излязох да поюздя — сподели той. — Стига да не виждаш „Маунт Драгън“, пустинята е много красива.

Де Вака кимна:

— Винаги съм харесвала пустинята. Хората казват, че е грозна, но аз мисля, че на света няма по-красиво място. Кой кон взе?

— Дорестия жребец. Излезе доста добър. Една от шпорите ми е счупена, но дори не се наложи да ги използвам. Ако намеря някой да ми я поправи тук, ще е голямо чудо.

Де Вака се засмя:

— Знаеш ли онзи стар руснак. Павел Владимиро... не знам си какво? Той е електроинженер, грижи се за стерилизационната пещ и вентилационната система. Устройството ми за компактдискове се развали, той го разглоби и го оправи, просто ей така. Твърдеше, че никога досега не е виждал такова устройство.

— Невероятно. Ако може да оправи компактдисково устройство, една шпора ще е фасулска работа за него. Може би трябва да отида.

— Имаш ли представа какво смята да прави този инспектор?

— Не. Може би няма да му е много трудно да реши, като се има предвид...

Той замълча. „Като се има предвид, че аз съм главният виновник за нещастieto.“

— Ямашито, видеотехникът, каза, че днес цял ден щял да гледа записите от системата за сигурност.

Тя напъха ръце в ръкавите на костюма.

Двамата си сложиха шлемовете, провериха се взаимно и влязоха в дезинфекционната камера. Докато жълтата отровна течност го обливаше, Карсън си пое дълбоко въздух, за да преодолее неотменното гадене.

Беше се надявал след сложните процедури по обеззаразяване Камерата на смъртта да изглежда поне малко по-различно. Лабораторията обаче бе такава, каквато я беше оставил, когато Брандън-Смит се появи на вратата, за да съобщи за смъртта на маймуната. Столът му се намирал под същия ъгъл спрямо бюрото и лаптопът му бе отворен и включен в мрежата, готов за използване. Той седна и се включи в системата на „Джиндайн“. Стартира програмата за текстообработка и на екрана се появи файлът, върху който бе работил в деня на нещастieto. Курсорът мигаше на края на последния ред, сякаш го чакаше да продължи. Карсън се приведе над компютъра.

Изведнъж всичко от екрана изчезна. Карсън изчака известно време, после натисна няколко клавиша. Компютърът не реагира и той изруга наум. Може би батерията се беше изтощила. Той погледна контакта и установи, че компютърът е включен там. Странна работа.

На екрана се очертаха контурите на някаква картинка. „Сигурно е Скоупс“ — помисли си Карсън. Директорът на „Джиндайн“ бе известен с навика да си играе с компютрите на хората. Може би искаше да си поговорят, да разсее малко атмосферата в Камерата на смъртта.

На екрана се появи образът на пантомимен артист, балансиращ земното кълбо на единия си пръст. Кълбото се въртеше бавно. Озадачен, Карсън натисна клавиша *Escape*, но без резултат.

Картинката изведнъж изчезна и на нейно място се появиха букви:
Гай Карсън?

„Да“ — написа Карсън.

С Гай Карсън ли говоря?

„С Гай Карсън, ами, с кой друг?“

Добре, гледай сега, Гай! Много се забави. Знаеш ли колко те чакам? Преди всичко обаче трябва да се уверя, че си ти. Кога е родена майка ти?

„2 юни 1926 г. Кой си ти?“

Благодаря. Аз съм мимът. Трябва да ти предам много важно съобщение от един твой стар приятел.

„Мим ли? Ти ли си, бе, Харпър?“

Не, не е Харпър. Съветвам те да изгониш всички от лабораторията да не би случайно някой да види какво си пишем. Кажете ми, когато си готов.

Карсън погледна Де Вака, която се беше вгълбила в работата си в другия край на помещението.

„Кой, по дяволите, си ти?“ — натрака гневно той.

О-хо! Внимавай с мима, да не пострадаш. Няма да ти хареса.

„Слушай, не обичам...“

Искаш ли да видиш какво ще ти изпратя?

„Не.“

Не съм сигурен. Преди да ти пратя съобщението, искам да знаеш, че това е изключително секретен канал и че аз, мимът, не някой друг, съм проникнал през всички защити на компютърната система на „Джиндайн“. Никой в компанията не знае за разговора ни, нито може да се намеси в него. Правя го за твоя сигурност, момче. Ако, докато четеш съобщението, някой влезе в стаята, натисни някой клавиш и на екрана ще се появи лъжлива картина с генетични

кодове. После, за да се върнеш отново на съобщението, пак натисни някой клавиш. Абракадабра, фокус-мокус и такива ми ти работи. Хайде сега, седни си на задника и чети.

Карсън отново погледна Де Вака. Може би това беше поредната шега на Скоупс. Този човек имаше странно чувство за хумор. От друга страна, Скоупс не беше изпратил нито едно съобщение на компютъра му от деня на нещастиято. Може би му беше сърдит и сега изпробваше верността му към фирмата. Карсън погледна смутено компютъра.

Екранът премигна и след миг на него се появи писмо:

Скъпи Гай,

Пише ти Чарлс Левин, бившият ти преподавател. Биохимия 162. Помниш ли ме? Ще пристъпя направо по същество, защото съзнавам, че ще се почувстваш неудобно, като четеш тези редове.

„Господи“ — помисли си Карсън. Това бе вицът на годината. Доктор Левин да проникне в системата на „Джиндайн“. Как беше възможно? Това обаче наистина бе той и ако Скоупс научи... Карсън отново натисна отчаяно няколко пъти клавиша *Esc*, но пак без резултат.

Гай, чух слухове за нещастен случай в „Маунт Драгън“. Какъв е този вирус? Какво се опитвате да правите с него? Наистина ли е толкова опасен, колкото се говори? Хората в тази страна имат право да знаят. Ако е вярно, ако наистина се занимавате с нещо, с което не можете да се справите, с нещо, по-опасно и от атомната бомба, никой от нас не е в безопасност.

Добре помня какъв студент беше, Гай. Ти си наистина независим ум. Скептик. Никога не приемаше онова, което чуваш на лекции, като даденост; искаше да видиш доказателства. Това е рядко качество, Гай, надявам се да не си го изгубил. Сега те умолявам да използваш тази твоя вродена склонност, да се съмняваш, и в работата си в „Маунт Драгън“. Не приемай на доверие всичко, което ти

казват. Сигурен съм, че съзнаваш, че нищо не е абсолютно безопасно, че никой не е безгрешен. Ако слуховете са верни, сигурно вече си го научил. Моля те, задай си този въпрос: Струва ли си?

С помощта на мима, който е специалист по проникването през компютърни защити, аз отново ще се свържа с теб. Следващия път може би ще разговаряме в реално време: мимът не искаше да рискува при първия ни контакт.

Помисли върху думите ми, Гай. Моля те.

Желая ти всичко най-хубаво.

Чарлс Левин.

Екранът се изчисти. Сърцето на Карсън затуптя лудо, с трепереща ръка той напипа копчето за изключване. Трябваше да изключи проклетия компютър още в самото начало. Възможно ли беше наистина да е Левин? Интуицията му подсказваше, че е той. Този човек сигурно беше полудял, за да се свързва с него по такъв начин, да застрашава бъдещето му. Постепенно го обхвана гняв. Как, по дяволите, можеше да е сигурен, че каналът е безопасен?

Карсън добре си спомняше Левин: как крачи нервно по подиума, как говори разпалено, как сакото му се развява и по дрехите му се сипе тебешир от дъската. Веднъж толкова се беше залисал, докато пишеше някаква дълга химична формула, че падна от подиума. В много отношения той бе забележителен преподавател: с нестандартни виждания, новатор; но също така избухваше лесно, беше нервен, раздираше се от противоречия. Сега беше стигнал твърде далеч. Очевидно си бе загубил разсъдъка.

Той отново включи компютъра и се свърза в мрежата за втори път. Ако Левин отново опита да му досажда, щеше да му даде да разбере какво мисли за методите му. След това щеше да изключи компютъра, без да му даде възможност за отговор.

Той погледна екрана и застина.

Съобщение от Брент Скоупс

Натиснете ENTER за да се включите

Опитвайки да прогони страха, Карсън натисна клавиша. Да не би Скоупс да е прочел предишното съобщение?

Здравей, Гай.

„Добро утро, Брент.“

Исках само да те поздравя с добре дошъл. Знаеш ли какво е казал Т. Х. Хъксли? „Най-голямата трагедия в науката е унищожаването на една красива хипотеза от един грозен факт.“ Случаят е точно такъв. Идеята ти беше много добра, Гай. Жалко, че не проработи. Сега трябва да продължаваме нататък. Всеки ден забавяне струва на „Джсиндайн“ почти един милион долара. Всички чакат дезактивирането на вируса. Не можем да продължим напред, ако не преодолеем този проблем. Всичко зависи от теб.

„Знам“ — написа Карсън. — „Обещавам да направя всичко възможно.“

Това е само началото, Гай. Да направиш всичко възможно, е само началото. Искам резултати. Претърпяхме неуспех, но неуспехът е нормално нещо в науката. Надявам се да се справиш. Имаше почти цяла седмица за размисъл. Надявам се да са ти хрумнали нови идеи.

„Ще повторим изследванията, ще потърсим пропуски. Освен това ще повторим картирането на гена, за всеки случай.“

Много добре, само побързай. Искам да изпробваш и още нещо. Знаеш ли, научих нещо много важно от този неуспех. В момента пред мен са резултатите от аутопсията на Брандън-Смит. Доктор Грейди е свършил отлична работа. По някаква причина щамът, който ти създаде, е много по-силно заразен от изходния. Убива болния изключително бързо, броени часове след появата на антитела в кръвта. Искам да разбере защо. Преди кремацията запазахме култура от вирусния щам, скоро ще ти я донесат. Нарекохме новия щам _x-flu II. Искам да направиш пълни изследвания на този вирус. Искам да знам как действа. Вместо да го неутрализираш, ти си го направил по-опасен._

„Не разбирам...“

Боже мили! Гай, ако разбереш какво го прави толкова смъртоносен, може би то ще ти подскаже как да го ОБЕЗВРЕДИШ.

Малко съм изненадан, че не си се сетил сам. Хайде, хващай се за работа.

Прозорецът за разговор на екрана се затвори. Карсън се облегна назад, издиша бавно. Теоретически това беше възможно, но мисълта да работи с вируса, убил Брандън-Смит, го ужасяваше.

Сякаш напук на него на вратата се появи един лаборант. Носеше метална табличка с пластмасови панички. Всяка от тях бе означена със символа за особено опасен микроорганизъм, на капациите пишеше: *x-flu II*.

— Подарък за Гай Карсън — обяви със зловеща усмивка лаборантът.

Следобедните слънчеви лъчи проникваха през гледащите на запад прозорци и изпълваха кабинета на Сингър със златиста светлина. Най седеше на дивана и съзерцаваше безмълвно камината; директорът стоеше до бюрото си с гръб към стаята, загледан в простора на пустинята.

На вратата се появи крехък силует с надутото до пръсване куфарче. Новодошлият се изкашля леко.

— Заповядайте — покани го Сингър.

Тийс влезе, кимна за поздрав на двамата мъже. Оредялата му светлоруса коса едва покриваше болезнено зачервеното му теме, изгорелият му нос вече се белеше. Той се усмихна смутено, сякаш съзнаваше, че изглежда не на място в този суров климатичен пояс.

— Настанявайте се.

Сингър махна разсеяно към кабинета.

Въпреки че имаше предостатъчно незаети кресла, Тийс се насочи веднага към дивана и седна до Най. Началникът на охраната настръхна, премести се в самия край на меката мебел.

— Да започваме — заговори Сингър. — Не обичам да закъснявам за вечерното си питие.

Тийс, който вече се бореше с ключалката на куфарчето си, вдигна поглед и се усмихна за кратко. Извади малък касетофон и го постави внимателно на масата пред себе си.

— Няма да ви отнемам много време — успокои го той. В същото време Най извади своя касетофон и го постави до този на инспектора.

— Много добре — похвали го Тийс. — Винаги е хубаво да имаш копие от разговора на касета, нали, господин Най?

— Да — тросна се охранителят.

— О! — изненада се Тийс, сякаш досега не беше чувал Най да говори. — Англичанин ли сте?

Най бавно се обърна към него:

— Да, по произход.

— И аз. Баща ми, сър Уилбърфорс Тийс беше барон на имението Тийсуд Хол в Пенинз. Големият ми брат наследи титлата и парите, а на мен ми връчиха билет за Америка. Чували ли сте за него? Тийсуд Хол имам предвид.

— Не.

— Наистина ли? — Тийс вдигна вежди. — Много хубаво кътче. Намира се сред Хамстърлийския лес, но е много близо до Къмбрия. Прекрасно е, особено в този сезон. Езерата Грасмиър, Траутбек... Уиндърмиър.

Атмосферата в стаята изведнъж стана по-напрегната. Най погледна гневно усмихнатото лице на Тийс:

— Господин Тийс, предлагам да пропуснем общите приказки и да говорим по същество.

— Ама, господин Най, та ние вече *говорим* по същество! Както научих, навремето вие сте били началник на службата за охрана на ядрената база „Уиндърмиър“. Към края на седемдесетте, доколкото си спомням. Тогава се е случило онова ужасно нещастие. — Той поклати тъжно глава. — Все забравям, шестнайсет жертви ли бяха, или шейсет... Както и да е, преди да ви назначат в „Джиндайн“ не сте могли да си намерите работа в тази област в продължение на цели десет години. Прав ли съм? Работили сте за някаква петролна компания в Близкия изток. Подробностите около това назначение за съжаление са доста неясни. — Той почеса с нокът обеления си нос.

— Това няма нищо общо с настоящата проверка — възрази Най.

— Да, но има много общо с доверието, което ви има Брент Скоупс. А това доверие, от своя страна, има общо с проверката.

— Това е смешно. Ще подам оплакване от поведението ви пред по-висока инстанция.

— Какво поведение? — усмихна леко Тийс. След това, без да дочака отговор, добави: — И каква по-висока инстанция?

Най го изгледа гневно и заговори привидно спокойно:

— Стига сте остроумничили. Много добре знаете какво стана в „Уиндърмиър“. Няма нужда да задавате повече въпроси на тази тема.

— Чакайте малко — намеси се Сингър с престомена загриженост. — Господин Най, недейте...

Тийс вдигна ръка:

— Съжалявам. Господин Най е прав. Аз наистина знам всичко за „Уиндърмиър“. Искам просто да сверя фактите. В тези доклади... — Той извади дебела купчина книжа от куфарчето си. — ... винаги има толкова неточности. Пишат ги държавни чиновници, а човек никога не знае какво може да се роди в главата на един чиновник, нали, господин Най? Реших, че може би ще се възползвате от възможността да изгладите някои недоразумения.

Най запази гробно мълчание.

Тийс вдигна рамене и извади голям жълт плик.

— Много добре, господин Най. Да продължим нататък тогава. Бихте ли ми разказали със свои думи какво се случи в деня на нещастieto.

Най се изкашля:

— В пет и половина получих сигнал за тревога втора степен в района със степен на биологична защита — пет.

— Много числа. Какво означават?

— Имаше нарушение в изолацията. Нечий предпазен костюм се беше пробил.

— И кой подаде сигнала?

— Карсън. Доктор Гай Карсън. Подаде го по общата система за оповестяване.

— Разбирам. Какво стана после?

— Незабавно слязох в станцията на охраната, оцених сериозността на проблема и поех ръководството на комплекса до отстраняването му.

— Наистина ли? Без да уведомите доктор Сингър?

— Такива са правилата.

— И, доктор Сингър, след като научихте, че господин Най е поел командването, вие, разбира се, с радост се съгласихте, така ли?

— Разбира се.

— Доктор Сингър — продължи малко по-остро Тийс, — прекарах този следобед в гледане на видеозаписите от деня на аварията. Изслушах повечето разговори, които са се провели. Бихте ли помислили пак?

Последва кратко мълчание.

— Е — отвърна след малко Сингър, — всъщност не бях много доволен от това. Но в крайна сметка се съгласих.

— Господин Най — продължи Тийс, — твърдите, че поемането на командването от вас е било в съгласие с правилата за безопасност. Доколкото ми е известно обаче, вие имате това право само ако според вас директорът не може да се справи адекватно със ситуацията.

— Така е.

— Значи, вие сте сметнали, че директорът няма да се справи адекватно с положението.

Последва дълго мълчание.

— Да — отвърна накрая Най.

— Това е абсурдно! — избухна Сингър. — Нямаше нужда да го прави. Аз владеех напълно ситуацията.

Най запази мълчание, лицето му беше напълно безизразно.

— И така — продължи спокойно Тийс, — от това мога ли да си извадя заключението, че сте сметнали, че доктор Сингър е неспособен да овладее аварията?

Този път Най отговори, без да се замисля:

— Доктор Сингър си позволява да поддържа твърде близки приятелски отношения с подчинените си. Той е учен, но е склонен към излишни емоции и не издържа на стресови ситуации. Ако командването беше останало в негови ръце, изходът можеше да бъде съвсем различен.

Сингър подскочи:

— Какво лошо има в приятелските отношения? Господин Тийс, дори от толкова кратко общуване би трябвало да сте си извадили извод с какъв човек имате работа. Той е мегаломан. Никой не го харесва. Изчезва някъде в пустинята буквално всяка събота и неделя. Всички се чудят защо Скоупс още го търпи.

— О! Разбирам.

С усмивка на уста Тийс запрелиства документите си. В стаята настъпи неловко мълчание. Сингър обърна гръб на Най и се върна при

прозореца. Тийс извади химикалка от джоба си и надраска някакви бележки. После я размаха пред очите на Най:

— Разбирам, че тези неща са пълно табу тук. Добре, че правя изключение. Мразя компютрите.

Върна внимателно химикалката на мястото ѝ.

— И така, доктор Сингър — продължи той, — да поговорим за вируса, с който работите — *x-flu*. Данните, които получих, са доста оскъдни. Какво го прави толкова смъртоносен?

— Ако знаехме, щяхме да вземем съответни мерки.

— Какви мерки?

— Да го направим по-безопасен, разбира се.

— Защо изобщо работите с такъв ужасен вирус?

Сингър се обърна към него:

— Не сме имали такова намерение, повярвайте. Заразността на *x-flu* е неочакван страничен ефект от метода ни за генна терапия. Вирусът постоянно се изменя. Ако успеем да го стабилизираме, той вече няма да представлява опасност. Нещастieto с Розалинд се случи, защото тя се зарази с вирус точно в този начален стадий.

— Розалинд Брандън-Смит — повтори бавно Тийс. — Не сме особено доволни от начина, по който е проведена аутопсията ѝ.

— Следвахме стандартната процедура — намеси се Най. — Аутопсията се извърши в лабораторията от ниво на защита 5 при съответните мерки за сигурност. След това тялото беше кремирано, а лабораториите — обеззаразени.

— Не това ме тревожи, а лаконичността на доклада от аутопсията. Много е кратък, което ме навежда на няколко въпроса. Доколкото разбирам, мозъкът на Брандън-Смит буквално е експлодирал. Въпреки това тя е била заключена в изолатор далеч от всякаква медицинска помощ.

— Не бяхме сигурни, че се е заразила — обясни Сингър.

— Как е възможно? Била е одраскана от инфектирано шимпанзе. Не може да не е имала антитела срещу вируса.

— Нямаше. Явно периодът от появата на антитела до смъртта е твърде кратък.

Тийс се намръщи:

— Обезпокоително кратък, бих казал.

— Не забравяйте, че това е първият човек, който се разболява от тази болест. И надявам се, последният. Този щам на *x-flu* е особено заразен. Докато получим резултатите от кръвната проба, тя вече бе мъртва.

— Кръв. Още една странност на доклада. Очевидно преди смъртта тя е получила сериозен вътрешен кръвоизлив. — Тийс погледна папката си и заби пръст в един абзац: — Вижте. Вътрешните ѝ органи буквално са плували в кръв. Разрушаване на капилярите, предполагам.

— Без съмнение, това е следствие от инфекцията с *x-flu* — обясни Сингър. — Не е нещо ново. Получава се и при ебола.

— Да, ама според доклада при шимпанзетата такива симптоми не се наблюдават.

— Очевидно болестта протича различно при хора. Нищо чудно.

— Може би сте прав... — Тийс прелисти на следващата страница — ... но това не е единственото странно в доклада. В мозъка например са установени високи нива на невромедиатори. По-точно, допамин и серотонин.

Сингър разпери ръце:

— Това също са симптоми на *x-flu*. Очаквах ги.

Тийс затвори папката:

— Но при шимпанзетата не се наблюдават.

Сингър въздъхна:

— Господин Тийс, накъде биете? Всички знаем колко е опасен вирусът. Усилията ни са насочени към обезвреждането му. Един учен, Гай Карсън, се занимава само с това.

— Карсън. А, да. Онзи, който е дошъл на мястото на Франклин Бърт. Горкият господин Бърт, сега прекарва дните си в психиатричната клиника във Федъруд Парк. — Тийс се наведе напред и понижи глас: — Е, това вече е странно, докторе. Говорих с Дейвид Фоси, лекуващия лекар на Франклин Бърт. Капилярите на Бърт също не са от най-здравите. А нивата на серотонина и допамина в мозъка му също са значително повишени.

Сингър застина:

— Боже мили.

Загледа се в далечината, сякаш пресмяташе нещо. Тийс вдигна пръст:

— Но! Бърт няма антитета срещу *x-flu* и откакто е напуснал „Маунт Драгън“ са минали няколко седмици. Така че със сигурност не е заразен.

Напрежението в стаята видимо спадна.

— Сигурно е съвпадение — предположи Най.

— Съмнявам се. Работите ли и с други смъртоносни вируси?

Сингър поклати глава:

— Имаме замразени култури: марбургска треска, ебола, ласа; но никой от тези вируси не предизвиква душевно разстройство.

— Така е. Нямате ли нещо друго?

— Твърдо не.

Тийс се обърна към началника на охраната:

— Какво точно се случи с доктор Бърт?

— Доктор Сингър препоръча да бъде сменен — отвърна просто той.

— Доктор Сингър ли?

— Беше възбуден, нервен — обясни директорът. Подвоуми се. — Бяхме приятели. Той беше много чувствителен човек, изключително мил и отзивчив. Макар че не говореше за това, мисля, че жена му много му липсваше. Тук стресът е голям... Човек трябва да е особено издръжлив, а той не беше. Не издържа. Когато започнах да забелязвам елементи на параноя, препоръчах да го пратят в Централната болница на Албукерк за изследвания.

— Не е издържал на стреса, значи. Извинете, докторе, но състоянието, което описахте, не ми прилича на обикновена депресия. — Тийс погледна в отвореното си куфарче. — Доколкото съм запознат, доктор Бърт се е дипломирал в института „Джон Хопкинс“ за половината от предвиденото време.

— Да... той беше... блестящ ум.

— След това според материалите, които имам, доктор Бърт е работил в спешното отделение на харлемската болница „Миър“, на Източна 155-та улица номер 944. Ходили ли сте някога в този квартал?

— Не.

— Полицайте наричат жителите му „пластмасови чашки“. Това красноречиво говори за стойността на човешкия живот в тази джунгла. Доктор Бърт е работил на смени, известни сред стажантите като „трийсет и шест часова специална“. Трийсет и шест часа работа,

дванайсет почивка, после пак трийсет и шест часа дежурство. Всеки ден — и така три месеца.

— Не знаех — призна Сингър. — Не сме разговаряли много за миналото му.

— След това, през първите си две години като практикуващ лекар, доктор Бърт написва четиристотин страници монография: „Метастази“. Отличен труд. През същото време е водил тежко дело за развод с първата си жена.

След неколкосекундна пауза Тийс заговори по-високо:

— И искате да ми кажете, че този човек не издържа на психическо натоварване?

Той избухна в кратък смях, но лицето му остана сериозно. Никой от събеседниците му не проговори. След малко инспекторът се изправи:

— Е, господа, не смятам повече да ви задържам. — Прибра касетофона и папката в куфарчето си. — Разбира се, след като се срещна с останалите служители, пак ще поговорим. — Той почеса обеления си нос, усмихна се глуповато: — Някои почерняват, други изгарят. Аз съм от изгарящите.

Над бялата дървена къща на ъгъла на Чърч Стрийт и Сикамор Терас в кливландското предградие Ривърпойнт се спусна нощ. Лек майски бриз зашумя в листата на дърветата, в далечината залая куче, самотната сирена на влак проехтя в тайнствения тих квартал.

Светлината, която се процеждаше през пердетата на сводестия прозорец на втория етаж, не беше жълта като на останалите къщи, а студена, синкава като от телевизионен екран. Ако човек спре под отворения прозорец, можеше да чуе леко пиукане и тихото чукане по компютърни клавиши. По пустата улица обаче не минаваше никой.

В стаята седеше дребен мъж. Стената зад гърба му бе гола, само с една безлична дървена врата; покрай останалите имаше метални рафтове. По рафтовете бяха наредени множество електронни апарати, свързани един с друг. Сред тях имаше монитори, дискови устройства и многобройни приспособления, лукс за много разузнавателни служби на по-малки държави: устройства за проникване в компютърни мрежи, за четене на чужди факсове, за предаване на образи към далечни

компютърни монитори, за разгадаване на пароли, за подслушване на клетъчни телефони. В стаята се носеше лека миризма на нагрети и наелектризиращи проводници. Между рафтовете като големи змии се проточваха дебели кабели.

Дребният мъж се размърда, инвалидната количка, в която седеше, изскърца недоволено. Той вдигна осакатената си ръка към специално пригодената клавиатура, прикрепена отстрани на инвалидната количка и с единствения си пръст започна да натиска клавишите. Чу се тихо бръмчене на модем, върху един монитор премина редица букви, появи се прозорец за въвеждане на парола.

Пръстът се премести към ред големи цветни копчета и натисна едно.

В стаята настъпи тишина. Инвалидът в количката не одобряваше простите начини за проникване в компютърни мрежи чрез брутално насилване на системата и прости математически алгоритми. Програмата му влизаше през различните защитни нива на фирмите с общия поток на информацията, заобикаляйки всички пароли. Изведнъж екранът отново просветна и през него потекоха низове от букви. Осакатената ръка се вдигна отново и занатиска различни клавиши, първо бавно, после малко по-бързо, въвеждайки сложни шестнайсетични кодове. Екранът почервения и на него се появиха думите „Компютърна система «Джиндайн» — Поддръжка“ заедно с компютърно меню.

За пореден път беше проникнал в крепостта „Джиндайн“.

Обезобразената ръка се вдигна за трети път, за да стартира две програми, работещи в комплект. Първата щеше да измени един от файловете на оперативната система, за да вкара втората като безобиден файл по поддръжка на мрежата. Втората, от своя страна, щеше да създаде безопасния канал за връзка с „Маунт Драгън“.

Инвалидът изчака търпеливо програмите да преодолеят защитните механизми на системата. Накрая се чу леко пиукане и на екрана се появиха няколко обикновени съобщения.

Ръката отново посегна към клавиатурата и остро пицне на модем изпълни стаята. Включи се друг монитор и на него бързо се появиха думи, написани от невидима ръка:

Трябваше да се обадиш преди час! Не е лесно да съобразявам всичките си ангажменти с теб.

Обезформеният пръст бързо натрака отговора:

„Обожавам да ме поучаваш, професоре. Толкова си безгрешен. Как го постигаш?“

Много късно стана. Сигурно си е тръгнал.

Пръстът отново занатиска клавишите:

„О, ограничен мозъко! Без съмнение, доктор Карсън си има друг компютър в стаята. Ще успеем да привлечем безценното му внимание там. Само помни основните правила.“

Добре. Хайде.

Пръстът натисна едно копче и друга програма се зае с изпращането на анонимно съобщение до Гай Карсън в „Маунт Драгън“. Имайки предвид реакцията на Карсън при предишната им среща, мимът реши да пропусне обичайната си интродукция — младият учен можеше да изгаси компютъра, ако пак види картинката на жонглирацията със земното кълбо артист. След няколко секунди на екрана се появи послание от Ню Мексико:

Тук е Гай. Кой е?

Пръстът натисна един-единствен цветен клавиш, за да изпрати предварително написаната си реплика по мрежата:

„Как кой? Пак съм аз, мимът. Давам ти професор Левин.“

Натисна друг клавиш, за да свърже и професора в безопасния канал.

Забрави — дойде отговорът на Карсън. — Изчезвай от системата.

„Гай, моля те, тук е Чарлс Левин. Дай ми една минутка. Нека да поговорим.“

Няма начин. Изключвам.

Мимът натисна друг клавиш и на екрана се появи друго предварително записано съобщение:

„Само една скапана минутка, пич! Тук е мимът. Аз владя мрежата. Вкарал съм ти едно вирусче, така че, ако изключиш, ще задействаш алармената система. Гарантирам ти, че това ще ти спечели един доста кратък разговор с любимия ти господин Скоупс. Страхувам се, че единственият начин да се отървеш от мима е да изслушаш добрия професор. Слушай сега, пич. По желание на професорчето уредих начин да се свързваш пряко с него. Ако решиш да си побърбите, просто изпрати покана за разговор на самия себе си. Точно

така, на себе си. Това ще активира комуникационния змей, който съм инсталирал в мрежата и ще те свърже с добрия професор, стига великият му компютър да е включен. Давам думата на професор Левин.“

Ако си мислите, че така ще ме спечелите на ваша страна, Левин, много се лъжете. Застрашавате цялата ми кариера. Не искам да имам нищо общо нито с вас, нито с кръстоносния ви поход.

„Нямам друг избор, Гай. Този вирус е изключително опасен.“

Нашата лаборатория е най-сигурната в света...

„Очевидно не достатъчно сигурна.“

Това беше случайно недоглеждане.

„Повечето нещастни случаи се получават така.“

Работим върху продукт, който ще допринесе неизмеримо много за добруването на човечеството, ще спасява милиони животи всяка година. Не ме убеждавайте, че това, което правим, е лошо.

„Гай, вярвам ти. Защо тогава се занимавате с такъв смъртоносен вирус?“

Вижте, това е целият проблем, опитваме се да го дезактивираме, да го направим безопасен. Махайте се сега от компютъра ми.

„Чакай. Какво е това медицинско чудо, за което говориш?“

Нямам право да издавам.

„Отговори поне на един въпрос. Този вирус променя ли генома на половите клетки, или само на соматичните?“

На половите.

„Знаех си. Гай, наистина ли смяташ за правилно да се променя човешкия геном?“

Ако това ще бъде в полза на човечеството, защо не? Ако това ще ни помогне да унищожим едно смъртоносно заболяване веднъж завинаги, кое е неморалното?

„Каква болест?“

Не ви влиза в работата.

„Разбирам. Използвате вируса, за да вкарате нов ген. Този вирус много ли е смъртоносен? Може ли да заличи човешкия вид от лицето на Земята? Отговори ми на този въпрос, и се махам.“

Не знам. Епидемиологията му при хора е неясна, но при шимпанзета показва 100% смъртност. Взимаме много строги

предпазни мерки. Особено сега.

„По въздуха ли се пренася?“

Да.

„Инкубационен период?“

От един ден до една седмица, зависи от щама.

„Период между първите симптоми и настъпването на смъртта?“

Не може да се предскаже точно. От няколко минути до няколко часа.

„Няколко минути? Мили Боже. Как настъпва смъртта?“

Отговорих на достатъчно въпроси.

„Как настъпва смъртта?“

Бързо натрупване на цереброспинална течност, което води до оток и кръвоизливи в мозъка.

„Този вирус наистина може да предизвика края на света. Как се казва?“

Стига, Левин. Достатъчно. Махайте се от компютъра ми и не ме търсете повече.

„В къщичката на ъгъла на Чърч и Сикамор сакатата ръка бавно натисна няколко клавиша. Връзката прекъсна и пиратската програма се изтегли от мрежата на «Джиндайн». На екрана се появи гневната реакция на Левин:“

„По дяволите! Мим, трябва ми още време.“

Единственият пръст на инвалида започна да пише отговор:

„По-кратко, професоре. Нетърпението ти ще те погуби. Сега да се заемем с другата част от работата. Пригответи компютъра си, ще ти пратя едно много интересно файлче. Както виждаш, успях да ти намеря исканата информация. Не съм се и съмнявал в успеха си. Беше доста голямо предизвикателство, ще се изненадаш, ако научиш телефонната сметка, която навъртях. Някоя си госпожа Хариет Смайт от Нортфилд, Минесота, бая ще се разтревожи, като разбере колко междуцатски разговора е провела.“

Пръстът натисна още няколко клавиша и изчака файлът да се прехвърли. Двата екрана изгаснаха. За една минута единственият звук в стаята идваше от лекото бръмчене на вентилаторите и свиренето на самотен щурец навън. Неочаквано дребният инвалид избухна в приглушен смях, очуканата инвалидна количка се разклати и заскърца заплашително.

Главният готвач на „Маунт Драгън“, италианец на име Ричолини, винаги сервираше главното блюдо лично, за да приеме комплиментите по повод кулинарните му умения. В резултат на това обслужването беше мъчително бавно. Карсън седеше на една маса в средата на стола заедно с Харпър и Вандеруогън, измъчваше го непоносимо главоболие. Въпреки натиска от страна на Скоупс той не беше свършил почти нищо през деня. Цялото му съзнание бе заето от посланието на Левин. Умът му не го побираше как е успял професорът да проникне в компютърната система на „Джиндайн“ и защо е избрал точно него. „Поне никой не ни хвана“ — мислеше си той. — „Засега.“

Дребничкият италианец остави чиниите на масата им, отстъпи и зачака. Карсън погледна подозрително блюдото. В менюто пишеше „сладкохлебчета“^[1], но това, което им сервираха, изобщо не приличаше на хляб. По-скоро на някакъв мистериозен животински орган.

— Великолепно! — възкликна Харпър. — Истински шедьовър!

Италианецът бързо се поклони, лицето му се топеше от удоволствие.

Вандеруогън седеше мълчаливо и търкаше разсеяно вилицата си със салфетка.

— Какво точно е това? — поинтересува се Карсън.

— *Animella con marsala e fungi* — отвърна главният готвач. — Сладкохлебчета с вино и гъби.

— Сладки хлебчета ли?

По лицето на италианеца се изписа озадачено изражение:

— Не се казват така на английски? Сладкохлебчета?

— Искам да разбера просто коя част от кравата...

Харпър го удари по гърба:

— Някои неща по-добре да си останат загадка, приятелю.

Италианецът се усмихна смутено и се върна в кухнята.

— Трябва да мият тези съдове по-добре — изсумтя Вандеруогън.

Потърка чашата си, вдигна я на светлината, после пак я потърка.

Харпър хвърли поглед към другия край на залата, където Тийс се хранеше сам на една маса. С префинените си маниери той бе истинско олицетворение на педантичността.

— Разговаря ли вече с теб? — прошепна Харпър.

— Не. А с теб?

— Тази сутрин ме разпъва на кръст.

Вандеруогън прояви внезапен интерес към разговора:

— Какво те пита?

— Няколко лукави въпросчета за нещастния случай. Да не се подлъжете по външния му вид. Този човек е хитър като стадо лисици.

— Лукави въпросчета — повтори Вандеруогън. Вдигна отново ножа си и започна да го търка за втори път. Остави го и внимателно се взря във вилицата си.

— Защо поне веднъж не ни сервират най-обикновена пържола?
— възмути се Карсън. — Никога не знам какво поглъщам.

— Така се запознаваме с чуждоземната кухня. Харпър разреза едно „сладкохлебче“ и налапа порядъчно голямо парче. — Великолепно — заяви с пълна уста.

Карсън отхапа плахо едно късче от своята порция:

— Я, не било толкова лошо. Само дето не са сладки. Май в рекламата няма нищо вярно.

— Това е панкреас — обясни Харпър.

Карсън остави вилицата си:

— Много благодаря.

— Какви лукави въпросчета? — попита Вандеруогън.

— Не мога да издавам.

Харпър намигна на Карсън.

Вандеруогън се обърна и го изгледа изпитателно:

— Сигурно за мен.

— Не, не за теб, Андрю. Е, може би един-два. Ти беше, така да се изразя, в периферията на разговора ни.

Вандеруогън избута недокоснатото си ястие встрани, без да каже нищо.

Карсън се втренчи в своята порция:

— И това е от панкреас на *крава!*

Харпър лапна още едно парче:

— Кой го е грижа? Този Ричолини може да стотви всичко. Какво се мръщиш, Гай, като дете не си ли ял знаменитите прерийни стриди^[2]?

— Никога не съм и помирисвал. С това гощавахме само чужденци.

— Ако дясното ти око те съблазнява... — измърмори Вандеруогън.

Другите двама го погледнаха озадачено.

— Да не ставаш религиозен? — попита Харпър.

— Да. Извади го и хвърли го.

Тримата замълчаха.

— Добре ли си, Андрю? — попита след малко Карсън.

— О, да.

— Помните ли лекциите по анатомия? — намеси се Харпър. — Лангерхансовите островчета?

— Млъквай — срязва го Карсън.

— Лангерхансовите островчета — упорстваше Харпър. — Тези струпвания от жлезисти клетки в панкреаса, които отделят хормони. Чудя се дали могат да се видят с невъоръжено око.

Вандеруогън погледна в чинията си, после внимателно вдигна ножа и разряза едно от „сладкохлебчетата“. Взе парче от органа с пръсти, огледа внимателно разреза, после го пусна отвисоко в чинията, изпръсквайки покривката със сос и парчета гъби. След това намокри салфетката си, сгъна я и внимателно избърса ръцете си.

— Не — заяви.

— Какво не?

— Не се виждат.

Харпър се изкикоти:

— Ако Ричолини ни види как се подиграваме с произведението му, следващия път ще ни отрови.

— Какво? — стресна се Вандеруогън.

— Шегувам се. Спокойно.

— Не на теб — срязва го Вандеруогън. — Говоря с него.

И тримата замълчаха.

— Да, сър, ще го направя! — изкрещя внезапно Вандеруогън.

Веднага вниманието на всички се насочи към него. Той се изправи рязко, събаряйки стола си. Държеше ръцете си изпънати, в едната стискаше ножа, в другата — вилицата. Вдигна бавно вилицата към лицето си. Движенията му бяха премерени. Изглеждаше, сякаш смята да лапне празния прибор.

— Андрю, добре ли си? — попита Харпър с объркана усмивка.
— Какво те прихваща?

Вандеруогън вдигна вилицата още няколко сантиметра.

— Стига, за Бога. Сядай веднага.

Вилицата се вдигна още, леко затрепери.

Карсън изведнъж осъзна какво е решил колелата му, но твърде късно. Без да мигне, Вандеруогън допря зъбите на вилицата до роговицата на едното си око. Натисна бавно, сякаш му доставяше удоволствие. За секунда, с ужасяваща яснота, Карсън забеляза как роговицата поддава под металните зъби; след това се чу леко изпукване, като от спукано гроздово зърно и върху масата пръсна прозрачна течност. Карсън се пресегна и дръпна ръката му, вилицата излезе от окото и падна на пода. Вандеруогън запищя пронизително.

Харпър скочи към него, но Вандеруогън замахна с ножа. Харпър падна на стола си, по гърдите му потече червена струйка. Вандеруогън вдигна отново ножа. Карсън замахна с юмрук към корема му. Вандеруогън обаче очакваше удара и отскочи назад. В следващия момент Карсън усети зашеметяващ удар по главата. Изруга наум, че е подценил противника. Когато зрението му се избистри, Вандеруогън тъкмо замахваше с ножа. Карсън му нанесе силен удар в слепоочието. Главата на Вандеруогън издрънча на пода. Карсън сграбчи ръката, която държеше ножа и я изви, успя да му отнеме оръжието. Вандеруогън се изви назад, закрепя неистово, от окото му продължаваше да пръска течност. Карсън му нанесе къс, премерен удар по брадичката. Вандеруогън политна на една страна и замря.

Карсън се отдръпна внимателно назад. Едва сега чу оглушителната врява около себе си. Ръката му започна да пулсира. Останалите учени се бяха събрали в кръг около тях.

— Лекарят всеки момент ще дойде — каза някой.

Карсън погледна Харпър, който притискаше една кървава салфетка към гърдите си.

— Добре съм — прошепна той.

Някой постави ръка на рамото на Карсън и пред очите му се появи слабото, обелено лице на Тийс. Инспекторът коленичи до Вандеруогън.

— Андрю?

Вандеруогън завъртя здравето си око и го погледна.

— Защо го направи? — попита съчувствено Тийс.

— Кое?

Тийс стисна устни.

— Няма значение — прошепна.

— Все ми говореше...

— Разбирам.

— Да го извадя...

— Кой те накара да го извадиш?

— Изкарайте ме отгук! — закрещя внезапно Вандеруогън.

— Точно това смятаме да направим — чу се гласът на Майк Мар.

Той си проправи път сред учените, изблъска Тийс. Двама санитарни сложиха Вандеруогън на носилка. Инспекторът ги последва към вратата, приведен над носилката.

— Кой? — настояваше. — Кой те накара?

Лекарят обаче вече бе инжектирал нещо в ръката на Вандеруогън и здравото око на учения се затвори под действието на силното успокоително средство.

Зелената стая на студиото изобщо не беше зелена, а бледожълта. Покрай стената бяха наредени диван и няколко меки кресла, в средата, върху издраскана масичка „Баухаус“ бяха натрупани стари броеве на „Пипъл“, „Нюзуик“ и „Економист“. В единия край на масичката имаше кана с прясно кафе, пластмасови чашки и купчина сметанки и пакетчета захар.

Левин реши да не рискува с кафето. Той се размърда нервно на дивана и пак се огледа. Освен него и Тони Уилър, консултантката по връзките с обществеността, в стаята имаше само още един човек, блед мъж с намачкан кариран костюм. Той усети, че Левин го наблюдава и вдигна поглед, после отмести очи и избърса потното си чело с копринена кърпичка. Стискаше една книга: „Смелостта, да бъдем различни“ от Барълд Лейтън.

Тони шепнеше нещо в ухото на Левин и той опита да съсредоточи вниманието си върху думите ѝ.

— ... грешка — казваше тя. — Не биваше да идваме, много добре го знаеш. Не си за такива дискусии.

Левин въздъхна:

— Вече съм участвал в такова предаване. Господин Санчес се интересува от дейността ни.

— Санчес се интересува само от едно: от скандали. Слушай, защо изобщо си ме назначил, като не слушаш съветите ми? Трябва да затвърдим имиджа ти, да те представим като уравновесен, достоен човек. Стълб в съпротивата срещу опасната наука. Този цирк е най-неправилното нещо.

— Имам нужда от повече популярност. Хората знаят, че говоря истината. А в последно време имам доста голям напредък. Като чуват това... — Той потупа джоба си. — ... ще научат какво означава наистина „опасна наука“.

Госпожица Уилър поклати глава:

— Наблюденията на нашата група показват, че в телевизионните предавания те представят като ексцентрична личност. Последните дела и тази работа с „Джиндайн“ подкопават доверието в теб.

— Доверието ли? Невъзможно. — Левин отново срещна погледа на потящия се мъж в другия край на стаята. — Обзалагам се, че това е самият Барълд Лейтън — прошепна. — Явно е дошъл да представи книгата си. Сигурно за пръв път се явява пред телевизията. „Смелостта да бъдеш различен.“ Тоя ли ще ме учи на смелост?

— Не сменяй темата. Доверието в теб е разклатено. Организацията в Харвард, фондът за Холокоста, те вече не ти носят нужната популярност. Трябва да променим курса, да отстраним вредите, да променим обществените виждания. Чарлс, отново те моля. Не го прави.

На вратата се показва някаква жена:

— Левин, моля.

Левин стана, усмихна се и махна на съветничката си, последва жената към гримьорната. „Да променим курса“ — помисли си той, докато му нанасяха грим за подчертаване контурите на брадичката. Тони Уилър звучеше повече като капитан на подводница, отколкото като специалист по връзките с обществеността. Беше умна, но действаше като политически консултант. Никога нямаше да разбере, че той никога не отстъпва, че винаги приема битките. Освен това той наистина имаше нужда от такова представяне. Пресата почти не беше отразила изказването му за нещастията в Нова Друзина. Мислеха си, че отдавна е отминало и е било твърде далече. „Сами Санчес в седем“

се предаваше от Бостън, но се излъчваше по много станции из цялата страна. Е, не беше „Джералдо“, но бе достатъчно популярно. Той опипа отново двата плика във вътрешния джоб на самото си. Беше уверен в успеха си. Всичко щеше да мине добре, много добре.

Студио „С“ беше с типичен изглед: обзаведено с имитации на мебели от епохата на кралица Виктория, тъмни тапети и кресла от махагон, заобиколени от ярки прожектори, телевизионни камери и стотици кабели. Левин познаваше добре другите двама събеседници: Финли Скуайърс, питбул в костюм от фармацевтичната индустрия, и активистката от организацията на потребителите, Тереза Кърт. Те вече бяха изложили мненията си, но Левин не се притесняваше от това тяхно малко предимство. Той внимателно прескочи кабелите и излезе пред камерите. Самият Сами Санчес седеше на един въртящ се стол на отсрещния край на кръглата маса, посрещна Левин с жаден поглед. Направи му знак да седне точно когато даваха знак за започването на втория кръг на дискусиата.

Когато ги пуснаха в ефир, Санчес представи кратко Левин на другите двама събеседници и двата милиона, според социологическите проучвания, зрители. След това даде думата на Скуайърс. Левин бе гледал как Скуайърс възхвалява постиженията на генното инженерство по телевизора в гримьорната. Обхвана го нетърпение: чувстваше се като боксьор, преди да излезе на ринга.

— Вашето дете страда ли от болестта на Тай-Сакс? — питаше Скуайърс. — Ами от сърповидно-клетъчна анемия? От хемофилия?

Той обърна лице към камерата със загрижено изражение. След това посочи Левин, без да го поглежда:

— Ето, доктор Левин е дошъл, за да отрече правото да лекуваме децата си. Ако постигне целите си, милиони болни хора, които *могат* да се излекуват, ще бъдат обречени да страдат.

Той направи пауза и понижи глас:

— Доктор Левин нарича организацията си „Фондация за безопасност в генетиката“. Не се оставяйте да ви заблуди. Това не е никаква фондация. Това е *лобистка* организация, която има за цел да ви лиши от чудодейните постижения на генното инженерство. Да ви лиши от правото на избор. Да обрече децата ви на страдание.

Сами Санчес се извъртя със стола си, погледна Левин и вдигна вежди:

— Доктор Левин? Вярно ли е? Отричате ли на децата правото да получат такова лечение?

— В никакъв случай — заговори Левин със спокойна усмивка. — Аз по образование съм генетик. Както наскоро обявих публично, аз съм един от създателите на устойчивата към ръжда царевица, макар че доброволно се отказах да се възползвам финансово от това откритие. Доктор Скуайърс представя вижданията ми силно изкривено.

— По образование може би, но не и по душа — продължи Скуайърс. — Генното инженерство дава надежда. Доктор Левин сее отчаяние. Неговият „предпазлив, консервативен подход“ не е нищо друго освен примитивен страх от новото.

Тереза Кърт понечи да каже нещо, но замълча. Левин я погледна спокойно, знаеше, че тя ще застане на страната на победителя, независимо как се развие дискусиата.

— Доколкото схващам, доктор Левин призовава просто за по-голяма отговорност от страна на компаниите, занимаващи се с генетични изследвания — намеси се Санчес. — Прав ли съм, докторе?

— Това е само един аспект от решението на проблема — заговори Левин, доволен, че най-после са му дали възможност да изложи становището си. — Освен това имаме нужда от по-строг правителствен контрол върху тези изследвания. В момента в лабораториите безпрепятствено се правят експерименти с човешки гени, с животински и растителни гени, и с *вирусни* гени, при недостатъчен контрол, или абсолютна липса на такъв. Създават се болестотворни организми с невъобразима заразност. Достатъчно е само едно невнимание, за да се стигне до световна катастрофа.

Скуайърс го погледна презрително:

— Повече правителствен контрол. Повече ограничения. Повече бюрокрация. Повече спънки пред свободната инициатива. Точно това не бива да се допуска в тази страна. Доктор Левин е учен. Би трябвало да призовава точно за обратното. Вместо това той продължава да лъже хората, да ги плаши с измислици.

Време беше Левин да разкрие картите си:

— Доктор Скуайърс ме обвинява в лъжа. — Той бръкна в джоба на сакото си. — Нека ви покажа нещо.

Извади яркочервен плик и го поднесе към камерата:

— Като професор микробиолог доктор Скуайърс е напълно независим. Иска само да знае истината.

Левин леко размаха червения плик, надяваше се Тони Уилър да го гледа от зелената стая. Изборът на цвета беше гениално хрумване. Левин знаеше, че камерите в момента са насочени само към плика и че безбройните зрители чакат да го отвори.

— Но какво ще кажете, ако ви съобщя, че в този плик има доказателство, че доктор Скуайърс е получил четвърт милион долара от „Джиндайн“, една от водещите генноинженерни компании в света? Че крие тази сделка и я държи в тайна дори от ръководството на собствения си университет? Това може би ще постави „независимото“ му мнение под въпрос.

Той остави плика пред Скуайърс:

— Отворете го, моля ви, и покажете съдържанието му пред камерата.

Скуайърс погледна плика, явно не усещаше клопката.

— Това е нелепо — промълви накрая и изблъска плика на земята.

Левин не можеше да повярва в собствения си късмет. Обърна се към камерата с триумфираща усмивка:

— Виждате ли? Той знае какво има вътре.

— Това е неколегиално — сопна се Скуайърс.

— Моля, отворете го все пак.

Пликът лежеше на пода и за да го отвори, Скуайърс трябваше да стане и да се наведе. Във всеки случай, мислеше си Левин, времето на Финли Скуайърс беше изтекло. Ако беше отворил плика веднага, щеше да запази доверието в себе си.

Санчес гледаше ту единия учен, ту другия. Скуайърс започна да си дава сметка какво е положението.

— Това е най-подлият удар под пояса, който съм виждал — изсъска той. — Доктор Левин, трябва да се срамувате от себе си.

Скуайърс още се държеше. Левин извади втория плик:

— А тук, доктор Скуайърс, имам информация за последните събития в тайната лаборатория на „Джиндайн“ в „Маунт Драгън“. Тези събития са изключително обезпокоителни за всеки учен, който мисли за доброто на човечеството.

Той постави втория плик пред Скуайърс:

— Ако не искате да отворите другия, отворете поне този. Разобличете „Джиндайн“. Докажете, че сте независим.

Скуайърс застина:

— Не се поддавам на заплахи.

Сърцето на Левин затуптя по-силно. Не можеше да бъде. Скуайърс се оплиташе още повече.

— Аз не мога да го отворя — каза. — „Джиндайн“ съди моята фондация за двеста милиона долара, за да ме накара да мълча. Някой друг трябва да го отвори.

Пликът лежеше на масата, всички камери показваха само него. Санчес се завъртя със стола си, погледна първо единия, после другия учен.

Кърт се пресегна:

— Ако никой друг не смее, аз ще го отворя.

Добрата стара Тереза, помисли си Левин; знаеше си, че няма да издържи на изкушението да изиграе главната роля в представлението.

В плика имаше само един лист, изписан с едър шрифт:

ИМЕ НА ВИРУСА: *Неизвестно*
ИНКУБАЦИОНЕН ПЕРИОД: *Една седмица*
ПЕРИОД ОТ ПЪРВИТЕ СИМПТОМИ ДО
СМЪРТТА: *От пет минути до два часа*
ПРИЧИНИ ЗА СМЪРТТА: *Бърз оток на мозъка*
ИНФЕКТИВНОСТ: *Разпространява се по-лесно от*
обикновения грип
СМЪРТНОСТ: *100% — всички заразени умират*
СТЕПЕН НА ОПАСНОСТ: *„Всеунищожителен*
вирус“ — ако случайно или нарочно бъде изпуснат, може
да причини гибелта на цялото човечество
СЪЗДАТЕЛ: *„Джиндайн“*
ЦЕЛ: *Неизвестна. Фирмена тайна, защитена от*
законите на САЩ. Работата с вируса продължава без
надзор от държавните институции.
ИСТОРИЯ: *В рамките на последните две седмици*
вирусът заразил неизвестен засега учен или лаборант в
секретната лаборатория на „Джиндайн“. Очевидно

болният е бил изолиран, преди заразата да се разпространи. Заразеният починал след три дни. Ако мерките по изолацията бяха неуспешни, вирусът можеше да бъде изпуснат от лабораторията. Можеше всички вече да сме мъртви.

Кърт прочете документа на глас. На няколко пъти спира, за да погледне изумено Левин. Когато тя свърши, Санчес се обърна със стола си към Финли Скуайърс:

— Някакъв коментар?

— Защо да коментирам? — тросна се Скуайърс. — Нямам нищо общо с „Джиндайн“.

— Да отворим и първия плик? — попита Санчес с лека, злобна усмивка.

— Моля. Каквото и да има вътре, със сигурност е фалшификат.

Санчес вдигна плика:

— Тереза, вие явно сте най-смела сред нас.

Подаде ѝ го. Кърт взе плика. Вътре имаше компютърна разпечатка, според която сумата от 265 000 долара е била преведена от една хонконгска сметка на „Джиндайн“ на анонимен влог в „Ригел Банкорп“ на Нидерландските Антили.

— Сметката е анонимна — установи Санчес, след като погледна документа.

— Покажете втората страница пред камерата — подкани го Левин.

Втората страница беше размазана, но можеше да се чете. Беше изображение, смъкнато от работещ компютърен монитор посредством изключително скъпо и забранено от закона устройство. На екрана бяха записани инструкции за превод от сметка в клона на „Ригел Банкорп“ на Нидерландските Антили по нареждане на Финли Скуайърс. Номерът беше същият.

В студиото настъпи смразяваща тишина. След няколко секунди Санчес даде край на дискусията, благодари на участниците и подкани зрителите да останат и за срещата с Барълд Лейтън.

В момента, в който камерите бяха изключени, Скуайърс се изправи рязко.

— На този фарс ще отговоря със съответните законни действия
— изсърска и напусна студиото.

Санчес се обърна одобрително към Левин:

— Добро отиграване. Надявам се твърденията ви да са подкрепени и с други доказателства.

Левин само се усмихна.

Карсън се връщаше по тесните коридори към лабораторията с резултатите от някои патологични изследвания. Минаваше шест часът и Камерата на смъртта бе почти празна. Де Вака си беше тръгнала преди няколко часа, за да проведе някои изследвания в компютърната зала; време беше и той да затваря и да предприеме дългото и бавно пътуване към изхода. Колкото и да мразеше теснотията на Камерата обаче, Карсън не бързаше да се маха. Вече нямаше компания за вечеря — Вандеруогън, разбира се, го бяха откарали, а Харпър щеше да прекара известно време в лечебницата.

Той спря изумен на вратата. В лабораторията се въртеше човек с изолационен костюм, ровеше из нещата му, разглеждаше отделни предмети. Карсън натисна копчето на системата за комуникация:

— Търсите ли нещо?

Натрапникът се изправи и се обърна, зад стъклото се виждаше жестоко изгорялото лице на Гилбърт Тийс.

— Доктор Карсън! Приятно ми е да се запознаем. Дали ще ми отделите малко време?

Инспекторът му подаде ръка.

— Разбира се. — Карсън стисна ръката му през няколкото защитни слоя гума. — Заповядайте, седнете.

Тийс се огледа:

— Все още не мога да разбера как да го направя с този проклет костюм.

— Ами, стойте прав тогава.

Карсън зае мястото си зад бюрото.

— Знаете ли, за мен е голяма чест да говоря с наследник на Кит Карсън — продължи Тийс.

— Май сте единствен.

— Това е само заради скромността ви. Не мисля, че повечето хора тук знаят за произхода ви. Записано е, разбира се, в личното ви дело. Господин Скоупс явно вижда добър знак в това съвпадение. Изключително интересен човек е този ваш Скоупс.

— Той е гений. — Карсън изглежда инспектора изпитателно. — Защо зададохте този въпрос за Брандън-Смит в заседателната зала?

Последва кратко мълчание. Карсън чу дрезгавия смях на Тийс по уредбата:

— Вие всъщност сте израсли сред индианците апачи, нали? Сигурно знаете какво е казал един от старите им вождове: „Някои въпроси са по-дълги от други.“ Въпросът, който зададох на общата среща с персонала, е много дълъг. — Той се усмихна. — Вие обаче сте тук сравнително отскоро и той не ви засяга толкова. Бих искал по-скоро да поговорим за господин Вандеруогън. — Той забеляза гримасата на Карсън и добави: — Да, знам. Отвратителна история. Познавахте ли го добре?

— Бяхме приятели.

— Какъв човек беше?

— Родом е от Кънектикът. Доста сериозен беше, но го харесвах. Имаше добро чувство за хумор.

— Да сте забелязали нещо странно преди инцидента в стола? Нещо странно в държанието му? Промени в поведението?

Карсън вдигна рамене:

— Последната седмица изглеждаше малко потиснат, замислен. Говориш му, а той сякаш не те слуша. Не му обръщах голямо внимание, защото всички бяхме потиснати заради нещастieto. Освен това хората тук проявяват някои странности. Напрежението е невероятно. Наричат го „маунтдрагънска треска“. Като клаустрофобия, но по-тежко.

Тийс се подсмихна:

— И аз го чувствам.

— След нещастieto Андрю получи мъмрене от Брент. Мисля, че го прие доста тежко.

Тийс кимна:

— Ако дясното ти око те съблазнява... Скоупс е използвал точно този цитат, когато се е карал на Вандеруогън. Въпреки това да си

извадиш окото, е доста крайна реакция, поне според мен. Какво казва Корнуол в „Крал Лир“: „Вън, пихтийо гадна. Где е твоят блясък сега?“

Карсън запази мълчание.

— Знаете ли нещо за кариерата на Вандеруогън в „Джиндайн“ — попита Тийс.

— Знам, че е блестящ учен, че се е ползвал с много висок авторитет. За втори път идва тук. Завършил е Чикагския университет. Но вие сигурно знаете всичко това.

— Споделял ли е за някакви неприятности? Тревоги?

— Не. Освен обичайните оплаквания от изолацията. Бил е запален скиор, а тук очевидно този спорт не може да се практикува. Обикновено се оплакваше от това. Имаше доста либерални схващания, така че с Харпър често спореха на политически теми.

— Има ли приятелка?

Карсън се замисли:

— Споменава е някаква Люси. Във Върмонт. — Той се размърда на стола си. — Кажете къде го откараха? Знаете ли нещо по-подробно?

— Ще бъде изследван. Засега знаем много малко. Тук се работи доста трудно, като няма никакви външни телефони. Има обаче някои тревожни данни, които ще ви помоля засега да си останат между нас.

Карсън кимна.

— Предварителните изследвания показват, че Вандеруогън е имал необичайни здравословни проблеми: свръхпропускливост на капилярите и повишени нива на допамина и серотонина в мозъка.

— Свръхпропускливост ли?

— По неизвестна причина част от кръвните му клетки са се пукнали, освобождавайки хемоглобин в кръвта. Този хемоглобин прониква през капилярите до различни вътрешни органи. Свободният хемоглобин, както знаете, е токсичен за организма.

— Това ли е причината за кризата му?

— Рано е да се каже. Повишеното ниво на допамина обаче е много характерно. Какво знаете за допамина и серотонина?

— Това са невромедиатори, участващи в предаването на нервните импулси.

— Точно така. При нормални концентрации те не създават проблеми. При високи нива обаче причиняват съществени промени в поведението. При параноидната шизофрения се наблюдава повишено

ниво на допамина. Ефектът на ЛСД се дължи на увеличаването на количеството на същото вещество.

— Какво искате да кажете? Че Андрю има повишени нива на тези съединения, защото е луд?

— Може би. Или обратното. Без достатъчно данни обаче няма смисъл да правим догадки. Да пристъпим към основната причина да съм тук, да поговорим за този *x-flu*, с който работите. Може би ще ме осветлите как, докато сте се опитвали да го обезвредите, сте го направили по-смъртоносен.

— Де да можех... Още не знаем как действа *x-flu*. Когато вкарваме гени от един организъм в друг, всъщност нямаме представа какъв ще е ефектът. Гените си взаимодействат по сложни начини и отстраняването или вкарването на един може да доведе до неочаквани резултати. Това е нещо като невъобразимо сложна компютърна програма, която никой не разбира как работи. Човек никога не знае какво ще стане, ако вкара допълнителни данни или допълнителна команда. Може нищо да не се получи. Може програмата да заработи по-добре. Може да се развали тотално.

Карсън си даде сметка, че дава на инспектора повече сведения, отколкото би искал Скоупс. Тийс обаче не беше глупав. Нямахте смисъл да го лъже.

— Защо не използвате за вектор по-малко опасен вирус?

— Трудно ми е да го обясня. Знаете, че организъмът е съставен от два типа клетки: соматични и полови. За да закрепим *x-flu* трайно в популацията, да може да се унаследява, трябва да вкараме гена в предшествениците на половите клетки. Не в соматичните. Само *x-flu* вирусът може да ги заразява.

— Променянето на генома на половите клетки не е ли неправилно от етична гледна точка? Да вкарвате нови гени в цялата човешка популация? Обсъждали ли сте този въпрос в „Джиндайн“?

Карсън се изненада, че Тийс засяга точно тази тема.

— Вижте — отговори, — ние правим съвсем незначителна смяна: вкарваме само неколкостотин допълнителни базови двойки в ДНК. Това ще създаде постоянен имунитет срещу грипа. Няма нищо неморално в това.

— Да, но нали сам казахте, че дори малка промяна в един ген може да доведе до неочаквани ефекти?

Карсън се изправи нервно:

— Разбира се! Нали затова правим всички тези изследвания, за да се уверим, че няма странични ефекти. Тази генна терапия ще премине през множество невъобразимо скъпи изследвания, които ще струват на „Джиндайн“ милиони долари.

— А изследвания върху хора?

— Разбира се. Започва се с *in vitro* изследвания, преминава се през опитни животни. При фаза *алфа* се използва малка група доброволци. Във фаза *бета* — по-голяма. Изследванията ще се провеждат под строг контрол. Всичко се прави при изключителни мерки за сигурност. Много добре го знаете.

Тийс кимна:

— Извинете ме, че пак се връщам на тази тема, доктор Карсън, но ако има странични ефекти, няма ли те да се предадат на следващите поколения дори да вкарате *x-flu* в съвсем малка група хора? Няма ли така да създадете ново наследствено заболяване? Или нова раса, различна от останалите хора? Спомнете си, че е била необходима само една мутация — промяната само на една база в ДНК, и то при *един-единствен* човек, — за да се появи хемофилията. Сега по света има хиляди хемофилици.

— „Джиндайн“ никога няма да изхарчи повече от милиард долара, без да изпипа всички подробности — тросна се Карсън; сам не знаеше защо изпитва такава необходимост да защитава тезата си. — Това не е някаква новоизлюпена компания. — Той заобиколи бюрото и се изправи срещу инспектора. — Моята задача е да неутрализирам вируса и повярвайте ми, това ми е повече от достатъчно. Какво ще правят с него след това, не е моя работа. Има строги държавни закони, които регулират всяка стъпка в тази дейност. Много добре трябва да го знаете. Може би дори сам сте написали част от тези проклети правила.

От уредбата прозвуча сигналът за край на работното време.

— Трябва да излизаме — обяви Карсън. — Тази вечер обеззаразяването започва по-рано.

— Добре. Ще ме изведете ли? Страхувам се, че само след десет крачки в този лабиринт ще се изгубя.

След като излязоха, Карсън постоя мълчаливо известно време. Затвори очи, за да се наслади на топлия въздух. Вечерният пустинен бриз бързо намали напрежението му. Той отвори очи. Залязващото слънце имаше странен цвят. Карсън се намръщи. Обърна се към Тийс:

— Извинявайте за рязкото ми държание долу. Тази Камера доста ме изнервя, особено към края на деня.

— Напълно ви разбирам. — Инспекторът почеса обеления си нос, погледна белите постройките наоколо и великолепия залез. — Тук не е зле, стига проклетото слънце да го няма. — Погледна часовника си. — Май не е зле да побързаме, ако искаме да не останем гладни.

— Да — съгласи се неохотно Карсън.

Тийс го погледна:

— Май нямате особено желание.

Карсън вдигна рамене:

— Ще се оправя. Сега просто не съм гладен.

— Нито пък аз. Какво ще кажете за една сауна?

Карсън го изгледа удивено:

— *Какво?*

— Сауна. Да се срещнем там след петнайсет минути.

— Луд ли сте? Това е последното, което...

Карсън замълча. По изражението на Тийс личеше, че това не е покана, а заповед. Карсън присви очи:

— Добре, петнайсет минути.

И се запъти бързо към стаята си.

При проектирането на „Маунт Драгън“ архитектът бе предвидил, че жителите на комплекса ще бъдат като затворници в пустинята. Затова се беше постарал да им осигури колкото се може повече развлечения. Районът за отдих, дълга ниска постройка до жилищния комплекс, бе екипирай по-добре от много големи спортни центрове: с осемстотинметрова писта за бягане, кортове, басейн и зала за бодибилдинг. Архитектът обаче не си беше дал сметка, че повечето учени ще бъдат толкова погълнати от работата си, че изобщо няма да им е до каквито и да било физически натоварвания. Практически единствените, използващи спортния комплекс бяха Карсън, който обичаше да тича вечер, и Майк Мар, който прекарваше часове в залата за вдигане на тежести.

Може би най-невероятното в спортния комплекс бе сауната: напълно обзаведена с облицовка и пейки от кедрово дърво. Тя беше особено популярна в студените пустинни зими, но през лятото никой и не помисляше за нея.

По термометъра отпред личеше, че Тийс вече е вътре. Карсън отвори вратата, лъхна го гореща пара. В мъглата успя да различи бледото тяло на Тийс, седнал в дъното на помещението до купчина нагорещени въглени с бял пешкир около хилавите си бедра. Зачервеното му от изгарянията лице бе в пълен контраст с млечнобялата кожа на останалите части на тялото му. По челото му се стичаше пот и капеше от обеления му нос.

Карсън седна колкото се можеше по-далеч от инспектора, неохотно опря бедрата си в нагорещеното дърво. Едва дишаше.

— Добре, господин Тийс — заговори сърдито той. — Какво искате?

Тийс се усмихна накриво:

— Да можехте само да се видите, доктор Карсън. Как пламенно защитавате справедливата си хуманна кауза. Давайте по-спокойно. Повиках ви тук по много важна причина.

— Целият съм в слух.

Карсън започваше да се облива в пот. Тийс сигурно беше нагласил тази проклетия на седемдесет градуса.

— Искам да обсъдим още нещо — обясни инспекторът. — Имате ли нещо против да пусна още малко пара?

Някой извратен мозък от „Маунт Драгън“ бе заменил нормалното дървено каче в сауната с колба за дестилирана вода. Преди Карсън да успее да възрази, Тийс я вдигна и изсипа около половин литър върху въглените. Веднага от тях се заиздигаха облаци пара, мъглата в стаята се сгъсти още повече.

— Защо, по дяволите, беше нужно да ме домъкнете тук? — беснееше Карсън.

— Господин Карсън, аз нямам нищо против повечето от разговорите, които провеждам, да стават публично достояние — долетя гласът на инспектора от облаците пара. — Всъщност в повечето случаи това дори ми помага. Както разговора ни в лабораторията одева. Сега обаче искам да поговорим наистина на четири очи.

Карсън най-после разбра. Не беше тайна, че всички разговори по комуникационната уредба на изолационните костюми се подслушват. Очевидно Тийс не искаше никой друг да присъства на разговора им. Но защо не избра кафето или жилищния комплекс? Карсън знаеше отговора: говореше се, че Най подслушва целия комплекс. Тийс очевидно вярваше на слухове. Оставаше само сауната с нечовешката си температура и влажност — единственото сигурно място за поверителни разговори.

А наистина ли беше такава?

— Защо не излязохме просто навън? — попита задъхано Карсън.

Силуетът на Тийс изведнъж изникна от парата. Той се настани до Карсън, поклати глава:

— Изпитвам панически страх от скорпиони. Слушайте сега. Питате се защо извиках тук точно вас. Има две причини. Първо, наблюдавах реакцията ви на записите от нещастния случай с Брандън-Смит. Вие единствен реагирахте адекватно. Такава безпристрастност ще ми е нужна през следващите няколко дни. Затова се срещам с вас последен.

— С всички ли говорихте вече?

— Това е малък комплекс. Научих много неща. Имам и много подозрения, но тепърва ще търся доказателства. — Тийс избърса лице с ръка. — Втората причина е свързана с вашия предшественик.

— Франклин Бърт ли имате предвид? Какво за него?

— В лабораторията споменах, че Андрю Вандеруогън страда от свръхпропускливост на капилярите и повишени нива на серотонина и допамина. Франклин Бърт проявява същите симптоми. А според доклада от аутопсията също и Розалинд Брандън-Смит. И така, имате ли представа защо?

Карсън се замисли. Нямаше логика. Освен... Въпреки непоносимата жегна на сауната кръвта му се смрази.

— Възможно ли е да са заразени с нещо?

„Господи — помисли си, — възможно ли е да е някакъв щам на *x-flu* с дълъг инкубационен период?“ Скова го страх.

Тийс избърса ръце в кърпата и се усмихна:

— Къде отиде вярата ви в мерките за сигурност? Успокойте се. Не сте първият, който стига до този извод. И Бърт, и Вандеруогън

обаче нямат антитела срещу *x-flu*. Чисти са. Брандън-Смит, от друга страна, е фрашкана. Няма общи черти.

— Тогава не мога да го обясня. Много е странно.

— Нали?

Тийс сипа още вода върху въглените.

— Предполагам, че сте изследвали работата на доктор Бърт из основи — продължи инспекторът.

Карсън кимна.

— Значи сте чели записките му на компютъра.

— Да.

— Неведнъж, предполагам.

— Знам ги наизуст.

— Къде мислите, че е останалата част?

Карсън го погледна учудено:

— Какво имате предвид?

— Като четох файловете, нещо странно ми направи впечатление.

Те са като мелодия, в която липсват някои ноти. Затова направих статистически анализ на записките и открих, че през последния месец количеството въведена информация е спаднало от над две хиляди на неколкостотин думи дневно. Това ме наведе на мисълта, че Бърт, по някаква лична причина, е започнал да води отделен дневник. Нещо, до което Скоупс и останалите да нямат достъп.

— В „Маунт Драгън“ е забранено да се държат документи на хартия — заяви Карсън, стигайки сам до извода.

— Съмнявам се на този етап доктор Бърт да е обръщал особено внимание на правилата. Както и да е, доколкото разбирам, господин Скоупс обича да се рови по цяла нощ из компютърната мрежа на „Маунт Драгън“ и да бърника из записките на всеки. Изводът се налага от само себе си. Доктор Бърт е водил таен дневник. Сигурен съм, че той не е единствен. Тук вероятно има неколцина напълно нормални хора, които държат такива дневници.

Карсън кимна:

— Това означава...

— Да? — подкани го нетърпеливо Тийс.

— Ами, във файловете си Бърт споменава на няколко пъти някакъв „ключов фактор“. Ако този таен дневник съществува, там

може да е записано какво представлява. Мислех си, че това е ключът към разрешаването на проблема с обезвреждането на *x-flu*.

— Може би. — Тийс замълча, после допълни: — Преди *x-flu* Бърт е работил по друг проект, нали?

— Да. Разработил е методиката на „Джиндайн“ за пречистване на белтъци с електрофореза и е усъвършенствал продукта „Пурблъд“.

— А, да. „Пурблъд“. — Тийс стисна устни с отвращение. — Гадна работа.

— Какво имате предвид? — Удиви се Карсън. — Изкуствените кръвни продукти могат да спасят милиони животи. Те решават проблемите с несъвместимостта на кръвните групи, опасността от заразяване...

— Може би. Все едно. Няма да ми е много приятно да ми вкарат няколко литра от тази гадост. Доколкото разбирам, този продукт е получен от бактерии, трансформирани с гена на човешкия хемоглобин. Същите бактерии, които живеят с трилиони в... пръстта.

Карсън се изсмя:

— Казват се стрептококи. Да, срещат се в почвата. Всъщност това е най-добре изученият жив организъм. Заедно с *Ешерихия коли* те са единствените организми с напълно установен геном. Идеалният обект за работа. Това, че живеят в почвата, не ги прави гадни или опасни.

— Наречете ме закостенял, тогава. Та да си дойдем на думата. Лекуващият лекар на Бърт ми каза, че пациентът му повтарял постоянно една и съща несвързана фраза: „Лош *алфа*.“ Имате ли представа какво има предвид? Може би това е начало на по-дълго изречение. Или нечий прякор?

Карсън се замисли. Поклати глава:

— На никого тук не му викат така.

Тийс се намръщи:

— Поредната мистерия. Може би дневникът му ще хвърли светлина и върху това. Във всеки случай аз имам някои идеи как да го търсим. Като се върна, смятам да поработя върху тях.

— Като се върнете ли?

Тийс кимна:

— Утре заминавам за Рейдиъм Спрингс, за да изпратя предварителния си доклад. Тук изолацията от околния свят е пълна.

Освен това трябва да се посъветвам с колеги. Затова ви повиках на този разговор. Вие имате най-голям допир с работата на Бърт. Ще имам нужда от пълното ви съдействие, когато се върна. Струва ми се, че отговорът на загадката се крие в Бърт. Скоро трябва да вземем решение.

— Какво решение?

— Дали да разрешим продължаването на проекта.

Карсън замълча. Някак си не си представяше Скоупс да позволи проектът да бъде спрял. Тийс се изправи, пристегна кърпата около кръста си.

— Не ви съветвам — каза Карсън.

— Какво?

— Да тръгвате утре. Наближава силна прашна буря.

— Не казаха нищо такова по прогнозата.

— По радиото не съобщават прогнозата за пустинята Хорнада дел Муерто, господин Тийс. Не забелязахте ли странното оранжево сияние от юг преди залеза? Виждам съм го и преди, това е предвестник на лошо време.

— Доктор Сингър ще ми даде един бронетранспортър. Тези машини могат да издържат всичко.

За пръв път Карсън забеляза несигурност в очите на Тийс. Вдигна рамене:

— Не ви спирам. На ваше място обаче щях да изчакам.

Тийс поклати глава:

— Работата не търпи отлагане.

Фронтът бе набрал сили някъде над Мексиканския залив, беше се придвижил на северозапад над крайбрежието на мексиканската провинция Тамаулипас. Веднъж достигнал сушата, той срещна преградата на Западната Сиера Мадре, върху която изля огромни количества вода. Продължи на запад и докато стигна пустинята Чиуауа, цялата му влага се беше изчерпала. След това се преориентира на север над северните мексикански провинции и към шест часа сутринта надвисна над Хорнада дел Муерто.

Сега беше напълно сух. Не носеше никакви облаци. От огромната буреносна маса оставаше само енергията от температурната

разлика между нагорещената пустиня и по-хладния атмосферен фронт.

И тази енергия се прояви под формата на силни ветрове. При движението си над Хорнада фронтът се виждаше като еднокилометрова оранжева прашна завеса. Тя се движеше със скоростта на експресен влак, носейки откъснати тръни, суха глина и кристалчета сол, вдигнати от морските плажове далеч на юг. На около метър над земята летяха клони, парчета от кактуси и дървесна кора. На педя над повърхността ѝ той вдигаше малки камъчета и по-едри парчета дърво.

Такива пустинни бури, макар и редки (веднъж на няколко години), са достатъчно мощни, за да счупят стъклата на кола, да ожулят боята от всяка повърхност, да отнесат покриви и дори коне.

Бурята достигна централната част на Хорнада и Маунт Драгън в седем часа, петдесет минути след като инспекторът от Агенцията за безопасност на труда бе тръгнал с бронетранспортъора и куфарчето си към Рейдиъм Спрингс.

Скоупс седеше пред пианото си с пръсти, отпуснати върху черните палисандрови клавиши. Изглеждаше дълбоко замислен. До него лежеше нахъсан вестник, сякаш смачкан от гневна ръка, после — пак изгладен. Вестникът бе отворен на страница с главна статия: „Харвардски професор обвинява генноинженерна фирма за смразяващо нещастие“.

Скоупс рязко се изправи, излезе в осветеното от прожектори пространство и се отпусна тежко върху дивана. Взе клавиатурата в скута си и въведе няколко команди за видеотелефонна връзка. Огромният екран пред него просветна. След малко на него се появи огромният, зърнест образ на човешко лице. Дебелият му врат бе стегнат с яка, поне два номера по-тясна. Гледаше към камерата и се зъбеше като човек, който не е свикнал да се усмихва.

— *Guten Tag* — поздрави Скоупс на развален немски.

— Няма ли да ви е по-лесно да говорите на английски, господин Скоупс? — попита мъжът от екрана.

— *Nein* — продължи Скоупс на същия плачевен немски. — Искам да упражнявам немския си. Говорете бавно и ясно. Повтаряйте всяко изречение два пъти.

— Много добре.

— Два пъти!

— *Sehr gut, sehr gut.*

— И така, хер Залцман, нашият приятел ми каза, че имате пълен достъп до нацистките архиви в Лайпциг.

— *Das ist richtig, das ist richtig*^[3].

— Там ли е в момента архивът от гетото в Лудж?

— *Ja, ja.*

— Чудесно. Имам един малък проблем, как да го нарека, *архивен* проблем. Точно от тези, в които вие, хер Залцман, сте специалист. Аз плащам много добре. Сто хиляди.

Събеседникът му се озъби още повече.

Скоупс изложи проблема си все на същия развален немски. Мъжът на екрана го изслуша внимателно, усмивката му бавно изчезна.

По-късно, след като екранът отново потъмня, от едно устройство в края на масата прозвуча леко бръмчене, почти недоловимо.

Скоупс още седеше на вехтия диван с клавиатура в скута. Наведе се към масата и натисна едно копче:

— Да?

— Обядът ви е готов.

— Много добре.

Спенсър Феърли влезе с меките си пантофи, които бяха в пълен контраст със строгия му сив костюм. Приблужи се безшумно и остави кутия с пица и една кока-кола на края на масата.

— Нещо друго, сър?

— Чете ли „Хералд“ тази сутрин?

Феърли поклати глава:

— Чета само „Глоуб“.

— Как не се досетих? Пробвай някога „Хералд“. Доста поинтересен е от „Глоуб“.

— Не, благодаря.

— Ето го там.

Скоупс посочи към пианото.

Феърли отиде и взе намачкания клюкарски вестник. Прегледа набързо страницата.

— Доста неетична журналистика — отбеляза.

Скоупс се захлади:

— Напротив. Идеално е. Глупакът сам си е сложил примка на шията. Трябва само някой да му ритне бурето.

Той извади намачкана компютърна разпечатка от джоба на ризата си:

— Ето списъка за даренията ми тази седмица. Не е дълъг, има само една точка: Фонда в памет на Холокоста.

Феърли го изгледа изненадано:

— Организацията на Левин?

— Разбира се. Искам да бъде разгласено, но по достоен, скромнен начин.

Феърли вдигна вежди:

— Мога ли да попитам...

— ... Защо ли? Защото, Спенсър, стара лисицо, това е справедлива кауза. Пък и между нас казано, те скоро ще загубят основния си спомоществовател.

Феърли кимна.

— Освен това, ако се замислиш, не е зле да освободим любимата организация на Левин от пълната ѝ зависимост от него.

— Да, сър.

— А, Феърли, я гледай, сакото ми се е пробило на лакътя. Искаш ли пак да излезем на пазар заедно?

По лицето на Феърли за миг се изписа крайно отвращение, после отново изчезна.

— Не, благодаря, сър — отказа вежливо, но категорично той.

Скоупс изчака вратата да се затвори след него. След това остави клавиатурата и взе парче пица от кутията. Лапна го и затвори очи с наслада.

— *Aufwiedersehen*, Чарлс — промърмори.

Карсън излезе от административната сграда в пет часа и спря удивен. Всичко навън бе покрито с пясък, постройките се открояваха като тъмни силуети на оранжевия фон. Цареше мъртвешка тишина. Карсън плахо си пое въздух. Беше сух, с вкус като на смлени тухли и необичайно студен. Той направи една крачка и обувката му затъна два-три пръста в прахта.

Тази сутрин бе отишъл рано на работа, преди изгрев-слънце, нетърпелив да започне изследванията с *x-flu II*. Работата погълна вниманието му изцяло и той почти забрави пясъчната буря, бушуваща над закопаната в земята Камера на смъртта. Де Вака се появи след час. Тя също бе минала през праха — ругатните и омазаното ѝ с кал лице свидетелстваха за това.

„Сигурно така се чувства човек на Луната — мислеше си той сега, застанал пред административната сграда. — А може би така ще изглежда краят на света.“ В детството си бе виждал много бури, но никога толкова силна. Сега всичко бе затрупано с прах, белите сгради почти не се отличаваха от околния фон, през прозорците им не се виждаше. Зад всеки стълб или друга вертикална подпора бяха навети дълги езици пясък. Зловеща, мрачна, едноцветна картина.

Карсън погледна към жилищния комплекс, видимостта беше не повече от двайсет метра. Той се замисли за момент, после се обърна и се запъти към конюшната. Питаше се как ли е Дорчо. Знаеше, че при силни бури конете направо полудяват, понякога си чупеха някой крак. Животните бяха добре, покрити с прах и нервни, но иначе здрави. Дорчо изцвили за поздрав и Карсън го погали по врата. Съжали, че не му е донесъл бучка захар или някой морков. Прегледа набързо животното, след това се отдръпна облекчен.

Отвън се чу приглушен от праха шум. Той показа глава от конюшната: в маранята се показва голям силует. „Божичко — помисли си Карсън, — това е нещо живо, нещо много голямо.“ Силуетът изчезна, после пак се появи. Карсън чу тракане на метална врата. Каквото и да беше това, влизаше в комплекса.

Карсън се взря в маранята, пред отворената врата на конюшната се появи призрачен силует на ездач и кон. Главата на ездача висеше немощно между раменете, конят едва се държеше на крака. Беше Най.

Карсън се оттегли в сянката и се скри в едно празно отделение на конюшната. В момента не му беше до такива неприятни срещи.

Чу звука от затваряне на врата, след това приглушени стъпки по покрития с прах под на конюшната. Прилекна и надникна през една цепнатина на вратата, зад която се криеше.

Началникът на охраната бе покрит от глава до пети с кафеникав прах. Само черните му очи и напуканите устни изпъкваха сред общия фон.

Той спря пред отделението за принадлежности, свали пушката и дисагите си и ги окачи на една пречка. Разкопча седлото, свали го от коня, остави го на мястото му и го покри с кечетата. При всяко движение около него се вдигаше облаче прах.

Най заведе коня си в отделението му, извън полезрението на Карсън. Чу се как почиства козината му, как му шепне успокоителни думи. След това — звукът от разрязване на бала сено и от наливане на вода. След малко Най пак се появи. Обърна гръб на Карсън, извади голяма кутия от един ъгъл на конюшната и я отключи. След това откопча един джоб на дисагите си и извади две надрани парчета прозрачна пластмаса, между които имаше (в нарушение на всички правила) някакъв лист хартия. Постави ги на пода, след това измъкна някакъв молив и започна да нанася бележки върху пластмасата. Карсън долепи око до цепнатината, напрегна зрение. Листът изглеждаше много стар, от едната му страна се четяха големи букви: *Al despertar la hora el aquila del sol se levanta en una aguja de fuego.* „На разсъмване орелът на слънцето се издига върху огнен език.“ Друго не можеше да различи.

Изведнъж Най се сепна. Огледа се, завъртя глава, сякаш се ослушваше. Карсън се отдръпна тихо в един тъмен ъгъл. Чу шумолене, изщракване на ключалка, тежки стъпки. Когато отново се осмели да надникне през цепнатината, началникът на охраната тъкмо излизаше от конюшната, сивкавият му силует изчезна в маранята.

След известно време Карсън се изправи и хвърляйки любопитен поглед на металната кутия, отиде при Муерто, коня на Най. Той стоеше с изпружени крака, от устата му се точеше кафява слюнка. Карсън опипа краката му. Имаше малко висока температура, някакво възпаление, но копитата бяха в добро състояние, очите му — ясни. Каквото и да беше правил Най, явно бе довел животното до почти пълно изтощение, сигурно бяха изминали повече от сто километра през последните дванайсет часа. Конят беше все още здрав и за ден-два щеше да се възстанови. Най знаеше кога да му даде почивка, а и животното бе много добро.

— Ти си незаменим кон — похвали го Карсън.

Излезе от конюшната, огледа се в маранята от фин прах. Най отдавна се беше прибрал. Карсън затвори тихо вратата на конюшната и се върна бързо в стаята си. Чудеше се какво е накарало този човек да

рисува да излезе в тази свирепа буря. И да рисува работата си като началник на охраната, като носи парче хартия с безсмислени писания на испански на място, където притежаването на писмени източници на информация е забранено.

Карсън мина през кафенето и излезе с банджото си на терасата. Нощта бе непрогледна, облаци закриваха луната, но той веднага позна, че силуетът, облегал на парапета е на Сингър.

След първия им разговор на терасата Карсън често бе виждал директора да седи навън и да дрънка на очуканата си китара. Всеки път му се усмихваше и махаше за поздрав. След смъртта на Брандън-Смит обаче поведението му рязко се беше променило. Той стана по-тих, по-затворен. Пристигането на Тийс и неочакваното избухване на Вандеруогън в стола го потиснаха още повече. Сингър още излизаше на терасата на кафенето всяка вечер, но само се взираше мълчаливо в мрака, отпуснал китара в краката си.

През първите няколко седмици Карсън често се беше присъединявал към директора за приятелски разговор. С нарастването на напрежението обаче работата все повече го притискаше и той предпочиташе да се усамоти вечер в стаята си. Тази вечер обаче бе решен да отдели време. Харесваше Сингър и не можеше да го гледа как се терзае за нещо, за което не е виновен. Може би сега щеше да успее да го разсее малко. Освен това след разговора с Тийс започваха да го обхващат съмнения за смисъла на собствената си работа. Знаеше, че Сингър, с твърдата си вяра в добродетелите на науката, ще му помогне да ги преодолее.

— Кой е? — попита рязко Сингър.

Луната излезе за малко от облаците, обля терасата с бледа светлина. Сингър забеляза Карсън:

— А, ти ли си. Здравей, Гай.

— Добър вечер.

Карсън седна до директора. Въпреки че терасата бе чистена след бурята, от стола се вдигна облаче прах.

— Хубава вечер — отбеляза Карсън след кратко мълчание.

— Видя ли залеза? — попита тихо Сингър.

— Беше невероятен.

Сякаш за да се реваншира за пясъчната буря, залезът тази вечер бе зрелищна игра на цветове.

Без да продума повече, Карсън отвори калъфа и извади петструнното си банджо „Гибсън“. Сингър го загледа с нескрит интерес:

— Това RB-3, ли е?

Карсън кимна:

— С четирийсет резонаторни отвора. От 1932-ра или там някъде.

Сингър огледа инструмента възхитено на бледата светлина:

— Каква красота. Това да не е истинска телешка кожа?

— Да. — Карсън потропа с пръсти по износеното кожено дъно на инструмента. — Този материал не понася пустинните условия. Някой ден ще се реша и ще си купя пластмасово. Разгледай го.

Той подаде банджото на Сингър. Директорът го взе и го завъртя в ръце:

— Шийка и резонаторна кутия от махагон. Оригинален струнник „Престо“. Обшивката е от мед, предполагам.

— Да. Малко се е изкривила.

Сингър му върна инструмента:

— Истински шедьовър. Как ти попадна?

— От един работник на дядо ми. Наложих се да напусне спешно. Остави го заедно с още някои неща. С години събираше прах върху един шкаф. Докато не постъпих в колежа и не хванах тази краста.

Разговорът явно поразсея Сингър.

— Я да чуем как звучи.

Той взе китарата си. Прокара замислено пръсти по струните, настрои една-две, после започна с басите на „Солт Крийк“. Карсън заслуша, заклати глава в такт с музиката, засвири началните акорди. От месеци не беше хващал инструмента, но пръстите му бързо заиграха по струните. Изведнъж Сингър поде акомпанимента, а Карсън премина към солото. С радост установи, че още не е загубил уменията си.

Завършиха рязко и Сингър веднага поде нова мелодия. Карсън също се включи. Директорът беше истински виртуоз. Изглеждаше напълно погълнат от музиката, сякаш отделен от околния свят, като човек, освободил се внезапно от ужасно бреме.

Преминаха през „Скалисти върхове“, „Утринна роса“ и „Малката Маги“, Карсън се справяше с все по-голяма лекота. Сингър продължи с

виртуозно финално соло и двамата завършиха с гръмък акорд. След като ехото затихна, Карсън дочу тихо, кратко ръкопляскане откъм жилищния комплекс.

Сингър остави китарата и избърса ръце с изражение на голямо задоволство:

— Благодаря, Гай. Отдавна трябваше да посвирим заедно. Ти си отличен музикант.

— Не мога да се сравнявам с теб. Благодаря все пак.

Двамата мъже се умълчаха и се загледаха в мрака. Сингър стана и влезе в кафенето, за да си вземе нещо за пиене. Под терасата мина мъж с раздърпани дрехи и рошава коса. Смяташе нещо на пръсти и мърмореше на език, звучащ като руски. „Това сигурно е Павел — помисли си Карсън. — Техникът, за когото ми говори Де Вака.“ Руснакът се скри зад един ъгъл. След малко Сингър отново излезе на терасата. Походката му сега бе по-малко припряна и Карсън предположи, че поне временно се е избавил от душевните си терзания.

Директорът се настани на стола си:

— Как я караш, Гай? Струва ми се, че не сме се виждали цяла вечност.

— Предполагам, че покрай посещението на Тийс си доста зает.

Луната отново се беше скрила зад облаци и Карсън почувства, че при споменаването на инспектора, Сингър потръпна.

— Ама че досаден тип — промърмори директорът. Отпи от чашата си. — Не бих казал, че си падам по него. Държи се, сякаш знае много неща, но нищо не казва. Изглежда, получава доста информация, като настройва хората един срещу друг. Нали се сецаш какво имам предвид?

— Нямах възможност да разговарям много с него. Не ми се стори работата да му харесва — подбра внимателно думите си Карсън.

Сингър въздъхна:

— Човек не може да очаква всички да разбират, камо ли да оценяват, това, което вършим тук. Особено чиновниците. И преди съм имал работа с хора като Тийс. Това най-често са неуспели учени. Не могат да преодолеят завистта. — Той отново отпи. — Е, рано или късно ще се запознаем с доклада му.

— По-скоро рано.

Карсън веднага съжали за прибързаната си реплика. Почувства погледа на Сингър върху себе си.

— Да, тръгна като на пожар. Настоя да вземе един от бронетранспортърорите, за да иде до Рейдиъм Спрингс. — Сингър отпи още една глътка. — С теб май последен разговаря.

— Каза, че искал да се срещне с хората, участващи пряко в изследванията на *x-flu*, най-накрая.

— Хммм. — Сингър довърши питието си и остави чашата на пода. Погледна изпитателно Карсън: — Е, сигурно вече знае за Левин. Това няма да улесни положението ни. Като се върне, сигурно ще е измислил нови въпроси, мога да се обзаложа.

Карсън се размърда неспокойно.

— Левин ли? — попита, стараяйки се да звучи колкото се може по-непринудено.

Сингър все още го наблюдаваше изпитателно:

— Странно, че не знаеш, всички говорят само за това. Чарлс Левин, председателят на Фондацията за безопасна генетика. Преди няколко дни по телевизията е изнесъл някои доста неприятни данни. Акциите на „Джиндайн“ спадат драстично.

— Така ли?

— Днес са спаднали с цели пет и половина пункта. Компанията загуби повече от половин милиард. Не искам да ти казвам как ще се отрази това на финансовото ни състояние.

Карсън застина. Не се притесняваше за мизерния си дял от акциите на „Джиндайн“, а за нещо съвсем друго.

— Какво друго е казал Левин?

Сингър вдигна рамене:

— Няма голямо значение. Всичко са лъжи, шибани лъжи. Проблемът е, че хората му вярват. Всеки се старае да ни пречи, да спъва дейността ни.

Карсън облиза устни. Никога преди не беше чувал Сингър да ругае. Не му отиваше.

— И какво ще стане?

По лицето на Сингър се изписа задоволство:

— Брент набързо ще се разправи с него. Точно такива игрички обича.

Хеликоптерът се приближи към „Маунт Драгън“ от изток, през забранената за граждански полети зона на ракетния полигон „Уайтсандс“. Витлата му бяха специален безшумен военен модел, моторът бе снабден със заглушител. Светлините му бяха изгасени, пилотът използваше насочен към земята радар за търсене на целта си.

Целта бе малък предавател, поставен по средата на отражател на радиовълни. До предавателя бе спрял бронетранспортър с изгасени двигател и фарове.

Хеликоптерът се снижи над отражателя и въздушното течение от витлата разкъса крехката материя на парченца като конфети. Когато машината докосна земята, от бронетранспортъра излезе тъмен силует с голямо метално куфарче с емблемата на „Джиндайн“ в ръка. Изтича при хеликоптера. Веднага щом вратата на летателния апарат отново се затвори, той се вдигна във въздуха и се загуби в мрака. Бронетранспортърът потегли по следите, които бе оставил на идване. Едно парче отражателна материя бавно се спусна на земята. В пустинята отново настъпи тишина.

Тази неделя небето бе кристално ясно. Камерата на смъртта беше затворена за обичайното обеззаразяване и до задължителната вечерна тренировка за действия при авария учените бяха свободни да правят каквото искат.

Докато водата за кафето завираше, Карсън загледа през прозореца черния конус на Маунт Драгън, чиито контури едва сега се очертаваха на просветляващото небе. Обикновено той прекарваше неделите като останалите си колеги: сам в стаята си в компанията на лаптопа, опитвайки се да навакса пропуснатото през седмицата. Днес обаче бе решил да се изкачи на върха на Маунт Драгън. Още от първия ден тук го беше решил. Освен това вечерта със Сингър бе възбудила отново желанието му да свири, а знаеше, че острите звуци на банджото ще предизвикат поне десетина гневни писма в електронната му поща.

Той наля кафето в един термос, окачи калъфа с инструмента през рамо и се запъти към стола за няколко сандвича. Хората в кухнята, обикновено непоносимо шумни, сега бяха необичайно мълчаливи и умислени. Не можеше още да тъжат за Вандеруогън. „Сигурно беше

заради ранния час“ — помисли си той. Напоследък всички изглеждаха в лошо настроение.

Карсън излезе през портала и се запъти по черния път, който се извиваше на североизток към вулканичния конус. В основата му той напусна пътя и тръгна по тясна, стръмна пътека към върха. Инструментът му тежеше, препъваше се в камъни. След половин час мъчително изкачване той най-после стигна върха.

Хълмът представляваше типичен вулканичен конус. Около ръба на кратера растяха няколко храста мескит. В другия край се виждаха група антени и малка бяла колиба, оградена с телена мрежа.

Той си пое дълбоко въздух, обърна се, готов да се наслади на гледката, за която си беше дал толкова труд. В този ранен час пустинята приличаше на бездънно море от светлина. Когато слънцето се подаде зад хоризонта, обагрййки равната ѝ повърхност в златисто, зад всеки отделен храст се образува дълга сянка, проточваща се сякаш в безкрая. Светлината постепенно обля пустинята, прогонвайки тъмнината, докато най-накрая достигна самия хоризонт.

На няколко километра пред него се издигаха руините на индианското селище (беше научил, че се казвало Кин Клижини), стърчащите зидове хвърляха сенки като черни цепнатини върху пясъчливата почва. Още по-назад пустинята ставаше черна и неравна — застиналата лава на Малпаис.

Той си избра удобно място зад една канара. Остави банджото до себе си и се протегна, за да се наслади на блажената самота.

— Мамка ти — стресна го познат глас.

Карсън отвори изненадано очи; Де Вака стоеше пред него с ръце на кръста.

— Какво търсиш тук? — попита тя.

Той хвана калъфа на банджото. Можеше да смята почивката си за провалена.

— А ти как смяташ? — контрира той.

— Седнал си ми на мястото. Винаги се качвам тук в неделя.

Без да продума, Карсън се изправи и заслиза. Поне днес не искаше да слуша глупостите на лаборантката си. Щеше да оседлае Дорчо, да се отдалечи на петнайсетина километра и там да свири.

Той мерна лицето ѝ и спря:

— Добре ли си?

— Защо да не съм?

Карсън се вгледа по-внимателно в нея. Здравият разум го караше да не прави опит да я заговаря, да не задава никакви въпроси, просто да се махне оттук.

— Изглеждаш малко разстроена — отбеляза той.

— Защо да ти се доверявам? — попита неочаквано тя.

— Да ми се доверяваш за какво?

— Ти си един от тях. Човек на *компанията*.

Зад това обвинение Карсън почувства искрен страх.

— Какво има?

Де Вака замълча.

— Тийс е изчезнал — обяви накрая.

Карсън си отдъхна:

— И още как. Онази нощ говорих с него. Щеше да вземе един бронетранспортър и да замине за Рейдиъм Спрингс. Утре се връща.

Тя поклати ядосано глава:

— Нищо не разбираш. След бурята бронетранспортърът беше намерен в пустинята. Празен.

По дяволите, само не Тийс!

— Сигурно се е загубил в бурята.

— Така казват.

Той се обърна рязко към нея:

— Какво искаш да кажеш?

Де Вака сведе очи:

— Подслушах Най. Говореше със Сингър, каза, че Тийс още го нямало. Спореха.

Карсън замълча. Най ли? Пред очите му се появи един образ, образът на мъж, покрит с прах, с кон, изтощен почти до смърт.

— Какво те кара да го подозираш в убийство?

Де Вака не отговори.

— На какво разстояние от „Маунт Драгън“ са намерили бронетранспортъра?

— Не знам. Защо?

— Защото след пясъчната буря видях Най да се връща с коня си. Може би е ходил да търси Тийс.

Той ѝ разказа какво е видял в конюшната преди два дни. Де Вака го изслуша внимателно:

— Мислиш, че го е *търсил* в бурята? По-вероятно е да го е заровил. Той и онзи задник Майк Мар.

Карсън изсумтя скептично:

— Това е абсурдно. Най може да е гадняр, но не е убиец.

— Мар е убиец.

— Мар ли? Той е тъп като галош. Няма достатъчно мозък, за да извърши убийство.

— Така ли мислиш? Мар е служил в разузнаването във Виетнам. Тунелен плъх. Действали са в Железния триъгълник, в стотиците километри тайни тунели, търсили са партизаните и техните оръжейни хранилища, убивали са всеки срещнат. Затова куца. Преследвал някакъв снайперист в подземията. Попаднал на клопка и тунелът се сринал върху краката му.

— Откъде знаеш?

— Той сам ми каза.

Карсън се изсмя:

— Значи сте приятели, а? Това преди или след като те фрасна с приклада беше?

Де Вака се намръщи:

— Нали ти казах, че този боклук се опитва да ме свалия, откакто съм дошла тук. Хвана ме веднъж в спортния салон и ми разказа цялата си история. Сигурно си е въобразявал, че ще ме впечатли. Като не успя, направо ме гепи за задника. Взел ме е за обикновена испанска курва.

— Така ли? И какво стана?

— Казах му, че си проси ритник в топките.

Карсън се засмя:

— Явно шамарът на пикника съвсем го охлади. Както и да е, какво те кара да мислиш, че е убил инспектора? Това е нелогично. Така рискува „Маунт Драгън“ да бъде затворен моментално.

— Не и ако го представят като нещастен случай. Бурята беше идеална възможност. Защо му е на Най да излиза в това лошо време на езда? И защо никой не ни е казал за изчезването на Тийс? Може би инспекторът е открил нещо, което не е трябвало да знае.

— Какво например? Може да не си разбрала добре това, което си чула. Преди всичко...

— Много добре съм разбрала. Абе ти от Марс ли падаш? Тук се играе с милиарди. Мислиш си, че всичко е за доброто на човечеството, ама не е. Всичко се свежда до пари. И тези пари са поставени под заплаха.

— Но защо им е да убиват Тийс? Наистина имахме трагичен инцидент, но вирусът не е изпуснат. Има само една жертва. Никой не се опитва да го скрие. Точно обратното.

— „Само една жертва.“ Чуй се само. Виж какво, тук има нещо друго. Не знам какво, но хората действат странно. Не си ли забелязал? Мисля, че напрежението ги кара да се побъркват. Ако Скоупс се грижи за доброто на хората, защо е тази невъзможна програма? Работим с най-опасния вирус на света. Една погрешна стъпка и *adios tuchachos*^[4]. Няколко души вече провалиха живота си заради този проект. Бърт, Вандеруогън, Филсън, Черни. Да не споменавам Брандън-Смит. Колко още трябва да има?

— Сусана, ти очевидно не си за тази професия — отвърна отегчено той. — Най-големите успехи на човечеството са постигнати с лишения и несгоди. Ние ще спасим милиони животи, забрави ли?

Дори на него думите му прозвучаха банално.

— О, колко благородно! Но дали наистина това е успех? Какво ни дава право да променяме човешкия геном? Колкото повече стоя тук, колкото повече наблюдавам, толкова повече се убеждавам, че грешим жестоко. *Никой* няма право да променя човешкия вид.

— Ти не говориш като учен. Ние няма да променяме човешкия вид, ние ще излекуваме хората от грипа.

Де Вака заби гневно крак във вулканичната пепел:

— Ние променяме генома на човешките полови клетки. Преминали сме всички граници.

— Имаме за цел само да премахнем един малък дефект в генетичния код.

— „Дефект“ ли? Какъв точно е този дефект, Карсън? Генът за оплешивяването при мъжете не е ли дефект? Не е ли дефект да си нисък? Ами цветът на кожата? Къдравата коса? Какво ще кажеш за онези, които са малко по-срамежливи от останалите? С кой „дефект“ ще се заемем, след като унищожим грипа? Наистина ли си въобразяваш, че науката няма да се поблазни да направи хората по-

умни, по-дълголетни, по-високи, *по-красиви!* Особено когато за това се хвърлят милиарди долари?

— Очевидно за това ще бъдат създадени строги правила.

— Правила! И кой *ще решава* кое е правилно? Ти? Аз? Правителството? Брент Скоупс? Хайде, не е голяма работа, дайте да се отървем от лошите гени, които никой не иска. Гените за затлъстяването, за грозотата. Гените за непривлекателните човешки черти. Махни си капациите за момент и ми кажи какво означава това за целостта на човешкото общество.

— Далеч сме още от такива неща.

— Глупости. Та ние в момента точно това правим. Човешкият геном е почти напълно картиран. Може да се започне с малки промени, но постепенно ще преминем и към по-големи. Разликата между геномите на човека и шимпанзето е по-малко от два процента, а гледай каква огромна разлика има между нас. Няма да е много трудно да изменим човешката ДНК така, че да се получи нещо, което изобщо няма да знаем какво е.

Карсън замълча. Беше слушал тези аргументи неведнъж. Само че сега, въпреки желанието си, те му се струаха все по-разумни. Може би защото просто беше уморен и нямаше сили да спори. Или защото си спомняше изражението на Тийс, когато казваше: „Работата не търпи отлагане.“

Двамата запазиха мълчание, седнали в сянката на скалата. Загледаха белите постройки на комплекса, чиито контури изглеждаха вече размазани от треперенията от жегата въздух. Карсън усещаше, че сърцето му се свива. Така се беше чувствал като дете, когато наблюдаваше как изземват имуществото на баща му. Винаги бе вярвал, че надеждите за по-добро бъдеще на човечеството се крепят най-вече на науката. А сега тази вяра заплашваше да изчезне.

Той се изкашля и поклати глава, за да отпъди тревожните мисли:

— Като си толкова убедена в правотата си, какво смяташ да предприемеш?

— Да се махна час по-скоро оттук и да разтръбя навсякъде какво се върши в този комплекс.

Карсън поклати глава:

— Това, което се извършва тук, е напълно законно, научни изследвания в съгласие с всички правителствени разпоредби. Не

можеш да го спреш.

— Мога, ако има убийство. Тук има нещо гнило. И Тийс е открил какво.

Карсън я погледна: тя седеше облежната на скалата със свити колене, вятърът развяваше катраненочерната ѝ коса. „По дяволите — помисли си той. — Да става, каквото ще.“

— Не съм сигурен какво е открил Тийс — каза, — но знам какво търсеше.

Де Вака присви очи:

— За какво говориш?

— Тийс смята, че Франклин Бърт е водил таен дневник. Каза ми го в нощта, преди да замине. Твърдеше също, че Вандеруогън и Бърт са имали повишено ниво на допамина и серотонина. Също и Брандън-Смит, макар и в по-малка степен.

Де Вака запази мълчание.

— Мислеше, че от този дневник ще се разбере каква е причината за тези симптоми. Тийс смяташе да го потърси, когато се върне.

Де Вака се изправи:

— И така. Ще ми помогнеш ли?

— За какво?

— Да намерим дневника на Бърт. Да разкрием тайната на „Маунт Драгън“.

Чарлс Левин пристигна в Грийноу Хол много рано, щеше да остави бележка на Рей, че не иска никой да го безпокои, и да се заключи в кабинета си. Беше натоварил двама асистенти да го заместват на лекциите и бе отменил всичките си ангажименти за следващите няколко месеца. Така го беше посъветвала Тони Уилър, преди да си подаде оставката като съветник по връзките с обществеността. За пръв път Левин реши да я послуша. Натискът от страна на настоятелството на колежа се увеличаваше и телефонните съобщения, които му оставяше деканът, ставаха все по-настоятелни. Левин усети назряваща опасност и макар че не му беше в стила, реши да не се набива на очи за известно време.

Остана изненадан да завари някакъв мъж да го чака търпеливо пред заключения кабинет в седем часа сутринта. Левин механично му

подаде ръка, но посетителят само го изгледа.

— С какво мога да ви помогна? — попита професорът.

Отключи вратата си и покани непознатия в кабинета.

Посетителят седна вдървено, стисна куфарчето си в скута. Имаше буйна посивяла коса, високи скули и изглеждаше около седемдесетте.

— Казвам се Якоб Пърлстейн — представи се той. — Историк съм във Фондацията в памет на Холокоста във Вашингтон.

— А, да. Познавам добре трудовете ви. Нямаме равен в тази област.

Пърлстейн бе известен в целия свят със задълбочените изследвания на нацистките архиви от концентрационните лагери и еврейските гета в Източна Европа. Левин се настани на стола си, враждебното поведение на посетителя му го озадачаваше.

— Ще говоря по същество — заяви гостът, погледна смръщено Левин.

Левин кимна.

— Твърдите, че баща ви бил спасил живота на много полски евреи. След това бил заловен от нацистите и убит от Менгеле в „Аушвиц“.

Този начин на изразяване никак не се хареса на Левин, но той не каза нищо.

— Убит при медицински експерименти. Така ли е?

— Да.

— И откъде сте научили всичко това?

— Извинете, господин Пърлстейн, но тонът ви не ми харесва.

Пърлстейн продължи, без да сваля поглед от него:

— Въпросът е пределно ясен. Бихте ли ми казали откъде знаете това?

Левин едва сдържаше раздражението си. Бе разказвал тази история на безброй интервюта и тържествени събрания. Пърлстейн със сигурност я беше чувал.

— Аз сам проведох разследване — отговори. — Знаех само, че баща ми е загинал в „Аушвиц“. Майка ми почина, когато бях съвсем малък. Трябваше да разбере какво се е случило с него. Прекарах почти четири месеца в Източна Германия и Полша в преглеждане на нацистките архиви. Бяха размирни времена, заниманието ми също не

беше от безопасните. Когато го открих... е, сигурно се досещате как съм се почувствал. Това промени вижданията ми за науката, за медицината. Започнах да изпитвам много противоречиви чувства към генното инженерство, което пък...

— Тези материали за баща ви — прекъсна го Пърлстейн, — къде ги открихте?

— В Лайпциг, където се държат всички архиви. Сигурно много добре знаете.

— А майка ви, когато била бременна с вас, успяла да избяга в Америка. Приел сте нейното име, Левин, не това на баща ви — Берг.

— Да.

— Трогателна история. Странно, че Берг не е обичайно еврейско име.

Левин се изправи на стола си:

— Не ми харесва тонът ви, господин Пърлстейн. Ще ви помоля да казвате, каквото имате да казвате, и да ме оставите на спокойствие.

Пърлстейн отвори куфарчето си, извади една папка и я остави с изражение на погнуса върху бюрото на Левин:

— Моля, погледнете тези документи.

Бутна папката към професора с връхчетата на пръстите си.

В папката имаше фотокопия от някакви документи. Левин веднага ги позна по готическия шрифт. Пречупените кръстове отгоре му припомниха ужасните седмици зад Желязната завеса, когато се беше ровил из безброй кашони във влажните подземия на архивите с непреодолимото желание да научи истината, която го глождеше.

Първият документ представляваше цветно копие от нацистка лична карта, издадена на Хайнрих Берг, оберщурмфюрер в „Шутцщافل“, по-известно като СС, назначен в концентрационния лагер „Равенсбрюк“. Снимката още изглеждаше в отлично състояние, приликата бе удивителна.

Той бързо прегледа останалите копия. Не можеше да повярва. Имаше документи от лагера, списъци за дежурства, доклад от армейската част, освободила „Равенсбрюк“, и писмо от бивш концлагерист с израелско клеймо. В документа се твърдеше, че една млада полска еврейка на име Мирна Левин била изпратена в „Равенсбрюк“ за „преработка“. Там тя се запознала с Берг и станала негова любовница, по-късно била преместена в „Аушвиц“. Там

доживяла края на войната, като давала сведения за съпротивителните движения в лагера.

Левин вдигна очи. Пърлстейн гледаше укорително.

— Как смеете да разпространявате тези лъжи — едва успя да изсъска Левин.

— Значи продължавате да отричате — изхриптя не по-малко гневно Пърлстейн. — Как смеете *вие* да разпространявате *тези* лъжи! Баща ви е бил есесовски офицер, а майка ви — предателка, погубила стотици хора. Вие не можете да отговаряте за злините, извършени от родителите ви, но лъжите ви ви правят техен съучастник и зачеркват всяко добро, което правите. Твърдите, че търсите истината, но когато не ви изнася, просто я загърбвате. Вие, който позволихте името на баща ви да бъде изписано върху „Яд вашим“ наред с имената на истинските мъченици. Хайнрих Берг, офицер от СС! Това е гавра с тяхната памет! И за тази гавра трябва да научат всички.

Ръцете на Пърлстейн трепереха.

Левин с мъка запази самообладание:

— Тези документи са подправени и вие сте глупак, ако им вярвате. Комунистите от Източна Германия са известни с фалшифици...

— След като това ми беше представено преди няколко дни, аз се обърнах към трима независими специалисти по автентичност на документи от нацистка Германия. И тримата установиха, че са напълно оригинални. Няма грешка.

Изведнъж Левин скочи на крака:

— Вън! Вие сте маша в ръцете на ревизионистите. Вън, и си вземете този боклук!

Той пристъпи напред, вдигна заплашително ръка.

Старецът опита да дръпне папката, приведе се уплашено и листата се разпиляха по пода. Без да се интересува от тях, той отстъпи в преддверието на кабинета, после в коридора. Левин затръшна вратата и се опря на нея, пулсът кълтеше в ушите му. Това бе невероятна, долна лъжа и той щеше бързо да я разобличи... слава Богу, беше извадил заверени копия от истинските документи... просто щеше да наеме специалист, който да разкрие измамата. Гаврата с паметта на баща му бе като нож в сърцето му, но това не беше първият удар под пояса, който понасяше, и нямаше да е последният...

Погледът му падна върху папката, фалшификатите с гнусните лъжи лежаха разпилени по пода. Изведнъж му дойде една смразяваща мисъл.

Той изтича при един заключен шкаф, завъртя трескаво ключа и измъкна една папка с простия надпис „Берг“.

Папката бе празна.

— Скоупс — промълви Левин.

На следващия ден, в изключително тъжен тон, историята бе отразена на първите две страници на бостънския „Глоуб“.

Мюриъл Пейдж, доброволка в магазина на Армия на спасението на Пърлстрийт, наблюдаваше младия мъж с рошавата коса, който ровеше из саката. Тази седмица идваше за втори път и на Мюриъл не можеше да не ѝ стане жал за него. Не приличаше на наркоман — беше чист и напълно адекватен; явно просто един беден млад човек. Имаше момчешко лице с леко смутено изражение и ѝ напомняше за собствения ѝ син, който сега живееше с жена си в Калифорния. Само дето този младеж беше невероятно слаб. Явно системно гладуваше.

Младежът прехвърляше саката с почти мълниеносна скорост, като едва ги удостоверяше с поглед.

Изведнъж спря, свали едно, от закачалката, навлече го върху черната си фланелка и се запъти към близкото огледало. Мюриъл, която не спираше да го наблюдава скришом, не можеше да отрече, че има вкус. Сакото беше много хубаво, с тесни ревери и червени и жълти карета на черен фон. Може би е било на мода в края на петдесетте. Много стилно, но не по вкуса на повечето млади мъже в наше време, помисли си малко тъжно тя. Модата от моминските ѝ години бе къде-къде по-елегантна.

Младежът се завъртя, огледа се от различни ъгли, усмихна се доволно. Запъти се към гишето и Мюриъл разбра, че е на път да продаде нещо.

Тя махна етикета и се обърна към младия мъж с чаровна усмивка:

— Пет долара.

Лицето на младежа посърна:

— О, надявах се...

Мюриъл не се колеба дълго. Петте долара означаваха сигурно няколко яденета за него, а той изглеждаше наистина гладен. Тя се наведе напред и прошепна съучастнически:

— Ще ви го отстъпя за три, ако не казвате на никого. — Потърка ръкава между пръстите си: — Това е истинска вълна.

Младежът се усмихна, поглади рошавата си коса с трепереща ръка:

— О, много мило от ваша страна.

Бръкна в джоба си и измъкна три смачкани банкноти.

— Много елегантно сако. Когато бях млада, момче с такова сако... Ееех!

Тя му намигна. Младият мъж я погледна, без да каже нищо. Тя се почувства неловко, бързо му написа касовата бележка и му я подаде:

— Надявам се да ви хареса.

— Сигурен съм.

Тя отново се наведе към него:

— Знаете ли, точно отсреща има едно хубаво местенце, където можете да хапнете топла храна. Безплатно е и няма никакви условия.

Младежът я изгледа подозрително:

— И без религиозни глупости?

— Абсолютно. Ние не караме хората да вярват насила. Просто можете да си вземете топла хранителна супа. Трябва само да сте трезвен и да не сте употребил наркотик.

— Сериозно? Мислех, че Армия на спасението е някаква религиозна организация.

— Такава е, но на гладен стомах никой няма да се интересува от спасение на духа, а само от следващото ядене. Нахранете тялото и ще нахраните душата.

Младежът ѝ благодари и излезе. Мюриъл надникна скришом през витрината, с облекчение забеляза как клиентът ѝ се запътва към благотворителната кухня, взима табла, нарежда се на опашката и завързва разговор с човека пред себе си.

Мюриъл почувства, че в окото ѝ намира сълза. Този заваян поглед толкова ѝ напомняше за сина ѝ. Надяваше се непознатият младеж скоро да намери по-достоеен живот.

На следващата сутрин магазинът на Армия на спасението на Пърлстрийт и безплатната кухня получиха анонимно дарение на

стойност четвърт милион долара. И какво беше удивлението на Мюриъл, като ѝ казаха, че това било благодарение на нейното отношение към клиентите.

Карсън и Де Вака слязоха мълчаливо по пътеката от вулканичния конус към изследователския комплекс. Спряха пред жилищните сгради.

— Е? — попита Де Вака.

— Какво?

— Още не си ми казал дали ще помогнеш да намеря дневника.

— Сусана, имам работа. Ти също. Този дневник, дори да съществува, няма да ни помогне с нищо. Нека помисля малко. Става ли?

Тя го погледа известно време, след това рязко се извърна и без да промълви нито дума, тръгна към жилищния комплекс.

Карсън я изпрати с поглед. Въздъхна и се качи на втория етаж. В коридора го лъхна хладният въздух от климатичната инсталация. Може би Тийс беше прав за дневника на Бърт. И може би Де Вака бе права за Най. В такъв случай мнението на Тийс вече не беше от значение. Това, което засягаше Карсън най-много от всичко, бе чувството, обзело го на върха на Маунт Драгън, че всичките му убеждения са били грешни. След смъртта на баща му, вярата на Карсън в науката и доброто, което сътворява, бе всичко за него. Сега, ако...

Днес обаче не му се мислеше повече за това.

В стаята си Карсън загледа за минута голите бели стени, сякаш така събираше сили да включи компютъра и отново да се заеме с данните за *x-flu II*. Погледът му спря върху издрания калъф на банджото.

„По дяволите, всичко“ — помисли си. Щеше да посвири малко, съвсем тихо. Само пет минути, може би десет. Да се разсее. След това — отново на работа.

Когато вадеше инструмента, погледът му спря върху една сгъната бележка върху пожълтялата облицовка на калъфа.

Драги Гай,

Винаги съм мразил този проклет инструмент. Надявам се все пак, че го използваш редовно. Очевидно вече си отишъл на работа, а аз не мога повече да се бавя. Това ми се струва най-добрият, всъщност единственият начин да се свържа с теб.

Както знаеш, ще отсъствам два дни. След вчерашния ни разговор аз се опитах да се досетя къде може да е скрил дневника си Бърт, но без успех. Ти познаваш „Маунт Драгън“, околността и най-важното, познаваш добре работата на Бърт. Възможно е, дори съм сигурен в това, да е оставил някаква следа към дневника си. Провери, моля те, пак бележките му и опитай да откриеш този ключ.

В никакъв случай обаче не се опитвай да търсиш дневника сам. Остави го на мен, когато се върна. Освен това, моля те, не споменавай за разговора ни и бележката на никого.

Ако имах време, нямаше да те занимавам с това. Имам чувството, че на теб мога да се доверя. Надявам се да не греша.

Джил Тийс.

Карсън прочете още веднъж набързо надрасканата бележка. Тийс сигурно го бе търсил на сутринта преди прашната буря и като не го беше намерил, бе оставил бележката. Когато свиреха със Сингър на терасата, бе прекалено тъмно, за да я забележи. Мисълта, колко лесно можеше да изпадне и после Сингър, дори Най, да я намери, го смрази.

Той опита да прогони страха си. „Още една седмица и ще започна да виждам опасност във всичко като Де Вака — помисли си. — Дори може да изкукам като Бърт.“ Завря бележката в джоба си и натисна копчето на Де Вака върху таблото на комуникационната система в стаята.

— Това, значи, била бърлогата ти, Карсън. Както виждам, избрали са ти по-добра гледка. От моята стая се вижда само стерилизационната пещ.

Де Вака се отдалечи от прозореца.

— Казват, че по начина, по който човек подрежда жилището си, може да се съди за характера му — продължи тя, докато оглеждаше голите стени. — Май има нещо вярно.

Наведе се над рамото му, докато той включваше компютъра си.

— Около месец преди да напусне „Маунт Драгън“, Бърт започнал да въвежда все по-малко информация в компютъра си — рече Карсън. — Ако Тийс не греши, тогава е поставил началото на тайния си дневник. Трябва да намерим някакви следи, за да започнем да го търсим.

Той запрехвърля протоколите на предшественика си. Докато формулите, таблиците и данните преминаваха по екрана, Карсън не можа да не си спомни за първия път, когато бе чел този дневник. Струваше му се, че от първия му работен ден в Камерата на смъртта е минала цяла вечност. Докато прехвърляше записките от неуспешни експерименти, неоправдани очаквания, сърцето му се сви. Всичко му беше болезнено познато.

Към края на електронния дневник научните бележки ставаха все по-малко за сметка на разговорите със Скоупс и описанията на лични преживявания, дори на сънища.

20 май

Снощи сънувах, че се скитам загубен сред пустинята. Вървах към планините, а наоколо ставаше все по-тъмно и по-тъмно. Изведнъж се появи ярка светлина, като втори изгрев, и над планинските върхове се издигна огромен облак с формата на гъба. Разбрах, че присъствам на експлозията в „Тринити“. Видях как ударната вълна се приближава към мен и се събудих.

— По дяволите — изруга Карсън, — ако е писал такива глупости на компютъра, защо му е било да води таен дневник?

— Продължавай — подкани го Де Вака.

Той прехвърли на следващата страница:

2 юни

Тази сутрин, като си изгърсвах обувките, от едната изпадна малко скорпионче. Стана ми жал и го пуснах навън...

— Давай, давай — сръга го нетърпеливо Де Вака.

Карсън продължи. Сред таблиците и методичните бележки започнаха да се появяват стихове. Най-накрая, в периода на пълна лудост на Бърт, дневникът съдържаше само несвързани описания и отделни изречения. Завършваше с ужасяващ спор със Скоупс, върха на разрушителната мания.

Двамата се облегнаха на столовете си и се спогледаха.

— Тук няма да намерим нищо — заяви Карсън.

— Трябва да мислим като Бърт. Ако си на негово място и искаше да оставиш ключ към намирането на тайния ти дневник, как щеше да постъпиш?

Карсън вдигна рамене:

— Може би нямаше да оставям никакъв ключ.

— Щеше, и още как. Тийс има право, съзнателно или не, това е заложено в човешката природа. Първо, трябва да имаш предвид, че Скоупс ще прочете всичко, нали?

— Да.

— Значи щеше да го закодираш в това, към което Скоупс ще прояви най-малък интерес.

Двамата замълчаха.

— В стиховете! — възкликнаха едновременно.

Върнаха се на първите стихотворения и бавно започнаха да ги преглеждат. Повечето, макар и не всички, бяха на научни теми: структурата на ДНК, кварки и глюони, Големия взрив и теорията за взаимовръзките.

— Забелязваш ли, че стихотворенията се появяват, когато записките стават по-малко? — попита Карсън.

— Никога не съм чела такава поезия — отвърна Де Вака. — В известен смисъл дори е хубава.

Зачете на глас:

*На туй стъкло, аз виждам, тъмен знак стои.
Успешно е облъчването с алфа-лъчи.
М 82 била е, знам,
с милиарда десет от звезди.
Внезапно се разпадна тя
на тонове космичен прах.
И туй велико дело, което виждаш ти,
все този Господ върши, що Слънцето върти.*

— Нищо не разбирам — оплака се тя.

— М 82 е много странна галактика в съзвездието Дева. Внезапно цялата се взривила, при което десет милиарда звезди са се превърнали в космически прах.

— Интересно, но не ни върши работа.

Прехвърлиха се на следващото стихотворение.

*Под слънцето ще видиш черна къща,
шумът от стъпки ято гарги вдига,
уплашени в небето се издигат,
щом тишина настане, пак се връщат.
Голямата Кива
сред пясъка плаче,
сипану обаче
пред теб се открива.
Оплаква Четвъртия свят.
А гаргите чакат
да падне пак мракът
та пак да се върнат назад.*

— Много красиво — възхити се Де Вака. — И ми звучи някак познато. Каква ли е тази черна къща?

Карсън изведнъж се изправи:

— Кин Клижини. Така е „черна къща“ на езика на апачите. Има предвид руините на юг от комплекса.

— И апачки ли знаеш? — изненада се Де Вака.

— Повечето работници в ранчото бяха апачи. Понаучил съм туй-онуй.

Двамата замълчаха, прочетоха стихотворението отново.

— По дяволите — измърмори Карсън. — Нищо друго не разбирам.

— Чакай — Де Вака вдигна ръка. — Голямата Кива е нещо като подземен параклис при индианците анасази. В центъра на *кивата* има дупка, наречена *сипапу*, която свързва света на живите със света на мъртвите. Точно него наричат „Четвърти свят“. Ние живеем в Петия.

— Знам, но пак не виждам връзката.

— Прочети пак. Ако кивата е запълнена с пясък, как може сипапуто да е отворено?

Карсън се замисли:

— Права си.

Тя го изгледа триумфално:

— Най-после да кажеш нещо умно.

Решиха да отидат с коне, за да се върнат за вечерната тренировка. Слънцето вече клонеше на запад и денят бе достигнал най-горещата си точка.

Де Вака метна едно седло върху коня от породата апалуса.

— Надявам се, умееш да яздиш — отбеляза Карсън.

— Много си прав — отвърна Де Вака, докато закопчаваше ремъците. — Да не е запазено само за англосаксонци? Като дете имах кон на име Варварин. Испанска порода, от конете на конкистадорите.

— Никога не съм виждал такъв.

— Това са най-добрите коне на света. Дребни, яки и издръжливи. Баща ми беше купил няколко от стария Ромеро. Никога не бяха кръстосвани с английски породи. Ромеро твърдеше, че предците му застрелвали всеки английски жребец, който идвал да души около испанските им кобили.

Тя се изсмя и се метна на седлото. Стойката ѝ хареса на Карсън: непринудена и изящна.

Той се качи на Дорчо и двамата излязоха през задната врата на оградата. Насочиха се към Кин Клижини. Древните развалини се

виждаха на хоризонта на около три километра: два стърчащи зида сред купища камъни.

Де Вака отметна косата си назад:

— Въпреки всичко красотата на това място никога няма да ми омръзне.

Карсън кимна:

— Като бях на шестнайсет, прекарах лятото в едно ранчо в северния край на Хорнада, Даймънд Бар.

— Наистина ли? И там ли пустинята изглежда като тук?

— Да. Като вървиш на североизток, минаваш покрай планините Фра Кристобал, които описват нещо като полукръг. Те определят по-влажния климат и пустинята е малко по-зелена.

— Какво правеше там. Като ратай ли работеше?

— Да. След като ни взеха ранчото, реших да поработя, преди да постъпя в колежа. Даймънд Бар е голямо ранчо между планините Сан Паскуал и Сиера Оскура. Истинската пустиня започва от южния му край, от местността Лавагейт, Вратата от лава. Това е голям застинал лавов поток, достигащ почти до основата на Фра Кристобал. Между лавовото поле и планината има тесен проход, може би стотина метра широк. Оттам е минавал стар испански път. — Той се засмя. — Тази Врата от лава е като входа към ада. Ако минеш през нея, но те е страх, че можеш никога да не се върнеш. Сега сме от другата ѝ страна.

— Моите предци са дошли през нея от Оняте през 1598-а.

— По Испанския път ли? Прекосили са Хорнада?

Де Вака кимна, присви очи срещу слънцето.

— Как са намерили вода?

— Пак ме гледаш с това подозрително изражение, *cabron*. Дядо ми ми е разказвал, че изчакали залеза при последния кладенец, след това вървели с добитъка си цяла нощ. В четири сутринта спрели, за да могат кравите да попасат. След това водачът им, апач, ги завел при извора Охо дел Агила, Орловото око. Сега вече никой не знае къде се намира. Поне така твърдеше дядо ми.

Карсън се престаши да ѝ зададе въпроса, който го глождеше от доста време:

— Откъде точно идва това име, Кабеса де Вака?

Тя го изгледа раздразнено:

— А Карсън откъде идва?

— Трябва да признаеш, че „Кравешка глава“ звучи доста странно за име.

— Също и „Син на кола“.

— Извинявай за въпроса.

Карсън съжали, че изобщо е попитал.

— Ако познаваше испанската история, щеше да знаеш за името — заобяснява тя. — През 1212 година един испански войник обозначил пътя към един проход с кравешки череп. Това помогнало за победата над маврите. Кралят дал на войника благородническа титла и правото да носи името Кабеса де Вака.

— Забележително — похвали я той.

„И вероятно само легенда“ — помисли си.

— Алонсо Кабеса де Вака бил сред първите европейски заселници в Америка през 1598 година. Родът ми е един от най-старите и най-важни фамилии на този континент. Не че обръщам особено внимание на такива неща...

По гордото ѝ изражение личеше, че им обръща огромно внимание.

Продължиха известно време в мълчание, унесени в приятната топлина и лекото поклащане на конете. Де Вака яздеше малко по-напред, тялото ѝ се движеше в синхрон с това на коня. Когато приближиха развалините, тя изчака Карсън да се изравни с нея.

След като застанаха рамо до рамо, тя го погледна закачливо:

— Последният е *pendejo*^[5].

И пришпори рязко коня си.

Докато Карсън успее да реагира, тя го водеше вече с три дължини. Конят ѝ препускаше като бесен, с наведена глава, с присвити уши, изпод копитата му в лицето на Карсън хвърчаха камъчета. Той пришпори Дорчо.

Карсън се изравни с Де Вака и двата коня запрепусаха един до друг. Развалините се приближаваха бързо, високите зидове стърчаха като кули към небето. Карсън знаеше, че неговият кон е по-добрият. Де Вака обаче явно успяваше да подтикне своя да препуска по-бързо, бе долепила глава към врата му и го управляваше с къси, отсечени подвиквания. Карсън напразно пришпорваше своя, напразно крещеше. Прелетяха покрай двете полуразрушени стени. Де Вака имаше все още половин дължина преднина. Косата ѝ се развяваше като знаме. Карсън

изведнъж забеляза ниска стена сред кафеникавия пясък. Няколко гарвана се вдигнаха с пресипнало грачене. Двата коня прескочиха стената и бързо отминаха развалините. Преминаха в тръс. Ездачите ги накараха да се обърнат и се върнаха към руините.

Карсън погледна Де Вака, лицето ѝ бе почервеняло. По бедрото ѝ се беше размазала пяна от потния кон. Тя се усмихна:

— Не беше зле. За малко да ме надбягаш.

Карсън дръпна юздите:

— Излъга ме. Нямахме равен старт.

— Твоят кон е по-добър.

— Ти си по-лека.

Тя се подсмихна самодоволно:

— Хайде, *cabron*, признай, че те надбягах.

— Никой не може да ме надбяга.

Те спряха до развалините, слязоха и завързаха конете за един камък.

— Голямата Кива обикновено се намирала или в самия център на селото, или далеч извън пределите му — обясни Де Вака. — Да се надяваме, че не се е срутила съвсем.

Гарваните кръжаха високо над главите им, граченето им едва се чуваше.

Карсън любопитно се огледа. Стените бяха изградени от камъни, издялани от застинала лава, споени с глина. Останките от зидове, оформящи контурите на стаи, бяха разположени под формата на буква П, четвъртата стена гледаше към централно площадче. По земята бяха разхвърляни отломки от глинени съдове и парчета кремък. Повечето развалини бяха покрити с пясък.

Двамата излязоха на централното площадче, отдавна обрасло с юка и мескит. Де Вака клекна до голям мравуняк. Мравките се бяха скрили вътре от жегата и тя внимателно разрови пръстта, взе малко в шепата и я погледна отблизо.

— Какво правиш? — попита Карсън.

Де Вака хвана нещо с палеца и показалеца си:

— Погледни.

Тя постави камъчето върху дланта си — беше тюркоазено мънисто с идеално кръгла форма и дупка, не по-широка от диаметъра на човешки косъм.

— Полирали са тюркоазите с листа от трева — обясни тя. — Никой не знае как са успявали да пробият толкова малки и съвършени дупки без метални сечива. Може би са дълбали с часове камъка със съвсем тънички парчета кост. — Тя се изправи. — Хайде да търсим тази кива.

Излязоха в центъра на площадчето.

— Тук няма нищо — отбеляза Карсън.

— Да се разделим и да търсим в кръг. Аз ще взема северната половина, ти се заеми с южната.

Карсън прескочи близките останки от стена и започна да оглежда в полукръг. Опустошителната буря бе заличила всички следи, невъзможно бе да се определи дали Бърт е идвал тук, или не. Преди векове молитвената стая имала дървен покрив само с една дупка за комин, но сигурно отдавна се беше сринал. Ако все пак по някаква случайност още стоеше, молитвеното помещение нямаше начин да се намери под дебелия слой пясък.

Карсън я откри на стотина метра на югозапад. Покривът се беше сринал и кивата представляваше просто една вдлъбнатина в пустинята, десетина метра в диаметър и около три на дълбочина. Стените ѝ бяха от застинала лава, на места от тях стърчаха греди от покрива. Де Вака дотича бързо и двамата застанаха на края на дупката. В долната част на стените още се виждаха остатъци от спойващата глина. На дъното вятърът бе натрупал дебел слой прах.

— Къде е сипапуто? — попита Карсън.

— Винаги са го правили в идеалния център на кивата. Ела долу да ми помогнеш.

Де Вака се спусна в дупката, отиде в центъра, коленичи и започна да рови с ръце. Карсън последва примера ѝ. На петнайсетина сантиметра под пясъка попаднаха на плосък камък. Де Вака зарови трескаво, отмести камъка.

В сипапуто бе поставен голям пластмасов буркан за биологични проби, етикетът на „Джиндайн“ още стоеше. Вътре имаше малък бележник с нащърбени корици, увит с мръсен зеленикав брезент.

— *Madre de Dios*^[6] — прошепна Де Вака.

Извади буркана от дупката, отвори го и извади бележника. Разлисти го на първата страница, Карсън надникна над рамото ѝ.

Първата страница носеше датата 18 май. Отдолу бе плътно изписана в две колони с дребен ръкописен шрифт. Де Вака заразливства трескаво.

— Не можем да го занесем в „Маунт Драгън“ — отбеляза Карсън.

— Знам. Да започваме тогава.

Тя се върна на първата страница.

18 май

Скъпа Амико,

Пиша ти от останките на свещената кива на анасазите недалеч от лабораторията.

Когато си събирах багажа, преди да замина за Албукерк, аз взех този бележник. Смятах да си водя в него записки от наблюденията си върху птиците, но мисля, че сега му намерих по-добро приложение.

Ужасно ми липсваш. Тук повечето хора се държат дружески. Някои, като директора Джон Сингър, дори мисля, че мога да приема за приятели. Тук обаче ни е събрало не приятелството, а общата амбиция. Напрежението е невероятно: да напредваме, да успеем. Чувствам, че няма да издържа. Безкрайната празнота на тази ужасна пустиня увеличава невероятно самотата ми. Сякаш съм на края на света.

Тук притежаването на хартия и средства за писане е забранено. Брент иска да следи всичко, което правим. Понякога дори си мисля, че иска да контролира и мислите ни. Реших в този малък дневник да опиша живота си тук. Имам много неща да ти кажа. Неща, които никога няма да се появят в компютърните файлове на „Джиндайн“. Брент в много отношения е още дете, мисли като дете, затова си въобразява, че може да контролира действията и ума на хората.

Надявам се да не се тревожиш, като ти пиша такива неща. Какъв съм глупак: нали като ги четеш, аз ще съм до теб. Всичко това ще бъде само спомени. Може би аз сам ще

се надсмея над жалките си оплаквания. Или ще съм горд с постигнатото тук.

Кивата е далеч от комплекса, а ти сама знаеш какъв лош ездач съм. Мисля обаче, че това малко откраднато време с теб ми се отразява добре. Тук дневникът ще е на сигурно място, скрит под пясъка. Никой не напуска комплекса освен началника на охраната, а той явно си има някакви странни занимания далеч в пустинята. Ще ти пиша скоро.

25 май

Скъпа жено,

Днес е ужасна жега. Все забравям каква жажда изпитва човек в тази отвратителна пустиня. Следващия път трябва да взема две манерки.

Нищо чудно, че в тази безкрайна суша цялата религия на анасазите е изградена върху стремежа да се управляват природните стихии. Тук, в кивата, шаманите са отправяли молби за дъжд към Птицата на гръмотевиците:

„О, Боже! Ела при нас с твоите мокасина от облак тъмен, с насечените мълнии, трещящи над твоята глава, ний молим те, облей ти царевицата свещена, дари ни с облаци дъждовни, дари ни с влажните мъгли, та зърното свещено да набъбва, да расте до края на света.“

Такива молитви са произнасяли. Този стремеж идва от дълбока древност; жаждата за знание и власт; желанието да разгадаеш тайните на природата, за да предизвикаш дъжд.

Дъжд обаче не е валил. Няма да вали и днес.

Какво ли ще си помислят те, ако ни видят сега, как се трепем ден след ден в съвременните ни светилища под земята, как се опитваме не само да владеем природата, а и да я изменяме според нашите желания?

Днес не мога повече да ти пиша. Задачата, която са ми поставили, изисква да вложам в нея цялото си време и

цялата си енергия. Трудно е да не мисля за нея, дори тук. Но ще се върна съвсем скоро, любов моя.

4 юни

Скъпа Амико,

Моля те, прости ми за дългото отсъствие. В лабораторията се трепем от сутрин до здрач. Ако не бяха задължителните обеззаразявания, Брент сигурно щеше да ни кара да работим без почивка.

Брент. Какво съм ти разказал за него?

Странно е. Никога не съм си представял, че мога да чувствам такова дълбоко уважение към един човек и в същото време толкова да го ненавиждам. Дори когато не ме кара да работя по-бързо, аз си го представям как се мръщи, защото резултатите не му харесват. Сякаш го чувам как ми шепне: „Още пет минути, само още един експеримент.“

Брент вероятно е най-сложната личност, която някога съм виждал. Блестящ ум, наивник, инфантилен, самоуверен, безскрупулен. Има огромен запас от сентенции и ги цитира при всякакви случаи с голямо самодоволство. Губи милиони, а се стиска за стотици. Може да се отнася към някого с невероятна топлина, а към друг да бъде ужасно жесток. Познанията му в областта на музиката са изключителни. Притежава последното и най-изящно пиано на Бетовен, онова, за което се смята, че е вдъхновило композитора да напише последните си три сонати. Не мога дори да гадая за цената.

Никога няма да забравя първия път, когато говорих с него. Тогава още работех в клона на „Джиндайн“ в Манчестър, току-що бяха разработил системата за пречистване чрез електрофореза. Началните резултати бяха отлични, всички бяхме възбудени от успеха. Методът щеше да съкрати времето за изолиране наполовина. Екипът в лабораторията беше на върха на щастието. Казаха ми, че ще ме направят директор.

Тогава се обади Скоупс. Мислех, че иска да ни поздрави, може би да съобщи, че ни дава нови премии. Той обаче ме накара да замина за Бостън с първия възможен самолет. Трябваше да зарежа всичко, за да поема ръководството на някакъв много важен проект на „Джиндайн“. Дори не ме остави да завърша последните изследвания по метода; трябваше да зарежа всичките си сътрудници в Манчестър.

Спомняш си пътуването ми до Бостън. Предполагам, че след завръщането си съм бил малко неотзивчив, за което моля да ме извиниш. Брент умее да запалва хората със собствения си ентузиазъм. Няма смисъл да крия от теб сега, скоро всичко ще бъде публикувано.

Задачата ми беше, с две думи, да синтезирам изкуствена кръв. Да използвам неизчерпаемите ресурси на „Джиндайн“, за да създам заместител на човешката кръв. Препаративната работа вече беше свършена, така твърдеше Брент. Искаше обаче някой с моя опит и умения да я ръководи. Разработката ми на метода за пречистване чрез електрофореза ме правеше идеалния кандидат.

Идеята, признавам, беше благородна и Брент я представи брилянтно. Болниците вече нямаше да изпитват недостиг на кръв за преливане. Хората нямаше вече да се страхуват, че ще бъдат заразени. Хора с редки кръвни групи нямаше вече да умират от реакции на несъвместимост. Изкуствената кръв на „Джиндайн“ щеше да е чиста от всякакви зарази, щеше да е съвместима с всеки организъм и щеше да се произвежда в неограничени количества.

И така, аз напуснах Манчестър — напуснах теб, дома ни, всичко скъпо за мен — за да дойда в това забравено от Бога място. За да работя по проекта на Брент Скоупс и с малко късмет, да направя света малко по-добър. Мечтите са хубаво нещо. Но цената е висока.

12 юни
Скъпа Амико,

Реших в този дневник да опиша историята, която започнах миналия път отначало докрай. Може би през цялото време съм имал такава идея. След като си тръгнах от кивата миналия път, почувствах огромно облекчение. Затова ще продължа.

Спомням си една сутрин, беше може би около четири часа. Държах епруветка с кръв. Човешка кръв, но продуцирана от възможно най-далечния от човека организъм — почвената бактерия стрептококус. Бях вкарал гена за човешкия хемоглобин в микроба. Трансформираната бактерия вече произвеждаше човешки хемоглобин в огромни количества.

Защо стрептококус? Защото знаем за тази бактерия повече, отколкото за който и да било друг жив организъм на планетата. Целият му геном е картиран. Знаем как да срежем ДНК молекулата му, да вкараме ген и пак да я зашием.

Извини ме, че описвам нещата толкова опростено. Използвайки клетки от лигавицата на устата (от моята собствена уста), аз изрязвах един ген от четвъртата хромозома, гена на 16S рРНК. Намножих го в милиони копия, вкарах ги в стрептококовите клетки и размножих бактериалната култура в големи колби с белтъчна хранителна среда. Независимо как звучи, скъпа моя, това беше най-лесната част от работата. Правено е неведнъж, включително и с гена на човешкия хемоглобин.

Вкарахме в тази бактерия, в този изключително примитивен организъм, нещо човешко. Всеки микроб носеше в себе си миниатюрна частица от човешкия организъм. Тази частица промени всички функции на бактериите и я принуди да прави само едно нещо: да продуцира човешки хемоглобин.

Това според мен е истинска магия — вълшебството на генетиката, в което никога не може да има провал.

В този момент започна истинската работа.

Може би трябва да обясня по-подробно. Молекулата на хемоглобина се състои от белтъчна част, наречена

глобин, и четири включени в нея активни групи — хемове. Той се свързва с кислорода в белите дробове, заменя го с въглероден двуокис в тъканите и отново отделя въглеродния двуокис в белите дробове, за да бъде издишан.

Много „умна“ и много сложна молекула.

За жалост самият хемоглобин е смъртоносно отровен. Ако бъде инжектиран в човешкия организъм, вероятно ще доведе до фатален край. Затова трябва да е затворен в нещо. Обикновено това са червените кръвни клетки.

Затова на нас ни се наложи да създадем нещо, в което да включим нашия хемоглобин, да го направим безопасен. Микроскопична торбичка, ако мога да направя това сравнение. Но това нещо трябваше да може и да „диша“, да бъде пропускливо за кислорода и въглеродния двуокис.

Решихме да създадем такива малки „торбички“ от мембраните на разрушени клетки. Използвахме специален ензим, за да ги сглобим.

Накрая се изправихме пред последния проблем: да пречистим хемоглобина. Това може да звучи най-лесно от всичко.

Но не е.

Култивирахме бактериите в големи контейнери. Когато концентрацията на хемоглобина се покачеше над определена стойност, културата се отравяше. Всички бактерии измираха. Получавахме една безполезна смес, хемоглобинови молекули, примесени с остатъци от измрели бактерии.

Въпросът беше как да пречистим само белтъка, който ни трябва — да получим чист човешки хемоглобин. И то да бъде *абсолютно* чист. Да преливаш кръв не е като да гълташ хапчета. Много литри могат да бъдат вкарани в кръвообращението. Дори най-малки замърсявания могат да предизвикат непредвидени промени.

Някъде на този етап научихме какво става в Бостън. Икономистите и социолозите на компанията, при голяма секретност, проучвали пазара за новия продукт. Направили

проучване на мнението на различни групи обикновени граждани и установили, че хората се страхуват от кръвопреливане, защото могат да се заразят: от СПИН, от хепатит, от други болести. Искали да бъдат сигурни, че кръвта, която им преливат, е чиста и безопасна.

Затова дадох на нашия незавършен продукт названието „Пурблъд“ (Чиста кръв). Издаде се нареждане, във всички записки по изследванията, дори в разговорите помежду ни, да се нарича с това име. Всеки, който използва работното название „Хемоцил“, подлежеше на дисциплинарно наказание. Забрашиха също думи като „синтетичен“ или „изкуствен“. Хората се страхували да използват генетично променени домати, мляко от генетично променени крави... да не говорим за „синтетична“ кръв. Предполагам, че в известен смисъл са прави. Мисълта, че такова нещо може да бъде вкарано във вените ти, вероятно не е много приятна.

Любов моя, слънцето се спуска към хоризонта и аз трябва да те оставям. Ще се върна утре. Ще кажа на Брент, че имам нужда от един ден почивка. Това не е лъжа. Не знаеш какво бреме пада от плещите ми, когато изливам душата си пред теб.

13 юни

Скъпа Амико,

Това е най-трудната част от историята. Тази част, която още не знам как да ти представя. Все още не съм сигурен дали да не изгоря тези страници. Не мога обаче да пазя повече тази тайна.

... И така, започнах пречишването. Обработихме стрептококовата култура по специален начин, за да разрушим бактериалните клетки. След това центрофугирахме разтвора и изхвърлихме утайката. Филтрирахме я през керамични филтри с микроскопични пори. Разделихме я на фракции. Никаква полза.

Разбираш ли, хемоглобинът е изключително нестабилна молекула. Не издържа на висока температура; не издържа на силни химикали. Всеки път, когато опитвах да го пречистя, той се разрушаваше. Молекулата губеше природната си структура — денатурираше се. Ставаше безполезна.

Нужен ни беше по-мек метод за пречистване. Затова Брент предложи да използвам собственото си електрофоретично пречистване.

Веднага осъзнах, че е прав. Нямахе причина да греша. Сигурно от неуместна стеснителност не се бях досетил сам.

Методът, разработен в Манчестър, представляваше модификация на обикновената електрофореза в гел, при която успяхме да отделим само молекулата с необходимата големина през серия гелове с различна плътност.

Въвеждането на метода тук отне време — време, през което Брент започна да нервничи. Най-накрая аз успях да пречистя три литра „Пурблъд“.

Електрофоретичното пречистване се оказа невероятно успешно. Изразходвах два от трите литра за допълнителни изследвания и доказвах, че продуктът е с чистота шестнайсет на милион. Т.е. на един *милион* хемоглобинови молекули имаше шестнайсет молекули от различни примеси. Дори може би по-малко.

Това може да ти се струва изключително голяма чистота. И наистина тя е достатъчна за повечето лекарствени продукти. В случая обаче не беше. Управлението по контрола върху храните и лекарствените средства реши, с присъщата си капризност, че безопасната чистота трябва да е не по-малко от сто на милиард. Шестнайсет на милион не им стигаше. Числото 16 няма да ми дава мира до края на живота ми.

Моля те, не ме разбирай грешно. Аз вярвам, и още съм убеден, че „Пурблъд“ бе дори по-чист от тази стойност. Просто не можех да го докажа. Разликата е

много важна. За мен обаче тази бариера бе изкуствена и несправедлива.

Имаше едно изследване за чистота, което не бях извършил, защото е забранено от Управлението по лекарствените средства. Аз го проведох тайно. Моля те, прости ми, любов моя. Една нощ вкарах катетър във вената си и си прелях половин литър „Пурблъд“.

Това беше може би отчаяна стъпка, но всички медицински изследвания след това показаха нормални резултати. Разбира се, не можех да докладвам за изследването, но така поне аз се уверих, че продуктът е безопасен.

Затова направих нещо друго. Разреших многократно последните количества „Пурблъд“ с дестилирана вода, едно към двеста, и проведох серия от изследвания на чистотата му. Резултатът беше 80 на милиард. Съвсем според изискванията на Управлението.

Само това направих. Не съм писал никакви протоколи. Не съм преправял данни. Когато Скоупс прочете резултатите същата нощ, той разбра какво означават. На следващия ден ме поздрави. Беше на седмото небе от щастие.

Въпросът, който си задавам сега — въпросът, който ще ми зададеш ти, е: защо го направих?

Не беше заради парите. Парите никога не са ме интересували. Много добре го знаеш, скъпа моя Амико. Парите носят повече злини, отколкото блага.

Не съм се интересувал и от славата, тя създава само неприятности.

Не съм искал и да спасявам човешки животи, въпреки че съм мислил върху това.

Може би го направих просто от желание да се справя с проблема, да разгадая поредната тайна. Това е същото желание, което е подтикнало Айнщайн да разкрие унищожителната сила на атома в писмото си до Рузвелт; същото желание, което е подтикнало Опенхаймер да създаде ядрената бомба и да я изпробва на по-малко от

петдесет километра оттук; същото желание, с което анасазите са пели в тази стая молитвите си към Птицата на гръмотевиците. Желанието да владеем природата.

Но (и това не спира да ме гложди) успехът на „Пурблъд“ не омаловажава факта, че съм извършил нещо нередно.

Много добре си давам сметка. Особено сега... сега, когато започва масовото производство на „Пурблъд“, а аз си блъскам главата върху поредния, още по-труден проблем.

Както и да е, скъпа моя, надявам се да ме разбереш. Щом най-после се измъкна от това място, обещавам да се върна при теб и никога повече да не те напускам.

А това може би ще стане по-рано, отколкото се надяваш. Започвам да подозирам, че някои хора тук... но за това ще ти пиша някой следващ път. По-добре да свършвам за днес.

Не можеш да си представиш какво облекчение е да споделя тайните си с теб.

30 юни

Днес идването дотук ми отне необичайно много време. Наложих се да мина по друг път, за да не ме забележат. Жената, която чисти стаята ми, ме гледа странно и не искам да ме проследи. Ще ме наклевети на Брент, както направиха лаборантката ми и програмният администратор.

Това е, защото открих разковничето. Сега трябва да съм изключително внимателен.

Познават се по начина, по който зарязват нещата си. Неразборията ги издава. Всичките са заразени. Милиарди бактерии и вируси пъплят из телата им. Искам да говоря с Брент, но трябва да се правя, че не забелязвам нищо, че всичко е нормално.

Може би не трябва да идвам повече.

Карсън се умълча. Слънцето се беше спуснало ниско над хоризонта като огромен червен балон. От старите каменни стени на развалините се носеше миризма на прах и мухъл. Единият от конете изцвили нетърпеливо и другият му отговори.

Де Вака се сепна. Бързо натъпка бележника в пластмасовия буркан, върна го в сипапуто и го покри с плоския камък, затрупа го отново с пясък.

Изправи се и изтръска дънките си:

— Време е да се връщаме. Ако закъснеем за тренировката, ще събудим подозрения.

Двамата излязоха от останките на молитвеното помещение, качиха се на конете и потеглиха бавно към „Маунт Драгън“.

— Не мога да повярвам — промълви Де Вака. — Бърт да фалшифицира резултати.

Карсън мълчеше умислено.

— И после сам да се прави на опитна мишка.

Карсън подскочи на седлото, изведнъж нещата му се изясниха:

— Мисля, че разбирам какво означава „лош алфа“.

— Какво?

— Тийс ми каза, че Бърт постоянно повтарял „лош алфа, лош алфа“. Мисля, че има предвид несполучливия алфа-тест. — Той вдигна рамене. — Да се прави на опитна мишка, не е много точно определение. Извършването на алфа-изследването върху себе си, е много благороден жест.

— Бърт не би рискувал живота на хиляди хора с продукт, чиято безопасност не е доказана. Бил е подложен на невероятен натиск да го докаже за много кратко време. Затова го е изпробвал върху себе си. Не се случва за пръв път. А и не е незаконно. — Той погледна Де Вака: — Трябва да се възхищаваме на този човек, задето е рискувал живота си. Най-добре се смее този, който се смее последен. Той е доказал, че продуктът е безопасен.

Карсън замълча. Нещо го глождеше, нещо, което му беше направило впечатление, докато четеше дневника. Сега сякаш се беше изпарило от съзнанието му.

— Май още се смее — отбеляза Де Вака. — В някоя закътана лудница.

Карсън се намръщи:

— Доста груба забележка, дори за теб.

— Може би — отвърна тя. Замисли се, после продължи: — Просто всички говорят за Бърт едва ли не като за светец. Той е изобретил метода за пречистване на „Джиндайн“. „Пурблъд“. Сега откриваме, че е фалшифицирал данните от изследванията си.

Ето пак... Изведнъж Карсън си даде сметка какво го е смутило в дневника.

— Сусана, какво знаеш за електрофоретичното пречистване?

Тя го изгледа озадачено.

— Методът за пречистване, който Бърт е създал в Манчестър — продължи Карсън. — Току-що го спомена. Винаги сме приемали за даденост, че методът работи добре с *x-flu*. Възможно ли е да не е така?

Де Вака го изгледа презрително:

— При всички изследвания резултатите показват, че вирусът е напълно пречистен.

— Пречистен, да. Но дали е същият щам, който вкарваме?

— Как може процесът на пречистване да промени щама? Няма логика.

— Помисли за метода. Използва електричен ток, под чието действие белтъчните молекули преминават през порите на гела, нали? Условието са нагласени така, че да отделим молекулите с точно определена маса. Всички останали остават в гела, само тези с необходимата големина излизат в разтвора.

— Е и?

— Не е ли възможно електричното поле или самият гел да променят нещо в белтъчната структура? Не е ли възможно накрая да получаваме съвсем различен продукт? Молекулната маса може да е същата, но структурата да е леко променена. При обикновените биохимични изследвания това няма да се забележи. Достатъчно е само една химична група на повърхността на молекулата да се измени, за да възникне нов щам.

— Няма начин. Методът е патентован, изпитан. Вече е използван при пречистването на други продукти. Ако не работи добре, досега да е проличало.

Карсън дръпна юздите и спря:

— При изследванията за чистота тази възможност взимана ли е предвид? Някой замислил ли се е точно върху *това*?

Де Вака не отговори.

— Сусана, това е единственото, което не сме пробвали.

Тя го загледа известно време.

— Добре — съгласи се накрая. — Да го проверим.

Институтът „Дарк Харбър“ бе огромна стара сграда, стърчаща върху един издаден нос над океана. Наброяваше сто и двайсет почетни членове, въпреки че по всяко време само дванайсет от тях бяха на работа. Хората от института имаха само едно задължение: да мислят. Условието за прием бе също толкова просто: да си гений.

Членовете на института бяха особено привързани към масивната сграда, която след повече от 120 години под разрушителното въздействие на бурните ветрове бе останала без нито един прав ъгъл. Особено им харесваше усамотението — малкото съседни, идващи главно през почивните дни, нямаха ни най-малка представа за самоличността на странните мъже и жени с очила, които се появяваха най-неочаквано около сградата.

Едуин Банистър, заместник главен редактор на бостънския „Глоуб“ остави ключа на рецепцията на хотелчето и изчака носачът да натовари багажа му на джипа. Главата още го болеше от сладкото вино, което му бяха сервирали предната вечер. Той даде бакшиш на носача и заобиколи джипа откъм мястото на шофьора. Пред него се откри гледка към градчето Дарк Харбър с рибарските лодки на пристанището и острата камбанария на църквата. Доста старомодно. Прекалено старомодно. Банистър предпочиташе Бостън и задимената таверна „Черния ключ“.

Той се настани зад волана и погледна нарисуваната на ръка карта, която бе получил по факса в редакцията. Осем километра до института. Въпреки уверенията той още не беше сигурен, че домакинът му наистина ще го посрещне.

Банистър даде газ, мина на жълто и продължи по Щатско шосе 24. Колата му подскочи от една дупка, после в друга. Пътят вървеше на изток, към океана, преминаваше покрай няколко скални откоса. Той смъкна стъклото на прозореца; отдолу се чуваше далечният рев на прибой, крясъците на чайки, жалният вой на корабна сирена.

Шосето премина през смърчова горичка, после излезе сред поляни, осеяни с боровинки. Поляните бяха преградени с дървена ограда, наред шосето имаше дървена порта, отстрани — очукана кабина. Банистър спря пред портата и показа глава през прозореца.

— Банистър. От „Глоуб“ — каза, без да си прави труда да погледне пазача.

— Добре, господине.

Вратата се отвори с бръмчене и Банистър забеляза, че дървените дъски на оградата са подсилени с метални решетки от задната страна. „Никоя кола не може да проникне безпрепятствено през тази врата“ — помисли си.

Облицованото с дървена ламперия фоайе на къщата изглеждаше празно и Банистър го прекоси, за да влезе в приемната. От камината лъхаше изгаряща топлина, през прозорците с изглед към морето проникваше ярка светлина. Някъде от вътрешността на къщата звучеше нежна музика.

Отначало Банистър си помисли, че е сам, но бързо забеляза мъж, седнал на кожено кресло в дъното на стаята, който пиеше кафе и четеше вестник. Носеше бели ръкавици.

Мъжът в креслото вдигна глава:

— Едуин! Благодаря, че дойде.

Банистър веднага позна рошовата коса, луничките, момчешкото лице, старомодното сако и черната фланелка. Значи въпреки всичко беше дошъл.

— Радвам се да те видя, Брент.

Банистър се настани на креслото срещу домакина и веднага се огледа за някой прислужник.

— Кафе? — попита Скоупс, без да му подаде ръка.

— Да, ако може.

— Тук сме на самообслужване. Каната е на онзи шкаф.

Банистър отново стана, наля си чаша кафе, което изглеждаше почти плачевно.

Поседяха мълчаливо известно време и Банистър си даде сметка, че Скоупс слуша музиката. Той отпи от кафето и установи, че е изненадващо хубаво.

Музикалното произведение свърши и Скоупс въздъхна доволно, внимателно сгъна вестника и го остави до отвореното куфарче

отстрани на креслото. Свали изцапаните с мастило ръкавици и ги сложи върху вестника.

— „Музикално жертвоприношение“ от Бах. Познавате ли го?

— Малко — отвърна Банистър, с надеждата да не издаде пълното си невежество.

— Един от каноните в „Жертвоприношението“ се нарича „Кверендо инвениетис“, „Търси и ще намериш“. Това е гатанка към слушателя, Бах го подканя да потърси сложните изразни средства на канона.

Банистър кимна.

— Винаги съм смятал, че тази метафора важи и в генетиката. Виждаш един цялостен организъм, един човек например, и се питаш какви сложни последователности от ноти са използвани за създаването на такава свършена симфония. И после, разбира се, се питаш: Ако промениш една от тези ноти, до какви промени в тялото ще доведе това? Промяната на една-единствена нота в канона може да го превърне в напълно различна мелодия.

Банистър бръкна в джоба си, извади малък касетофон, показва го на Скоупс, който кимна. Банистър включи апарата и се отпусна със скръстени ръце в креслото си.

— Едуин, моята компания изпитва известни трудности.

— Как така?

Банистър вече предчувстваше, че е попаднал на добър материал. Всичко, което ядосваше Скоупс, бе добро за журналистите.

— Знаеш за атаките на Чарлс Левин срещу „Джиндайн“. Надявах се хората скоро да разберат що за човек е, но това явно не става много бързо. Като се криеше зад фасадата на Харвардския университет, той спечели неочаквана обществена подкрепа. — Скоупс поклати глава. — Познавам доктор Левин повече от двайсет години. В интерес на истината, навремето бяхме близки приятели. Това, което става с него сега, ме натъжава много. Имам предвид всичките му твърдения за баща му, който в крайна сметка се оказа, че бил есесовски офицер. Аз, разбира се, не го обвинявам, че иска да защити доброто име на баща си, но нужно ли беше да го представя в такава невярна светлина? Това е просто поредното доказателство, че този човек пренебрегва истината за своя собствена облага. Показва, че всяка негова дума трябва да се

постави под съмнение. Пресата досега приемаше всичко, казано от него, за чиста монета. Освен „Глоуб“, благодарение на теб.

— Никога не публикуваме нещо, без да проверим фактите.

— Знам и го оценявам. Сигурен съм, че и жителите на Бостън ще го оценят, още повече че „Джиндайн“ е една от компаниите, откриващи най-много работни места в страната.

Банистър кимна.

— Във всеки случай, Едуин, аз не мога да търпя повече тези цинични атаки. Имам нужда от твоята помощ.

— Брент, знаеш, че не мога да ти помогна.

— Разбира се, разбира се. — Брент му махна небрежно. — Ето какво е положението. Както знаеш, в „Маунт Драгън“ се разработва секретен проект. Той е секретен, не защото крие някакви големи опасности, а защото тук става дума за жестока конкуренция. Който спечели, печели всичко. Знаеш как е. Първата компания, която патентова лекарството, печели милиарди, докато останалите просто изгубват инвестициите, вложени в изследователска дейност.

Банистър пак кимна.

— Едуин, искам да те уверя, като човек, когото уважавам, че в „Маунт Драгън“ не се върши нищо опасно. Имаш честната ми дума. Ние притежаваме единствената лаборатория от пето ниво на биологическа безопасност в света и правилата ни за сигурност са най-строгите сред всички фармацевтични компании. Такива са фактите. Аз обаче не искам да приемаш твърденията ми на честна дума.

Той измъкна една папка от куфарчето си и я постави пред Банистър:

— В тази папка са всички правила за безопасност на „Джиндайн“. Тази информация по принцип е фирмена тайна. Искам да я публикуваш, но помни едно: Не съм ти я предоставил аз.

Банистър погледна папката, но не посегна да я вземе.

— Благодаря, Брент. Знаеш ли, въпреки това аз не мога да приема честната ти дума, че не работите с опасни вируси. Обвиненията на доктор Левин...

Скоупс се подсмихна:

— Знаем. „Всеунищожаваният вирус“. — Той се наведе напред. — Това е основната причина да поискам тази среща. Искаш ли да разбереш кой е този толкова ужасен, толкова невероятно смъртоносен

вирус? Вирусът, който доктор Левин твърди, че можел да сложи край на света?

Банистър кимна. С годините бе развил способността успешно да прикрива нетърпението си.

Скоупс го погледна, усмихна се съзаклятнически:

— Едуин, това, разбира се, трябва да си остане между нас.

— Бих предпочел...

Скоупс протегна ръка и изключи касетофона:

— Една японска компания работи в същата насока. Дори са малко по-напред в тези изследвания. Ако ни изпреварят, ние сме мъртви. Победителят взема всичко, Едуин. Тук става дума за петнайсет *милиарда* долара годишно. Няма да ми е приятно японците да увеличат търговския си прираст, а аз да се наложи да закрия „Джиндайн“ само защото Едуин Банистър и „Глоуб“ разкрили с кой вирус работим.

— Разбирам.

Банистър преглътна тежко. Понякога имаше и такива моменти.

— Добре. Работим с инфлуенца вирус.

— Какво е това?

Скоупс се усмихна по-широко:

— Вируса на грипа. Това е *единственият* вирус, с който се работи в „Маунт Драгън“. *Него* Левин нарича „всеунищожавач вирус“.

Скоупс се облегна назад с триумфално изражение. Банистър усети как сензацията му се изплъзва между пръстите:

— Това ли е всичко? Най-обикновен грип?

— Да. Имаш тържествената ми дума. Можеш да си напълно сигурен, че „Джиндайн“ не работи с опасни вируси.

— Но защо точно *grip*?

Скоупс го изгледа изненадано:

— Не е ли очевидно? Ежегодно се губят безброй долари заради намалената производителност на труда вследствие от грипа. Ние разработваме *лекарство* срещу тази болест. Не като ваксините, които трябва да се правят всяка година и при половината случаи се оказват неефективни. Говоря за дълготрайно, еднократно лечение.

— Боже мили!

— Помисли само за цената на акциите ни, ако успеем. Всички акционери на „Джиндайн“ ще забогатеят. Особено като се има предвид колко спаднаха цените им напоследък благодарение на нашия приятел Левин. Това няма да стане утре, но след няколко месеца, когато обявим откритието и започнем изследванията за безопасност, вече ще е факт. — Скоупс се усмихна и понижи глас: — А ние ще успеем със сигурност.

Отново се пресегна и пак включи касетофона. Банистър не каза нищо. Опитваше се само да си представи как изглеждат петнайсет милиарда долара.

— Решили сме да предприемем енергични мерки срещу доктор Левин и клеветите му — продължи Скоупс. — Вие свършихте чудесна работа, като разгласихте за делото срещу него и Харвардския университет. По този въпрос има развитие. Харвард отне лиценза на фондацията на доктор Левин. Засега това се държи в тайна, но скоро ще стане публично достояние. Реших, че може да те заинтересува. При това положение, разбира се, ние ще прекратим делото срещу Харвард.

— Разбирам.

„Може би все пак ще има сензация“ — помисли си Банистър.

— Дисциплинарната комисия на университета преразглежда договора на доктор Левин. Има такава клауза, при която могат да го прекъснат при „неморални действия“ на преподавателя. — Скоупс се усмихна: — Звучи малко като лов на вещици, но Левин е обречен, повярвай ми.

— Разбирам.

— Не можем още да установим как, но частиците истина с иначе неверните му клевети навеждат на мисълта, че някак си е успял да проникне в поверителните архиви на „Джиндайн“. — Скоупс постави друга папка пред Банистър. — Тук има повече подробности. Сигурен съм, че ще се добереш до допълнителна информация по свои начини. Ясно е, че името ми не трябва да се замесва с това. Казвам ти го само защото те уважавам като журналист, който държи на етичното отношение, и искам да напишеш справедлива статия. Нека другите вестници разтръбват твърденията на Левин. „Глоуб“ поне няма да напише нищо непроверено.

— Ние винаги проверяваме фактите.

Скоупс кимна:

— Разчитам да представиш нещата справедливо.

Банистър леко се надигна:

— Брент, единственото, на което можеш да разчиташ, е безпристрастно, точно представяне на фактите.

— Именно. Затова ще бъда напълно откровен с теб. Едно от обвиненията на Левин отчасти е вярно.

— И кое е то?

— Преди няколко дни в „Маунт Драгън“ наистина имаше смъртен случай. Държахме го в тайна, докато уведомим близките на жертвата, но Левин по някакъв начин е научил. — Скоупс замълча, лицето му стана сериозно. — Една от най-способните ни сътруднички загина при нещастен случай. Както можеш да видиш в първата папка, някои правила за безопасност не са били спазени. Веднага уведомихме компетентните органи и в „Маунт Драгън“ незабавно бяха изпратени инспектори. Това, разбира се, е само формалност, лабораторията продължава работа.

Скоупс замълча, после продължи тъжно:

— Познавах тази жена добре. Тя беше, ако мога така да се изразя, неповторима. Напълно отдадена на работата си. В някои отношения може би труден характер, но иначе блестящ ум. Знаеш ли, за една жена е много трудно да си създаде име в науката. Преди да постъпи в „Джиндайн“, тя бе срещала всевъзможни спънки. Загубих способен сътрудник... и приятел. — Той погледна за кратко Банистър, после бързо сведе очи. — Да си директор на компания, е огромна отговорност. Това нещастие ще ме мъчи до края на живота ми.

Банистър го погледна с уважение. Думите на Скоупс го бяха трогнали.

— Как...

— Почина от травма на главата — отвърна Скоупс. Погледна часовника си: — По дяволите! Закъснявам. Нещо друго да те интересува, Едуин?

Банистър взе касетофона:

— За момента не...

— Добре. Сега ще те моля да ме извиниш. Обади ми се, ако възникнат допълнителни въпроси.

Банистър го изпрати с поглед. Слабото тяло на Скоупс изглеждаше, сякаш изнемогва под тежестта на куфарчето. Удивителен

човек. Управляващ удивително количество пари.

Докато се връщаше покрай океана, Банистър отново се опита да си представи петнайсетте милиарда долара и ефекта, който щеше да има обявяването на такава печалба върху цената на акциите на „Джиндайн“. Чудеше се откъде идват приходите на компанията в момента. Добре, че се сети, тъкмо щеше да провери. Пък и не беше зле да се обади на брокера си и да вложи парите си в нещо по-интересно от държавни облигации.

Карсън погледна през стъклото на изолационния си костюм към големия часовник на стената. Часът беше 10:45.

Само преди час в Камерата на смъртта звучеше острият вой на сирената на алармената инсталация и натъпканите в тежките костюми учени трмаво бързаха по ниските коридори. Сега, след края на ежеседмичната тренировка за действия при авария, лабораторията отново бе пуста; цареше почти пълна тишина. Единствените звуци идваха от съскането на въздуха в костюма на Карсън и лекото бръмчене на вентилаторите, изсмукващи въздуха към стерилизационната пещ. Шимпанзетата, разтревожени от шума при тренировката, най-после бяха спрели да думкат и да крещят и бяха потънали в неспокоен сън. Извън ярко осветената лаборатория коридорът бе огрян от бледи червени лампи; тесните помещения на Камерата тънеха в сянка.

Поради редовните обеззаразявания Карсън никога не се беше задържал толкова до късно. Въпреки че нощното осветление беше малко злоещо и му действаше леко замайващо, той го предпочиташе пред преживяното преди малко. След смъртта на Брандън-Смит тренировките за реагиране при по-леките втора и трета степен на биологична авария бяха заменени с пълни тревоги. Нарезданията, които звучаха по комуникационната система, го дразнеха.

Карсън имаше поне една полза от честите тренировки: вече можеше да се движи по-бързо и по-свободно из тесните пространства на Камерата на смъртта.

Той премести погледа си от часовника към Де Вака, която го наблюдаваше скептично отзад.

— И как смяташ да провериш тази своя теория? — чу се гласът ѝ по индивидуалния канал за комуникация.

Вместо да си губи времето с обяснения, Карсън се обърна към малката лабораторна хладилна камера, набра кода за достъп и извади две епруветки с проби от *x-flu*. Бяха запушени с дебели гумени тапи. Вирусът бе полепнал по дъното под формата на фини бели кристалчета. „Дори да държа това нещо милион пъти в ръцете си — помисли си той, — никога няма да свикна, че то представлява по-голяма опасност за човечеството дори от водородната бомба.“ Постави двете епруветки в стерилната камера и я запечата добре; трябваше да ги остави да се затоплят до стайна температура. Обърна се към Де Вака:

— Първо, ще разрушим вирусните частици и ще разградим нуклеиновата им киселина.

Той отиде при един шкаф в другия край на лабораторията и извади две шишенца с надпис „Рибонуклеаза“.

— Подай ми микропипета номер четири.

Тъй като спринцовките са твърде неточни за молекулярно-биологична работа, в генното инженерство се използват специални пипети с пластмасови накрайници, с които могат да се вземат изключително малки количества течност.

Карсън изчака Де Вака да му донесе инструмента. След това внимателно вкара няколко капки от някакъв реактив в една от епруветките в стерилната камера. Утайката от вирусни частици веднага се вдигна в разтвора под формата на бели парцалчета. Карсън внимателно разклати епруветката и течността се избистри.

— Току-що убихме един трилион вируси — каза Карсън. — Хайде сега да ги съблечем. Да им свалим белтъчните капсули.

Добави няколко капки от някакъв син разтвор в епруветката, след това взе няколко милилитра и ги прехвърли в шишенцето с рибонуклеаза. Изчака ензима да разгради вирусната РНК.

— Хайде сега да изолираме белтъчните обвивки.

Той измери киселинността на разтвора, неутрализира с основа, след това центрофугира и отдели течността, съдържаща неутаените белтъчни обвивки.

— А сега да видим как изглеждат тези молекули.

— Рентгенова дифракция ли ще им правиш?

— Позна.

Карсън внимателно постави епруветката с пречистения белтък в едно контейнерче за особено опасни биологични проби. След това, следван от Де Вака, излезе от лабораторията и се запъти към вътрешността на Камерата на смъртта. Влязоха в една пуста лаборатория. На тавана светеше самотна червена крушка. Във и бездруго тясното помещение беше завряна двуметрова стоманена колона. До колоната имаше голямо компютъризирано устройство за управление.

— Включи го да загрева — нареди Карсън на Де Вака. — Аз ще приготвя пробата.

Де Вака седна на компютъра и започна да настройва програмата. Машината забръмча тихо. Де Вака нагласи необходимата дължина на вълната. След малко апаратът изпиука в знак, че е готов за работа.

— Отвори прозорчето за пробата.

Де Вака въведе нова команда и в основата на колоната се отвори една метална вратичка. Зад нея имаше титанова микрокювета.

С помощта на пипетата Карсън капна една-единствена капка в кюветата. Прозорчето на апарата се затвори със съскане.

— Замрази го.

Машината затрака, докато пробата се замрази.

— Вакуум.

Карсън зачака нетърпеливо въздухът от камерата да бъде изсмукан. Под действието на получения вакуум водата, в която бяха разтворени белтъчните молекули, щеше да се изпари, позволявайки им да кристализират по енергетично най-изгодния начин. Те щяха да се отложат в равномерен микроскопичен слой по стената на кюветата.

— Готово — обяви Де Вака.

— Давай.

На Карсън следващата операция винаги му се беше струвала като магия. Огромният апарат започна да обстрелва кристалната проба с рентгенови лъчи. Преминавайки през кристалите, лъчите щяха да се отклонят под определен ъгъл. Така разсеяните лъчи се улавяха от няколко микрочипа и информацията за тях се материализираше като компютърна картина на монитора.

Скоро на екрана се появи сложна картина от тъмни и по-светли петна.

— Супер — възкликна Карсън. — Лесно стана.

Рентгеновият дифракционен апарат нямаше грешка, а и Де Вака знаеше как да го управлява.

— Готова съм за запамятаване на данните.

— Искам картина от шестнайсет различни ъгли.

Де Вака въведе няколко команди и апаратът показва шестнайсет различни картини.

— Готово — обяви тя.

— Да изпратим резултата в главния компютър.

Данните от апарата се прехвърлиха по подземен кабел в главния суперкомпютър на „Джиндайн“ в Бостън. Задачите от „Маунт Драгън“ се изпълняваха с приоритет и компютърът веднага започна да преработва данните от рентгеновата дифракция в триизмерен модел на молекулата на белтъка от капсулата на вируса. След едноминутна пауза готовият модел се появи на монитора в лабораторията — невероятно сложен комплекс от разноцветни сфери.

Карсън надникна над рамото на Де Вака:

— Готово.

— Такива ужасни страдания причинява, а гледай колко е красиво — отбеляза тя.

Карсън погледа известно време екрана като хипнотизиран. След няколко минути се изправи:

— Хайде сега да пречистим съдържанието на другата епруветка с електрофореза. След малко ще започне обеззаразяването на Камерата, трябва да излезем за час-два. След това ще продължим.

— Много работа — въздъхна Де Вака, — но съм твърде уморена, за да се съпротивлявам.

Когато моделът на белтъка от обвивката на пречистения вирус се появяваше на монитора, зората вече настъпваше над пустинята, петнайсет метра над главите им. Карсън отново загледа с възхита красивата и в същото време толкова смъртоносна молекула.

— Нека сравним двата модела — предложи той.

Де Вака въведе няколко команди: екранът се раздели на две и моделите на белтъчната молекула преди и след пречистването се появиха една до друга.

— Изглеждат ми еднакви — промърмори Де Вака.

— Извърти ги на деветдесет градуса по оста „х“.

— Никаква разлика.

— Деветдесет градуса по „у“.

Двата компютърни модела бавно се завъртяха. Изведнъж и двамата затаиха дъх.

— *Madre de Dios!* — възкликна Де Вака.

— Виж как този участък в пречистената молекула се е деспирализирал — извика възбудено Карсън. — Слабите дисулфидни мостове в целия район са разкъсани.

— Същата молекула, същият химически състав, различна структура. Прав беше.

— Какво чувам? — усмихна се самодоволно Карсън.

— Добре де. Този път спечели.

— Значи цялата работа идва от структурата на белтъчната молекула. — Карсън се отдръпна от дифракционния апарат. — Вече знаем защо х-flu възвръща смъртоносните си качества. Защото преди всяко заразяване пречистваме вируса на електрофореза. Самото електрично поле го кара да мутира.

— Самият метод на пречистване е виновен. Бърт е бил обречен на неуспех от самото начало.

Карсън кимна:

— И въпреки това никой, дори самият Бърт, не се е замислил, че грешката може да е там. При други белтъци методът е работил без проблеми. А тук заради него си бием главата в стената толкова дълго време. Вкарването на гена, всичко останало е било безупречно. Все едно да претърсваш останките на паднал самолет, когато причината за катастрофата е грешно насочване от диспечера.

Той се облегна на едно шкафче. Започваше да си дава сметка за цялото значение на откритието си.

— По дяволите, Сусана. Най-последно разкрихме причината! Сега просто трябва да сменим метода на пречистване. Може да ни отнеме малко време, но поне знаем къде ни е била грешката. *X-flu* си е идеален.

Карсън вече си представяше изражението на Скоупс. Де Вака мълчеше.

— Съгласна си, нали? — настоя Карсън.

— Да.

— Какъв е проблемът тогава? Защо се цупиш?

Тя го погледна изпитателно:

— Сега знаем какво предизвиква процесът на пречистване при *x-flu*. А какво ли причинява при „Пурблъд“?

Карсън я изгледа озадачено:

— Сусана, кого го е грижа?

— Как кого?! — Бузите ѝ почервеняха. — „Пурблъд“ може да е изключително опасен!

— Това е съвсем различно. Не сме сигурни, че процесът на пречистване влияе на други молекули освен на белтъка от обвивката на вируса. Пък и това, което важи за *x-flu*, не е задължително да е в сила и за хемоглобина.

— Лесно ти е да го кажеш. Друго е, ако ти го инжектират.

Карсън едва сдържаше гнева си. Тази жена се опитваше да развали най-големия успех в живота му.

— Сусана, помисли малко. Бърт го е изпробвал върху себе си и е оцелял. Управлението по лекарствените средства го изследва от месеци. Ако е навредило на някого, сигурно щяхме да чуем. Тийс щеше да знае. И повярвай ми, Управлението по лекарствените средства щеше да го забрани.

— На никого не било навредило, а? Кажи ми, къде е Бърт сега? В проклетата лудница, там е!

— Нервното му разстройство се е получило *месеци*, след като си е инжектирал „Пурблъд“.

— Въпреки това може да има връзка. Може би продуктът се разгражда в тялото. — Тя го изгледа упорито. — Аз искам да знам как се отразява процесът на пречистване върху „Пурблъд“.

Карсън въздъхна дълбоко:

— Виж. Часът е седем и половина сутринта. Ние току-що направихме най-големия удар в историята на „Джиндайн“. Умирам за сън. Веднага ще докладвам за откритието на Сингър. След това ще се изкъпя и ще се отдам на заслужена почивка.

— Добре, върви, иди да получиш поредното потупване по рамото. Аз ще остана и ще завърша започнатото.

Тя изключи апарата, откачи рязко дихателния си маркуч, извъртя се и бързо излезе. Докато я гледаше, Карсън чу други гласове по

комуникационната уредба, учените обявяваха влизането си в Камерата на смъртта. Работният ден започваше. Карсън се изправи. Господи, колко беше уморен. Де Вака да си играе с „Пурблъд“ колкото си иска. Той щеше да отиде да разпространи добрата новина.

Карсън излезе от Камерата, свежият утринен въздух му поддейства ободряващо. Той бе уморен, но в същото време кипеше от възбуда. Въпреки предстоящите задачи той чувстваше, че успехът е близо.

Влезе в административната сграда и се запъти към кабинета на Сингър на втория етаж. Вратата на директора бе открехната и в коридора падаше лъч жълтеникава светлина.

Карсън влезе. Сингър седеше до камината. Пред него стоеше друг мъж, с гръб към Карсън: мъж с вързана на опашка коса и тропически шлем.

Сингър вдигна поглед:

— А, Гай. С Най тъкмо обсъждахме няколко поверителни въпроса.

Карсън пристъпи към него:

— Джон, има нещо, което ще ти...

Най се извърна рязко, вдигна ръка, за да го прекъсне. Сингър се наведе към масичката, за да оправи едно списание.

— Гай, хайде друг път.

— Доктор Сингър, много е важно.

Сингър отново го погледна, на лицето му се четеше удивление. Очите му бяха необичайно зачервени. Сякаш не беше чул думите на Карсън. Директорът вдигна едно малахитово яйце от масичката и започна да го върти.

Най погледна мрачно Карсън, скръсти ръце:

— Е? Какво е толкова важно?

Сингър остави яйцето и внимателно се намести в креслото. След това протегна ръка и разсеяно докосна всеки предмет върху масичката.

— Карсън? — повтори по-остро Най.

Директорът погледна Карсън, сякаш бе забравил за съществуването му; очите му сълзяха.

Изведнъж Карсън си спомни и други образи. Тика на Брандън-Смит, постоянно да потърква бедрата си. Безупречната подредба на дреболиите върху бюрото ѝ. Начина, по който Вандеруогън внимателно търкаше и подреждаше съдовете и приборите, преди да забие вилицата в окото си.

Окото му! Очите и на тримата бяха зачервени.

Изведнъж той разбра всичко с ужасяваща яснота.

— Не е чак толкова спешно — каза и се отдръпна към вратата.

Най го изпрати с изпитателен поглед. След това, без да продума, пристъпи към вратата и я затръшна.

В тъмния салон на института Скоупс изми грижливо ръцете си. След това закрачи нервно, докато чакаше хеликоптера, който щеше да го откара в Бостън. От прозорците на стаята се откриваше зрелищна гледка към бурния океан, но завесите бяха спуснати.

Скоупс спря рязко. Бързо отиде при лаптопа и го включи в един контакт. Институтът имаше връзка с мрежата „Флашнет“, откъдето с личната си парола Скоупс можеше да проникне в системата на „Джиндайн“.

От няколко дни нещо все го гложеше; нещо, което най-после му се изясни при дискусията с репортера от „Глоуб“. От осведомеността на Левин за *x-flu* и за нещастieto с Брандън-Смит ставаше ясно, че професорът черпи информация от източник в самата „Джиндайн“. Досега обаче не се беше замислял за времето, когато е била получена тази информация.

Левин знаеше подробности за *x-flu*, които дори любопитният Тийс не беше научил, преди да пристигне в „Маунт Драгън“. Левин бе изнесъл данните в предаването на Сами Санчес, докато Тийс още се ровеше в Ню Мексико. А „Маунт Драгън“ нямаше никаква друга връзка с околния свят освен през компютърната система на компанията. Само Скоупс имаше достъп до тази система. Сигурен беше, защото лично се беше погрижил да е така.

Това означаваше, че източникът на Левин беше не просто в „Джиндайн“, а в самия „Маунт Драгън“. А това значеше, че професорът се е добрал по невиждан досега начин до системата.

Скоупс се включи в мрежата на „Джиндайн“. След секунди той вече се намираше в район, до който само той имаше достъп. Напипваше пулса на цялата компания: можеше да преглежда огромни количества информация по научните проекти, кореспонденцията, всички програми и разговорите, провеждани в реално време от служителите му през последните двайсет и четири часа. С няколко команди той влезе в района, съдържащ една-единствена голяма програма, която сам бе нарекъл Сайфърспейс — Цифропространство.

Бавно на екрана му се появи карта на област, която нямаше подобна на себе си в целия свят; картата на киберпространството на „Джиндайн“. Сайфърспейс имаше пряк достъп до оперативната система на компанията и можеше да трансформира всички данни, архиви и активни програми в образи и звуци. От колонките на лаптопа се разнесе странен напевен шепот. На незапознатия пейзажът върху екрана можеше да се стори нереален и объркан, но Скоупс, който обичаше да се скита по цяла нощ из тази странна въображаема джунгла, го познаваше по-добре от собствения си дом.

Той заскита из компютърно създадения свят, започна да наблюдава, да се ослушва. За момент се поблазни да се усамоти в едно много специално, тайно местенце, но си даде сметка, че няма време.

Изведнъж Скоупс се изправи и издиша силно. На картата нещо не беше наред. Някаква невидима пътека, чиито граници личаха единствено по формите, които засенчваше. Скоупс я пресече и странната музика изведнъж заглъхна. Това бе тунел през нищото, пълна липса на информация, черна дупка в киберпространството. Скоупс веднага разбра какво е: таен канал, беше го открил само защото бе скрит прекалено добре. Създателят му сигурно беше компютърен гений. Не можеше да е Левин. Левин беше блестящ учен, но компютърните му познания бяха повече от плачевни.

Някой му помагаше.

Скоупс включи една от гениалните си програми. Бавно, внимателно тръгна по пътеката, тя се извиваше сред лабиринта от информация, той ту я изпускаше, ту пак я намираше, решен да я проследи докрай, до невидимата ѝ цел.

Карсън намери Де Вака в Лаборатория 3. Беше извадила малка колба с „Пурблъд“, която още пушеше от дълбокото замразяване.

— Нямахте те шест часа — чу се гласът ѝ по комуникационния канал. — Да не летя до Бостън, за да ти връчат наградата?

Карсън се приближи и седна вдървено до нея:

— Бях в библиотеката.

Де Вака обърна монитора на компютъра си към него:

— Виж това.

Карсън остана неподвижно няколко секунди, после неохотно се обърна към монитора. Никак не му се искаше да разбере какво е открила Де Вака.

На екрана се виждаха два модела на фосфолипидни капсули. Едната беше гладка, с идеална форма. Другата бе грапава с грозни дупки на местата, на които молекулите очевидно бяха изместени от нормалното си положение.

— На първата картинка се вижда непречистена „клетка“ от „Пурблъд“. На другата — след като е прекарана през електрофореза.

Възбудата на Де Вака личеше дори сред бръмченето на комуникационната уредба. Тя прие мълчанието на Карсън за израз на недоверие и продължи:

— Слушай. Знаеш как се произвежда „Пурблъд“. След като хемоглобинът се капсулира, продуктът се пречиства на електрофореза от странични примеси. Използвали са метода на Бърт...

Де Вака замълча и погледна озадачено Карсън. Той бе застанал между нея и видеокамерата в лабораторията. Правеше ѝ отчаяни знаци да замълчи. През стъклото на костюма му се виждаше как мърда безмълвно устни, сякаш иска да каже: „Спри!“.

Де Вака се намръщи:

— Какво ти става, бе? Да не си дъвкал пейота?

Карсън ѝ направи рязък знак да изчака. Огледа се, сякаш търсеше нещо. Дръпна едно чекмедже и измъкна голяма туба прахообразен дезинфектант. Поръси тънък слой върху стъклената повърхност на работната маса. Отново застана с гръб към видеокамерата и написа няколко думи с пръст в белия прах:

„Не използвай уредбата.“

Де Вака спря поглед върху написаното. После протегна ръка и изписа голяма въпросителна.

„Кажи ми останалото ТУК“ — написа той.

Де Вака го изгледа с присвити очи. След това написа:

„«Пурблъд» се разваля при електрофореза. Бърт го е изпробвал за алфа-теста. Затова се е побъркал.“

Карсън бързо избърса праха и изтръска още малко дезинфектант върху стъклото. Написа бързо:

„МИСЛИ. Ако Бърт се е подложил на алфа-теста, кои са били доброволци за бета?“

По лицето ѝ се изписа ужас. Размърда беззвучно устни, но той не успя да разбере какво иска да му каже.

„В библиотеката. Половин час“ — написа той.

След като тя кимна в съгласие, той изтри дезинфекциращия прах от стъклото.

Библиотеката на „Маунт Драгън“ бе като оазис от нормални човешки предмети сред пустинята от сложни биологични апарати: жълтите ѝ памучни пердета, дървените греди на тавана и дюшемето ѝ придаваха вид на селска къща. Дизайнерът явно бе имал за цел да създаде малко уют сред голите помещения на комплекса. Въпреки това, като се има предвид забраната за използване на писмени материали, тук се съхраняваха главно електронни носители на информация, в случай че някой от претоварените с работа членове на екипа пожелае да се усамоти. Самият Карсън бе идвал само два пъти: веднъж по време на първата си разходка из комплекса и веднъж само преди няколко часа, веднага след като излезе от кабинета на Сингър.

Той затвори вратата след себе си и с облекчение установи, че единственият друг посетител е Де Вака. Дремеше в едно бяло кресло, косата закриваше лицето ѝ. Тя се сепна от шума на стъпките му.

— Натоварен ден — оправда се. — И още по-натоварена нощ. — Погледна го замислено. — Другите ще се чудят защо сме си тръгнали толкова рано.

— Повече щяха да се чудят, ако не ти бях затворил устата навреме.

— По дяволите, мислех, че аз страдам от излишна параноя. Наистина ли мислиш, че някой следи разговорите по уредбата?

Карсън кимна:

— Не можем да рискуваме.

Де Вака се наежи:

— Не ми се прави на Вандеруогън, Карсън. Та какво за бета-теста?

— Сега ще ти покажа.

Той махна към един компютър в ъгъла на помещението. Издърпа два стола пред него, взе клавиатурата в скута си и въведе личния си код.

— Какво си чела за „Пурблъд“, след като пристигна тук?

Де Вака вдигна рамене:

— Нищо особено. Прегледах последните изследвания на Бърт. Защо?

Карсън кимна:

— Също като мен. И аз ги прехвърлих. Интересувахме се от тях само дотолкова, доколкото те са предшестваха работата му по *x-flu*.

Той натисна няколко клавиша:

— Тази сутрин все пак ходих при Сингър. Но не можах да разговарям с него в истинския смисъл на думата. Предпочетох да дойда тук. Спомних си какво ми каза за „Пурблъд“ и реших да потърся още информация. Виж какво намерих.

Той посочи екрана:

мол_дизайн_1	vcf	10 240 342	11/01/95
мол_дизайн_2	vcf	12 320 302	11/01/95
бипол_симет	vcf	41 234 913	12/14/95
хемоцил_грп	vcf	7 713 653	01/03/96
дифрак_серия_1	vcf	21 442 521	02/05/96
дифрак_серия_2	vcf	6 100 824	02/06/96
тест	vid	940 213 727	02/27/96
транссекц_лок	vcf	18 921 663	03/10/96

— Това са видеофайловете от изследванията на „Пурблъд“ — продължи шепнешком той. — Повечето са съвсем обичайни: молекулен дизайн, дифракционни експерименти и така нататък. Обърни обаче внимание на предпоследния файл с името „тест“. Забележи разширението му: това е запис от дигитална видеокамера, не

е във видео компресирания формат vcf, който се използва за компютърна анимация. И гледай какъв размер има. Почти един гигабайт.

— Какво е това? — поинтересува се Де Вака.

— Видеозапис, нередактиран и неизлъчван, създаден вероятно с рекламна цел.

Той стартира видеопрограмата. На монитора се появи картина, размазана, но добре различима.

— Гледай внимателно. Няма допълнителен звуков файл.

През пустинята се движи керван от бронетранспортъори. Камерата дава близък план на „Маунт Драгън“, белите постройки на фона на ясното пустинно небе.

Камерата се връща върху бронетранспортъорите, които вече са спрели на паркинга на комплекса. Вратата на едната машина се отваря и отвътре слиза някакъв човек. Той спира, обръща се към камерата, усмихва се и размахва ръце.

— Скоупс — промърмори Карсън.

Целият персонал на „Маунт Драгън“ излиза да го посрещне. Следват приятелски усмивки и потупвания по рамото.

— Прилича на посещение във военен лагер — отбеляза Де Вака.
— Кой е този с големия нос, дето стои до Сингър?

— Франклин Бърт.

Бърт излиза до Скоупс, започва да говори разпалено пред колегите си. Скоупс хваща ръката му и я вдига в знак за победа. Останалите ръкопляскат.

Кадърът се премества в спортната зала на „Маунт Драгън“. Всички уреди са махнати, по средата са наредени столове. Както изглежда, всички служители на комплекса са тук. Камерата се насочва към временната сцена в единия, край на залата. Скоупс говори пред ентузиазизираната публика.

Камерата отново показва присъстващите. Някои изглеждат мрачни, дори уплашени.

Появява се някаква сестра с бяла престилка, бутка количка със система за преливане. На количката има само една банка кръв.

Скоупс сядва на количката и сестрата вдига ръкава му. Франклин Бърт излиза на сцената и започва да говори пламенно, ходейки напред-назад.

Камерата показва отново Скоупс. Сестрата намазва ръката му със спирт и го включва към системата. Свързва една половинлитрова банка на системата и отваря кранчето. Докато кръвта се влива във вените на Скоупс, Бърт му говори, очевидно следи реакцията му.

— Боже мили! — възкликна Де Вака. — Преливат му „Пурблъд“, нали?

Камерата показва вече празната банка. Сестрата откачва системата и сгъва ръката на Скоупс.

Скоупс се изправя, усмихва се и вдига победоносно ръка.

Камерата показва присъстващите. Всички ръкопляскат: някои ентузиазирани, други по-резервирано. Един учен става. После друг. Скоро всички стоят прави и аплодират Скоупс. Появява се друга сестра с количка, натоварена с още банки.

Най излиза на сцената. Стиска ръката на Скоупс и запретва ръкава си. Сестрата забива катетъра на системата във вената му и пуска нова банка кръв.

Излиза друг учен, след това един служител от поддръжката. После става и Сингър, публиката избухва в нови овации. Камерата се спира върху дебелия лице на директора. То е пребледняло, по челото му се стичат капки пот. Въпреки това и той сяда и запретва ръкав. Скоро изкуствената кръв навлиза и в неговите вени.

След това всички присъстващи стават едновременно. След миг пред сцената се е наредила опашка.

— Гледай — прошепна Де Вака. — Ето я и Брандън-Смит. Ето го Вандеруогън. Павел Не-знам-си-кой. И ето... О, Господи...

Карсън рязко спря програмата, изключи компютъра.

— Хайде да се разходим.

— Участвали са в бета-теста — промълви Де Вака, докато вървяха покрай вътрешната ограда. — Прелели са им на всичките, нали?

— До последния човек. От пазачите до самия Сингър. Всички с изключение на нас. Ние сме единствените постъпили след 22 февруари.

— Как се сети?

Де Вака вървеше прилепила ръце до гърдите си, сякаш ѝ е студено.

— Като ходих при Сингър тази сутрин, видях как подрежда предметите върху масичката в кабинета си. Имаше нещо маниакално в движенията му, което ми се стори необичайно. Спомних си как се държеше Вандеруогън точно преди да забие вилицата в окото си и маниакалните навици на Брандън-Смит в последните дни на живота ѝ.

— После забелязах, че очите на Сингър са кървявали. Точно така изглеждаше и Вандеруогън. И Най. Помисли си. Не си ли забелязала необичайно много хора със зачервени очи? Мислех си, че е от психическото напрежение. — Той вдигна рамене. — Затова отидох да прегледам архивите в библиотеката.

— И попадна на записа.

— Да. Идеята сигурно е била на Скоупс. Да проведе бета-теста на „Пурблъд“ върху целия персонал на „Маунт Драгън“. В някои фармацевтични компании това е обичайна практика, нали се сещаш, да взимат доброволци от собствените си служители. Сигурно са го заснели, защото са си мислили, че ще бъде добра реклама по телевизията.

— Само дето някои от „доброволците“ не изглеждаха много доволни — отбеляза мрачно Де Вака.

Карсън кимна:

— Скоупс е блестящ оратор. В негово присъствие и с подкрепата на Бърт, нищо чудно, че всички са се наредили на опашката.

— Но какво, по дяволите, им става *сега!*

Де Вака едва криеше паниката си.

— Очевидно „Пурблъд“ разрушава тъканите им, отровили са се. Може би във фосфолипидната капсула са включени примеси, може би е станала някаква мутация. Нямаме време да определим точно какво. Капсулите се разпадат и всичко се освобождава в кръвта.

— Откъде да сме сигурни, че е „Пурблъд“ — намръщи се Де Вака.

— Какво друго? На всички им е прелят. И всички показват едни и същи симптоми.

— Допамин — промърмори Де Вака сякаш на себе си. — Какво ти каза Тийс за допамина?

— Бърт и Вандеруогън имали повишени нива на допамина и серотонина. Брандън-Смит също, но в по-малка степен. Каза, че повишеното количество на тези невромедиатори в мозъка може да причини параноя, халюцинации, психоза. Учила си две години медицина. Вярно ли е това?

Тя спря.

— Продължавай да вървиш. Вярно ли е?

— Да — отвърна тя накрая. — Нивата на биологично активните вещества в организма са в постоянен баланс. Ако нещо от „Пурблъд“ кара организма да отделя големи количества... — Тя замълча, замисли се, след малко продължи: — Може да се появят умствени смущения, объркване, маниакално поведение. Ако количествата се повишат още, това ще доведе до силна параноя и психоза.

— Свръхпропускливостта на капилярите, за която спомена Тийс, може да е друг симптом — допълни Карсън.

— Свободният хемоглобин, който прониква през капилярите, само ще влоши положението. Отравя всички тъкани. Зачервяването на очите е най-малкият проблем.

Повървяха няколко минути в мълчание.

— Бърт е участвал в алфа-теста — заговори след малко Карсън. — Логично е пръв да пострада. След това, миналата седмица, го последва Вандеруогън. Забелязала ли си някой друг да се държи странно?

Де Вака се замисли. Кимна:

— Вчера една лаборантка от лабораторията за секвениране ми се развика, че съм ѝ била седнала на мястото. Веднага ѝ го отстъпих, но тя не ме остави на мира. Иначе е толкова кротко същество. Реших, че просто не издържа на напрежението.

— Очевидно хората реагират в различна степен. Но не след дълго...

Той замълча. Нямахше нужда да довършва изречението. Не след дълго целият персонал на тази лаборатория — на тази изолирана сред пустинята лаборатория, работеща с вирус, способен да унищожи цялото човечество — щеше да полудее.

Изведнъж му хрумна друго. Той се обърна към Де Вака:

— Сусана, знаеш ли дали „Пурблъд“ е разрешен за масова употреба?

Тя поклати глава.

— Аз прочетох няколко съобщения в библиотеката тази сутрин. „Джиндайн“ организира голяма пресконференция. Тогава ще се състои голямото представяне. Избрали са четири болници из цялата страна. Стотина хемофилици и деца ще са първите пациенти, на които ще се прелее „Пурблъд“.

— Кога трябва да стане?

— На трети август.

Де Вака закри устата си с ръка:

— Ама това е в петък!

Карсън кимна:

— Трябва да предупредим властите. Да спрем използването на „Пурблъд“ и да повикаме помощ за хората тук.

— И как, по дяволите, мислиш да го постигнем? Единствените кабелни връзки обслужват компютърната мрежа, управлявана от Бостън. Дори да се доберем до нормален телефон, кой ще ни повярва?

Карсън се замисли:

— Може би Скоупс вече проявява признаците на отравянето.

Де Вака изсумтя:

— Дори и така да е, никой няма да го свърже със случилото се тук.

— Може би се тревожим без причина. Ако всички служители на „Маунт Драгън“ развият параноя, това няма ли да ги настрои един срещу друг и така да се неутрализират взаимно?

Де Вака поклати глава:

— В тази работна атмосфера? Надали. Особено когато такъв като Скоупс управлява нещата. Това е учебникарски признак за *folie a deux*.

— Моля?

— Взаимна лудост. Всички действат по еднакво откачен начин. Или както се казва в медицинския жаргон: „плодов сладкиш с двоен лешник“^[7].

Карсън се намръщи:

— И таз добра. Остава ни само една възможност. Да се махнем час по-скоро оттук.

— Как?

— Не знам.

Де Вака се усмихна, понечи да каже нещо. После спря и го ръгна с лакът:

— Гледай там.

Карсън проследи погледа ѝ. Пред тях беше паркингът на комплекса: на него бяха наредени шест бели бронетранспортъора.

Двамата се приближиха до машините, придавайки си небрежен вид.

— Първо — прошепна Карсън, — ще намерим ключовете. След това трябва просто да излезем от комплекса, без никой да ни забележи.

Изведнъж Де Вака клекна.

— Какво правиш?

— Връзвам си обувката.

— Ти нямаш връзки!

Тя се изправи:

— Много добре знам, идиот такъв. — Тя изчетка праха от коляното си, тръсна глава. — Няма кола, която да не мога да подкарам без ключ.

Карсън я изгледа изненадано.

— Едно време се занимавах с кражби — обясни тя.

— Нищо чудно.

— Просто за удоволствие — добави тя, сякаш се оправдаваше.

— Сигурно. Само че тези са военни машини и се намират в строго охранявана зона. Не е като да разбиеш някоя хонда.

Де Вака се намръщи. Разрови пясъка с крак.

— При пристигането ми тук — продължи Карсън — Сингър ме увери, че охраната е по-строга, отколкото изглежда. Дори да се измъкнем през оградата, след секунди преследвачите вече ще са по петите ни и ще ни гонят до края на света.

Двамата замълчаха.

— Има още две възможности — отбеляза след известно време Де Вака. — Или да вземем конете, или да ходим пеш.

Карсън впери поглед в безкрайната пустиня.

— Само глупак може да си помисли такова нещо — прошепна тихо.

Двамата спряха, загледаха мълчаливо пустинята. Карсън си даде сметка, че за момента не чувства никакъв страх: само някакво

потискащо бреме върху раменете си, сякаш крепи непосилен товар. Знаеше, че това не е защото беше много смел, а е от изтощение.

— Тийс не беше особено очарован от продукта — заговори след малко той. — Поне доколкото разбрах от разговора в сауната. Мога да се обзаложа, че бързото му заминаване е свързано точно с „Пурблъд“. Вероятно е имал достатъчно подозрения за *x-flu* и сигурно е искал да спре и останалите продукти, поне докато се увери, че са безопасни. Или докато научи нещо повече за Бърт.

Де Вака изведнъж застина.

— Някой идва — прошепна тя.

Чуха се стъпки и откъм жилищния комплекс се появи Харпър. Ризата му бе издута от превръзка. Харпър спря до тях:

— За вечеря ли сте тръгнали?

— Да — отвърна Карсън след кратко замисляне.

— Хайде с мен тогава.

Столтът бе претъпкан, имаше само няколко свободни маси. Карсън се огледа. След откарването на Вандеруогън се беше хранил сам, винаги след основната част на персонала. Сега, при мисълта колко голям персонал има „Маунт Драгън“, изведнъж се почувства неловко. Възможно ли беше всички... Той бързо прогони мрачните мисли.

До масата се приближи келнер. Докато си поръчваха напитки, Карсън забеляза как сервитьорът пригласява въображаемите си мустаци: първо отляво, после отдясно, после пак отляво. Кожата под носа му беше зачервена, явно от постоянното потъркване.

— Е! — обърна се Харпър към тях, след като келнерът се отдалечи. — Как вървят нещата при вас?

Карсън едва чу въпроса. Сега си даде сметка какво друго усилва неловкото му чувство.

Всички в стола стояха тихо, държаха се едва ли не враждебно. Масите бяха пълни, хората се хранеха, но въпреки това се водеха много малко разговори. Хората се хранеха сякаш по навик, а не за да задоволят глада си. Въпросът на Харпър сякаш проехтя в залата. „Господи, спал ли съм досега? — запита се Карсън. — Как съм могъл да не забележа?“

Харпър си взе бира, Карсън и Де Вака предпочетоха минерална вода.

— Да не сте станали трезвеници? — попита Харпър, отпивайки голяма глътка бира.

Карсън поклати глава.

— Не ми отговорихте на въпроса — настоя Харпър; не спираше да пригласяда оредялата си коса. — Попитах какво правите напоследък.

Той погледна първо единия, после другия с кръвясалите си очи.

— О, нищо особено — отговори Де Вака, без да вдига поглед от празната си чиния.

— Нищо особено, а? — повтори Харпър, сякаш чуваше този израз за пръв път. — Нищо особено значи. Странно. Работим по най-великия проект в историята на „Джиндайн“, а вие не правите нищо особено.

Карсън кимна. Искаше му се Харпър да не говори толкова високо. Дори да успеят да откраднат бронетранспортър, какво щяха да кажат на останалите хора? Кой щеше да повярва на двама отчаяни бегълци от пустинята? Трябваше да вземат някакви доказателства. Можеха ли обаче да оставят *x-flu* в ръцете на толкова луди? Не че щяха да постигнат нещо, ако останат. Не можеха ли да изпратят доказателствата на *Левин*? Разбира се, невъзможно бе да изпрати много информация по мрежата, но...

Усети някой да го дърпа за ризата. Харпър стискаше плата в юмрука си.

— На теб говоря, тъпако.

Той дръпна Карсън грубо към себе си.

— Извинявай.

— Защо се правиш, че не ме чуваш? — попита на висок глас Харпър. — Какво криеш от мен?

— Виж, Джордж, наистина съжалявам. Мислех си за друго.

— Напоследък работихме много — намеси се отчаяно Де Вака. — Имаме много неща да обмисляме.

Харпър стисна още по-силно ризата на Карсън:

— Нали казахте, че не правите нищо особено? Така казахте. На кое да вярвам?

Карсън се огледа. Хората от съседните маси ги гледаха и въпреки че погледите им бяха замислени и премрежени, в тях личеше онзи

интерес, който бе наблюдавал при едно пиянско сбиване преди много години.

— Джордж — намеси се Де Вака. — Чух, че онзи ден си направил голямо откритие.

— Какво?

— Така поне твърдеше доктор Сингър. Каза, че си постигнал невероятен успех.

Харпър на часа забрави Карсън, отпусна ръка.

— Джон ли го е казал? Това не ме изненадва.

Де Вака се усмихна и постави ръка върху неговата:

— И знаеш ли, много съм впечатлена от начина, по който се справи с Вандеруогън.

Харпър се облегна назад:

— Благодаря.

— Искях да ти го кажа по-рано. Колко съм завееяна.

Тя го погледна в очите с изражение на симпатия и разбиране. След това сведе поглед към ръцете му. Харпър сякаш не я чу, заразглежда ноктите си.

— Гледайте — възкликна. — Мръсни са. По дяволите. Тук бъка от микроби, трябва да внимаваме.

Без да продума повече, той рязко се изправи и се запъти към тоалетната.

Карсън въздъхна шумно.

— Господи — прошепна.

Учените от съседните маси се наведоха отново над чиниите си, но атмосферата остана напрегната, сякаш всеки се страхуваше от нещо.

— Май не беше добро хрумване да идваме — промърмори Де Вака. — И без това не съм гладна.

Карсън опита да нормализира дишането си, затвори очи за момент. Стори му се, че потъва. Господи, колко беше уморен.

— Не мога повече — промълви. — Нека се срещнем в рентгеновата лаборатория в полунощ. Междувременно, да опитаме да поспим.

Де Вака изсумтя:

— Луд ли си? Как да заспя?

Карсън отвори очи и я погледна:

— Скоро няма да ти се отдаде такава възможност.

Левин погледна синята папка в ръката си. Беше богато украсена, носеше голям печат и дълъг, направен със замах подпис. Понечи да я отвори, но спря. Вече знаеше какво има вътре. Понечи да я хвърли в кошчето, но си даде сметка, че това също не е нужно. Като унищожи документа, нямаше да премахне последиците от него.

Той погледна през отворената врата на кабинета си към кашоните и сандъците в приемната. Само преди седмица там бе седял Рей и беше отпращал спокойно натрапниците. Рей му остана верен докрай, за разлика от много колеги и членове на фондацията. Как можеше кариерата му да се провали за толкова кратко време?

Той загледа разсеяно единствения предмет, който още не беше прибран в кашон: лаптопът все още стоеше на бюрото, свързан в мрежата на университета. Той бе хвърлил въдицата си в дълбоките, студени води на мрежата, за да потърси помощ. Вместо това беше извадил чудовище, което унищожи всичко ценно в живота му.

Най-голямата му грешка бе, че подцени Брент Скоупс. А може би го беше надценил? Скоупс, когото познаваше, нямаше да прибегне до такива методи. Може би самият той бе виновен за това — беше действал неетично, беше проникнал без позволение в компютърната система на „Джиндайн“. Сам бе предизвикал Скоупс. Но да се гаври с паметта на несправедливо убития му баща — това беше отвратително, престъпно дело. И все пак дълбоко в съзнанието си Левин пазеше спомени от приятелството им. Никога нямаше да го забрави, никога нямаше да преживее тази загуба. И беше сигурен, че Скоупс се чувства по същия начин.

Сега обаче бе очевидно, че е сгрешил в преценката си. Левин премести поглед по празните рафтове, отворените шкафове, сивите облаци прах, които бавно се спускаха в стаята. Загубата на фондацията, на доброто му име и на работата му променяше всичко. Това много опростяваше избора му. Всъщност свеждаше го до една-единствена възможност. Планът вече започваше да се оформя в главата му.

По здрач „Маунт Драгън“ се превръщаше в царство на хиляди сенки. Покритите ходници и многостенните сгради блестяха със синкава светлина, отразена от нащърбената луна. Случайният шум от стъпки по чакълестите алеи само увеличаваше чувството за самота и забрава. Зад тънката броевица от светлини по външната ограда се простираше непрогледен безкрай.

Карсън се запъти към рентгеновата лаборатория. Навън нямаше никой, жилищният комплекс беше безжизнен, но тишината само увеличаваше безпокойството му. Бе избрал рентгеновото отделение, защото функциите му бяха иззети от по-модерно оборудвани лаборатории и вече почти никой не го ползваше и защото то бе единственото помещение с пълна комуникационна екипировка извън района на охраната. Сега обаче не беше толкова сигурен, че изборът му е правилен. Лабораторията се намиреше зад генератора, далеч от другите изследователски помещения и ако го срещне някой, трудно щеше да си измисли правдоподобно обяснение защо се скита наоколо в този късен час. Той откряна вратата и спря на прага. Вътре блестеше бледа светлина, той долови припряно шумолене.

— Мамка ти, Карсън, изкара ми ангелите.

Беше Де Вака. Силуетът ѝ се открояваше като призрак на светлината на компютърния монитор. Тя му направи знак да влиза.

— Какво правиш? — попита той, след като се настани на стола до нея.

— Дойдох преди няколко часа. Слушай, измислих как да проверим всичко това. Да видим дали сме прави за „Пурблъд“. — Тя затрака бързо по клавишите. — Тук ни изследват всяка седмица, нали?

— Не ми го напомняй.

Тя го изгледа изпитателно:

— Е? Не загреваш ли? Можем да проверим резултатите от пункциите.

Карсън веднага разбра. Изследванията включваха гръбначномозъчни пункции. Можеха да проверят цереброспиналната течност за увеличени количества на серотонин и допамин.

— Да, ама ние нямаме достъп до тези данни — възрази той.

— Тъпчо, ти сякаш живееш в каменната ера. Аз имам. Една седмица съм работила в медицинската служба, забрави ли? Никой не ме е лишил от правото на неограничен достъп до картоните на

персонала. — В оскъдната светлина от компютъра високите й скули изглеждаха сини на черен фон. — Проверих няколко, но данните са твърде много. Затова проведох търсене по ключови думи в медицинския архив.

— Какво успя да извадиш? Списък на служителите с повишено количество допамин и серотонин?

Де Вака поклати глава:

— Невромедиаторите не се изследват при гръбначномозъчна пункция. Можем да намерим обаче данни за продуктите на разграждането им. Хомованиловата киселина се получава при разпада на допамина, серотонинът пък дава 5-хидроксииндолилоцетна. Изкарах данни за техните количества, както и за тези на разградните продукти на друг невромедиатор, норадреналина. МХПГ и ВМК. Те ще ни служат за контроли.

— И?

— Не знам. Ще видим.

На екрана се появи таблица:

Име	МХПГ	ХВК	ВМК	5-ХИОК
Арън	1	6	1	5
Албъртс	1	9	1	10
Бауман	1	12	1	9
Бунос	1	7	1	6
Карсън	1	1	1	1
Кристофъри	1	8	1	5
Давидов	1	8	1	8
Де Вака	1	1	1	1
Донеган	1	10	1	8
Дюсли	1	7	1	9
Енгелс	1	7	1	6

— Господи — прошепна Карсън.

Де Вака кимна мрачно:

— Виж нивото на хомованиловата киселина и 5-хидроксииндолилоцетната. Количествата на допамина и серотонина в

мозъка са многократно над нормата.

Карсън прегледа списъка докрай.

— Виж Най! — възкликна Карсън. — Разпадните продукти на допамина са четиринайсет пъти над нормата, тези на серотонина — дванайсет.

— С такива нива сигурно развива остра параноя, може би дори с признаци на шизофрения. Обзалагам се, че е сметнал Тийс за заплаха за „Маунт Драгън“ и му е заложил капан в пустинята. Чудя се дали и този негодник Мар не е замесен. Прав беше, че убийството на Тийс е дело на ненормален.

Карсън я погледна:

— Защо никой не е забелязал тези ненормални резултати?

— Защото в лаборатории като „Маунт Драгън“ никой не се интересува от нивата на невромедиаторите. Търсят антитела, вируси, такива неща. Освен това тук става дума за нанограми на милилитър. Ако не ги търсиш специално, изобщо няма да ги забележиш.

Карсън невярващо поклати глава:

— Не можем ли да неутрализираме по някакъв начин отрицателното влияние?

— Трудно е да се каже. Може да се опита с антагонисти на допаминовите рецептори като хлорпромазин. Или имипрамин, който блокира транспорта на серотонин. При толкова високи нива обаче се съмнявам, че ще има подобрение. Дори не знаем дали процесът е обратим. Освен това трябва да имаме достатъчно и от двете лекарства и да намерим начин да ги вкарваме в пациентите на място.

Карсън продължи да гледа екрана като хипнотизиран. После внезапно взе клавиатурата и записа данните във файл на твърдия диск на компютъра. После го затвори и излезе от програмата.

Де Вака го изгледа озадачено:

— Какво правиш?

— Достатъчно видяхме. Скоупс също е участвал в бета-теста, забрави ли? Ако ни усети, край с нас.

Той изключи Де Вака от системата и въведе своята парола за достъп. Изчака да се включи и извади два компактдиска от джоба си.

— Минах през библиотеката и записах най-важните сведения от архива: видеозаписа, данните за метода на пречистване, моите бележки и тези на Бърт. Сега ще включа и резултатите от...

Той млъкна и се втренчи в екрана.

ДОБЪР ВЕЧЕР, ГАЙ КАРСЪН
ИМАТЕ 1 НОВО ПИСМО

Той бързо отвори електронната си кутия.

Здравей, Гай.

Видях до кое нечовешко време си останал, за да съставиш някакви молекулни модели. Радвам се да те видя толкова погълнат от работа, но от записките ти не ми стана ясно какво правиш.

Сигурен съм, че няма да си губиш времето, също и моето, без основателна причина. Да не би да си открил нещо? Надявам се да е така. Не искам да гледам хубави картинки. Времето безжалостно изтича.

А, да. За малко да забравя. Какъв е този внезапен интерес към „Пурблъд“?

Чакам отговор.

Брент

— Боже мили, виж само — възкликна Де Вака. — Имам чувството, че ми диша във врата.

— Времето безжалостно изтича — промърмори Карсън. — Да знаеше само какво го чака.

Той сложи единия компактдиск в устройството за записване и прехвърли файла с резултатите от медицинските изследвания на персонала. После стартира програмата за разговор в реално време.

— Луд ли си? — изсъска Де Вака. — С кого, по дяволите, ще говориш.

— Мълчи и гледай.

Карсън продължи да пише:

„Покана за разговор към Гай Carson@Biomed.Dragon.GeneDyne“

— Сега вече съм сигурна, че си полудял. Да каниш сам себе си на разговор.

— Левин ми е казал, че така мога да се свържа с него. Вкарал е някаква програма, която осигурява връзка с компютъра му.

— Ще му изпратиш данните за „Пурблъд“, така ли?

— Да. Само той може да ни помогне.

Карсън зачака, едва сдържаше възбудата си. Представи си как скритият призрак преминава през лабиринтите на компютърната система на „Джиндайн“, за да се свърже с Левин в общата мрежа. На лаптопа на професора скоро щеше да се появи прозорец със съобщение. Стига да е включен в мрежата и Левин да е наоколо, за да го види. „Хайде. Хайде. Хайде.“

Изведнъж екранът се изчисти.

Здравей, чаках те.

Карсън затрака трескаво по клавишите:

„Доктор Левин, четете внимателно. В «Маунт Драгън» сме на ръба на катастрофа. Прав бяхте за вируса. Тук нищо не можем да направим с него, имаме нужда от помощта ви. Изключително важно е да действате незабавно. Ще ви изпратя няколко документа, от които личи какво е положението. Ще ви помоля само още нещо: Моля ви, направете всичко възможно да ни измъкнете оттук колкото се може по-скоро. Намираме се в голяма опасност. И направете всичко възможно да спрете достъпа на персонала до *x-flu*. От данните, които ще ви изпратя, ще научите, че всички тук се нуждаят от незабавно лечение. Прехвърлянето на файловете започва.“

Той стартира програмата за пренос на информация. Седна и зачака данните да се прехвърлят в компютъра на Левин. Въпреки силното компресиране на файловете, за преноса им бяха нужни четирийсет минути. Без съмнение следващия път, когато влезе в мрежата, Скоупс щеше да забележи, че е било извършено прехвърляне на голямо количество информация. Сигурно някоя от програмите му

щеше да го регистрира. Как, по дяволите, да отговори на писмото на Скоупс?

Изведнъж програмата за пренос спря.

Гай, там ли си?

„Тук сме. Какво има?“

„Кои сте тези „ние“? Има ли друг с теб?“

„Лаборантката ми също е запозната с положението.“

Много добре. Слушай сега. Има ли още някой в комплекса, който да ви помага?

„Не. Сами сме. Доктор Левин, да приключваме по-бързо с прехвърлянето.“

Няма време. Получих достатъчно информация, за да разбера същността на проблема. Ако ме интересува нещо друго, мога да го източа сам от мрежата на „Джиндайн“. Благодаря ти за доверието. Ще се погрижа съответните власти да научат и да пристъпят веднага към действие.

„Слушайте, доктор Левин, трябва да се измъкнем оттук. Подозираме, че инспекторът, който идва тук, е бил убит.“

Разбира се. Първо с това ще се заема. Продължавайте с Де Вака както и досега и не правете опити да се измъкнете сами. Запазете спокойствие. Разбра ли?

„Добре.“

Гай, свършил си невероятна работа. Кажу ми как стигна до тези изводи.

Карсън се приготви да отговори. Изведнъж го побиха студени тръпки.

„Продължавайте с Де Вака както и досега...“ Той никога не беше споменавал за Де Вака пред Левин.

„Кой е?“ — написа.

Внезапно екранът се осея с бели и черни точки. Колонките на компютъра запрацяха. Де Вака подскочи от изумление. Карсън, сякаш закован за стола си, се втренчи изумено в монитора. Не можеше да повярва; крайниците му сякаш се бяха парализирали. Сред драценето на колоните сякаш се чуваше пресипнал кикот. На монитора бавно се появи човешко лице: лице с щръкнали уши, очила с дебели стъкла и рошава коса.

Също толкова внезапно екранът потъмня, колонките рязко замлъкнаха. В стаята настъпи тишина и мрак. И тогава Карсън чу самотния вой на сирената на охранителната система на „Маунт Драгън“ да ехти сред безкрайните простори на пустинята.

[1] Игра на думи: от *sweetbreads* (англ.) — момици; букв. — сладки хлебчета. — Бел.прев. ↑

[2] Прерийни стриди — ястие, характерно за западните щати на САЩ; рядка каша със сурови яйца, използвана за лечение на махмурлук. — Бел.прев. ↑

[3] Вярно е, вярно е (нем.). — Бел.прев. ↑

[4] Сбогом (исп.). — Бел.прев. ↑

[5] Глупак (исп.). — Бел.прев. ↑

[6] Света Богородице (исп.). — Бел.прев. ↑

[7] Игра на думи. *Doublenut fruitcake* — лудница за двама (жарг.) и лешников сладкиш, букв. (англ.). — Бел.прев. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

Карсън погледна Де Вака.

— Хайде да тръгваме — прошепна и изключи компютъра направо от мрежата.

Измъкнаха се безшумно от рентгеновата лаборатория. Карсън бързо се огледа. Цялата ограда бе осветена от ярки аварийни лампи. Изведнъж на предната вишка, после на задната блеснаха ослепителни прожектори. Лъчите им бавно започнаха да обхождат района на комплекса. Нямаше луна и масивните сгради тънеха в непрогледен мрак. Карсън и Де Вака бързо се скриха зад хангара за машините. Пропълзяха покрай постройката, заобиколиха един ъгъл, после притичаха зад стерилизационната пещ. Чуха далечни викове и тропане от обувки.

— Имаме няколко минути, докато се организират — прошепна Карсън. — Това е единственият ни шанс да се измъкнем. — Той опипа джоба си, за да се увери, че дисковете с доказателствата са там. — Май все пак ще се наложи да изпробваш уменията си за разбиване на коли. Да се мятаме на някой бронетранспортър, докато още можем.

Де Вака се поколеба.

— Давай!

— Не можем — прошепна трескаво тя. — Не можем да си тръгнем, преди да унищожим пробите от *x-flu*.

— Луда ли си?

— Ако оставим *x-flu* в ръцете на тези откачени, няма да оцелеем, дори да успеем да се измъкнем. Нали видя какво стана с Вандеруогън, как се държи Харпър? Достатъчно е само един да изнесе епруветка с вируса от Ниво-5 и край.

— В никакъв случай не можем да ги вземем с нас.

— Разбира се, че не. Слушай. Знаем как можем хем да унищожим *x-flu*, хем да се измъкнем.

Карсън забеляза тъмни силуети с големи автомати около станцията на охраната. Издърпа Де Вака още по-назад в тъмното.

— Трябва да влезем в Камерата на смъртта — продължи Де Вака.

— Не може. Там ще сме в капан.

— Слушай, Карсън, това е *последното* място, на което ще ни търсят.

Той се замисли:

— Може би си права. Дори луд няма да предположи, че сме се върнали там.

— Имай ми доверие.

Де Вака го хвана за ръката и го задърпа към другия край на стерилизационната пещ.

— Чакай, Сусана...

— Размърдай си задника, *cabron*.

Карсън я последва по един тъмен покрит проход към вътрешния район. Притаиха се задъхани в сянката зад лабораториите.

Изведнъж проехтя изстрел. Бързо последваха още.

— Стрелят по сенки — предположи Карсън.

— А може би се стрелят едни други. Кой знае колко са изперкали някои.

Лъчите от прожекторите бавно се преместваха към тях и те се вмъкнаха в тъмната сграда на лабораториите. Минаха през устройството за разпознаване на гласа и се втурнаха по пустия коридор към асансьора, водещ до Ниво-5.

— Разкажи ми плана си — подкани я Карсън, след като се озоваха вътре.

Тя го погледна, очите ѝ горяха.

— Слушай внимателно. Помниш ли, като ти говорих за стария Павел, който ми поправи компактдисковото устройство? Често играехме на табла в барчето. Обича да приказва, може би повече от необходимото. Той ми разказа, че когато военните строили този комплекс, инсталирали едно допълнително защитно устройство. Нещо като презастраховка срещу изпускането на изключително смъртоносни зарази от Камерата на смъртта. След преминаването на „Маунт Драгън“ в частни ръце тази система била изключена. Павел ми обясни как да се задейства пак.

— Сусана, как...

— Млъквай и слушай. Ще опечем цялата тази помийна яма. Системата за безопасност се нарича „Биологична опасност от нулево ниво“. Тя връща въздуха от стерилизационната пещ в Камерата на смъртта, без да го охлажда. Температурата се вдига на хиляда градуса, нищо не може да оцелее. Само някои от първите постъпили на работа тук знаят за нея, Сингър и Най например. — Тя се подсмихна. — Когато нагрятият въздух достигне всички тези леснозапалими химикали, ще се получи огромна експлозия.

— Да, и ще ни опече.

— Не. Докато системата се задейства минават няколко минути. Трябва само да я активираме, да се измъкнем и да изчакаме експлозията.

След това се мягаме на бронетранспортъора и заминаваме.

Вратата на асансьора се отвори със съскане, пред тях се откри мрачен коридор. Те бързо минаха през металните врати към Камерата на смъртта. Карсън изговори името си пред микрофона на системата за отключване и вратата се отвори.

— В момента може да ни наблюдават — отбеляза той, докато навличаше изолационния си костюм.

— Може, но като имам предвид цялата лудница горе, мисля, че обръщат повече внимание на други монитори.

Провериха си взаимно костюмите и влязоха в помещението за обеззаразяване. Докато стоеше под потоците отровни химикали, Карсън погледна зловещия силует на Де Вака до себе си. Не можеше да повярва, че го правят. „Горе ни търсят да ни убият, а ние се връщаме в Камерата — помисли си. Побиха го тръпки, нещо сякаш стягаше гърдите му. — Ще ни намерят. Тук сме като мишки в капан. Ще ни...“ Той вдиша дълбоко няколко пъти.

— Добре ли си, Карсън? — чу се спокойният глас на Де Вака по малообхватния комуникационен канал.

Той кимна, двамата преминаха в помещението за сушене.

След две минути влязоха в Камерата. Алармената сирена бучеше тихо в пустите коридори, далечното тропане на шимпанзетата звучеше като шум от далечна битка. Карсън погледна един стенен часовник; беше почти дванайсет и половина. Лампите в коридорите светеха на намалена мощност и щяха да останат така до идването на екипа за обеззаразяването в два. Само че този път, с малко късмет, нямаше да има какво да обеззаразяват.

— Трябва да слезем в подстанцията на охраната — каза Де Вака. — Нали знаеш къде е?

— Да.

Много добре знаеше. Станцията на охраната в Камерата на смъртта се намираще на най-долното подземно ниво. Точно под изолатора.

Придвижиха се бързо към центъра на Камерата. Карсън пусна Де Вака да мине първа, след това се хвана за парапета и се спусна в тясната шахта на стълбите. От огромната тръба над главата му след броени минути щеше да заизлиза унищожителен изгарящ въздушен поток.

Станцията на охраната бе тясна кръгла стаичка с няколко стола на колелца и схлупен таван. Покрай стените бяха наредени видеомонитори, показващи различни помещения в Камерата на смъртта. Командният пулт бе пред тях, той заемаше по-голямата част от помещението.

Де Вака седна пред него и затрака по клавишите, първо бавно, после по-трескаво.

— Какво ще правим сега? — попита Карсън.

— Спокойно, бе, *cabron*. Павел ми разказа подробно какво трябва да се прави. Всички защити тук са предвидени срещу случаен инцидент. Никой не се е сетил да постави защита срещу *умишлено* включване на системата. Не е било нужно. Аз ще въведа командите за биологична опасност от нулево ниво, после ще активирам системата.

— И колко време ще имаме, за да се измъкнем?

— Предостатъчно, повярвай ми.

— Колко по-точно?

— Стига си досаждал, Карсън. Не виждаш ли, че съм заета? Още няколко команди и готово.

Карсън замълча. След малко пак заговори, този път по-припряно:

— Сусана, дай да го обмислим по-добре. Наистина ли искаме да направим точно това? Да унищожим цялото Ниво-5? Шимпанзетата? Всичко, върху което сме работили?

Тя спря да пише. Обърна се:

— Какъв друг избор имаме? Шимпанзетата и без това ще пукнат, всички са заразени с *x-flu*. Така даже им правим услуга.

— Знам. Но от тази лаборатория са излезли много полезни неща. Ще са необходими години, за да се възстанови всичко, което сме направили. Сега *знаем* какво не е наред в *x-flu*, можем да поправим грешката.

— Ако ни утрепят, кой ще довърши *x-flu*? — чу се гневният глас на Де Вака по микрофона. — А ако някой се добере до него, кого ще го е грижа за вредата, която ще причиним на „Джиндайн“?

— Карсън — прозвуча грубият глас на Най. — Де Вака. Слушайте ме внимателно. От този момент договорът ви за работа в „Джиндайн“ се прекъсва. Присъствието ви на територията на „Маунт Драгън“ е незаконно, а на проникването ви в Ниво на биологична защита 5 се гледа като на враждебен акт. Ако се предадете, ще гарантираме сигурността ви. Ако не, ще бъдете преследвани и към вас ще бъдат предприети съответните мерки. Не можете да се измъкнете.

— Значи все пак са наблюдавали всички монитори — промърмори Де Вака.

— Може да подслушва и системата за комуникация — добави Карсън. — Говори колкото се може по-малко.

— Вече няма значение. Почти съм готова.

Де Вака започна да пише по-бавно на компютъра. Пресегна се към едно табло с няколко черни копчета и натисна най-горното.

Веднага в помещението зазвуча пронизителна сирена, един ред алармени крушки на тавана започнаха да премигват.

— *Внимание* — чу се непознат женски глас от системата за комуникация на Карсън. — *Системата за биологична опасност от нулево ниво се активира след шейсет секунди.*

Де Вака натисна друго копче, изправи се и изрита контролния пулт. От таблото изскочиха искри.

— *Системата е активирана* — прозвуча отново женският глас.

— Готови сме — каза Карсън.

Де Вака натисна копчето за общия канал на комуникационната система, думите ѝ бяха предадени из целия комплекс:

— Най. Слушай много внимателно.

— Нямайте думата — прозвуча гласът на началника на охраната. — Можете само да изпълнявате.

— Слушай, гадино! Намираме се в станцията на охраната на Ниво-5. Активирахме системата за безопасност при нулево ниво на биологична авария. Пълна стерилизация.

— Де Вака, ако...

— Не може да се спре. Разбираш ли? След няколко минути в Камерата на смъртта ще навлезе въздух с температура хиляда градуса. Цялото проклето място ще се превърне в пепел. Всеки в радиус от триста метра ще стане на пържола.

Сякаш да придаде допълнителна тежест на думите ѝ, предупредителният женски глас отново прозвуча по системата:

— *Нулевото ниво на биологично обезопасяване е активирано. Имате десет минути за евакуация.*

— Десет минути? — промълви Карсън. — Боже Господи.

— Де Вака, ти си била по-луда, отколкото си мислех — чу се гласът на Най. — Няма начин да успееш. Чуваш ли?

Де Вака избухна в смях:

— Мен ли наричаш луда? Да не би аз да препускам всеки ден из пустинята с коса на опашка и тропически шлем?

— Сусана, млъквай! — срязва я Карсън.

Комуникационната система заглъхна.

— Гай, гледай! — извика тя по малообхватния канал.

Посочи зад гърба му. Карсън се обърна към мониторите. Заоглежда безбройните черно-бели картини; все още не разбираше какво е привлякло вниманието ѝ. Лабораториите и коридорите бяха все така пуссти.

Освен един. По главния коридор, при самия вход, се движеше един-единствен силует. От увереността в походката му Карсън го побиха тръпки. Той се приближи и се взря в екрана. Натрапникът носеше един от пошироките изолационни костюми с допълнителен въздушен запас, каквито

използваше охраната. Държеше и някакъв дълъг черен предмет. Когато човекът с широкия костюм се приближи още до камерата, Карсън установи, че това е двуцевна пушка-помпа.

След това обърна внимание на походката на натрапника. Накуцваше по странен начин, сякаш кракът му всеки момент ще се откачи.

— Майк Мар — промърмори Де Вака.

Карсън понечи да натисне копчето на комуникационната система, но изведнъж спря. Имаше чувството, че още нещо не е наред; нещо много важно. Остана неподвижно, опитвайки се да разбере какво.

Изведнъж го осени прозрение. По време на безбройните часове, които бе прекарал в Камерата на смъртта, в какофонията от гласове, звучали по комуникационната система, постоянно го бе съпътствал и друг шум — спокойното съскане от въздушния клапан на костюма.

Сега това съскане бе изчезнало.

Карсън трескаво откачи дихателния си маркуч, грабна друг и го включи. Пак нищо.

Обърна се към Де Вака, която наблюдаваше изумено действията му. Изведнъж по лицето ѝ се изписа изражение, че е разбрала.

— Мръсниците са изключили системата за подаване на въздух — чу се гласът ѝ.

— *Остават девет минути за евакуация* — предупреди женският глас.

Карсън вдигна ръка пред стъклото на шлема си, за да даде знак на Де Вака да мълчи. Размърда безшумно устни: „Колко дълго?“

Де Вака вдигна ръка, разпери пръсти. В костюмите им имаше резерви от въздух за пет минути.

„Пет минути. Боже мили, толкова трае само процедурата по обеззаразяване...“ Карсън отчаяно опита да надделее страха. Погледна отново мониторите. Мар напредваше бързо.

Карсън си даде сметка, че имат само една възможност.

Откачи безполезния дихателен маркуч от костюма си и даде знак на Де Вака да го последва. Излязоха от станцията на охраната. Карсън се хвана за парапета на стълбата и погледна нагоре, където пет етажа над тях зееше тръбата, водеща към стерилизационната пещ. Мар още го нямаше. Карсън се заизкачва бързо, премина покрай генераторите и резервните лаборатории на горното ниво. Дватама с Де Вака бързо се мушнаха зад масивната врата на голяма хладилна стая.

Карсън се обърна към спътницата си и отново ѝ направи знак да мълчи, след това се опита да диша по-бавно, за да изразходва по-икономично кислорода. Надникна към шахтата на стълбището.

Карсън знаеше, че няма начин да излязат от Камерата на смъртта, без да минат през обеззаразяване. Мар сигурно също го знаеше. Първо щеше да ги потърси около изхода на стълбището и като не ги намери, да предположи, че още са в станцията на охраната. Нямаше да си губи времето с другите райони на Камерата.

Карсън поне се надяваше да е така.

— *Осем минути за евакуация* — прозвуча поредното предупреждение.

Двамата се свиха в мрака и тревожно загледаха към стълбището. Карсън усети как Де Вака потропва нетърпеливо зад гърба му, направи ѝ знак да мирува. Почуди се какви ли смъртоносни микроорганизми се съхраняват в хладилника зад тях. Секундите изтичаха. Карсън се запита дали планът му вече не е предопределил смъртта и на двама им.

Изведнъж на най-горното стъпало стъпи крак с червен костюм. Карсън издърпа Де Вака по-назад. Скоро Мар се появи в цял ръст. Огледа се за кратко на етажа и продължи надолу към станцията на охраната.

Карсън изчака няколко секунди, след това излезе от скривалището си. Де Вака го последва. Той внимателно погледна надолу, стълбището бе празно. Мар сигурно отиваше към станцията на охраната. Сигурно щеше да действа по-внимателно, в случай че Карсън е въоръжен. Това им даваше няколко секунди преднина.

Карсън подкани Де Вака да го последва нагоре. Качиха се на най-горния етаж и бързо тръгнаха към изхода. Минаха покрай зверилника.

Шимпанзетата бяха побеснели от постоянния вой на сирените. Гледаха с гневни кървясали очи и тракаха непрестанно по решетките. Няколкото празни клетки стояха като мълчаливо свидетелство за последните жертви на вируса.

Карсън се приближи до клетките. Внимателно отбягвайки протегнатите пръсти, разхлаби резетата им. Възбудени от присъствието му, животните закрепяха още по-яростно. Костюмът му сякаш завибрира от шума.

— *Седем минути за евакуация.*

Карсън тичешком излезе от зверилника и се отправи към изхода. Като го видя, Де Вака отвори херметичната врата и двамата влязоха в помещението за дезинфекция. Докато отровната смес ги обливаше, Карсън надникна през стъкленото прозорче към Камерата на смъртта. Досега от тропането и скачането на шимпанзетата резетата трябваше да са се освободили и клетките да са се отворили. Той си представи как разярените животни скачат из лабораториите, търчат из коридорите... по стълбите...

— *Пет минути за евакуация.*

Изведнъж Карсън почувства, че се задушава. Обърна се към Де Вака и прокара пръст пред врата си. Ако продължат да дишат, щяха да поемат само въглероден двуокис.

Жълтият душ спря и вратата към следващото помещение се отвори. Опитвайки се да преодолее желанието да вдиша, Карсън пристъпи напред. Огромните вентилатори на системата за изсушаване забръмчаха; дробовете го заболяха в отчаяна нужда от кислород. Той се облегна немощно на стената и погледна Де Вака. Тя поклати глава.

„Изстрел ли беше това?“ В шума от вентилаторите Карсън не можеше да прецени.

Най-после и последната врата се отвори и те се измъкнаха в помещението за преобличане. Карсън помогна на Де Вака да смъкне шлема си, след това отчаяно издърпа своя. Свлече се на колене, жадно вдиша свежия въздух.

— *Три минути за евакуация.*

Те се измъкнаха от костюмите и се втурнаха към асансьора за горното ниво.

— Може да ни чакат отвън — каза Карсън.

— Едва ли — отвърна задъхано Де Вака. — Сигурно вече са си плюли на петите.

Коридорите на горните лаборатории бяха пусти и тъмни. Те изтичаха във фойейето, спряха за кратко на входа. Карсън отвори вратата и отвън ги посрещна оглушителният вой на сирени. Той се огледа, бързо изтича към едно тъмно място встрани, махна на Де Вака да го последва.

В „Маунт Драгън“ цареше пълен хаос. Хората се събираха на групички, говореха на висок глас или крещяха. Под една лампа пред жилищния комплекс стояха неколцина учени, някои още по пижами, и ръкомахаха оживено. Карсън забеляза Харпър с вдигнат юмрук. Единични силуети пробягваха под светлината на прожекторите.

Двамата бегълци претичаха зад стерилизационната пещ. Карсън огледа района, очите му спряха върху паркинга. Около бронетранспортъорите, озарени от ярките прожектори, стояха петимашестима въоръжени мъже. В центъра на групичката се открояваше Най. Ръкомахаше към Камерата на смъртта.

— Към конюшните! — изкрещя Карсън в ухото на Де Вака.

Намериха конете на мястото им, животните бяха възбудени от шумотевизцата. Де Вака изведе два в помещението за оседлаване, а Карсън се втурна в склада за седлата.

Тъкмо се приближаваше към Дорчо със седло в ръце, когато земята потрепери под краката му. След това навън всичко се озари от ярка

светлина. Експлозията започна с глух тътен, който бързо се усили в оглушителен рев. Конюшната се разтресе от ударната вълна, стъклата на прозорците полетяха навътре. Конят на Де Вака се изправи уплашено на задните си крака.

Де Вака удържа юздите и го погали по врата:

— Спокойно, момче.

Карсън бързо се огледа, забеляза дисагите на Най, грабна ги и ги хвърли на Де Вака:

— Вътре трябва да има манерки. Напълни ги от поилката на конете!

Той бързо стегна седлата върху конете. Де Вака се върна с дисагите и той ги закрепил върху Дорчо. Тя се метна върху коня си.

— Чакай малко — извика той.

Изтича до закачалката за дрехи и взе две широкополи шапки за езда. Върна се, възседна Дорчо и двамата излязоха.

Горещината на пламъците опърли лицата им. На мястото на ниската постройка с филтрите за въздуха на Камерата сега зееше огнен кратер. Бетонният покрив на външните лаборатории се беше сринал и отвътре излизаха пламъци. През счупените прозорци на жилищния комплекс се вееха завеси. От стерилизационната пещ се чуваше силно бумтене, отблясъците от огъня обагряха пясъка наоколо в яркооранжево.

Експлозията бе сринала покрива на стола и беше пробила голяма дупка в оградата на комплекса.

— След мен! — изкрещя Карсън и пришпори коня си.

Препуснаха през пламъци и дим, прескочиха останките от оградата и потънаха в мрака на пустинята.

Когато се отдалечиха на около километър от комплекса и излязоха от озарения от пламъците район, Карсън накара коня си да премине в тръс.

— Чака ни дълъг път — отбеляза той, когато Де Вака се изравни с него. — Трябва да щадим конете.

В това време нова експлозия разтърси останките на полуразрушения комплекс и от дупката на бившата Камера на смъртта се издигнаха огромни пламъци. Последваха няколко по-слаби взрива: сградата на външните лаборатории изчезна пред очите им; жилищният комплекс потрепери, после се срина с грохот. Лампите в „Маунт Драгън“ изгаснаха, вече само отблясъкът от пламъците показваше местоположението на комплекса.

— Жалко за банджото ми — промърмори Карсън.

Когато отново пришпори Дорчо към непрогледния мрак, той забеляза светли лъчи да се движат сред пустинята. Светлините, изглежда, се движеха към тях, ту се губеха, ту пак се показваха, следвайки неравностите на релефа. Изведнъж светнаха мощни прожектори.

— Мамка им — изруга Де Вака. — Бронетранспортърите не са пострадали от експлозията. Никога няма да надбягаме тези мръсници в пустинята.

Карсън не отговори. С малко късмет можеха и да се измъкнат на бронетранспортърите. Почти пълната липса на вода бе онова, което го тревожеше най-много.

Скоупс седеше сам в осмоъгълната зала, вгълбен в мислите си.

Карсън и Де Вака сигурно вече бяха обезвредени. Нямахше начин да избягат.

Той бе прекъснал почти веднага преноса на данни. Вярно, че нямаше как да унищожи първите файлове, предадени по мрежата. Имаше, макар и малка възможност, Левин или който друг бе проникнал в системата на „Джиндайн“ да е получил известно количество информация. Скоупс обаче вече се беше погрижил такова непозволено проникване да не се повтаря. Бе взел мерки, драстични, но необходими. Особено в този деликатен момент.

Във всеки случай много малка част от информацията на Карсън се беше промъкнала през бариерата. Пък и тези сведения не бяха опасни. Всичко засягаше само „Пурблъд“. Дори да получи данните, Левин нямаше да научи нищо за *x-flu*. А в момента се ползваше с толкова малко доверие, че никой нямаше да му повярва, каквото и да разправя.

Всичко вървеше по план. Нямахше за какво да се тревожи.

Така че, откъде това странно безпокойство?

Скоупс се опита да определи причината за необичайната си нервност. Чувството му бе ново и самонаблюдението обещавахе да бъде интересно. Може би се дразнеше, защото бе подценил Карсън. Или беше заради измамата на Де Вака, особено след нещастieto в Камерата на смъртта. Карсън бе последният човек, който би заподозрял в промишлен шпионаж. Всеки друг на негово място сигурно би изпитал невероятен гняв от това предателство. Скоупс обаче чувстваше само тъга. Този младеж бе наистина гениален. Сега се налагаше да го остави в ръцете на Най.

Най — добре, че се сети. Тази сутрин някой си господин Браг от Управлението за контрол на храните и лекарствените средства се беше обадил да пита за онзи инспектор, Тийс. Трябваше да предупреди Най да се погрижи.

Той отново се замисли за файловете, които се опита да изпрати Карсън. Не бяха много важни и той не им обърна особено внимание. Само някои документи, свързани с „Пурблъд“. Скоупс си спомни, че Карсън и Де Вака се бяха ровили из архивите за „Пурблъд“ предния ден. Откъде този

внезапен интерес? Дали не планираха да саботират и проекта „Пурблъд“ освен „X-flu“? И какво имаше предвид този Карсън, като твърдеше, че всички се нуждаели от незабавно лечение?

Трябваше да прегледа материалите по-внимателно. Не само изпратените файлове, а и записките на Карсън от последните дни. Може би щеше да се заеме с това след вечерните делови срещи.

При тази нова мисъл Скоупс премести поглед към черния сейф в дъното на помещението. Беше вграден в стената при самото построяване на небостъргача на „Джиндайн“. Само Скоупс можеше да го отвори и след неговата смърт нямаше начин сейфът да бъде разбит, без да бъде унищожено съдържанието му. Той си представи какво има вътре и безпокойството му веднага се изпари. Една-единствена запечатана стъклена ампула, изпратена му наскоро с хеликоптер от „Маунт Драгън“, пълна с инертен газ и разтвор за съхраняване на вируси. Удивително колко ценно може да бъде такова малко нещо.

Той погледна часовника си: беше 14.30.

Чу се леко бръмчене и един голям монитор просветна. На екрана се появи съобщение с големи букви:

Връзката с ТЕЛИНТ–2 е установена.
Предаването може да започне.

Съобщението изчезна и беше заменено от друго изречение:

Господин Скоупс, съгласни сме на сделката. Готови сме да дадем три милиарда долара. Сумата не подлежи на преговори.

Скоупс взе клавиатурата и затрака по клавишите. В сравнение с конкурентните компании военните бяха душички.

„Скъпи ми генерал Харингтън, всички бизнес предложения подлежат на преговори. Готов съм да ви отстъпя продукта, за който говорихме, за четири милиарда. Давам ви дванайсет часа, за да извършите необходимия превод.“

Скоупс се усмихна. Щеше да продължи преговорите от друго място. От едно тайно местенце, където се чувстваше по-сигурен, отколкото в което и да било друго кътче на планетата.

Той продължи да пише и буквите на екрана се разкривиха в странна картина. Докато пишеше, Скоупс започна да рецитира любимите си редове от „Бурята“:

*Нищо в него не умира.
Но морето необятно
го превръща в нещо странно, непонятно.*

Чарлс Левин седеше върху избелялата покривка на леглото и гледаше втренчено телефона, поставен върху възглавницата. Апаратът бе тъмночервен на цвят и носеше надпис: „СОБСТВЕНОСТ НА «ХОЛИДЕЙ ИН», БОСТЪН, МА“ върху слушалката. В продължение на четири часа той бе говорил, крещял, заплашвал, молил по тази слушалка. Сега думите му се бяха изчерпали.

Той се изправи бавно, изпъна изтръпналите си крайници и отиде при плъзгащата се остъклена врата. Завесите се развяваха от лек бриз. Той излезе на балкона и вдиша жадно вечерния въздух. Светлините на „Джамайка плейн“ блестяха в далечината като диаманти, разхвърляни от безгрижна ръка по земята. По улицата отдолу се зададе кола, фаровете ѝ осветиха мизерните магазинчета и пустата бензиностанция.

Телефонът извънтя. Удивен, че някой може да го търси след толкова много извинения, след толкова много резки откази, Левин остана неподвижно за няколко секунди, втренчен в апарата. Бързо се осъзна, върна се в стаята и вдигна слушалката.

— Ало? — обади се с пресипнал от дългите разговори глас.

От слушалката се чу познатото пицене на модем.

Левин бързо затвори, изключи телефона и включи на негово място лаптопа си. Модемът му избръмча.

Без встъпителна картина на екрана се появиха букви:

Здрасти, професорче. Надявам се да оцениш жеста ми, че още те наричам „професор“.

„Как ме откри?“ — написа Левин.

Не беше трудно.

„Говоря по телефона от часове, звънях на когото се сетих“ — оплака се Левин. — „Колеги, приятели, държавни агенции, репортери, дори на бивши студенти. Никой не ми вярва.“

Аз ти вярвам.

„Твърде добре са си свършили работата. Ако не докажа невинността си, никой няма да ми повярва.“

Недей да хленчиш, професоре. Докато работя с теб, няма да умреш от глад.

„Само с един човек не съм говорил. С Брент Скоупс. Смятам скоро да го направя.“

Чакай малко, мой човек! Дори да успееш да се свържеш с него, той надали ще е склонен да те изслуша точно сега.

„Не е много сигурно, мим. Трябва вече да прекъснам.“

Един момент, професоре. Не ти се обаждам само за да ти предам съболезнованията си. Преди няколко часа твоят каубой Карсън опита да изпрати спешно някакви файлове. Преносът на информация бе прекъснат почти веднага, успях да спася само началото. Мисля, че трябва да го прочетеш. Готов ли си за прехвърляне?

Левин отговори, че е готов.

Добре. Ето файла.

Левин погледна часовника си. Беше три без десет.

Карсън и Де Вака препускаха в непрогледния мрак на пустинята Хорнада дел Муерто под осеяното с ярки звезди небе. От комплекса се спускаха все надолу и скоро се озоваха на дъното на пресъхнал поток, конете затънаха до глезените във финия пясък. Светлината от звездите им стигаше колкото да виждат земята под краката си. Да имаше съвсем слаба луна, щяха да са мъртви, Карсън много добре си даваше сметка за това.

Продължиха замислено.

— Очакват да тръгнем на юг, към Рейдиъм Спрингс и Лас Крусес — заговори накрая Карсън. — Това са най-близките селища, ако не броим Енгъл, който е собственост на „Джиндайн“. Това са стотина километра. В пустинята разчитането на следи е доста трудна работа, особено през лавата. Така че, ако бях на мястото на Най, щях да продължа по следите, докато се уверя, че вървят на юг. След това щях да подредя бронетранспортърите в редица и да продължа в тази посока.

— Има логика — съгласи се Де Вака.

— Трябва да го подлъжем. Ще тръгнем на юг, сякаш сме се запътили към Рейдиъм Спрингс. Когато стигнем Малпаис и навлезем сред лавата, където няма да могат да ни проследят, ще направим завой под прав ъгъл, ще продължим няколко километра на изток. После пак ще сменим посоката и ще тръгнем обратно на север.

— Ама на север няма никакво селище, поне в близките двеста километра.

— Точно затова само натам можем да тръгнем. Никога няма да ни търсят в тази посока. Помниш ли ранчото Даймънд Бар, за което ти разправях? Познавам новия собственик. В южния край на ранчото има

временен лагер за добитъка. Нарича се Лава Камп. Намира се на около сто и петдесет километра отгук, на петдесетина от Лавагейт.

— Бронетранспортърите не могат ли да ни последват и сред лавата?

— Камъните са остри, режат обикновените гуми на лентички. Бронетранспортърите обаче имат гуми с централно пневматично напompване и твърдостта им може да се регулира. Имат специално приспособление, което им позволява да пътуват десетки километри със спукани гуми. Въпреки това и те не могат да карат през лавата много дълго. Като се уверят, че сме тръгнали на юг, ще излязат от лавата и ще заобиколят, за да ни пресекат пътя.

Двамата замълчаха.

— Има логика — съгласи се накрая Де Вака.

Карсън насочи коня си на юг и Де Вака го последва.

Излязоха на другия бряг на дерето. На север още се виждаха отблясъците от горящия комплекс. Светлините от фарове се бяха приближили значително.

— По-добре да побързаме — предложи Карсън. — След като им се изплъзнем, можем да дадем почивка на конете.

Те преминаха в галоп и след пет минути пред тях се появиха черните очертания на потока от застинала лава. Те слязоха и продължиха пеша.

— Ако не греша, лавата завива на изток — каза Карсън. — Да продължим няколко километра и да тръгнем на север.

Продължиха бавно, давайки възможност на конете да избират пътя си сред острите камъни. „Голям късмет, че конете виждат по-добре на тъмно от хората“ — помисли си Карсън. Той дори не виждаше къде стъпват. Само храсталаците от юка и тревните туфи, растящи тук-там от цепнатините на лавата, му даваха представа за релефа. Макар и трудно, движението тук, в самия край на лавовото поле, бе много по-лесно, отколкото във вътрешността, където се виждаха силуетите на големи канари.

Карсън погледна назад — светлините от фарове бързо приближаваха. От време на време спираха, вероятно за да проверят следите. Лавата щеше да ги забави, но не и да ги спре.

— Ами вода? — попита изведнъж Де Вака. — Тези манерки достатъчни ли са?

— Не. Трябва да намерим някъде.

— Къде?

Карсън не отговори.

Най стоеше сам на празния паркинг и се взираше в мрака; сянката му трептеше на фона на пламъците върху пясъка. Разрушеният корпус на „Маунт Драгън“ гореше зад гърба му, но той не му обръщаше внимание.

Един служител от охраната с омазано със сажди лице притича и заговори задъхано:

— Сър, водата за гасене всеки момент ще свърши. Да използваме ли неприкосновения запас?

— Защо не? — отвърна разсеяно Най, без дори да го погледне.

Беше се провалил напълно; знаеше го. Карсън му се беше изплъзнал, но преди това разруши комплекса, чиято охрана бе поверена на Най. Той се замисли за кратко какво ще каже на Брент Скоупс. След това пропъди мисълта от главата си. Този провал нямаше равен в живота му; беше по-лош дори от онзи, за който вече не искаше да си спомня. Нямаше как да се реабилитира.

Можеше обаче да си отмъсти. Карсън бе виновен за всичко и трябваше да си плати. И онази испанска кучка. Нямаше да им позволи да се измъкнат.

Той загледа отдалечаващите се светлини на бронетранспортъорите и сви презрително устни. Сингър бе глупак. Невъзможно е да проследиш каквото и да било с бронетранспортъор. Налага се да спираш и да слизаш, за да гледаш следите; по-бавно е дори от ходенето пеша. Освен това Карсън познаваше пустинята. Разбираше от коне. Със сигурност знаеше няколко следотърсачески номера. В Хорнада имаше цял лабиринт от застинала лава; години щяха да са нужни, за да се обходи и претърси всяко островче, всяка дупка. Имаше пясъчни навеища, където следите се заличаваха от вятъра за часове.

Най знаеше всичко това. Знаеше обаче, че в пустинята следите почти никога не се губят напълно. Все оставаше нещо, дори върху камъните и през пясъка. По време на десетте си години в службите за сигурност на Саудитска Арабия „Руб ал хали“ — „Празната четвъртина“ — бе научил всичко, което може да се знае за пустинята.

Той хвърли безполезната радиостанция и се обърна към конюшнията. Запъти се натам, без да обръща внимание на отчаяните викове и скърцането на нагорещения метал наоколо. Хрумна му нова мисъл. Щом успя да се измъкне, Карсън явно бе доста по-хитър, отколкото беше подозирал. Може би бе достатъчно умен, за да открадне или убие коня му, Муерто. Началникът на охраната ускори ход.

Влезе в конюшнията и бързо се огледа. Кутията, където държеше пушката си, бе непокътната.

Изведнъж Най застина. Закачалката за дисагите му, бе празна. Вчера обаче бяха тук. Пред очите му причерня. Карсън бе взел дисагите с двете трилитрови манерки: жалко количество вода в Хорнада дел Муерто, Пътуването на мъртвия. Това само по себе си го обричаше на смърт.

Не загубата на манерките обаче го тревожеше. Липсваше още нещо, нещо много важно. Винаги бе смятал дисагите за най-доброто скривалище за тайната си. Сега обаче Карсън ги беше откраднал. Той бе провалил кариерата му, а сега искаше да отнеме и последното ценно нещо в живота му. Най застина, неспособен да съдържа повече гнева си.

Изведнъж чу познато цвилене и въпреки яростта му, по устните му заигра лека усмивка. Защото вече знаеше, че отмъщението не е просто далечна мечта, а реалност.

Докато се движеха на изток, Карсън забеляза светлините на бронетранспортъорите да приближават отляво. Машините скоро щяха да стигнат Малпаис. С малко късмет, тук щяха да загубят следите им. За да ги проследят през лавата, трябваше да имат опитен следотърсач и да се движат пеша. Най можеше да е добър, но надали чак толкова. Щом загуби следите им, щеше да реши, че са продължили на юг през лавата. Освен това с това количество „Пурблъд“, което течеше във вените му, той започваше да представлява все по-малка опасност за когото и да било освен за себе си. Във всеки случай Карсън не се съмняваше, че ще се измъкнат. За да се доберат до някое цивилизовано място и да спрат използването на „Пурблъд“.

Или да умрат от жажда.

Той опипа студената манерка отстрани на седлото си.

Вътре имаше три литра вода — твърде малко за човек, който смята да прекоси Хорнада дел Муерто. Той обаче си даде сметка, че това не е най-големият проблем.

Карсън спря. Бронетранспортъорите също бяха спрели в началото на лавовия поток, на около километър и половина от тях.

— Нека намерим някаква пещера и да скрием конете — предложи Карсън. — Искам да се уверя, че машините ще продължат на юг.

Заведоха конете в една голяма цепнатина в скалите. Де Вака остана да ги пази, а Карсън се покачи на едно възвишение, за да огледа.

Зачуди се защо преследвачите не са изгасили фаровете. Така се виждаха от километри. Странно, че Най не се беше сетил за това.

Светлините от фарове останаха на едно място за минута-две. После тръгнаха нагоре по лавата и отново спряха. За момент Карсън си помисли,

че може да открият следите му и да тръгнат след тях, но машините продължиха бързо на юг; светлините им заиграха нагоре-надолу по неравната повърхност.

Той слезе при Де Вака.

— Продължиха на юг.

— Слава Богу.

Карсън се подвоуми, после каза:

— Дойде ми нещо наум. Страхувам се, че трябва да пазим тази вода за конете.

— Ами ние?

— При пустинни условия един кон има нужда от четирийсет литра вода на ден. Ако яздим само през нощта, двайсет. Ако ги изгубим, с нас е свършено. Колкото и вода да имаме, няма да издържим и десет километра. Ако оставим водата за конете, ползата ще е по-голяма. Те ще ни прекарат още трийсетина километра. Това увеличава шансовете ни да намерим някой извор.

Де Вака замълча.

— Като ожаднеем, много трудно ще се сдържаме да не пием — продължи Карсън. — Трябва обаче да запазим водата за конете. Ако искаш, дай манерката си на мен, да я пазя.

— Та да пиеш само ти, така ли?

— Аз умея да се сдържам. А повярвай ми, това няма да е лесно. Затова, преди да продължим, искам да ти кажа още едно правило за жаждата. Никога, ама *никога*, не споменавай думата „вода“. Независимо колко ти се пие. Дори не си *помисляй* за вода.

— Това означава ли, че ще си пием урината? — попита тя; в тъмнината не можеше да се разбере дали говори сериозно, или се шегува.

— Това става само в приключенските романи. Правилото е, да се стискаш колкото се може повече. Когато организмът изпитва нужда от течности, веднага започва да всмуква водата обратно от пикочния мехур. Тогавя престава да ти се ходи до тоалетна. Накрая все пак ще ти се наложи, но в урината ще има прекалено много соли, за да става за пиене.

— Откъде знаеш толкова?

— Израсъл съм в пустинята.

— Да. Сигурно и индианската кръв помага.

Карсън отвори уста да възрази, но замълча. Реши да си запази правото на отговор за по-късно.

Продължиха на изток през лавата още малко. От време на време някой кон се спъваше в камъните и от подковите му излизаха искри. На няколко пъти Карсън се покачва на някой висок камък, за да погледне на юг.

Бронетранспортърорите се отдалечаваха. Накрая светлините им напълно изчезнаха.

Когато слезе след последното оглеждане, Карсън се запита дали да съобщи на Де Вака най-лошата новина. Дори с шест литра само за тях, конете надали щяха да издържат и половината от разстоянието. Трябваше да намерят поне един извор по пътя.

Най пристегна седлото на Муерто и провери дали е поставено добре. Всичко беше наред. Пушката висеше в кобура си от дясната страна, откъдето можеше да я измъкне лесно само с едно движение. Металната кутия с 24-хилядните топографски карти на пустинята също бе закрепена на седлото.

Той праметна допълнителни дисаги отзад и ги натовари с боеприпаси. След това напълни два петнайсетлитрови мяха с вода, привърза ги един за друг и ги закрепил на седлото. Това бяха допълнително трийсет килограма товар, но нямаше да мине без тях. Можеше да не му се наложи да търси Карсън. Ограничените запаси от вода на бегълците щяха да свършат работата вместо него. Трябваше обаче да се увери. Искаше да види мъртвите им, изсъхнали тела, за да е сигурен, че тайната му отново е само негова.

На предната част на седлото привърза торбичка с един цял хляб и два килограма сирене чедар. Провери фенерчето си и го прибра в дисагите, заедно с комплект резервни батерии.

Най работеше спокойно, нямаше закъде да бърза. Муерто се беше оказал издръжлив кон и бе в много по-добра форма от двете кранти на Карсън. Бегълците сигурно бяха изтощили животните още в началото в стремежа си да се измъкнат от бронетранспортърорите. Това бе лошо начало. Само глупаците и холивудските звезди карат конете си да препускат в галоп. Ако Карсън и спътницата му искаха да прекосят пустинята, трябваше да тръгнат по-бавно. Дори и тогава, щом почувстват жажда, конете им щяха да започнат да се препъват. Най предположи, че без вода, дори да вървят само през нощта, нямаше да издържат повече от петдесет-шейсет километра. Ако опитат да вървят и през деня — вероятно наполовина. Всяко животно, легнало неподвижно на земята, дори да се движи бавно, веднага привлича цяло ято лешояди. Само това му стигаше, за да ги открие.

Той обаче нямаше нужда от лешояди, за да разбере къде са. Следотърсачеството е едновременно изкуство и наука, като музиката и ядрената физика. Изисква голям опит и силно развита интуиция. В

„Празната четвъртина“ бе научил много, а през дългите скитания из Хорнада дел Муерто уменията му се бяха усъвършенствали.

Той провери за последно багажа си. Всичко бе перфектно. Метна се на седлото и изкара коня от бараката. Тръгна по осветените от огъня следи на бегълците. От време на време се налагаше да запали фенерчето, за да ги разгледа. Точно както си мислеше, те бяха препускали. Чудесно, всяка минута в галоп означаваше един километър по-малко на финала. Бяха оставили следи, които биха извадили очите и на пълен идиот. „И пълен идиот ги следва“ — помисли си весело Най, докато гледаше пресичащите се объркани следи от гуми.

Той спря за момент в тъмното. Стори му се, че чува някой да произнася името му. Завъртя се на седлото и огледа безкрайната пустиня за източника. После отново подкара коня в бавен тръс.

Времето, водата и пустинята — всички бяха на негова страна.

Карсън спря в края на лавовото поле и погледна на север. Млечният път прекосяваше тъмното небе, за да изчезне някъде зад хоризонта. Наоколо цареше пълен мрак. Слабо червеникаво сияние показваше мястото на „Маунт Драгън“. Святкащите лампички на върха на най-високата антена върху вулканичния конус отдавна бяха изгаснали, когато електрозахранването в комплекса бе прекъснало.

Карсън вдиша жадно ароматния нощен въздух, миришещ на сухи треви.

— Трябва да заличим следите си на мястото, от което ще излезем от лавата — каза той.

Де Вака хвана двата коня за юздите и ги поведе. Карсън слезе от застиналата лава след нея, свали ризата си, обърна се с гръб към спътничката си и запълзя на заден ход, влачейки дрехата по пясъка. Движеше се бавно и внимателно. Знаеше, че не е възможно да заличи напълно следите, но това щеше да свърши работа. Ако мине някой бронетранспортър, пътуващите вътре със сигурност нямаше да видят нищо.

Продължиха така стотина метра, просто за всеки случай. След това Карсън се изправи, изгърси ризата си и я облече. Цялата работа му беше отнела десет минути.

— Засега е добре — каза той, отиде при Де Вака и се качи на коня си. — Оттук тръгваме на север. Това означава, че ще минем на пет километра от „Маунт Драгън“.

Той погледна небето, за да се ориентира по Северната звезда. Подкара коня си в лек тръс — най-ефективния конски ход. Де Вака го последва. Продължиха мълчаливо. Карсън погледна часовника си. Един часът. Оставаха им четири часа до съмване: значи трийсет и пет километра. Щяха да се отдалечат на трийсетина километра северно от „Маунт Драгън“, общо им оставаха сто и петдесет. Въздухът бе леко влажен, което означаваше, че преди съмване можеше да падне и роса.

За пътуване през деня и дума не можеше да става. Това означаваше, че трябваше да намерят някоя долчинка, където конете да починат и да потърсят нещо за храна.

— Каза, че предците ти дошли през 1598-а — заговори по едно време Карсън.

— Да. Двайсет и пет години преди първите английски заселници да акостират на Плимут Рок.

— Не спомена ли за някакъв извор?

— Охо дел Агила. Тръгнали през Хорнада и им свършила водата. Един апач им показал извора.

— Къде е бил?

— Не знам. По-късно местонахождението му било забравено. В една пещера, струва ми се, в подножието на планината Фра Кристобал.

— Господи, Фра Кристобал е дълга почти сто километра.

— Като са ми разказвали историята, не съм планирала да скитам из района. Спомням си, че дядо ми твърдеше, че водата извираше от пещерата и пак там потъвала.

Карсън поклати глава. Лавата на планините бе цялата в дупки и пещери. Никога нямаше да намерят извора, освен ако водата не излизаше на повърхността, където да дава живот на някаква зеленина.

Продължиха в тръс, единственият шум идваше от скърцането на седлата. Карсън отново погледна звездното небе. Красива безлунна нощ. При други обстоятелства тази разходка щеше да му доставя удоволствие. Той отново си пое дълбоко въздух. Да, със сигурност щеше да падне роса. Поне с това имаха късмет. Той мислено прибави още петнайсет километра към разстоянието, което можеха да минат без вода.

Левин прехвърли последната, непълна страница от файла на Карсън, после бързо го запази на диска.

„Мим, сигурен ли си?“ — написа.

Да. Скоупс се оказа много хитър. Направо гениален. Открил е програмата ми и е вградил своя в нея. Тя е задействала някаква аларма,

щом Карсън е опитал да се свърже с нас.

„Мим, говори на английски.“

Този кучи син е подслушвал собствената ми система за подслушване и Карсън е паднал направо в капана. Все пак част от информацията остана в мрежата и аз успях да я изтегля.

„Има ли опасност да те разкрият?“ — написа Левин.

Да разкрият? Мен? УСОС

„УСОС ли? Не разбирам.“

„Умирам си от смях“. Прекалено добре съм се скрил. Всеки опит да ме открият ще включи система от информационни лабиринти. Скоупс обаче явно не прави такива опити. Напротив. Прокопа ров около „Джиндайн“.

„Какъв ров?“

Физически прекъсна всякакъв достъп до компютрите на „Джиндайн“. Няма начин да се свържеш с главната му квартира, било то по телефона, факса или компютъра. Всички връзки са прекъснати.

„Ако информацията в тези файлове е вярна, «Пурблъд» има ужасен страничен ефект и самият Скоупс е жертва. Мислиш ли, че знае? Затова ли е прекъснал всякакъв достъп?“

Надали. Виж, когато разбрах, че Карсън иска да се свърже, аз също влязох в мрежата на „Джиндайн“. Веднага видях какво става и разбрах, че сме открити. Не можех да изляза, без да издавам присъствието си, затова наострих уши и подслушах всички разговори по мрежата. Преди Скоупс да прекъсне връзките, научих някои много интересни неща.

„Като например?“

Например излиза, че Карсън е успял да изиграе Скоупс. Поне така си мисля. Петнайсет минути след като Скоупс прекъсна преноса на файловете, последва голяма авария в мрежата и целият информационен поток от „Маунт Драгън“ секна.

„Скоупс е прекъснал всички връзки с «Маунт Драгън»?“

Напротив, професоре. Главният компютър опита отчаяно да възстанови връзката. Място като „Маунт Драгън“ би трябвало да има солидни резервни мощности в случай на авария. Каквото и да е станало, било е толкова унищожително, че прекъсна всички връзки изведнъж. Като лошо лекарство. Като разбра, че не може да се свърже с „Маунт Драгън“, Скоупс прекъсна и връзките с „Джиндайн“.

„Ама аз трябва да се свържа със Скоупс!“ — написа Левин. — „«Пурблъд» задължително трябва да се спре. Никой друг няма да ми повярва. На всяка цена трябва да го убедя.“

Ама ти май не ме слушаш, професорче. Скоупс прекъсна връзките физически. Докато не реши, че е безопасно да ги възстанови, няма начин да се свържеш с него. Не можеш да извършваш компютърно пиратство без компютри. Освен...

„Освен какво?“

Има един отворен канал към „Джиндайн“ в Бостън. Открих го, като опитвах да заобиколя рова около крепостта. Това е сателитна връзка на личния компютър на Скоупс през спътника ТЕЛИНТ-2.

„Има ли начин да използваш сателита, за да ме свържеш със Скоупс?“

Не. Каналът е за връзка само между двама потребители. Освен това този, с когото си приказва Скоупс, използва много необичаен код. Някакъв шифър, дето ми смърди на военен. Каквото и да е, за нищо на света не бих припарил до него. Пък и този код сигурно не може да се разшифрова от всички компютри на света, взети заедно.

„Текаат ли разговори по канала?“

Чат-пат. По няколко килобайта от време на време.

Левин се взря с невярващи очи в екрана. Надутият иначе мим явно не беше сигурен в способностите си. Изобщо не беше в негов стил.

Той се замисли за момент. Възможно ли беше Скоупс да е прекъснал всички връзки заради „Пурблъд“? Не, нямаше логика. Какво ставаше в „Маунт Драгън“? А с другия опасен вирус, с който работеше Карсън?

Нямаше друг изход — трябваше да говори със Скоупс за „Пурблъд“. Каквото и да беше, Скоупс никога не би пуснал опасен медицински продукт в употреба. Това щеше да съсипе компанията му. Освен това, ако наистина самият Скоупс бе участвал в бета-теста, той трябваше да получи спешно лекарска помощ.

„Абсолютно наложително е да се свържа със Скоупс“ — написа той. — „Как да стане?“

Имаш само една възможност. Да отидеш лично.

„Това е невъзможно. Охраната сигурно е непреодолима.“

Без съмнение. Най-слабото звено във всяка система за сигурност обаче са хората. Предположих, че ще изявиш такова желание, и направих някои приготовления. Още преди месеци, когато за пръв път проникнах в системата на „Джиндайн“ за теб. Изтеглих плановете на системата за охрана. Ако проникнеш в сградата, може би ще успееш да се видиш със Скоупс. Преди това обаче трябва да свърши една малка работа.

„Аз не съм хакер, мим. Трябва да дойдеш с мен.“

Не мога.

„Трябва да си в Северна Америка. Където и да се намиращ, можеш да долетиш до Бостън за броени часове. Аз ще ти поема разноските.“

Не.

„Защо, по дяволите?“

Просто не мога.

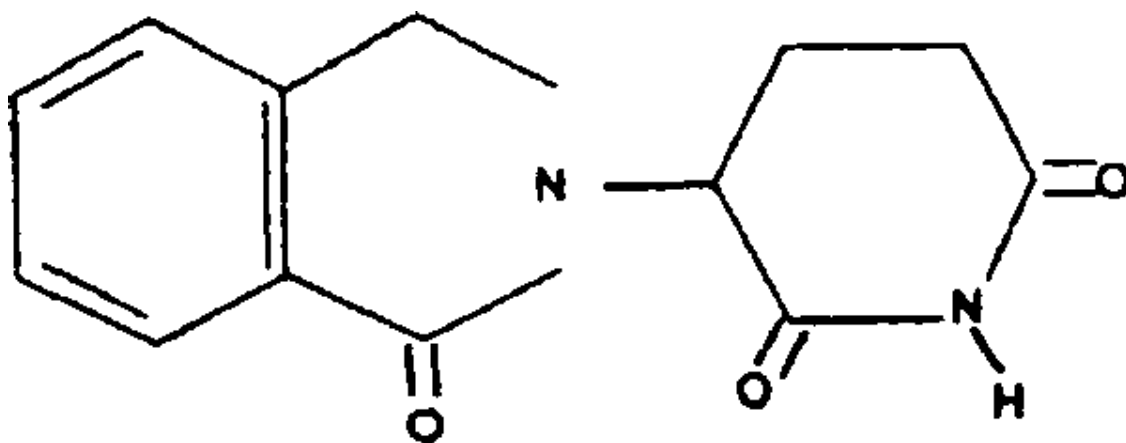
„Мим, това вече не е игра. Животът на хиляди хора зависи от това.“

Слушай, професоре. Ще ти помогна да проникнеш в сградата. Ще ти обясня как да се свържеш с мен, щом влезеш. Ако искаш да стигнеш до Скоупс, трябва да преодолееш много защитни системи. Не става дума за физически прегради, професорче. Пригответи се за разходка в киберпространството. Ще ти изпратя няколко програми, които съм написал специално за защитната система на „Джундайн“. С тяхна помощ би трябвало да проникнеш в мрежата.

„Искам да си до мен, мим. Не като някакво далечно понятие. Мим, никога не съм те мислил за страхливец. Трябва...“

Екранът се изчисти. Левин зачака търпеливо, запита се какво ли е намислил сега хакерът.

Изведнъж на екрана се появи картинка.

Левин се втрени безмълвно в монитора. Картинката се появи толкова неочаквано, че му бяха нужни няколко секунди, за да осъзнае, че гледа структурна формула на химично съединение. Значително по-малко време му трябваше, за да познае на кое.

— Господи — прошепна. — Талидомид. Талидомидно дете.

Изведнъж осъзна, че мимът по никакъв начин не може да дойде в Бостън. Също така му стана ясно защо хакерът прониква с такава злоба в

мрежата на крупни фармацевтични компании, защо изобщо му помага.

На вратата на хотелската стая се потропа леко.

Левин отвори. Отвън стоеше рошав камериер с няколко номера потясна от размера му червена униформа. Държеше закачалка с някакви тъмнокафяви дрехи, увити в найлон.

— Униформата ви — каза момчето.

— Ама аз не съм... — заекна Левин, но бързо замълча.

Благодари на младежа и затвори вратата. Не беше изпращал нищо на химическо чистене.

Мимът обаче беше.

От безразборните следи в началото на лавовия поток Най се досети, че бронетранспортърите на Сингър са спрели и хората му са обикаляли наоколо. Все пак въпреки тъпотата си бяха успели да проследят Карсън и Де Вака дотук. След това бяха навлезли в лавата и бяха потрошили всяко камъче по пътя си. Глупаците не знаеха основното правило на следотърсача: да не унищожават следите на преследвания.

Най спря, послуша се. Отново долови гласа, този път по-ясно. Карсън не беше продължил на юг. След като бе навлязъл сред застиналата лава, беше тръгнал или на запад, или на изток с надеждата да заблуди преследвачите си. След това бе тръгнал на север или беше продължил пак на юг.

Най прошепна на Муерто да остане на място. Слезе от седлото и навлезе сред камънаците с фенерче в ръка. Повървя стотина метра по следите на бронетранспортърите, после свърна встрани, оглеждайки скалите за следи от подкови.

Нищо. Трябваше да провери и от другата страна.

Там ги видя: белезникава драскотина в лавата, прясна следа от конска подкова. За да се увери, той продължи още малко напред, докато видя друга подобна драскотина, после трета, преобърнато камъче. Конете се бяха препъввали тук-там, бяха драскали скалите с железните си подкови, оставяйки ясна следа. Карсън и спътницата му бяха направили завой от деветдесет градуса и бяха тръгнали на изток.

Колко обаче бяха продължили? Дали бяха завили отново на юг, или се бяха върнали на север? И в двете посоки нямаше никакъв извор. Най бе виждал вода в Хорнада само след проливни дъждове, когато се образуваха временни локви. Освен в деня, когато заподозря, че Карсън иска да научи тайната му, не беше валяло от месеци. Сигурно нямаше да повтори, докато не започне дъждовният сезон през август.

Струваше му се по-логично да са тръгнали на юг, защото на север трябваше да пътуват повече и щеше да им се наложи да вървят по-дълго време през лавата.

Карсън без съмнение бе предвидил, че точно така ще си помислят преследвачите.

— На север — подсказа гласът.

Най спря и се заслуша. Гласът бе познат, надменен и висок, с надутия лондонски акцент, който образованието в никое частно училище, независимо колко е реномирано, не може да заличи. Струваше му се някак си напълно естествено да говори на него. Той се запита чий беше този глас.

Върна се при Муерто и се качи на седлото. По-добре да се увери твърдо в правилността на предположението си. Той реши първо да обиколи лавовото поле от север и ако не намери следи, да тръгне на юг.

След половин час откри отпечатъците, където Карсън бе направил жалък опит да заличи следите си. Значи гласът имаше право: бяха тръгнали на север. Замазаният от Карсън пясък бе нахвърлян равномерно, за разлика от естествено навятия. Най с мъка проследи дирята до мястото, откъдето следите отново започваха, ясни като магистрала, и продължаваха направо към Северната звезда. Работата се оказа по-лесна, отколкото беше предполагал. Щеше да ги настигне някъде на разсъмване. С пушката „Холанд и Холанд“ щеше да улучи Карсън от половин километър. Беглецът щеше да е мъртъв още преди да чуе изстрела. Нямахше да има среща, жални молби. Само един изстрел от петстотин метра и още един за кучката. Тогава най-последно спокойно щеше да търси единственото, което имаше значение за него: златото на Маунт Драгън. Той отново направи изчисленията. Беше ги правил безброй пъти и ги знаеше наизуст. Товарът, който може да носи едно муле, е между деветдесет и сто и двацет килограма в зависимост от мулето. Във всеки случай това бе злато поне за един милион. То обаче можеше да не е на златни кълчета, а под формата на монети от предреволюционна Нова Испания, което увеличаваше стойността му два пъти.

Двамата бегълци трябваше някъде да са излезли от лавата. Там щеше отново да хване дирите им.

Той вече не зависеше от „Маунт Драгън“, не зависеше от Скоупс. Оставаше само Карсън, Карсън предателят, Карсън крадецът. И куршумът щеше да си свърши работата.

Към три часа доста захладня. Карсън и Де Вака достигнаха върха на едно възвишение и заслизаха в някаква широка, тревиста долина. Вече два

часа, откакто бяха минали покрай отблясъците на „Маунт Драгън“. Зад тях не се виждаха светлини от фарове. Бронетранспортърите ги бяха загубили.

Карсън спря коня си. Слезе и прокара ръка по тревата. Див овес, богат на белтъчини — идеална паша за конете.

— Ще поспрем за два часа — обяви той. — Да оставим конете да се напасат.

— Не трябва ли да продължим, докато е още тъмно? Може да изпратят хеликоптери.

— Не и над ракетния полигон. Във всеки случай не може да яздим много по светло. Трябва бързо да намерим някоя пещера за скривалище. Искам обаче да извлека пълна полза от росата. Няма да повярваш колко вода могат да поемат конете, докато пасат мокра трева. Не трябва да я изпусваме. С един час тук ще спечелим още петнайсетина километра после.

— А, още един индиански трик.

Карсън се обърна рязко към нея:

— Това не е смешно. Като имам прародител юта, не значи, че съм индианец.

— Кореняк американец искаш да кажеш — подразни го тя.

— По дяволите, Сусана, дори индианците са дошли от друг континент. Няма коренни жители американци.

— Тук някакво чувство за срам ли долавям, *cabron*?

Карсън не отговори, свали юздите на Дорчо. Завърза двата му предни крака с въженце. Направи същото с другия кон. След това разхлаби малко ремъците и ги прокара през халките на оглавника.

— Хитър начин да ги спънеш — отбеляза Де Вака.

— Най-добрият.

— За какво сложи тези ремъци там?

— Заслушай се.

Двамата замълчаха. Конете наведоха глави, катарамите на ремъците им започнаха леко да се удрят и да подрънкват.

— Обикновено си нося звънче — обясни Карсън, — но и това върши работа. В тишината на нощта това подрънкване се чува на триста метра. Иначе конете просто ще изчезнат в мрака и никога няма да ги намерим.

Той седна в пясъка и зачака да чуе още някоя забележка за индианците юта.

— Знаеш ли, *cabron* — чу се гласът на Де Вака в тъмнината, — малко ме изненадваш.

— Как така?

— Ами, първо, ти си най-подходящата компания за прекосяване на пустинята Хорнада дел Муерто.

Карсън примигна удивен от този комплимент. Запита се дали и това не е подготовка за някоя пиперлива забележка.

— Още много ни остава — отбеляза. — Изминали сме едва една пета от пътя.

— Да, но аз вече мога да преценя. Без теб нямаше да стигна доникъде.

Карсън замълча. Все още имаше чувството, че шансът им да намерят вода е не повече от петдесет процента. Това означаваше петдесет процента шанс за оцеляване.

— Значи ти си работил в онова ранчо, а?

— В Даймънд Бар — отвърна Карсън. — След като взеха ранчото на баща ми.

— Голямо ли беше?

— Да. Баща ми постоянно въртеше търговия. Все купуваше земя, продаваше я, после пак си я връщаше. Обикновено все на загуба. Банката иззе трийсет и пет квадратни километра земя, която е била собственост на рода ми в продължение на сто години. Имахме още петстотин квадратни километра пасбища под аренда. Огромна площ, но по-голямата част — напълно неплодородна. Добитъкът на баща ми просто нямаше начин да оживее там.

Той се излегна.

— Спомням си как като дете реших да обходя с коня си имението. Само външната ограда беше стотина километра дълга, а имаше и триста километра вътрешни ограждения. С брат ми я обхождахме цяло лято, за да я оправяме. Какво забавление падаше само. Всеки яздеше кон и водеше след себе си муле с колчета, тел и инструменти. Също постелки и малко храна. Това муле беше невероятен инат. Казваше се Бобб. С две „б“-та.

Де Вака се засмя.

— Спяхме, където стигнем. Вечер спяхме конете и си намирахме някое закътано местенце да легнем и да си запалим огън. За първата вечер винаги си носехме по една голяма замразена пържола. Ако беше достатъчно голяма, до вечеря тъкмо се размразяваше. Оттам нататък карахме на боб и ориз. След вечеря лежахме до огъня, докато изгасне, съзерцавахме звездите и пиехме кафе.

Карсън замълча. Тези спомени му се струваха като отдавна забравен сън. И все пак същите звезди, които бе гледал като дете, сега пак светеха над главата му.

— Сигурно ти е било много мъчно за ранчото — каза тихо Де Вака.

— Това е едно от най-лошите преживявания в живота ми. Бях се превърнал в част от тази земя.

Карсън започваше да чувства лека жажда. Взе едно камъче от земята, изчисти го в панталоните си и го лапна.

— Хареса ми как заблуди Най и другите малоумници — продължи Де Вака.

— Лесна работа. Истинският ни враг е пустинята.

Той се замисли върху лекотата, с която бе заблудил преследвачите. Изненадваща лекота. Не бяха изгасили фаровете, докато го преследваха. Дори не се бяха разпръснали, за да го проследят сред застиналата лава. Просто се втурнаха на юг като стадо овце. Как можеше Най да е толкова глупав?

Не. Най не можеше да е толкова глупав.

За пръв път Карсън се запита дали Най изобщо е бил заедно с другите преследвачи. Колкото повече се замисляше, толкова по-малко вероятно му се струваше. Но ако не беше с бронетранспортърорите, къде, по дяволите, се намираще в момента? Дали беше останал в „Маунт Драгън“, за да ръководи гасенето на пожара?

Той изведнъж си даде сметка, че Най е тръгнал да ги преследва. Не с бръмчащ, тромав бронетранспортърор, а с големия си шарен кон.

По дяволите. Трябваше той да вземе коня или поне да му забие някой пирон в копитото.

Той се прокле заради собствената си недосетливост и погледна часовника си. Беше три и четирийсет и пет.

Най спря и слезе от коня, отново огледа следата. На силната светлина на фенерчето успяваше да различи миниатюрните купчинки пясък, натрупани около дупките от конски копита. Бяха пресни и ясни, вятърът още не ги беше заличил. Следата сигурно бе оставена преди не повече от час. Карсън се движеше в лек тръс, без да прави повече опити да заличава стъпките си. Най предположи, че бегълците са на седем-осем километра напред. Щяха да спрат някъде за през деня.

Точно там щеше да ги пипне.

Той отново възседна Муерто и го подкара в бърз тръс. Най-доброто време да ги хване беше на разсъмване, преди дори да си помислят, че може да са ги проследили. Щеше да ги издебне, да изчака, докато стане достатъчно светло за добро прицелване. Конят му се справяше отлично, беше малко потен, но нищо повече. Можеше да продължи със същото темпо още поне седемдесет километра. А му оставаха още двайсет и пет литра вода.

Изведнъж му се причу нещо. Той бързо изключи фенерчето и спря. Лекият бриз от юг донесе някакъв звук. Най накара коня си да застане неподвижно и се заслуша. Минаха пет минути, десет. Вятърът леко промени посоката си и той дочу високи спореци гласове и някакво леко подрънкване.

Значи вече бяха спрели. Глупаците си бяха въобразили, че са надхитрили преследвачите и че могат вече да почиват. Той зачака, затаи дъх. Гласът — *другият глас* — мълчеше.

Най слезе и заведе коня зад малко възвишение, където щеше да остане скрит и да се напаса на спокойствие. След това отново излезе на ръба на долчинката. Гласовете се чуваха ясно отдолу.

Той легна по корем. Доколкото можеше да прецени, намираше се на около триста метра от тях. Гласовете се чуваха ясно; да се приближи още малко, и щеше да разбере какво си говорят. Може би спореха как да разделят златото. *Неговото* злато. Той обаче нямаше намерение да проваля всичко заради любопитството си.

Пък и дори да го видят, къде можеха да избягат? При други обстоятелства той дори нарочно щеше да им издаде присъствието си, за да ги изплаши. Разбира се, веднага щяха да се втурнат да бягат. Нямаше да успеят да се доберат до конете. Преследването щеше да му донесе вълнуващо, макар и кратко, удоволствие. Като да ловуваш газели в пустините на Арабия. С тази разлика, че газелата тича с шейсет километра в час, а човек — с по-малко от двайсет.

Преследването на този мръсник Тийс му бе доставило истинско удоволствие, по-добро отколкото беше очаквал. Прашната буря направи лова още по-интересен и му позволи да се скрие по-добре, когато остави коня си на пътя, за да подмами инспектора да се покаже от машината. А и самият Тийс го изненада приятно. Въпреки болнавия си вид той се оказа невероятно издръжлив, бяга, кри се в бурята, съпротивлява се до последно. Може би очакваше засада. Накрая нямаше страх в очите му, нямаше жални молби за пощада. Сега глезеното момченце лежеше под няколко педи пясък, откъдето никой лешояд или койот не можеше да го изрови. И мръсните му тайни бяха погребани с него. Никога нямаше да достигнат предназначението си.

Това обаче му се струваше минало преди векове. Преди Карсън да се добере до информация, която не му се полагаше да знае, и да избяга. Верността на Най към „Джиндайн“, слепото му подчинение на Скоупс, бяха изчезнали с експлозията. Сега нямаше какво да го разсейва.

Той погледна часовника си. Три и четирийсет и пет. Един час преди съмване.

Главната квартира на „Джиндайн“ в Бостън бе гигантска постмодернистична сграда, извисяваща се над пристанището. Въпреки че ръководството на Бостънския аквариум постоянно се оплакваше, че засенчвал комплекса им през по-голямата част на деня, шейсететажният небостъргач от черен гранит и италиански мрамор се смяташе за една от най-красивите постройки в града. През летните месеци фоайето бе пълно с туристи, дошли да се снимат под „Калдър мецофорте“, най-големия мобилен телефон в света. Дори в лошо време отпред се тълпяха хора с камери и фотоапарати, за да гледат петте фонтана, играещи сложния си компютърно програмиран танц.

Най-голямата атракция на небостъргача обаче бяха големите компютърни екрани, наредени във фоайето. Бяха високи по четири метра и с изключителна яснота показваха централите на „Джиндайн“ из целия свят: в Лондон, Брюксел, Найроби, Будапеща. Взети заедно, отделните картини образуваха огромен, величествен комплекс. Тъй като образите бяха компютърно моделирани, те не бяха статични: дърветата пред сградата в Брюксел се поклащаха от вятъра; пред тази в Лондон минаваха червени двуетажни автобуси. По небето преминаваха облаци, осветени по различен начин в зависимост от часа. Тази атракция бе ясен пример за привързаността на Скоупс към най-новите технологии. Когато образите на мониторите се сменяха на петнайсетото число всеки месец, местните вестници не пропускаха да отразят събитието.

Левин стоеше в колата си зад сградата и гледаше в захлас към мястото, където гладката иначе фасада се разчупваше и преминаваше в лабиринт от кубични форми към върха на небостъргача. В тези най-горни етажи се намираха личните покои на Скоупс. Никой фотограф или оператор не беше допускан там след репортажа за „Суета“ преди пет години. Някъде на шестнайсетия етаж, зад безброй компютъризирани охранителни системи и врати, се намираше знаменитата осмоъгълна зала на Скоупс.

Левин позяпа още малко, после прибра главата си в микробуса и продължи да чете дебелия учебник, озаглавен „Електронни телефонни системи“.

Верен на обещанието си, мимът бе прекарал последните два часа в подготовка на професора: свърза го с тайните хакерски среди, проникна в секретни картотеки, изпрати му мистериозни файлове. Един по един, като тайни заговорници, през хотелската му стая минаваха различни непознати. Главно деца; хулиганите и сираците на подмолното общество на компютърните пирати. Един му донесе лична карта на името на някой си

Джоузеф О'Рорк от Нюингланската телефонна компания. Върху документа бе залепена снимка на Левин, публикувана в „Бизнес Уик“ преди две години. Той я закачи на джоба на униформата на телефонен техник, доставена му по-рано от камериера.

Едно хлапе с нагла усмивчица му донесе някакъв малък електронен уред, наподобяващ дистанционно устройство за отваряне на гараж. Друг му осигури няколко технически справочника — забранени библии на телефонните пирати. Най-накрая един малко по-голям юноша му връчи ключовете за микробуса на телефонната компания, който чакаше на паркинга на „Холидей Ин“. Левин трябваше да остави ключовете под контролното табло. Младежът каза, че микробусът му трябвал в седем сутринта; за какво, Левин можеше само да гадае.

Мимът поддържаше редовна връзка: изпрати му плановете на сградата и му обясни как да преодолее различните постове на охраната. Най-накрая му прати дълга програма с инструкции за ползване.

Сега обаче лаптопът лежеше изключен на съседната седалка и мимът нямаше как да му даде съвет. Левин трябваше да се оправя сам.

Той остави учебника и затвори очи, прошепна кратка молитва. След това взе лаптопа, слезе от микробуса и затръшна шумно вратата; запъти се към сградата, без да се обръща. Във влажния въздух от пристанището се носеше лек мирис на нафта. Левин се опита да си придаде небрежния вид на типичен телефонен техник. Оранжевият служебен телефон за проверка на линиите, закачен на бедрото му, го удряше при всяка крачка. Той отново преговори всички възможни ситуации. Преглътна с мъка. Прекалено много бяха, а той бе готов само за няколко.

Той спря пред една безлична врата от задната страна на сградата и натисна един звънец. Последва дълго мълчание и той едва устоя на желанието си да избяга. Накрая от домофона се чу прашене:

— Да?

— Телефонни повреди — каза Левин, с надеждата да звучи непринудено.

— Какво има? — попита гласът от домофона явно не особено впечатлен.

— Според компютрите ни, връзките с Т-1 в сградата са прекъснати. Изпратиха ме да проверя.

— Всички връзки са прекъснати — отговори гласът. — Временно.

Левин се замисли, после настоя:

— Не можете да прекъсвате обществени линии. Против правилата е.

— Вече е направено.

„По дяволите.“

— Как се казваш, синко?

Последва дълго мълчание.

— Уайзкамп.

— Добре, Уайзкамп. Според договора, обществените линии не могат да се прекъсват. Слушай сега. Не искам да си губя времето с доклади срещу вас и съм сигурен, че нито на теб, нито на шефа ти ще ви е приятно да давате обяснения пред Федералната комисия по телекомуникации. Затова мога да поставя временен прекъсвач на линиите, който ще се изключи автоматично, щом отново възстановите връзката.

Левин се надяваше гласът му да звучи по-убедително на чиновника вътре, отколкото звучеше на него. Никакъв отговор.

— Иначе ще се наложи да ви изключим ръчно от външното табло. И линията няма да се възстанови повече.

От домофона се чу лека въздишка:

— Покажи си документа.

Левин се огледа, забеляза една камера и поднесе картата, закачена на джоба му, към обектива. Докато чакаше, той се запита защо са го кръстили точно О'Рорк. Как, по дяволите, очакваха харвардски професор от еврейско потекло да имитира бруклински ирландски акцент?

Чу се силно изщракване, последвано от търкаляне на нещо тежко. Вратата се отвори и отвътре надникна висок мъж с дълги руси къдрици, падащи върху яката на сиво-синята му униформа.

— Насам — каза и кимна на Левин да го последва. Левин стисна още по-силно лаптопа и последва пазача по дълго ръждясало метално стълбище. Отдолу се чуваше бръмченето на голям генератор. Бетонните стени бяха мокри от кондензирана влага.

Пазачът отвори една врата с надпис СЛУЖЕБЕН ВХОД и отстъпи встрани, за да пусне Левин напред. Мнимият телефонен техник влезе. По стените от пода до тавана бяха наредени шалтери и електронни превключватели. Въпреки че истинският мозък на „Джиндайн“ — огромният суперкомпютър, който поддържаше чудовищната глобална мрежа на компанията — се намиреше другаде, това помещение беше сърцето на системата. Оттук минаваха всички кабели, позволяващи на работещите в сградата да се свързват с различни сектори от електронната нервна система.

Напред се виждаше пултът за управление на централното реле. Пред него седеше друг пазач и зяпаше някакъв монитор. При влизането на Левин той се обърна.

— Кой е този? — обърна се към Уайзкамп.

— А ти кой мислиш? Дядо Мраз? Идва заради линиите на телефонната компания.

— Ще им поставя временен прекъсвач — обясни отново Левин.

Остави лаптопа си върху централния пулт и се огледа за изхода, който мимът твърдеше, че със сигурност трябвало да се намира тук.

— Не знам за такова нещо — възпротиви се пазачът.

— Защото никога не сте ги прекъсвали — контрира Левин.

Пазачът измърмори някаква заплаха, че „по-добре да ги прережат“, но не направи опит да го спре. Левин продължи да оглежда ключовете. Вътрешният му глас му подсказваше да внимава. Този, вторият пазач щеше да му създава неприятности.

А, ето го — изходът за връзка с мрежата. Мимът му беше казал, че в главната квартира на „Джиндайн“ има толкова гъста компютърна мрежа, че човек можело да се свърже в нея и от тоалетната. Левин бързо включи лаптопа и го свърза в изхода.

— Какво правиш? — попита подозрително пазачът, който седеше на контролния пулт; стана и се приближи.

— Инсталирам временния прекъсвач — отвърна Левин.

— Не съм виждал досега телефонен техник с компютър.

Левин вдигна рамене:

— Технически прогрес. Сега човек може просто да изпрати команда за временно прекъсване на линиите в главния компютър. Всичко е напълно автоматизирано.

На екрана се появи емблемата на телефонната компания, последва я дълъг списък цифрови данни. Въпреки напрежението Левин едва сдържа усмивката си. Мимът бе помислил за всичко. На монитора се показаха пълни безсмислици за баламосване на пазачите, докато програмата за проникване в мрежата на „Джиндайн“ се инсталираше.

— По-добре да предупредим Ендикът — промърмори пазачът.

В главата на Левин зазвуча предупредителен сигнал.

— Я млъквай — сопна се раздразнено Уайзкамп. — Писна ми от твоето мърморене.

— Нали знаеш правилата. Никой външен човек не може да извършва никаква работа в сградата без разрешението на Ендикът.

Лаптопът изпиука и на екрана отново се появи емблемата на телефонната компания. Левин бързо изключи компютъра от мрежата.

— Виждаш ли? — обади се доволно Уайзкамп. — Готово.

— Сам ще намеря пътя — каза Левин, докато другият пазач вдигаше телефона. — Счетоводството ще ви изпрати сметката по електронната поща.

Левин се зърна в главния коридор, Уайзкамп не го последва. Това беше добре; нямаше да му се налага да измисля нови оправдания.

Другият пазач обаче, подозрителният, сигурно вече говореше с Ендикът. Това бе лошо. Ако Ендикът, който и да беше той, решише да се обади в телефонната компания, за да провери за служител на име О'Рорк...

В горната част на стълбите Левин зави надясно по къс коридор. Служебните асансьори се намираха право напред, както го беше уверил мимът. Той влезе в най-близкия и се качи на втория етаж. Вратата се отвори и той попадна в коренно различен свят. Тук нямаше голи бетонни стени, нито прашни люминесцентни тръби на тавана. Пред асансьора започваше тъмновиолетова плюшена пътека и продължаваше по изцяло обзаведен коридор. Малки абажури хвърляха виолетова светлина върху меката постилка. Левин забеляза черни квадрати на равни интервали по стените. Зачуди се какво представляват и накрая си даде сметка, че са плоски екрани, в момента изключени. През деня сигурно показваха електронни образи на известни картини, планове на етажите, данни от фондовата борса и Бог знае какво още.

Левин излезе от асансьора, мина по пустия коридор и зави зад един ъгъл към асансьорите за посетители. Когато натисна копчето, прозвуча лек звън и една от вратите се отвори със съскане. Той се огледа за последен път и влезе в асансьора. Кабината бе постлана със същия мек тъмновиолетов килим като коридора. Беше облицована със светло, плътно дърво, вероятно тиково. Задната стена бе стъклена и от нея се откриваше величествена гледка към бостънското пристанище. Под краката му блестяха безброй светлини.

— *На кой етаж, моля?* — попита асансьорът.

Сега трябваше да действа бързо. Левин откри изхода за мрежата под микрофона на алармената система и включи лаптопа си. Въведе еднинствена къса команда: *завеса*.

Изчака програмата на мима да изключи камерата на кабината, да запише картината от съседната и да започне да предава образа на монитора, отговорен за неговата. Сега в стаята на охраната щяха да виждат картина от празен асансьор; съвсем подходяща за кабина, която ще заседне между етажите.

— *На кой етаж, моля?* — повтори асансьорът.

Левин въведе нова команда: *блокирай*.

Лампата в кабината изгасна, после отново светна. Вратата се затвори. Левин погледна указателя за етажите. Когато мина седмия, асансьорът спря.

— *Внимание* — прозвуча спокойно гласът от уредбата. — *Асансьорът е повреден*.

Левин откачи преносимия оранжев телефон от колана си, седна с гръб към вратата и взе лаптопа в скута си. Бръкна в джоба си и извади странното устройство, донесено му от един от хакерите по-рано през деня, и го включи в компютъра. Измъкна късата антена на апаратчето. След това въведе друга кратка команда: *души*. На екрана веднага се появи отговор:

Здрасти, мой човек! Предполагам, че всичко е минало добре и сега си на сигурно място в асансьора между седмия и осмия етаж.

„Между седмия и осмия съм“ — написа Левин, — „но не съм сигурен, че всичко е минало добре. Има опасност да предупредят за идването ми някой си Ендикът.“

Името ми е познато, мисля, че това е началникът на охраната. Чакай малко.

Екранът потъмня. След няколко минути мимът отново се включи:

Направих кратко проучване в централата на „Джиндайн“. Засега във вражеския лагер всичко е спокойно. Готов ли си за действие?

Въпреки вътрешния си глас Левин написа: „Да.“

Много добре. Не забравяй какво ти казах, професорче. Скоупс и само Скоупс контролира достъпа до горните етажи на сградата. Това означава, че трябва да проникнеш в личното му киберпространство. Казах ти каквото знам за него. Няма друго такова в света. Никой не знае за компютърно симулирания му свят освен показаното преди години в Центъра за невробюкибернетика. Тогавата той говореше за нов начин на програмиране, наречен от него „Цифропространство“. Това е някакво триизмерно обкръжение, неговата лична база, от която прониква във всички кътчета на мрежата. Оттогава не е изнасял никаква информация. Предполагам, че е създал толкова свършено нещо, че иска да го запази само за себе си. По потока на информация определих, че тази програма работи по петнайсет милиона линии едновременно. Това е истински змей на програмирането. Знаем къде се намира свързът на Цифропространството и мога да ти осигуря програма, с която да проникнеш в него. Но само толкова. За да се свържеш, трябва да се намираш в самата сграда.

„Не мога ли да свържа и теб чрез моята връзка?“

Няма начин. Многопосочното инфрачервено устройство, включено в лаптопа ти, ни позволява да се свързваме само чрез нормалната мрежа и то при контакт от късо разстояние. Вътрешната приемно-предавателна станция на „Джиндайн“ се намира на седмия етаж, на една плунка разстояние от асансьора ти. Точно затова те паркирах там.

„Не можеш ли да ми кажеш още нещо?“

Мога да ти кажа само, че в сравнение с Цифропространството на Скоупс изчисляването траекториите на самонасочващите се ракети е проста аритметика. Програмата му заема цял терабайт информационно пространство. Това означава, че съдържа огромен брой видеофайлове. Може да изглежда много по-реално, отколкото си го представяш.

„На деветинчовия монитор на лаптопа ми надали.“

Абе ти да не спиш на лекциите ми, професорче? Скоупс рисува върху много по-големи платна в главната си квартира.

Левин се втренич неразбиращо в думите на екрана. После осъзна какво има предвид мимът.

Вдигна поглед от лаптопа. Гледката от асансьора беше впечатляваща. Имаше обаче нещо странно, което не бе забелязал при влизането си. Звездите светеха на безоблачното небе. Под него се простираше пристанището с милиони малки светлинки.

Той обаче се намираше едва на седмия етаж. Гледката пред него би трябвало да се вижда от много по-голяма височина.

Стената на асансьора просто не беше от стъкло, а представляваше един огромен екран, показващ компютърно симулиран образ на гледката пред небостъргача.

„Разбирам“ — написа Левин.

Добре. Асансьорът ти е отбелязан като развален и подлежащ на ремонт. Така никой няма да ти обърне внимание. Това обаче не може да продължи вечно. Ще опитам да задържа положението колкото се може повече, от време на време ще вкарвам фалшиви данни за хода на ремонта, за да не събудя подозрения. Това е всичко, което мога да направя за теб.

„Благодаря ти, мим.“

Още нещо. Преди известно време каза, че това не е игра. Искам да запомниш собствените си думи. „Джиндайн“ не се церемони много с нарушителите, независимо дали са проникнали в мрежата, или в самата сграда. Нагърбил си се с много опасна задача. Ако те открият, ще се наложи да се спасявам. Няма да мога да ти помогна, а нямам намерение да се превръщам пак в мъченик. Разбираш ли, ако ме открият, ще ми вземат компютрите. А тогава по-добре да умра.

„Разбирам“ — написа Левин.

Последва кратка пауза.

Възможно е никога повече да не се видим, професоре. Искам да ти кажа, че познанството ни беше много ценно за мен.

„За мен също.“

MTRRUTMY; MTWABAYB; AMYVINNANBTDKYAD.

„Мим?“

Просто една сантиментална ирландска поговорка. Сбогом, професор Левин.

Екранът се изчисти. Нямаше време да си блъска ума върху съкращението на мима. Левин си пое дълбоко въздух и въведе поредната кратка команда:

„Прозорец.“

— Какво има? — попита Де Вака, когато Карсън се изправи тревожно.

— Просто надуших нещо — прошепна той. — Мисля, че е кон.

Той наплюнчи пръст и го вдигна.

— От нашите ли?

— Не. Вятърът духа от друга посока. Мога да се закълна, че надушвам потен кон. Зад нас.

Двамата се умълчаха. Карсън почувства, че стомахът му се свива. Това бе Най. Нямаше друго обяснение. И беше съвсем близо.

— Сигурен ли си?...

Карсън бързо й запуши устата с ръка, доближи устни до ухото й:

— Слушай. Най ни дебне някъде. Той не е бил с бронетранспортъорите. Ако останем до съмване, сме мъртви. Трябва да се махаме, и то напълно безшумно. Разбра ли?

— Да — отвърна тихо тя.

— Ще се ориентираме към шума от конете. Трябва да се движим пипнешком. Недей да стъпваш направо. Задържаш крака на няколко сантиметра над земята, после внимателно го спускаш, за да не вдигаш шум. Ако стъпим върху някоя суха трева или клонка, той ще ни чуе. Трябва да развържем краката на конете без никакъв шум. Няма да ги възседнем веднага, първо ще ги отведем на известно разстояние. По-добре да отидем на изток, към лавовото поле. Това е единствената ни надежда да му се изплъзнем. Северната звезда трябва да ни остане отдясно.

Той почувства как Де Вака кима енергично в знак, че е разбрала.

— Аз ще тръгна напред, но не се старай да ме следваш плътно. Прекалено е тъмно. Просто дръж посоката. Върви приведена, защото силуетът ти може да се очертае на хоризонта на фона на светлото небе. Като започне да се развиделява, ще се намерим.

— А ако ни чуе?...

— Ако ни последва, препускаш към лавата. Като стигнеш до нея, освобождаваш коня и го удряш силно, за да побегне, и се скриваш в някоя

пещера. Най-вероятно е в тъмнината той да последва коня. Това е най-доброто, което мога да измисля. Съжалявам.

Карсън замълча. Усети, че Де Вака трепери леко. Пусна я, напипа ръката ѝ и я стисна.

Тръгнаха внимателно към дрънкането от конете. Карсън си даваше сметка, че сега шансовете им за оцеляване са по-малки от всякога. Положението им и без това не беше розово. На всичкото отгоре Най ги бе открил. И то доста бързо — не се беше подлъгал от хитрата им маневра в лавата. Имаше по-добър кон. И пушка.

Карсън осъзна, че го е подценил жестоко.

Докато пълзеше, той изведнъж си представи чичо си Чарли, в чиито вени течеше наполовина индианска кръв. Неведнъж се беше питал защо образът на стареца му се явява все в такива трудни моменти.

Разказите на Чарли бяха свързани най-често с някакъв праотец на име Гато, който неведнъж крадял добитъка на навахите и американската кавалерия. Старецът обожаваше да говори за тези набези. Разказваше и за следотърсаческите умения на Гато, как яздел. Също и за различните трикове, които използвал, за да подлъже преследвачите си, най-вече представители на американските власти. Разказваше тези истории спокойно, клатейки се бавно на стола си пред камината.

Карсън откри Дорчо в тъмнината и започна да развързва краката му, зашепна му успокоителни думи. Конят спря да пасе и наостри уши. Карсън нежно го погали по шията, сложи му юздите и внимателно измъкна ремъка от халката на оглавника. След това извънредно внимателно закопча ремъка и стегна седлото. Спря и се заслуша: наоколо цареше пълна тишина.

Карсън хвана поводите и поведе коня на запад.

Единият крак на Най бе изтръпнал и той се измести в друга поза, придържайки внимателно пушката. От изток, над планините Фра Кристобал, небето започваше да просветлява. Още десет минути, може би и по-малко. Той се огледа в мрака и със задоволство се увери за пореден път колко добре се е скрил. Погледна назад и различи неясния силует на коня си, все още неподвижен в очакване на следващата команда на господаря си. Най се усмихна. Само англичаните наистина умеят да обучават конете си. Тези американски кравари бяха пълни глупаци. Нищо не разбираха от коне.

Той отново насочи вниманието си към тъмната дупка пред себе си. След няколко минути зората щеше да му покаже онова, което искаше да види.

Той съвсем бавно смъкна предпазителя на пушката. Неподвижна, може би дори заспала мишена на триста метра. Той се усмихна самодоволно.

Над Фра Кристобал небето стана по-светло и Най огледа дерето пред себе си за тъмните силуети на коне или хора. Отдолу имаше доста туфи юка, които изглеждаха досущ като човешки фигури. Нямахме обаче нищо по-едро, което да наподобява кон.

Той зачака заслушан в туптенето на собственото си сърце. Доволен бе, че дишането му е равномерно, че дланите му не се потят.

Постепенно започна да осъзнава, че дерето е празно.

И гласът отново прозвуча в ушите му; тих, насмешлив. Най се обърна, видя някаква сянка в сумрака.

— Кой си ти, по дяволите? — попита.

Гласът премина в тихо хихикане, което постепенно закънтя като истеричен смях сред пустинята. И Най си даде сметка, че този смях звучи съвсем като неговия.

Бостън изведнъж потъна в мрак.

Впечатляващата гледка от стената на асансьора изчезна. Картината бе толкова реална, че в момент на ужас Левин си помисли, че е ослепял. После си даде сметка, че бледите лампи на асансьора още работят и че просто големият видеоекран на стената е изгаснал. Той протегна ръка и докосна стената. Беше твърда и грапава, като екраните в коридора.

После изведнъж асансьорът стана двойно по-голям. Неколцина бизнесмени с костюми и куфарчета се изправиха пред него. Левин едва не изпусна лаптопа, понечи да скочи, но осъзна, че това е поредната компютърна картина. Тя придаваше на кабината по-просторен и оживен вид. Левин се възхити от невероятната разделителна способност на екрана.

Картината отново се смени и пред него се отвори непрогледен безкрай. Отдолу сивкавата повърхност на луната се движеше лениво в празното пространство, разкривайки без свян тъмните си кратери. Отзад се виждаше бледият силует на Земята, синкав кръг в непрогледния мрак. Усещането за простор бе невероятно; Левин затвори за момент очи, за да се отърси от замайването.

Сега осъзна какво всъщност става. Програмата на мима бе отворила прозорец в личния сървър на Скоупс и беше променила нормалната последователност на образите, показвани на видеостената. Сега различните картини се появяваха една след друга като фантастична прожекция. Левин

се запита какви ли други образи е програмирал Скоупс за възхита или объркване на пътуващите в асансьора.

Картината отново се смени и Левин се озова пред странен пейзаж: триизмерен лабиринт от сгради и проходи, издигнат сякаш от нищото в бездънното пространство. Той сякаш наблюдаваше всичко това от голяма платформа, постлана с матово кафяви, червени и жълти плочки. От края на платформата тръгваха многобройни мостове и стълбища във всички посоки: някои надолу, други нагоре, трети хоризонтално на същото ниво. Сред мостовете се издигаха десетки съоръжения, тъмни, с безброй светещи прозорци. Между постройките минаваха ярки ивици като реки от светлина.

Пейзажът бе красив, дори величествен, но след няколко минути Левин започна да нервничи, да се пита колко време ще е нужно на програмата на мима да му осигури достъп до киберпространството на „Джиндайн“. Той промени положението си на пода.

Картината пред него също се премести.

Левин сведе поглед. Даде си сметка, че при преместването си неволно е завъртял топчето на мишката на лаптопа. Той отново постави пръст върху топчето и го завъртя.

Платформата веднага се премести назад и той се намери на самия ѝ ръб в основата на тесен мост през пространството. Плавното преместване на картината създаваше усещане за истинско движение.

Левин си пое дълбоко въздух. Този път не гледаше просто поредната картина на видеостената: намираше се вътре в компютърно създадения свят на Скоупс.

Левин вдигна ръце от лаптопа и се протегна. После внимателно постави пръста на едната си ръка върху топчето на мишката, другата — върху клавишите, управляващи курсора. Внимателно започна да изучава как да се движи из странния свят, в който се намираше. Огромните размери на видеостената и невероятната разделителна способност затрудняваха ориентацията му. Виеше му се свят. Въпреки че знаеше, че седи просто пред един компютърен екран, не можеше да потисне страха от падане в бездънното пространство отдолу. Затова се движеше изключително внимателно и бавно.

Накрая остави лаптопа и се разкърши. Погледна часовника си и с ужас установи, че е минал цял час. Един час, а не беше мръднал от платформата. Пейзажът бе възхитителен и страховит. Време беше обаче да намери Скоупс.

Когато отново посягаше към лаптопа, той долови тих напевен звук, сякаш някой пееше. Идваше от високоговорителите на асансьора. Кога е

започнал, Левин не можеше да определи, може би през цялото време беше звучал. Дори не можеше да предположи защо се чува.

Левин започна да се тревожи. Трябваше да открие Скоупс в триизмерния модел на компютърния свят на „Джиндайн“, да говори с него, да го убеди в сериозността на положението. Как обаче да го постигне? Очевидно киберпространството бе твърде обширно, за да скита сам из него. А дори да срещне Скоупс, как щеше да го познае?

Трябваше да обмисли положението. Този свят бе невероятно обширен и сложен, сигурно беше създаден с някаква цел. През последните няколко години Скоупс държеше проектите си за създаването му в пълна тайна. Освен че е създал собствено киберпространство и редовно се разхождаше из него, нищо друго не се знаеше.

Все пак изглеждаше очевидно, че всичко — форми и звук — представлява различните компютърни устройства, програми и архиви на мрежата на „Джиндайн“.

Левин си избра наслуки един проход и тръгна предпазливо по него, опитвайки се да свикне със странното чувство, че се движи. Намираше се на мост без перила, постлан с плочки, оформящи странни рисунки. Поддръждането им сигурно имаше някакво значение, но той нямаше идея какво: може би различна структура на информацията, различни последователности в двоичен код?

Проходът криволичеше между няколко сгради с различни размери и форма и завършваше с масивна сребриста врата. Левин стигна до нея и се опита да я отвори. Тайнствената музика се усили, но нищо не стана. Той се върна на едно разклонение и тръгна по друг мост, който минаваше над една река от светлина, течаща между сградите. Той нагази в реката и тя се превърна в поток от шестнайсетичен код, движещ се с главоломна скорост. Левин бързо отстъпи назад.

Беше открил едно нещо. Светлите реки бяха потоци от информация.

Засега бе използвал само мишката и клавишите със стрелки на лаптопа си. Програмата на Цифропространството със сигурност реагираше и на нормалните клавиши по един или друг начин: да извиква образи, да стартира други програми, да го пренася в други райони на въображаемия свят. Затова той написа думата, използвана най-често от програмистите, когато изпробват някой нов компютърен език:

„Здравей.“

Когато натисна клавиша *Enter*, думата „Здравей“ прозвуча от уредбата на асансьора. Проехтя сред сградите и заглъхна.

Не последва отговор.

Той написа:

„Скоооупс!“

Викът му проехтя в пространството и се загуби. Пак не получи отговор.

Да можеше мимът да му помогне. Левин пак погледна часовника си. Беше загубил още един час. Той отмести поглед от екрана и се огледа в тясната кабинка. Нямаше време да се шляе. Беше се забавил достатъчно. Трябваше да мисли бързо.

Какво прави човек, когато не може да работи с някоя програма или не знае как да се оправи с някоя компютърна игра?

Търси помощ.

„Помощ“ — написа той.

Пейзажът пред него се промени леко. Някъде в дъното на прохода, сякаш от нищото, се материализира силует на някакво същество. Завъртя се и спря, сякаш е забелязало Левин. След това започна да се приближава с невероятна скорост.

Когато прецени, че се е отдалечил достатъчно от дерето, Карсън се метна на седлото. От известно време не спираше да мисли за първата си среща с Най в пустинята. Не можеше да забрави смеха, който го преследваше тогава сред пясъците. Сега очакваше да го чуе отново — този път по-отблизо... и изщракването от зареждане на пушка. За да се разсее, той се опита да си спомни някой разказ на чичо си за приключенията на Гато. Имаше една случка за праотеца му и телеграфа. Когато най-сетне разбрал как работи, Гато прерязал жиците и замаскирал прекъснатото място с тънки ивици кожа. Кавалерията побесняла, така твърдеше чичо Чарли.

Гато знаел много номера за заблуда на преследвачи. Яздел надолу по планински потоци и после се връщал назад по брега. Оставял лъжливи следи по хлъзгави скали и към опасни пропасти с помощта на конска подкова и камък...

Карсън разрови спомените си. Какво още?

На изток се развиделяваше. Най всеки момент щеше да установи, че са изчезнали. Това им даваше най-много половин час преднина. Освен ако вече не беше забелязал липсата им. Прекалено близо бе, трябваше по някакъв начин да го забавят.

Когато небето просветля още, Карсън огледа хоризонта. С облекчение забеляза тъмния силует на Де Вака на около половин километър напред. Той се насочи към нея в лек галоп.

Големият му проблем бе, че дори в лавата конските подкови оставят ясни следи. Цялата тежест на коня пада върху тези тесни парчета метал и те се отбелязват върху скалата. Ако човек знае какво да гледа, без особено затруднение може да проследи бележките отпечатъци; много по-лесно е например от проследяването на кон в ниска трева. А Най вече бе доказал, че не е вчерашен. Лавата поне щеше да го забави малко.

Карсън настигна Де Вака и накара коня си да забави ход. Отново си представи стария си чичо: как се люлее озарен от огъня в камината. Как се смее на поредната хитрост на Гато. Гато лисицата. Гато, който прави бледоликите за смях.

— Господи, колко се радвам да те видя — прошепна Де Вака.

Хвана ръката му, докато язدهа един до друг.

Докосването на друго човешко същество след отчаяното скитане в мрака събуди нова надежда у Карсън. Той огледа застиналата лава пред тях — черна, назъбена линия на хоризонта.

— Хайде, по-бързо към лавата — каза той. — Хрумна ми нещо.

Съществото спря точно пред него. Левин с удивление установи, че прилича на малко куче, като недорасло коли. Той го загледа възхитен от съвършения начин, по който компютърът симулираше махането на опашката и погледа, сякаш очаква заповеди от господаря си. Дори черният нос на животното блестеше, сякаш е мокър.

„Кой си ти?“ — написа Левин.

— Фидо — чу се от уредбата.

Кучето вирна глава, за да покаже нашияника си, на който бе написано името му. Левин се вгледа, за да прочете надписа: ФИДО. СОБСТВЕНОСТ НА БРЕНТУД СКОУПС. Левин се усмихна. Скоупс имаше много общо с компютърните пирати.

„Търся Брент Скоупс“ — написа той.

— Виждам — чу се от уредбата.

„Можеш ли да ме заведеш при него?“

— Не.

„Защо?“

— Не знам къде е.

„А ти какво си?“

— Куче.

Левин стисна зъби.

„Каква програма си?“ — конкретизира питането си той.

— Аз съм началото на системата за помощ при използването на програмата. Тя обаче така и не е разработена докрай, така че се опасявам, че не мога да ти помогна.

„С каква цел си създаден?“

— От устройството ми ли се интересуваш? Аз съм програма, написана от Скоупс на неговата версия на С++, наречена СЗ. Това е обект-ориентиран компютърен език с визуални разширения. Отначало го е използвал за триизмерно моделиране с вградени команди за засенчване на многостени, промени в осветеността и различни помощни операции. Освен това поддържа голяма част от мрежата, използвайки вариант на ТСР/IP протокола.

Така нямаше да стигне доникъде.

„Защо не можеш да ми помогнеш?“ — написа Левин.

— Както казах, подпрограмата за помощ така и не е довършена. Като обект-ориентирана програма аз се подчинявам на правилата за съхраняване и предаване на информация. Имам достъп до някои архиви и обекти, като А1-подпроцедурите и алгоритмите за съхраняване на данни. Но не мога да проникна във вътрешността на обектите, както и те в моята.

Левин кимна, въпреки че събеседникът не можеше да го види. Не се изненадваше, че програмата за помощ никога не е била довършена. Все пак не беше предвидено друг освен Скоупс да прониква в Цифропространството. Вероятно Фидо бе един от първите елементи на програмата още преди Скоупс да реши да запази творението си в тайна. Преди да вземе решение да запази този невероятен свят за себе си.

„Е, каква полза има тогава от теб?“ — написа Левин.

— От време на време правя компания на господин Скоупс. Виждам обаче, че ти не си той.

„Как го виждаш?“

— Защото си се загубил. Ако беше господин Скоупс...

„Ясно, ясно.“

Левин реши да не се разпростират в тази насока. Все още не знаеше какви защитни системи има в Цифропространството.

Помисли за минута. Пред себе си имаше обект-ориентиран събеседник с изкуствен интелект. Стара програма, изчерпала възможностите си. Фидо, представата на Скоупс за киберкуче.

„Нищо ли не можеш да правиш?“ — написа той.

— Мога да цитирам остроумни мисли на велики личности за забавление.

Имаше логика. Скоупс никога нямаше да загуби тази маниакална страст към афоризмите.

— Например: „Ако вземеш едно гладно куче и го нахраниш, то няма да те ухапе. Това е основната разлика между кучето и човека.“ Марк Твен. Или: „Не е достатъчно да успееш; трябва да причиниш провала на друг.“ Гор...

„Млъкни, ако обичаш.“

Левин започна да се изнервя. Беше дошъл да намери Скоупс, не да слуша остроти от някаква програма в този киберлабиринт. Той погледна часовника си: още половин час загубено време. Той продължи до едно разклонение, тръгна по друг мост между огромните сгради. Кученцето го последва мълчаливо.

Изведнъж Левин забеляза нещо интересно: особено масивна сграда, отделена от останалите. Въпреки размерите и централното ѝ разположение, от покрива ѝ към останалите съоръжения не излизаха цветни ивици.

„Каква е тази сграда?“ — попита Левин.

— Не знам.

Той се вгледа по-внимателно в постройката. Въпреки че контурите ѝ бяха твърде съвършени, създадени компютърно, той позна силуета ѝ с лекота.

Централата на „Джиндайн“ в Бостън.

Образът на сградата в компютърно създадения свят. Какво представляваше? Отговорът се налагаше от само себе си: това беше схема на компютърната система на „Джиндайн“. Мрежата, централният компютър, дори компютрите на системата за охрана, сигурно всичко бе вътре. Постройките наоколо представяха отделните центрове на „Джиндайн“ по света. От сградата не излизаха никакви светли лъчи, защото връзката ѝ с околния свят бе прекъсната. Ако мимът знаеше за устройството на системата, сигурно щеше да го вкара вътре много по-бързо.

С помощта на мишката Левин се приближи към сградата, стигна едно стълбище, слизащо към главния вход. Докато се движеше, леката музика премина в дразнещо бръмчене. Вратата беше заключена. Левин надникна през стъклото във фойето. Вътре се виждаше знаменитата атракция — мобилният телефон „Калдър“. Вътре нямаше хора, но Левин с удивление установи, че мониторите в станцията на охраната работят. Очевидно в сградата имаше някакъв живот.

„Как да вляза?“ — попита той Фидо.

— Де да знам?

Левин се замисли за момент, разрови оскъдните си познания по съвременни компютърни технологии.

„Фидо, нали си програма за помощ?“

— Да.

„И каза, че стоиш на изходите на обектите и подпроцедурите.“

— Да.

„Какво точно означава това?“

— Аз съм интерфейсът между програмата и юзъра.

„Значи получаваш команди и ги предаваш на другите програми.“

— Да.

„На програмен език?“

— Да.

„И единственият човек, който те е използвал, е Брент Скоупс.“

— Да.

„Помниш ли командите, имаш ли достъп до тях?“

— Да.

„Идвал ли си тук преди?“

— Да.

„Възстанови, моля те, всички команди, които са ти били предадени тук.“

— „Безумието: Най-разумният начин да се нагодиш към този безумен свят.“ Лейнг.

От уредбата се чу бръмчене и вратата на сградата се отвори.

Левин се усмихна, даде си сметка, че самите афоризми са пароли за достъп. Цитатите бяха идеални за тази цел — сложни и дълги и невъзможни за налучкване чрез случайно натискане на клавиши или при пробване на комбинации от букви. Скоупс ги знаеше наизуст и не му се налагаше да си ги записва, за да не ги забрави. Идеалното решение.

Фидо щеше да му помогне повече, отколкото сам подозираше.

Левин бързо влезе във фоайето и мина покрай гишетото на охраната. Спря за момент, за да си припомни плана на сградата от скиците, изпратени му от мима. След това се насочи покрай асансьорите към резервната станция на охраната. Знаеше, че в истинската сграда в това помещение има многоброен персонал. Той стигна до друга, по-малка група асансьори и натисна копчето на най-близкия. Вратата се отвори и той влезе. Натисна 60 на клавиатурата на лаптопа си: последния етаж на главната квартира на „Джиндайн“, на който се намираше осмоъгълната стая.

— *Благодаря* — чу се същият равнодушен глас, който управляваше асансьора. — *Моля въведете паролата.*

Фидо му продиктува сентенцията за достъп до тази система. Левин я набра на клавиатурата:

„«Човек трябва да прости на врага си, но не преди да го види обесен.» Хайне.“

Докато асансьорът в компютърно симулирания свят се движеше към шейсетия етаж, Левин не можа да не се замисли за парадоксалността на ситуацията: да седи по турски в спрял между етажите асансьор, докато пътува с друг асансьор в модела на същата сграда в киберпространството.

Виртуалният асансьор спря. С помощта на мишката Левин излезе в коридора на етажа. В дъното му се виждаше друга станция на охраната с огромен брой видеомонитори. Без съмнение всяко кътче на този и предишния етаж бе под зорко наблюдение. Той се приближи до мониторите, огледа ги внимателно един подир друг. Показваха стаи, коридори, големи компютри, дори самата станция на охраната, но нищо, което дори малко да прилича на Скоупс.

От плановете на мима Левин знаеше, че осмоъгълната зала се намира в самия център на етажа. Скоупс нямаше нужда от прозорци, през които да прониква дневна светлина; единствената гледка, която го интересуваше, бе тази на мониторите му.

Левин отмина станцията на охраната и зави наляво по тъмен коридор. В дъното му имаше друга станция с монитори. Левин мина и покрай нея и се озова в къс коридор с врати от двете страни. Една от тях, в самото му дъно, бе по-масивна от останалите и затворена.

Левин знаеше, че тя води към самия осмостен.

С помощта на мишката той застана пред нея.

„Фидо“ — написа, — „кажи ми паролата за тази врата.“

— Ще ме изоставиш ли? — попита киберкучето, гласът му звучеше умолително.

„Защо питаш?“ — написа Левин.

— Нямам право да влизам тук. Левин се подвоуми, после написа:

„Съжалявам, Фидо, но трябва да продължа. Моля те, кажи ми клавишите за тази парола.“

— Добре: „Не бих се учудила, ако бяха изучукали всички момичета в залата.“^[1] Дороти Паркър.

Вратата изщрака и се откряна. Левин спря за миг, пое си дълбоко дъх и натисна по-силно топчето на мишката. След това много бавно се придвижи напред, към тайнственото Цифропространство на Скоупс.

Най стоеше по средата на дерето, стискаше едно юздите на Муерто. Разказът за последното му унижение бе написан ясно по пясъка и тревата. Карсън и Де Вака някак си го бяха усетили. Бяха му се измъкнали под носа,

без изобщо да ги чуе. Не беше за вярване. И въпреки това следите не лъжеха.

Той се обърна. Тайнствената сянка още стоеше до него, но когато се взря в нея, тя изчезна.

Той се изкачи по другия бряг на дерето. Бегълците очевидно се бяха запътили към лавовото поле с надеждата да се скрият там. Макар че придвижването на кон сред застиналата лава става много бавно, Най щеше да ги открие без никаква трудност. При шест литра вода конете много скоро щяха да сдадат багажа. Нямаше закъде да бърза. До края на Хорнада все още оставаха около сто и петдесет километра.

Най се размърда върху седлото и тръгна по следите. Бегълците бяха повървели известно време пеш, после се бяха качили на конете. Следите им се разделяха. Дали не беше номер? Най тръгна по по-дълбоките — тези на Карсън.

Слънцето се появи иззад планините, дълги сенки плъзнаха към хоризонта. Колкото повече то се изкачваше в небето, толкова по-къси ставаха те. Скоро замириса на нагрят пясък и креозотни храсти. Денят щеше да е горещ. Много горещ. И никъде нямаше по-жестока жегата от тази сред черните камъни на Малпаис.

Той имаше предостатъчно вода и боеприпаси. Преднината на бегълците не можеше да е повече от шест-седем километра. Дистанцията скоро щеше да се скъси, като се има предвид, че лавата щеше да ги забави. Въпреки че беше загубил момента на изненадата, това, че знаеха, че ги преследва, щеше да ги накара да пътуват и през деня.

На около километър от лавата двете следи отново се събраха. Най ги последва до началото на лавовото поле. Белезникавите дракотини от подковите по черните базалтови скали се виждаха дори без да слиза от коня. Сега слънцето светеше, преследването беше детска игра.

Температурата още бе поносима, трийсетина градуса. След час щеше да се вдигне на четирийсет; след още един — на четирийсет и пет. На хиляда и двеста метра надморска височина, при това ясно небе, жегата щеше да стане непоносима. Единствената сянка наоколо бе тази под корема на коня. Ако Най не ги убие до вечерта, пустинята щеше да свърши работата.

Лавовото поле се простираше напред. На места се виждаха ями, където таванът на някоя кухня в скалата се беше срутил. Другаде се издигаха скални ребра, образувани при забавянето на потока от разтопена скала и натрупването на застиналата лава на пластове. Черните камъни вече се бяха напекли и излъчваха нагорещен въздух.

Муерто внимателно избираше пътя си през неравната местност. Копитата му тракаха по камъните. Някакъв гущер се шумна в една пукнатина. Мисълта как Карсън и Де Вака скитат в тази жега без вода накара Най да ожаднее. Той отпи блажено от единия мях. Водата беше още студена и имаше приятния привкус на лен.

Сянката още го следеше, движеше се неуморно зад коня му. Не му бе продумала повече, но Най се чувстваше някак си по-сигурно в компанията ѝ.

След няколко километра той отново слезе и откри с лекота следите на бегълците.

Карсън и Де Вака бяха продължили на изток към един нисък вулканичен конус. Конусът имаше отвор от западната си страна, откъдето излизаше поток застинала лава. Следите продължаваха направо към този отвор.

Най едва сдържаше радостта си. Карсън и жената се бяха запътили към вулканичния конус с една-единствена цел: да потърсят убежище. Мислеха си, че са се изплъзнали на Най сред лавата. Даваха си сметка, че пътуването из пустинята през деня е равносилно на самоубийство и смятаха да изчакат нощта в пещерата сред лавата.

Най забеляза и лека ивица дим да излиза от отвора на конуса. Спря рязко, не можеше да повярва на очите си. Карсън сигурно бе уловил нещо, най-вероятно заек, и сега пируваха. Той огледа внимателно следата, провери за някакви признаци за клопка. Карсън се оказа много хитър. Може би от другата страна на конуса имаше друг изход.

Най остави Муерто на безопасно разстояние и тръгна към конуса изключително предпазливо. Реши първо да провери от другата страна. Димът, следите, можеше да е някаква клопка.

Клопка обаче нямаше. Отзад не се виждаха други следи. Двамата бяха влезли в пещерата.

Най знаеше какво трябва да направи. Да се качи от задната страна на конуса, където скалите от застинала лава се издигаха стръмно нагоре. От високото можеше да застреля всекиго в основата на конуса. Нямаше къде да се скрият.

Той се върна при Муерто и го поведе към югоизточния край на конуса. Там, в сянката, нареди на коня да не мърда. Преметна пушката през рамо, взе резервна кутия с патрони в джоба си и с мъка се заизкачва по стената на вулканичния конус. Скалата бе напечена и се ронеше, но той знаеше, че звукът няма да се чуе в пещерата.

След броени минути стигна до кратера, смъкна предпазителя на пушката. На трийсетина метра отдолу забеляза малък огън. Върху един

храст бе окачена някаква кърпа, явно изпрана и оставена да съхне. До нея висеше фланелка. Това определено беше лагерът им и те още бяха вътре. Но къде, по дяволите, се криеха?

Той се огледа. Отстрани на кратера имаше по-малка дупка, напълно тъмна. Сигурно отмаряха на сянка. Ами конете? Карсън сигурно ги беше отвел на известно разстояние, за да попасат.

Най седна и зачака, подпря буза на приклада. Като се покажат от дупката, щеше да ги пипне.

Минаха четирийсет минути. Най забеляза, че сянката, която го беше последвала неотлъчно и тук, започва да се мести нетърпеливо.

— Какво има? — прошепна той.

— Ти си глупак — изсъска сянката. — Глупак, глупак, глу...

— Какво?

— Мъж и жена, които умират от жажда, да използват последната си вода, за да си перат кърпата — продължи насмешливо гласът. — При четирийсетградусова жегга да палят огън. Глупак, глупак, глупак...

Най усети, че космите на врата му настръхват. Гласът имаше право. Мръсникът, проклетият крадец, отново се беше измъкнал. Най се изправи, изруга и се спусна в кратера, без да се старае повече да крие присъствието си. Тъмната дупка вътре беше празна. Най обиколи мнимия лагер, измамата бе очевидна. Кърпата и фланелката бяха напълно безполезни вещи, от които бегълците можеха лесно да се лишат. Бяха оставени само за да създават впечатление, че в лагера има някой. Нямаше признаци Карсън и Де Вака изобщо да са се отбивали тук, макар че следите показваха, че конете са били вътре поне за кратко. Огънят бе стъкмен набързо от свежи треви и смолисти храсти, което гарантираше обилния пушек. Сега бегълците имаха час и четирийсет минути преднина. А може би по-малко, като се има предвид времето, изгубено за организирането на този противен декор.

Той се върна на ръба на кратера и се опита да определи накъде са тръгнали. Стараеше се да сдържа гнева си, за да не допусне пак някоя грешка. Как бе пропуснал следите им на излизане?

Той обиколи по ръба на кратера и внимателно огледа скалите отпред. Тръгна по следите назад, после се върна при кратера. Повтори го няколко пъти. Отдалечи се на стотина метра около конуса, обиколи го целия.

От кратера навън обаче нямаше никаква следа. Сякаш бяха влезли вътре и бяха изчезнали. Карсън го беше измамил. Но как?

— Каж ми как? — попита на висок глас той и се обърна към сянката.

Тя се отдръпна настрани и запази презрително мълчание.

Той се върна в мнимия лагер и отново провери по-малката дупка. Нищо. Отстъпи назад и огледа земята. На места по пода имаше навят пясък.

В дъното оставаше малък район, който не беше огледал досега. Най застана на колене и лакти и доближи лице на сантиметри от пясъка. Някои от отпечатъците бяха изкривени. Карсън беше направил нещо на конете тук. Тук завършваха и следите.

Не съвсем. На няколко метра нататък той откри частични отпечатъци от копита. От тях много ясно се разбираше защо по скалата няма повече следи.

Кучият син беше свалил подковите на конете.

Карсън прецени, че след няколко километра вече трябва да излязат от лавовото поле. Беше изключително важно да изкарат конете на пясък колкото се може по-скоро.

Въпреки че сега ги водеха, а не ги яздеха, копитата им скоро щяха да се подбият. Ако вървят твърде дълго през лавата без подкови, щяха да започнат да куцат. Освен това имаше опасност от контузии — счупване на копито или нараняване на меката тъкан в средата му.

Карсън знаеше, че голите копита също остават следи сред скалите: частички кератин, преобърнати камъчета, прекършени тревички, неясни отпечатъци в навятия от вятъра пясък. Тези следи обаче бяха изключително трудно забележими. Поне щяха да забавят Най. Да го забавят значително. Въпреки това Карсън не смееше да остава сред лавата повече от още няколко километра. Скоро щеше да се наложи или да върнат подковите на местата им, или да излязат на пясък.

Той отново реши да се насочат на север. Ако искаха да излязат живи от Хорнада, наистина нямаха избор. Все пак, вместо направо на север те тръгнаха малко на североизток, правеха остри завои, движеха се на зигзаг и често се връщаха по следите си, за да объркат и ядосат Най. Освен това се движеха на известно разстояние един от друг, за да оставят две по-бледи следи вместо една по-ясна. Карсън пощипна врата на коня си.

— Това за какво е? — поинтересува се Де Вака.

— Проверявам дали конят има нужда от вода.

— Как познаваш?

— Щипваш кожата и наблюдаваш колко бързо ще се изглади бръчката. Когато конят ожаднее, кожата му губи еластичността си.

— Още един номер, научен от индианските си прадеди, а?

— Да — отвърна раздражено Карсън. — Може и така да се каже.

— Излиза, че си наследил от този твой чичо повече, отколкото ги се иска да признаеш.

Карсън започна да се нервира:

— Слушай, ако толкова искаш да ме обявиш за индианец, говори каквото си искаш. Аз знам какъв съм.

— Започвам да си мисля, че точно това не знаеш.

— И какво, ще ми провеждаш сеанс за проблема ми с произхода? Ако така разбираш психологията, сега виждам защо си се провалила.

Изражението на Де Вака веднага стана по-сериозно:

— Не съм се провалила, *cabron*. Свършиха ми парите, забрави ли?

Продължиха мълчаливо.

— Трябва да се гордееш, че в жилите ти тече индианска кръв — заговори след известно време тя. — Както аз.

— Ти не си индианка.

— Много си сигурен. Конкистадорите взимали жени от подчинените племена. Всички сме роднини, *cabron*. Повечето стари испански родове в Ню Мексико имат и някакъв корен от племената ацтеки, нахуатъл, навахо или пуебло.

— Не ме баламосвай с тези интернационални глупости. И спри да ме наричаш *cabron*.

Де Вака се засмя:

— Само си помисли, че в момента твоят изкуфял, впиянчен стар чичо ни спасява живота. И после преценявай с какво трябва да се гордееш и с какво — не.

Часът беше десет, слънцето се издигаше високо в небето. В спора си те само губеха ценна енергия. Карсън се замисли за собствената си жажда. Направо го подлудяваше. Отначало просто го беше дразнила, но постепенно ставаше по-лошо. Трябваше да излязат от лавата и да потърсят вода.

Напечените камъни излъчваха невъобразима топлина. Пареха през подметките на обувките. Черната, неравна каменна пустиня се простираше във всички посоки до самия хоризонт. От време на време Карсън виждаше миражи, трептящи над лавата. Едни приличаха на сини езера с набраздена от вятъра повърхност, други бяха просто като успоредни вертикални линии. Към хоризонта блестяха още, отражения на пейзажа под тях.

Наближи обяд и всичко наоколо сякаш побеля от жегата. Единственото изключение бе огромното море от застинала лава, което като че стана още по-черно, сякаш поглъщаше светлината. Независимо накъде се обърне, Карсън се чувстваше така, сякаш слънцето го притиска. Въздухът сякаш се беше сгъстил.

Той вдигна поглед. Няколко птици се въртяха бавно в поток горещ въздух далеч на североизток. Лешояди, кръжачи вероятно над трупа на някоя антилопа. В пустинята нямаше много храна, дори за лешоядите.

Карсън внимателно се загледа в черните точки високо в небето. Сигурно имаше причина да кръжат във въздуха, вместо да се спуснат при мършата и да се наядат: сигурно друг хищник се хранеше в момента. Вероятно койоти.

Това бе много важно.

— Да се насочим на северозапад — предложи Карсън.

Направиха остър завой. Най щеше да се обърка по птиците и да тръгне към тях.

Карсън си спомни единствения друг път, когато бе изпитвал такава силна жажда. Беше работил в една отдалечена част на ранчото Коул Каниън. Бе тръгнал да търси един загубен бик на баща си — от прехвалената порода брамани — и планиваше да лагерува и да намери вода при Охо дел Перильо. Кладенецът беше пресъхнал и той прекара една жадна нощ. На разсъмване конят му се уплаши от нещо, оплете се във въжетата и си разтегна сухожилие. Наложил се Карсън да върви пеша петдесет километра без никаква вода и в жегата, подобна на тази. Помнеше как се добра до Кладенеца на вещиците й пи, докато не повърна, пи отново и отново повърна, без да е утолил жаждата си. Като се прибра най-сетне у дома, Чарли му дойде на помощ с някаква смрадлива смес от вода, сол, сода и пепел от изгорени конски косми и треви. Едва след като изпи тази помя, непоносимата жажда изчезна.

Сега Карсън си даваше сметка, че тогава е страдал от нарушаване на солевия баланс в организма вследствие на обезводняването. Дяволската смес на Чарли го беше възстановила.

В пустинята Хорнада имаше предостатъчно солници. Трябваше просто да не забравя да разтвори малко соли във водата, когато я намерят.

Мислите му изведнъж бяха прекъснати от нещо като дрънчене сред лавата право пред тях. За момент той се запита дали не получава вече халюцинации от жажда. Конят му обаче вдигна глава и започна да се дърпа тревожно.

— Спокойно. Спокойно, конче. Отпред има гърмяща змия — добави Карсън с по-висок глас, за да предупреди Де Вака.

Тя спря. Дрънченето се усили.

— Боже мили — прошепна Де Вака и отстъпи назад.

Карсън огледа внимателно земята пред тях. Змията сигурно се криеше някъде на сянка; слънцето бе прекалено силно дори и за нея.

Накрая я видя: дебела, със зигзагообразна тъмна ивица на гърба, свита на „8“ в основата на една юка на пет-шест метра пред тях; беше вдигнала глава на двайсетина сантиметра над земята. Беше средно голяма

гърмяща змия, може би около шейсет-седемдесет сантиметра дълга. Цялото ѝ тяло бе напрегнато, готово за скок. Дрънченето временно престана.

— Имам идея — обяви Карсън. — Този път си е само моя.

Той подаде поводите на коня си на Де Вака и внимателно се отдалечи от змията, докато достигна подходящ храст мескит. Откърши две клончета с формата на чатал, махна бодлите и листата и се върна при Де Вака.

— О, Божичко, *cabron*, не ми казвай, че възнамеряваш да уловиш този *hijo de perra*^[2].

— След малко ще имам нужда от помощта ти.

— Надявам се, че знаеш какво правиш.

— В ранчото съм ловил доста такива змии. Режеш ѝ главата, изкормваш я и я изпичаш на жар. Все едно, че ядеш пиле.

— Да, с гарнитура от прерийни стриди. Слушала съм много такива приказки.

Карсън се изсмя:

— Истината е, че съм пробвал само веднъж, но проклетата змия беше само кожа и кости. Пекохме я, докато почерня, но и това не помогна.

Карсън се приближи към змията. Тя отново задрънча, сви се още назад, заклати леко глава. Подаваше и прибираше от време на време език като предупреждение. Карсън знаеше, че змията може да скочи най-много толкова, колкото е дълга: седемдесет сантиметра. Той остана на по-голямо разстояние, насочи едното клонче към влечугото. Нямаше голяма вероятност змията да нападне пръчката. Змиите хапят само когато усетят топлина на живо същество.

Той пристъпи рязко напред и притисна с чатала змията по средата на тялото.

Влечугото веднага започна да се мята. Карсън я притисна с втората пръчка близо до главата. След това вдигна първата клонка я премести зад самия череп на змията. Влечугото отвори широко уста — като розова пещера с два отровни сталагмита. Започна да мята още по-бясно опашка.

Без да отпуска клонката, Карсън внимателно се пресегна и хвана здраво змията зад главата. Хвърли пръчките и показа победоносно плячката си на Де Вака.

Тя го изгледа от почетно разстояние.

— Уха — промълви без особен ентузиазъм.

Карсън рязко протегна ръката със змията към нея и Де Вака се дръпна уплашено. Той се ухили. Змията се гърчеше отчаяно. Въртеше бясно глава в неуспешни опити да го ухапе по палеца.

— Прекарай конете покрай мен — нареди Карсън на спътницата си. — Старай се да оставиш колкото се може по-ясни следи, обърни няколко камъка.

Де Вака прекара конете. Те затропаха плахо с копита, не сваляха поглед от змията. Когато двете животни се отдалечиха на безопасно разстояние, Карсън хвана змията с другата ръка за опашката.

— В левия джоб на панталона ми има кремъчен връх от стрела — каза той на Де Вака. — Извади го и отрежи тази дрънчалка. Махни всички люспи.

— Много остроумен начин да ме накараш да ти бръкна в гащите, няма що — усмихна се Де Вака. — Започвам вече да схващам какво си намислил.

Тя извади кремъчното острие от джоба му. Карсън притисна опашката на влечугото върху един плосък камък и Де Вака бързо отчупи едрите сухи люспи, които служеха на змията да издава характерното си дрънчене. Животното се заизвива бясно.

— Отдръпни се — нареди Карсън. — Пускането е най-опасната част от заниманието.

Той се наведе и с една ръка остави змията, без да я пуска, пак под сянката на камъка ѝ. Взе една от чаталестите пръчки с другата ръка и притисна главата на животното с нея. След това се изправи и отскочи бързо назад.

Змията веднага се сви и се хвърли в тяхната посока. Падна след камъните и отново се сви като пружина. Клатеше бясно опашка, но не издаваше никакъв звук.

Де Вака прибра отчупените люспи в джоба си:

— Добре, *cabron*, признавам, страшно съм впечатлена. Най също ще се изненада. Но какво ще задържи животното тук? Може да минат часове, докато дойде Най.

— Змиите са студенокръвни животни и не могат да се движат на открито в такава жегга. Няма да мръдне оттук, докато не се стъмни.

Де Вака се подсмихна:

— Дано да ухапе Най за топките.

— Дори да не успее, сигурен съм, че ще го накара да забави ход.

Де Вака отново се засмя, протегна ръка и му подаде кремъчното острие.

— Хубава стрела — отбеляза подигравателно. — Интересен атрибут за един чистокръвен англосаксонец. Кажи, сам ли го издяла?

Карсън се направи, че не я е чул.

Сега слънцето печеше направо над главите им. Конете едва се влачеха, с наведени глави и полузатворени очи. Около тях въздухът трептеше от горещина. Минаха покрай няколко цъфнали кактуса; пурпурните цветове приличаха на фигурки от цветно стъкло.

Карсън погледна Де Вака. Тя вървеше с наведена глава, за да може шапката да закрива очите ѝ от слънцето. Колко правилно бе постъпил, като взе шапките. Такива дреболии понякога се оказват много полезни. Само да беше потърсил още манерки и да беше забил някой пирон в копитото на Муерто. Преди две години никога нямаше да допусне този пропуск, дори при паническото бягство от „Маунт Драгън“.

Вода. Мисълта за живителната течност го накара отново да погледне манерките в дисагите на Най. Даде си сметка, че го прави твърде често. Забеляза, че очите на Де Вака също са насочени натам. Това не беше добър знак.

— Какво ще навреди една глътка? — попита накрая тя.

— Все едно да дадеш уиски на алкохолик. Една глътка води до друга и скоро всичко свършва. Водата ни трябва за конете.

— На кого му пука за конете, ако ние умрем?

— Опитвала ли си да смучеш камъче?

Де Вака го погледна презрително и изплю нещо малко и блестящо:

— Цяла сутрин дъвча камъни. Искам да пия. Пък и какво толкова ни помагат тези коне? От часове ходим пеша.

Жегата и жаждата бяха замъглили съзнанието ѝ.

— Ако ги яздим тук, ще окуцаят — обясни Карсън колкото се можеше по-спокойно. — Щом излезем от лавата...

— Майната ти. Искам да пия.

Тя посегна към дисагите.

— Чакай — сръза я Карсън. — Чакай малко. Когато прадедите ти са пресичали пустинята, и те ли са се глезили така?

Тя не отговори.

— Дон Алонсо и жена му прекосили пустинята заедно и едва не умрели от жажда. Сама ми го каза.

Де Вака отмести поглед, продължи да мълчи.

— Ако се бяха предали на жаждата, сега нямаше да си тук.

— Не се опитвай да ме баламосваш, *cabron*.

— Това е истина, Сусана. Животът ни зависи от тези коне. Дори да отслабнем дотолкова, че да не можем да ходим, ако ги поддържаме в добра форма, те ще ни изнесат оттук.

— Добре, добре, разубеди ме — сопна се тя. — Пък и по-скоро ще умра от жажда, отколкото да те слушам как мрънкаш. — Тя дръпна грубо

коня си за поводите: — Хайде, размърдай се, кранто.

Карсън изостана малко, за да разгледа копитата на Дорчо. Бяха леко очукани по краищата, но иначе нищо сериозно. Все още нямаше по-дълбоки пукнатини. Щяха да издържат може би още километър-два по камъните.

Докато го чакаше да я настигне, Де Вака погледна лешоядите над главите им:

— *Zopilotes*. Усецат вече трапезата.

— Не, нещо друго ги е привлякло. Ние още не сме достатъчно отпаднали.

Де Вака замълча, после неочаквано каза:

— Съжалявам, че ти създавам такива главоболия, *cabron*. Доста труден характер съм, ако още не си забелязал.

— Забелязах го още първия ден, когато се срещнахме.

— Докато бях в „Маунт Драгън“, мислех, че има много неща, за които имам право да се сърдя. В живота, в работата. Сега, ако успеем да се измъкнем живи от тази пещ, кълна се, ще ценя повече това, което имам.

— Да не говорим още за смърт. Не забравяй, животът ни е ценен не само за нас.

— Как мога да забравя? Тези хиляди невинни хора, които чакат да им бъде прелят „Пурблъд“, от ума не ми излизат. Мисля, че предпочитам да се пека тук, отколкото да лежа на болнично легло и тази помия да тече във вените ми. — Тя замълча за момент, после продължи: — В Тручас никога не съм виждала такава горещина. Там винаги имаше вода. От Тручас Пийкс се спускат буйни планински потоци, пълни с пъстърва. Можеш да нагазиш до коленете и да пиеш, колкото ти душа иска. Винаги е ледено студена, дори през лятото. И е толкова вкусна. Като деца се гмуркахме във вировете. Боже, само като си помисля...

— Нали ти казах изобщо да не си *помисляш* за това.

Двамата се умълчаха.

— Може би в момента нашият приятел забива зъби в топките на мръсника — добави с надежда Де Вака.

Левин пристъпи през прага и застина.

Озова се на скалист бряг. Отдолу големи вълни се разбиваха в гранитните канари, изстрелваха високо нагоре парцали бяла пяна, след това отново се оттегляха, за да наберат нова сила. Той се обърна. Брегът зад него бе пуст, брулен от вятъра. Тясна, добре отъпкана пътека криволичеше през зелена ливада и изчезваше в гъста смърчова гора.

От вратата, през която бе влязъл, нямаше и следа. Беше попаднал в напълно непознат свят.

Левин дръпна за миг ръка от лаптопа и затвори очи. Не го тревожеше само неочакваната поява на този пейзаж: изглед от брега на океана на място, където би трябвало да се намира огромна осмоъгълна зала. Имаше нещо друго.

Той *познаваше* това място. Това не беше въображаем пейзаж. Той бе идвал тук преди много години със Скоупс. Още като студенти, когато бяха неразделни приятели. Това бе островът, на който се намираще вилата на родителите на Скоупс.

Монегън Айлънд, щата Мейн.

Скалата, върху която стоеше сега, ако си спомняше правилно, се наричаше Изгорялата глава.

Той отново хвана лаптопа и бавно завъртя топчето на мишката, за да огледа пейзажа. Всяка нова гледка, всяка подробност му беше позната. Невероятно. Това бе съкровено скривалище на Скоупс, сърцето на Цифропространството му: тайният му свят на острова от детството му.

Левин си спомни една ваканция, която бе прекарал на острова. За градско момче изживяването беше вълнуващо. Двата с Брент скитаха по цял ден покрай брега и из слънчевите поляни. Родителите на Скоупс имаха масивна колониална къща на самия ръб на едни скали над океана, недалеч от градчето в единия край на острова.

Левин веднага си даде сметка, че само тук ще намери Скоупс.

Тръгна по пътеката към тъмната смърчова гора. Направи му впечатление, че странната музика на киберпространството се беше сменила с обикновените звуци на острова: крясъци на самотна чайка, далечния рев на прибой. Когато навлезе по-дълбоко в гората, шумът на океана заглъхна, заменен от свиренето на вятъра в короните на дърветата и поскърцването на дебели клони. Обгърна го лека мъгла и той се замисли колко лесно се е нагодил да се движи из този въображаем свят. Голямата видеостена пред него, уредбата на асансьора, мишката и клавиатурата на компютъра му, всичко работеше в пълен синхрон. Пътеката се раздвои. Левин спря, опита се да си спомни кое разклонение води към имението. Накрая избра една от пътеките наслуки.

Пътеката се спусна към малък поток и го пресече, покрай синята ивица на водата растяха блатни треви. Той пресече ручей и се заизкачва по стръмния отсрещен бряг; навлезе по-дълбоко в гората. Постепенно пътеката изчезна. Левин се обърна и тръгна назад, но мъглата се сгъсти и той вече различаваше само тъмните, покрити с лишеи дънери на околните дървета. Беше се загубил.

Той спря и се замисли. Имението се намираше в западния край на острова. Но накъде беше запад?

Той забеляза някаква сянка да се движи вляво; след малко от мъглата изникна човек с голям газов фенер. Около фенера в мъглата се образуваше светъл кръг. Мъжът изведнъж спря. Обърна се бавно към Левин. Професорът също го загледа, запита се дали не трябва да го поздрави. Изведнъж проблесна светлина и се чу силно пукане.

Левин си даде сметка, че стрелят по него. Мъжът в мъглата сигурно беше някаква защитна програма. Но дали го виждаше ясно и защо стреляше по него?

Изведнъж в лекия шепот на вятъра прозвуча силен и настоятелен глас. Левин се извърна бързо към високоговорителите на асансьора. Гласът принадлежеше на Скоупс.

— Внимание, до всички служители на охраната. В компютърната система на „Джиндайн“ е забелязан нарушител. При настоящите условия това означава, че той се намира в момента в самата сграда. Да се открие и задържи незабавно.

С навлизането си в острова Левин бе задействал системата за сигурност на суперкомпютъра на „Джиндайн“. Какво щеше да стане, ако го улучат? Може би така щяха да прекъснат достъпа му до Цифропространството и да го лишат от възможността да се свърже със Скоупс. Човекът в мъглата стреля отново. Левин побягна навътре в гората. Докато тичаше в мъглата, между дърветата започнаха да се появяват нови силуети. Гората оредя и накрая той се озова на някакъв черен път.

Той спря за момент и се огледа. Преследвачите му бяха изчезнали. Той тръгна по пътя толкова бързо, колкото му позволяваше мишката на лаптопа.

Внезапен шум го стресна. Той бързо се шмугна отново сред дърветата. Отсреща по пътя се зададе група тъмни силуети с фенери и пушки. Той изчака да отминат и пак тръгна.

Скоро черният път премина в павирана алея и заслиза към морето. В далечината Левин успя да различи покривите на градчето, скупчени около бялата камбанария на църквата. Зад тях се издигаше масивната фасада на местната странноприемница.

Той предпазливо се спусна към селцето. Улиците бяха безлюдни. Мъглата между похабените от времето постройки бе по-гъста. Той бързо закрачи покрай тъмните прозорци. Един от тях светеше, излъчваше бледо сияние в мъглата. Той чу гласове и бързо се скри в една странична уличка, докато нова група преследвачи минат покрай него.

При църквата пътят отново се разклоняваше. Левин вече знаеше накъде да тръгне. Избра лявото разклонение и се заизкачва покрай скалистия бряг на океана. След малко спря, обърна се с помощта на мишката, за да погледне нагоре.

Там, на върха на скалите, заобиколена от желязна ограда, се издигаше масивната къща на Скоупс.

От постоянното навеждане и виране в камъните го заболя кръстът. Отпечатъците бяха толкова бледи, че едва ги следваше. За три часа бе напреднал с по-малко от три километра.

Най се изправи и се протегна, отпи една глътка от мяха. Изля малко в тропическия си шлем и го поднесе на Муерто. Накрая все пак щеше да ги настигне. Или да види как койотите ръфат мъртвите им тела. Щеше да ги надживее.

Той затвори за момент очи и обърна лице към парещото слънце. Въздъхна дълбоко и пак потегли. На около метър отпред имаше смачкана туфа трева. Той се приближи и погледна зад нея. На още около метър се виждаше преобърнатото камъче. Той огледа внимателно наоколо. В навятия пясък малко по-нататък имаше отпечатък от копито.

Преследването бе досадно, но Карсън и Де Вака без съмнение вече бяха свършили всичките си припаси от вода. Конете им сигурно полудяваха от жажда.

Ето, най-после по-ясни следи в продължение на пет-шест метра. Най се протегна и тръгна покрай тях, доволен от временното облекчение в търсенето. Може би се бяха уморили и започваха да се препъват. Той също се беше уморил.

Изведнъж с периферното си зрение забеляза нещо да се движи. В същото време Муерто се дръпна рязко, Най политна и падна в краката на коня. Едно от копитата на животното го удари по главата, последва странно издумкване, после загуби съзнание. След време той отвори очи, за да види безкрайната синева на небето. Седна, започна да му се повдига. Муерто стоеше на десетина метра и пасеше кротко. Най опипа главата си. Кръв. Погледна часовника си и установи, че е бил в безсъзнание минута-две.

Обърна се рязко. До него на един камък, опряло брадичка в коленете си, седеше някакво хлапе и се хилеше. Носеше къси панталонки, високи до коленете чорапи и избеляла синя куртка с кална емблема на мъжкото училище „Сейнт Панкрас“ на джоба. Дългата му коса бе сплъстена, сякаш е била мокра дълго време, и стърчеше на всички посоки.

— Ти! — промълви Най.

— Гърмяща змия — отвърна момчето, кимна към една юка.

Това беше гласът: грубият лондонски акцент, който дори дългогодишното обучение в общинските училища на Кент и Съри не можеше да заличи. Този глас, чут от устата на момчето, накара Най да се пренесе от нажежената североамериканска пустиня в тесните улички сред мрачните тухлени постройки на Ййлинг, мокри от наскорошен дъжд, миришещи на въглищна прах.

Той с мъка се върна в реалността. Погледна по посоката, в която сочеше момчето. Змията беше там, свита, готова да ухапе.

— Защо не ме предупреди? — попита Най.

Момчето се изсмя:

— Че ти не я ли видя, старче? Не я ли чу?

Змията лежеше безшумно. Върхът на опашката ѝ трепереше бясно, но не издаваше никакъв звук. Понякога гърмящата змия може да си счупи всички люспи на опашката, но това става много рядко. Най почувства, че го побиват тръпки. Трябваше да внимава повече.

Той се изправи, едва се сдържа да не повърне. Отиде при коня и измъкна пушката.

— Чакай малко — спря го момчето с усмивка. — На твоето място не бих го направил.

Най върна пушката в кобура. Хлапето имаше право. Карсън можеше да чуе изстрела. Това щеше да му даде информация, която нямаше нужда да получава.

Най огледа земята около змията. Ето ги: две зелени пръчки от мескит с чатал на края.

Момчето се изправи и се протегна, приглади рошавата си коса.

— Май са ти заредили клопка — отбеляза. — Гаден номер. За малко да те пипнат.

Най изруга. Все подценяваше Карсън. Змията бе раздразнена и се беше хвърлила прекалено рано. В противен случай... За миг му се зави свят.

Той отново погледна момчето. При последната им среща Най бе по-малък от нахалния дребосък, който сега стоеше пред него.

— Какво стана всъщност онзи ден в Литълхемтън? — попита. — Мама не ми каза.

Момчето се нацупи:

— Онази гадна голяма вълна ме гепи, не помниш ли? Потопи ме.

— Как успя да се измъкнеш?

Момчето се намръщи още по-сърдито:

— Не успях.

— Какво правиш тук тогава?

Момчето вдигна едно камъче и го запрати надалеч:

— Същото мога да попитам и теб.

Най кимна. Имаше право. Цялото това скитане из пустинята би трябвало да изглежда странно. А колкото повече се замисляше, толкова по-нормално му се струваше. Скоро щеше изобщо да спре да мисли.

Той хвана поводите на коня, заобиколи отдалеч змията и след десетина метра на север отново потърси следите на бегълците.

— Тук е като в пещ — оплака се момчето.

Най не му обърна внимание. Беше открил драскотина върху един камък. Карсън бе завил рязко точно след змията. Господи, как само го болеше главата.

— Слушай, имам по-добра идея — каза момчето. — Защо не го пресрещнем направо на прохода?

Въпреки болката, която замъгляваше съзнанието му, Най си спомни картата. Не познаваше северната част на Хорнада толкова добре, колкото южната. Струваше му се несигурно, но вероятно имаше възможност да пресрещне Карсън някъде.

Обстоятелствата още бяха на негова страна. Оставаха му дващест литра вода, конят му бе в добра форма. Време беше да престане да се влечи по следите на Карсън и да измисли собствена стратегия.

Той намери един плосък камък и разпъна картата, затисна краищата ѝ с камъни. Може би Карсън се движеше на север не само за да заблуди всичките си преследвачи. В личното му досие пишеше, че е работил из стопанствата на Ню Мексико. Може би се беше запътил към познат район.

На картата се виждаха сложни, обширни лабиринти от застинала лава в северната част на пустинята. Тъй като топографите не си бяха направили труда да картират целия район, по-голямата част от листа бе изпъстрена с черните точки, означаващи лавови полета. Нямахше информация нито за релефа, нито за дебелината на пластовете. Картите без съмнение бяха изключително неточни и изработени само по аерофотоснимки, без да са извършвани измервания на място.

В северната част на Хорнада Най забеляза няколко вулканични конуса, означени като „поредица от кратери“. Лавовият поток се простираше между високо плато, отбелязано като Меса дел Контадеро, и крайните склонове на планините Фра Кристобал. Нямахше проход, но сред Малпаис, до самите склонове на планината, се виждаше пясъчен коридор — единственият начин да се излезе от Хорнада, без да се прекосяват безкрайните пространства на лавовото поле.

Момчето надничаше над рамото на Най.

— Проклятие! Какво ти казах, а, шефе? Причакай ги при прохода.

На петдесет километра след изхода от пустинята се виждаше знакът за вятърна мелница — триъгълниче с кръстче на върха — и черно кръгче, обозначаващо кладенец. До тях имаше малко квадратче и надпис: „Лава Камп“. Най предположи, че това е най-предният лагер за добитъка на ранчото Даймънд Бар, което се намираше на още трийсетина километра на север.

Точно натам се беше запътил Карсън. Мръсникът сигурно бе работил в ранчото като дете. Все пак от „Маунт Драгън“ до Лава Камп имаше към сто и шейсет километра. Сто и двайсет само до тесния проход в лавата. Това означаваше, че на Карсън му остават поне деветдесетина километра до вятърната мелница и първия водоизточник. Никой кон не можеше да пропътува такова разстояние, без поне веднъж да се напие добре. Бяха обречени.

Въпреки това, колкото повече се взираше в картата, толкова повече се убеждаваше, че Карсън се е запътил точно към този проход. Щеше да остане сред лавата само колкото да забави Най, после щеше да тръгне към Лава Камп, където имаше вода, храна и вероятно някой с мобилен телефон.

Най прибра картите и се огледа. Лавата сякаш се простираше във всички посоки до самия хоризонт, но той знаеше, че на запад тя свършва след около километър.

Планът му беше много прост. Щеше веднага да излезе от лавовото поле и да тръгне към прохода в Малпаис. Щом стигне там, щеше да чака. Карсън нямаше откъде да знае, че той разполага с тези карти. Вероятно знаеше, че Най не познава добре северната част на Хорнада. Нямаше да се досети за засадата. Пък и щеше да е прекалено жаден, за да се интересува от каквото и да било друго освен вода. Най щеше да заобиколи отдалеч, за да е сигурен, че бегълците няма да попаднат на следите му. Въпреки това щеше да стигне преди тях на прохода.

А на прохода Карсън и онази кучка щяха да се запознаят отблизо с оптичския мерник на пушката му.

Лешоядите бяха може би на около два километра, продължаваха да се въртят бавно в издигания се топъл въздушен поток. Карсън и Де Вака вървяха мълчаливо до конете си. Часът беше два. Сред лавата сякаш проблясваха безброй кристално чисти езера. Където и да погледнеше, Карсън виждаше само вода.

Жаждата бе непоносима. Никога не си беше представял, камо ли да изпитва, такава. Езикът му бе като дебело парче тебешир, напълно

безчувствен. Устните му се бяха напукали и от раничките изтичаше лимфа. Жаждата замъгляваше и съзнанието му. Струваше му се, че пустинята се е превърнала в безкрайно поле от нажежени въглени и той всеки момент ще се възнесе като изпепелен лист към заслепяващото, безмилостно небе.

Конете страдаха от силно обезводняване. От сутринта поведението им се беше променило неузнаваемо. Той бе предвиждал да ги напои преди залез, но сега осъзнаваше, че тогава ще е твърде късно.

Той спря рязко. Де Вака продължи вяло още няколко крачки, преди да спре мълчаливо.

— Хайде да напоим конете — каза Карсън.

От говоренето го заболя гърлото.

Тя не отвърна.

— Сусана? Добре ли си?

Тя пак не продума. Седна в сянката на коня и отпусна глава върху гърдите си.

Карсън бръкна в дисагите на Най, разбута подковите и извади едната манерка. Свали шапката си и я напълни с вода. При вида на живителната течност гърлото му се сви. Дорчо, който стоеше полумъртъв до него, вдигна рязко глава и се приближи. Изпи водата, после захапа ръба на шапката. Карсън го удари раздражено по муцуната. Конят се отдръпна и изпръхтя.

Карсън напълни за втори път шапката и я поднесе към коня на Де Вака. Той изпи жадно водата.

Карсън извади втората манерка и даде на всяко животно по още половин шапка вода. След това прибра манерките. Конете веднага се оживиха.

Когато прибираше втората, наполовина пълна манерка в дисагите, Карсън чу някакво шумолене вътре. Бръкна и напипа таен джоб от вътрешната страна. Отвътре се подаваше лист пожълтяла хартия — листът, който бе държал Най вечерта след пясъчната буря. Карсън го извади и го разгледа любопитно. Листът бе напукан и изобщо не беше хартия, а стар пергамент. На него бяха надраскани грубо контурите на планина, някаква странна черна скална форма, многобройни знаци и надписи на испански. Отгоре стояха странни думи, изписани внимателно със старовремски почерк: „*Al desperar la hora el aguila del sol se levanta en una aguila de fuego.*“ „На разсъмване слънчевият орел се издига върху огнен език.“ Под това изречение, между другите надписи, стоеше името Диего де Мондрагон.

Изведнъж всичко му се изясни. Ако устните му не бяха толкова изсъхнали, Карсън сигурно щеше да избухне в смях.

— Сусана! — възкликна. — Най е търсил съкровището на Маунт Драгън. Златото на Мондрагон! Открих карта, скрита в дисагите му. Ненормалникът я е крил там заради забраната да се използват писмени документи в „Маунт Драгън“.

Де Вака хвърли равнодушен поглед на картата от сянката на коня си. Карсън поклати глава. Това беше смешно, изобщо нямаше логика. Най не беше наивник. И все пак сигурно бе купил тази фалшива карта от някое забутано магазинче в Санта Фе, вероятно за куп пари. Карсън бе виждал да се продават много такива карти. Фалшифицирането и продажбата на карти на съкровища бе доста доходоносно занимание в Ню Мексико. Нищо чудно, че Най се беше отнесъл с такова подозрение към Карсън при първата им среща в пустинята. Помислил си е, че иска да му открадне съкровището.

Изведнъж усмивката му се стопи. Очевидно Най обикаляше района от доста време. Може би бе започнал просто от любопитство, но сега под действието на „Пурблъд“ това се беше превърнало в мания. След като Карсън бе взел дисагите му, англичанинът имаше причина да ги преследва още по-безмилостно.

Той се взря по-внимателно в картата. На нея бяха изобразени планини и някакви черни неща, отразяващи явно лавовото поле. Мястото можеше да се намира навсякъде в пустинята. Най обаче сигурно знаеше, че елекът на Мондрагон е бил открит в подножието на Маунт Драгън. Сигурно бе започнал търсенето оттам.

Дори това внезапно прозрение за самотните скитания на Най из пустинята не успя да го разсее от изгарящата болка в гърлото и устата му. Карсън върна пергамента в дисагите и вяло погледна подковите. Нямаше време да ги слага. Трябваше да се доберат час по-скоро до пясъка.

Той закопча дисагите и се обърна към спътницата си:

— Сусана, трябва да вървим.

Без да продума, Де Вака се изправи и тръгна на север. Карсън я последва.

Изведнъж те се озоваха в края на лавовото поле. Пред тях, докъдето им поглед стигаше, се простираше безкрайна пясъчна пустиня. Карсън клекна до едно пресъхнало езерце с кристализирала сол и взе няколко парченца. Не беше зле да е готов за всеки случай.

— Можем вече да се качваме на конете — каза той.

Прибра солта в джоба си. Де Вака машинално постави крак в стремето. Качи се на седлото при втори опит.

Карсън не издържа да я гледа така. Спря, бръкна в дисагите и извади полупразната манерка.

— Сусана, хайде да прием.

Тя остана безмълвно няколко мига върху коня.

— Стига глупости — прошепна накрая, без да го поглежда. — Остават ни още деветдесет километра. Пази водата за конете.

— Само по една глътка, Сусана. Една глътчица.

От гърлото ѝ се изтръгна сподавен стон:

— Аз не ща. Но ти, ако искаш, пий.

Карсън завинти капачката, без да отпие и прибра манерката. Тъкмо се канеше да се метне на седлото, когато усети, че нещо се стича по брадичката му. Опипа я; беше кръв. Дори в Коул Каниън не се беше стигнало дотам. Сега положението бе много по-сериозно. А им оставаха още деветдесет километра. Той изведнъж осъзна, че няма да успеят.

Освен ако не срещнат койоти.

Той постави крак в стремето, изчака да спре да му се вие свят и се качи на седлото. Дори това физическо натоварване го изтощи.

Лешоядите продължаваха да кръжат, може би на половин километър от тях. Двата се приближиха един до друг. Карсън се хвана за предния лък на седлото, за да не падне. В далечината върху пясъка лежеше нещо черно. Няколко койота го ръфаха. Дорчо, след като забеляза най-последно нещо различно в безличната пустиня, се насочи машинално нататък. Карсън примигна, опита се да фокусира. Очите му започваха да съхнат. Той примигна отново.

Койотите се разбягаха. Отдалечиха се на стотина метра и спряха. „Никой не е стрелял по тях“ — помисли си Карсън.

Конете се приближиха още до трупа. Карсън отново се опита да го фокусира.

Беше мъртва вилорога антилопа. Едва се познаваше: само по характерните раздвоени рога, стърчащи от покрития със засъхнали парчета кожа череп.

Карсън погледна Де Вака, която се приближи зад него:

— Койоти.

Имаше чувството, че в гърлото си има шкурка.

— Какво?

— Койоти. Значи вода.

— Къде?

— На не повече от петнайсет километра.

Той се подпря на седлото в опит да сдържи спазмите в гърлото си.

— Как? — изхриптя Де Вака.

— Следи.

Всичко наоколо бе напечено. Самотно облаче се носеше бавно по небето. Планината Фра Кристобал, към която се движеха цял ден,

изглеждаше нажежена до бяло. Зад тях хоризонтът беше изчезнал и пясъкът сякаш се изпаряваше като светли потоци пара, издигащи се към небето. Койотите се бяха оттеглили на едно възвишение, чакаха натрапниците да се махнат.

— Дошли са по вятъра — каза Карсън.

Той обиколи мъртвата антилопа, за да намери откъде идват следите на хищниците. Тръгна по тях и Де Вака го последва. Продължиха няколко километра.

Следите изведнъж завиха към лавата и изчезнаха.

Карсън накара Дорчо да спре и Де Вака се изравни с него. Постояха в мълчание известно време. Никой не може да проследи койот по застинала лава.

— Мисля — изхриптя Карсън, — че трябва да разделим останалата вода с конете. Няма да издържим повече.

Този път Де Вака кимна.

Те се свлякоха от седлата върху горещия пясък. Карсън едва извади полупразната манерка.

— Пий бавно — каза. — И не се разочаровай, ако ожаднееш още повече.

Де Вака взе манерката с треперещи ръце и отпи. Карсън не си направи труда да вади солта от джоба — и без това нямаха достатъчно вода. Той пое внимателно манерката от ръцете на Де Вака и я доближи до устните си. Чувството бе неопишуемо, но жаждата стана още по-непоносима.

Той даде остатъка от водата на конете, след това завърза празната манерка за седлото. Легнаха в сянката на двете животни.

— Какво чакаме? — попита Де Вака.

— Залеза.

Водата вече му се струваше далечен сън, но говоренето не му причиняваше толкова големи мъки както преди.

— Койотите пият преди залез и обикновено започват да вият. Да се надяваме, че изворът е в рамките на един километър, за да можем да ги чуем. Иначе...

— А Най?

— Още ни търси, сигурен съм. Мисля обаче, че вече му се изплъзнахме.

Де Вака помълча известно време.

— Чудя се дали дон Алонсо и жена му са страдали така — промърмори накрая.

— Вероятно. Но накрая са намерили извора.

Те отново потънаха в мълчание. В пустинята цареше мъртвешка тишина.

— Можеш ли да си спомниш още нещо за този извор? — попита Карсън.

Де Вака се намръщи:

— Не. Вървели през пустинята през нощта. Добитъкът им бил достигнал пълно изтощение. Тогава един апач им показал извора.

— Значи вероятно са били изминали половината път.

— Във фургона си са имали варели с вода, така че вероятно са минали доста повече.

— И са вървели на север.

— На север.

— Абсолютно нищо ли не помниш за разположението на извора?

— Нали ти казах вече. Бил в някаква пещера в подножието на Фра Кристобал. Само това знам.

Карсън си направи бърза сметка. Сега се намираха на шейсетина километра северно от Маунт Драгън. Планините бяха на петнайсет километра на запад. На самата граница на възможностите на койотите.

Карсън се изправи несигурно:

— Вятърът духа към Фра Кристобал. Значи койотите са дошли от запад. Така че може би Охо дел Агила е там.

— Това е било преди векове. Откъде може да си сигурен, че дори да намерим извора, той няма да е пресъхнал?

— Не съм.

— Не знам дали ще издържа още петнайсет километра.

— Няма друг изход, иначе ще умрем.

— Доста убедително звучиш. — Де Вака се изправи. — Да тръгваме тогава.

Най продължи известно време покрай лавата, после зави на изток, в обратната посока на планините, за да е сигурен, че бегълците няма да попаднат на следите му. Въпреки че Карсън се беше оказал достоен противник, той допускаше грешки, когато станеше прекалено самоуверен. А Най искаше Карсън да бъде колкото се може по-самоуверен. Трябваше да си помисли, че се е изплъзнал на преследвача.

Муерто още се държеше във форма и самият Най се чувстваше добре. Главоболието му беше отслабнало. Следобедната жега беше задушаваша, но тя работеше за тях — невидимият убиец.

Около четири часа той отново зави на север и се върна в началото на лавовото поле. На юг се виждаше ято лешояди. Кръжаха там от сума ти време. Сигурно имаше някаква мърша. Твърде рано бе Карсън и Де Вака да привличат толкова хищници.

Той изведнъж спря. Момчето беше изчезнало. Той се уплаши.

— Хей, момче! Момче!

Гласът му заглъхна без ехо, сякаш потъна в сухия пустинен пясък. В безкрайната равнина нямаше какво да отрази звука.

Най се изправи на стремената и събра ръце пред устата си:

— *Момче!*

Хилавото хлапе се появи иззад един камък. Закопчаваше си панталоните.

— Без паника — успокой го то. — Бях по работа.

Най си отдъхна. Насочи отново коня си на север и го подкара в тръс. До мястото на засадата оставаха петдесетина километра. Щеше да стигне преди полунощ.

На големия екран в асансьора се виждаше масивна колониална сграда в неоготически стил с огромна остъклена мансарда. Отпред имаше широка покрита тераса. С помощта на клавиатурата Левин погледна нагоре. Цялата постройка беше тъмна освен малката осемстенна таванска стаичка на централната кула. От тесните ѝ прозорчета в мъглата струеше бледа светлина.

Той се насочи към металната врата на оградата, която висеше отворена на счупените си панти. Запита се защо самата къща не се пази и защо Скоупс е изобразил двора обрасъл с диви череша и репей. Когато се приближи, забеляза, че някои прозорци са счупени и на места боята се бели от старите дъски. Когато бе идвал в имението като младеж, и къщата, и дворът бяха добре поддържани.

Той отново погледна осмоъгълната таванска стаичка. Скоупс сигурно беше там. Изведнъж от покрива на купичката излезе светъл лъч и се загуби в тъмната мъгла отгоре. Беше видял подобни информационни потоци да се обменят между отделните сгради в киберпространството на „Джиндайн“. Това сигурно бе скритата сателитна връзка, за която му беше говорил мимът. Левин се запита дали информацията в този канал се закодира преди или след като напусне скрития Цифросвят на Скоупс.

Входната врата беше открехната. В къщата цареше мрак и на Левин му се прииска да освети по някакъв начин пътя си. Небето започваше бавно да потъмнява, мъглата придоби оловносив цвят и Левин разбра, че поне в

изкуствения свят на Скоупс се смрачава. Той погледна часовника си, показваше 5:22. Сутринта или вечерта? Трудно бе да определи. Той се намести на пода, изпъна единия си крак, който беше изтръпнал, разтърка китките си и се запита дали мимът още поддържа затъмнението в компютърната система на сградата. След това си пое дълбоко въздух, взе клавиатурата и влезе в къщата.

Озова се във фойето от спомените си — с изтъркан персийски килим на пода и масивна каменна камина отляво. Над камината бе закачена препарирана глава на лос, чиито рога бяха оплетени в паяжина. По стените висяха стари картини на лодки и кораби, риболовни и китоловни сцени.

Точно напред бе витото стълбище, водещо към втория етаж. Той се качи горе. Стаите около площадката бяха празни и тъмни. Той си избра една, влезе и се приближи до счупения прозорец. Погледна навън и с изненада установи, че вместо извиващия се път в мъглата отдолу има само странни сивкави и оранжеви сенки. „Някаква болест в Цифропространството?“ — запита се той. Отново се върна при стълбите. Свърна в друг коридор, беше любопитен да види стаята, в която бе спал преди толкова години, но по екрана премина само поток от цифри, заплашвайки да развали цялата картина. Той бързо се дръпна назад. Всяко друго кътче в киберпространството на Скоупс бе изпитано толкова старателно. И въпреки това той беше оставил образа на родния си дом в пълен хаос.

Стълбите към куличката започваха от другия край на площадката. Левин тъкмо смяташе да тръгне по тях, когато си спомни, че имаше друго стълбище, водещо към балкона, опасващ кулата отвън. Може би щеше да е по-добре да мине оттам и да надникне през прозореца на стаичката, вместо да нахълта през вратата.

Той излезе в мъглата и тръгна по стълбището около кулата. Качи се на балкончето от външната страна на стаичката и надникна през един прозорец.

В стаичката с гръб към него седеше мъж, напомнящ по фигура на Брент. Носеше халат и дългата му бяла коса се спускаше до раменете. Пред себе си имаше компютър.

Изведнъж от мъглата се появи червен лъч и се заби в стената на куличката. Без да се колебае, Левин се пхна в светлия поток и по екрана веднага започнаха да преминават думи:

... обсъдихме цената ви. Това е немислимо.
Продължаваме да настояваме за три милиарда. Няма повече да

се пазарим.

Светлинният поток спря. Левин зачака неподвижно. След минути друг цветен поток, този път отвътре навън, полетя във въображаемото пространство:

Генерал Харингтън, вашата наглост току-що ви лиши от още един милиард, цената вече е пет милиарда. Това перчене ме отвращава като бизнесмен. Нещата можеха да минат много по-гладко, ако и двамата се държахме с подобаващо уважение към партньора, не мислите ли? Вашите пари нямат никакво значение в момента. Все пак това е моят вирус. Той е при мен, не при вас. Пет милиарда, и положението може да се промени.

Светлинният поток спря.

Левин застина от изумление. Нещата бяха по-лоши, отколкото си ги беше представял. Сега Скоупс не само че беше полудял, ами и държеше вируса... и искаше да го продаде на военните. Може би дори на някаква подривна група в Армията. Като се имат предвид цените, това можеше да е само вирусът, способен да унищожи цялото човечество.

Левин се облегна на вратата на асансьора, сломен от сериозността на проблема, пред който се беше изправил. Пет милиарда долара. Невероятно. Вирусът не беше като ядрената бомба — трудна за съхранение, трудна за криене, трудна за пренасяне. В една-единствена епруветка, която може да се скрие в джоба, можеше да има трилиони...

Левин отново се наведе над лаптопа и с помощта на мишката се върна на площадката на втория етаж на въображаемата къща. Вратата на вътрешното стълбище, както всички други врати в къщата на Скоупс, беше отворена. На края на стълбите имаше друга врата. Под нея се процеждаше светлина.

Вратата бе заключена и Левин яростно задумка по нея.

Изведнъж му хрумна нещо. С Фидо бе подействало, защо да не подейства и тук?

Той написа с главни букви на лаптопа си:

„СКОООУПС!“

Името веднага проехтя от уредбата в тесния асансьор. Мина една минута, две. Изведнъж вратата на таванската стаичка се отвори с трясък.

Срещу Левин се изправи мъж с вид на дърен мъдрец. Това, което бе взел за халат, всъщност представляваше дълга роба, изпъстрена с астроложки знаци. Бялата коса се спускаше на вълни над щръкналите уши и кожата по челото и хлътналите бузи бе прорязана от безброй бръчки, но Левин разбра, че е намерил този, когото търсеше. Брент Скоупс.

Слънцето бодеше кожата му като с хиляди остри стъкълца. Водата беше възстановила малко влагата в гърлата им, но бе усилила и жаждата им. Конете също бяха станали по-неспокойни. Карсън чувстваше, че Дорчо е нервен, готов всеки момент да побегне. Ако това стане, щеше да препуска, докато падне мъртъв.

— Дръж юздите изкъсо — предупреди той Де Вака.

Фра Кристобал се приближаваше все повече и повече, менеше цвета си от оранжево и червено до сиво в зависимост от положението на слънцето. Докато яздеха, Карсън усети как устата и гърлото му отново пресъхват. Очите му се подува и той с мъка ги държеше отворени. През повечето време яздеше със затворени очи. Конят под него залиташе от немош.

Пещера в подножието на планината. Топла вода. Това означаваше вулканичен район. Значи изворът трябваше да е близо до някой лавов поток, вероятно самата пещера се намираще в лавата. Той отвори за малко очи. Още дванайсет километра, може би по-малко, до безгласната, пуста планина.

Самото мислене го изтощаваше. Изведнъж той изпусна юздите и отчаяно се хвана с две ръце за предния лък на седлото. Ако падне от коня, никога нямаше да успее да се качи отново. Той стисна седлото и се наведе напред, докато почувства острата грива на животното до бузата си. Ако Дорчо реши да побегне, това беше краят. Той остана така, опитвайки се да преодолее болката, която изгаряше затворените му очи.

Когато стигнаха подножието на планината, слънцето вече залязваше. Дългите сенки на назъбените върхове плъзнаха към тях, най-после ги обгърнаха в хладен полумрак. Температурата спадна чувствително.

Карсън с мъка отвори очи. Дорчо се препъваше. Вече бе изгубил желанието да бяга, сега губеше и това да живее. Карсън се обърна към Де Вака. Тя седеше на седлото превита, опряла глава в шията на коня, изглеждаше също толкова изнемошяла колкото него.

Двата коня достигнаха лавата в основата на склона и спряха.

— Сусана? — изхриптя Карсън.

Тя леко повдигна глава.

— Да изчакаме тук. Ще чакаме да чуем воя на койотите.

Тя кимна и се изхлузи от седлото. Опита се да се задържи на крака, но се свлече, сякаш бе мъртвопияна.

— По дяволите — промълви.

Хвана се за седлото, изправи се донякъде, после отново се отпусна на земята. Конят ѝ остана прав, с треперещи крака и увиснала глава.

Карсън слезе от седлото:

— Дай да ти помогна.

Почувства, че губи равновесие. В следващия момент с изненада установи, че вече лежи на пясъка и гледа нагоре въртящите се с бясна скорост планини, коне, небе. Отново затвори очи.

Изведнъж му стана студено. Той се опита да отвори очи, но клепачите му сякаш бяха залепнали. Вдигна ръка и ги раздалечи с пръсти. На тъмновиолетовото небе блестеше самотна звезда. Тогава чу тих звук. Започна като пискливо джафкане, което бързо премина в пронизителен вой; в далечината му отговори друг. Присъединиха се още три-четири гласа; постепенно зазвуча цял хор.

Койотите се събираха на водопой в подножието на планината.

Карсън вдигна глава. Де Вака лежеше неподвижно до него. Светлината бе само толкова, колкото да различи тъмните очертания на тялото ѝ.

— Сусана?

Не последва отговор.

Той допълзя до нея и докосна рамото ѝ.

— Сусана?

„Дано да не е късно.“

Той отново я разтърси, този път по-силно. Тя размърда немощно глава, черната ѝ коса се разпиля по лицето ѝ.

— По... мощ — промълви.

Гласът ѝ мобилизира малкото сили, които му бяха останали. Трябваше да намери вода. Трябваше някак си да я спаси. Конете още стояха безмълвно, трепереха, юздите им се влачеха в пясъка. Той се хвана за едно от стремената и се изправи да седне. Дорчо му се струваше нагорещен.

Карсън се изправи, веднага му се зави свят, силите моментално го напуснаха и той отново се озова по гръб върху пясъка.

Не можеше да върви. Ако искаше да намери вода, трябваше да язди.

Той отново се докопа до стремето и се изправи с мъка. Твърде немощен бе, за да се качи сам на седлото. Огледа се. На няколко метра

встриани забеляза голям камък. Придържайки се за стремето, той заведе коня до него. Покачи се върху камъка и успя да се прехвърли върху седлото. Остана неподвижно и се заслуша.

Койотите продължаваха да вият. Той се ориентира по звука и леко побутна Дорчо с пети.

Животното направи несигурно крачка напред, после спря. Карсън пошепна нещо окуражително в ухото му, потупа го леко по врата и отново се опита да го подкара.

Конят направи нова несигурна крачка. Препъна се, успя да се задържи, пристъпи пак.

— Побързай — прошепна Карсън.

Койотите нямаше да вият още дълго.

Конят се запрепъва по посоката на звука. След минута отляво се извиси нова стена от лава. Карсън подритна леко Дорчо, за да върви побързо, но воят изведнъж спря.

Койотите го бяха надушили.

Той продължи към мястото, откъдето ги беше чул за последно. Достигна нов поток от застинала лава. Небето постепенно потъмняваше. След броени минути щеше да се спусне пълен мрак.

Изведнъж Карсън усети хладен, влажен въздух. Конят вдигна рязко глава, той също бе надушил влагата. След миг лекият бриз отново довя горещата миризма на напечен пясък от пустинята.

Лавовият поток изглеждаше, че продължава безкрайно от лявата му страна. Надясно се простираше пустинята. На небето постепенно започнаха да се появяват звезди. Възцари се пълна тишина, по нищо не можеше да се разбере къде е водата. Близо бяха, но не достатъчно. Карсън почувства, че всеки момент ще изпадне в безсъзнание.

Конят изпръхтя тежко и пристъпи още една крачка напред. Карсън стисна предния лък на седлото. Беше изпуснал юздите, но това не го тревожеше. Конят щеше сам да се ориентира. И отново: примамливият аромат на мокър пясък. Конят се насочи по миризмата, запъти се право към лавата. Карсън не виждаше нищо, освен черните контури на назъбени скали на фона на малко по-светлото небе. Тук сигурно нямаше нищо; това беше поредният мираж. Очите му отново се затвориха. Конят се препъна, направи още няколко крачки и спря.

Карсън долови, сякаш от огромно разстояние, лек звук, като че някакво животно лочи вода. Той пусна седлото и започна да пада, да пада... и тъкмо мислеше, че това падане ще продължи цяла вечност, се строполи с плясък в някаква плитка локва.

Водата бе дълбока сигурно десетина сантиметра. Това, разбира се, бе илюзия. Преди да умре от жажда, човек често си представя, че потъва във вода. Той се обърна и устата му се напълни с вода. Беше топла... топла и чиста. Той преглътна. Чак тогава си даде сметка, че водата е истинска.

Той се извъртя, започна да пие жадно, избухна в смях.

С всяка глътка усещаше как силите му се възстановяват.

Той неохотно спря и се изправи. Опря се на коня, успя да освободи клепачите си от лепилото, което ги държеше. Свали манерката и с трепереща ръка я напълни. Отново я завърза за седлото и опита да издърпа Дорчо от водата.

Конят отказа да помръдне. Карсън знаеше, че ако го остави, животното може да пие, докато се пръсне. Затова го удари по муцуната и дръпна силно юздите. Конят се сепна и отстъпи назад.

— Правя го за твое добро — увери го Карсън и го поведе назад.

Де Вака лежеше, където я беше оставил. Карсън коленичи до нея й напръска лицето и косата й с малко вода. Тя се размърда и той повдигна главата й и внимателно изсипа няколко капки в отворената й уста.

— Сусана?

Тя преглътна и се закашля.

Той изля още малко вода в устата й, напръска очите и подутите й устни.

— Ти ли си, Гай? — прошепна тя.

— Ето вода.

Той допря гърлото на манерката до устните й. Тя отпи няколко глътки и пак се закашля.

— Още — изхриптя.

За петнайсет минути тя изпи целите три литра. Карсън извади кристалче сол и й го подаде:

— Смучи това, за да ти мине жаждата.

— Мъртва ли съм? — прошепна накрая тя.

— Не, намерих извора. Всъщност Дорчо го намери. Охо дел Агила.

Тя започна да смуче кристалчето сол и седна.

— Ох, още умирам от жажда.

— Толкова ти стига засега. В момента имаш повече нужда от соли.

Тя облиза отново кристалчето; внезапно захлипа, раменете й се разтресоха. Карсън инстинктивно я прегърна.

— Хей, гледай това, *cabron*. Очите ми отново работят.

Той я притисна до себе си, по бузите му потекоха сълзи. Двамата заплакаха от радост, че са още живи.

След час Де Вака възвърна силите си дотолкова, че да може да ходи. Заведоха конете при пещерата и ги напоиха. Карсън ги остави навън да попасат, спъна ги, за да не се изгубят. Това обаче надали бе необходимо: животните нямаше да се отдалечат много от водата.

Когато се върна в пещерата, Карсън завари Де Вака легнала върху един пясъчен нанос, вече заспала. Той седна, почувства се така, сякаш го притиска огромен товар. Беше твърде изтощен за каквото и да било. Той се отпусна по гръб и заспа.

Лавагейт — Вратата от лава.

Най освети с фенерчето огромната черна стена от едната си страна. Проходът бе сигурно стотина метра широк. От едната му страна се издигаха склоновете на планината Фра Кристобал; безформена каменна маса, представляваща естествена бариера пред конете. От другата се издигаше огромна стена от лава, внезапният край на безкрайното лавовото поле, образувано от изригването на вулкан преди милиони години. Мястото бе по-добро, отколкото очакваше — идеално за засада. Ако целта му беше Лава Камп, Карсън нямаше как да не мине оттук.

Най спъна Муерто и го остави в едно дълбоко дере зад прохода. Качи се по лавата с фенерчето, пушката, един мях с вода и малко храна. Скоро намери подходящо място за наблюдателен пост — малка вдлъбнатина в лавата с остри ръбове. Скалата образуваше естествени бойници, а грапавата ѝ повърхност предлагаше идеална опора за пушката.

Той седна и зачака. Отпи глътка вода и си отрязва парче кашкавал от питата. Американски чедар, истинска отврат. Дори четирийсетградусовата жега не беше подобрила вкуса му. Поне можеше да се яде. Най бе почти сигурен, че Карсън и жената не са яли вече трийсет часа. При липсата на вода обаче, гладът бе последната им грижа.

Той се отпусна тихо в мрака, заслуша се. Малко преди разсъмване на небето изгря новата луна — тънък сребрист сърп. Хвърляше достатъчно светлина, за да го облекчи да не се вира толкова в тъмното.

Беше си избрал идеалната наблюдателница — снайперистко гнездо на трийсетина метра над прохода. През деня щеше да забележи Карсън и жената още от три-четири километра. Щяха да представляват идеални мишени, както от тази, така и от другата страна на прохода. Не можеше и да си мечтае за по-добра позиция. Когато 35,7-калибровите свръхбързи куршуми попаднеха в плътта им, дори лешоядите щяха да срещнат затруднение в търсенето на някое здраво парче месо.

Разбира се, имаше вероятност Карсън и жената вече да са мъртви. В този случай за Най оставаше успокоението, че присъствието му ги е подтикнало да пътуват в безжалостната горещина на деня и така е ускорило гибелта им. Във всеки случай обаче, това място бе изключително удобно за чакане. Тук щеше да остане на сянка и през деня и водата нямаше да е чак такъв проблем. Щеше да остане още един ден, може би два — просто да е сигурен — и после да потегли на юг, за да потърси трупове.

Ако Карсън намери вода — а това бе единственият начин да стигне жив дотук, той щеше да е прекалено самоуверен. Заслепен от мисълта, че е успял, че се е отървал от Най. Той свали пълнителя, провери го, после пак го върна на мястото му.

— Бум, бум — чу се тънък, насмешлив глас от тъмното.

От изток небето започваше да просветлява.

— Кой е? — чу се неспокойният глас на Скоупс от уредбата на асансьора.

Устните на образа върху видеостената не помръднаха и изражението му не се промени. Въпреки това Левин долови нотка на изненада в гласа на бившия си приятел. Той не написа нищо на лаптопа си.

— Значи тревогата не е била фалшива. — Образът на екрана се отдръпна от вратата. — Влизайте тогава. Съжалявам, че не мога да ви предложа стол. Може би в следващия вариант на програмата. — Той се засмя. — Нарушител от персонала ли сте? Или работите за конкуренцията? Във всеки случай, надявам се да имате добрината, да ми обясните защо сте проникнали в сградата и в програмата ми.

Левин изчака. След малко премести пръсти от мишката върху клавиатурата и написа:

„Аз съм Чарлз Левин.“

Образът на екрана остана неподвижен за няколко секунди.

— Не вярвам — чу се накрая гласът на Скоупс. — Не е възможно Левин да проникне тук.

— Да, но проникнах. Тук съм, в твоята програма, в твоето Цифропространство.

— Значи не ти стигна да си играеш на икономически шпионаж от разстояние, а, Чарлз? — попита подигравателно Скоупс. — Решил си да добавиш още едно към дългия списък на престъпленията си.

Левин се подвоуми. Не знаеше още какво е психическото състояние на Скоупс, но съзнаваше, че няма друг начин, освен да говори открито.

— Трябва да поговорим — написа. — За това, което си замислил.

— Кое по-точно?

— За продажбата на смъртоносния вирус на военните за пет милиарда долара.

Последва дълго мълчание.

— Чарлс, явно съм те подценявал. Значи знаеш за *x-flu II*. Много добре.

„Така значи са го нарекли“ — помисли си Левин.

— Какво смяташ да постигнеш с тази продажба? — написа той.

— Не е ли очевидно. Пет милиарда долара.

— Петте милиарда няма да са ти от полза, когато глупаците, на които продаваш вируса, унищожат човечеството.

— Чарлс, моля те. Те вече могат да унищожат човечеството. А не са го направили. Аз ги разбирам. Това са същите хулигани, които ни набиха на спортната площадка преди трийсет години. Аз просто осъществявам мечтата им да се сдобият с най-унищожителното, най-новото оръжие. Този стремеж към все по-опасни оръжия е нормален. Те никога няма да използват вируса. Също както ядрената бомба. Той няма да има военно приложение, само стратегическо. За да наклони везните в наша полза. Този вирус е разработен като страничен продукт на законен договор между Пентагона и „Джиндайн“. В създаването и продажбата му няма нищо подсъдно, нито неморално.

— Удивлявам се какви оправдания измисляш за алчността си.

— Още не съм свършил. Има логични, основателни причини американските военни да притежават този вирус. Няма спор, че съществуването на ядреното оръжие предотврати избухването на трета световна война между Съветския съюз и САЩ. Най-после постигнахме това, на което се е надявал Нобел, изобретявайки динамита: да направи войната немислима. Сега обаче навлизаме в нова ера на въоръжаването, ерата на биологичните оръжия. Въпреки международните договори много враждебни правителства работят върху такива средства за масово унищожение. В името на равновесието ние не можем да си позволим да не притежаваме такова. Ако не разполагаме със средство като *x-flu II*, безброй враждебни елементи ще започнат да ни изнудват, да ни заплашват, нас и останалите демократични държави. За нещастие сегашният президент явно е решил да спазва Конвенцията за биологичното оръжие. Ние сме може би последната голяма световна сила, която все още се подчинява на тези разпоредби! Какво ли ти говоря? Само си губя времето. Не успях да те убедя да се присъединиш към мен, когато създавах „Джиндайн“, няма да те убедя и сега. Жалко. Заедно наистина можехме да извършим велики дела.

Ти обаче, от пуста завист, реши да посветиш живота си на съсипването на моя. Никога не успя да ми простиш, че спечелих играта.

— Велики дела, казваш. Като унищожаването на цялото човешко население на земята.

— Предполагам, че знаеш по-малко, отколкото искаш да признаеш. Тъй нареченият „всеунищожителен вирус“ е страничен продукт от един проект за унищожаване на грипа. Завинаги. За разработването на наследствен имунитет.

— Да, като измрат всички хора, никога няма да боледуват.

— Дори за теб би трябвало да е очевидно, че *x-flu II* е само една междинна стъпка. Това е една слабост в проекта, но ние открихме начин да се възползваме от нея.

Човекът на екрана се отдръпна навътре в стаята и свали някакъв малък предмет от една полица. Обърна се и Левин забеляза, че държи пистолет, подобен на използваните от преследвачите му в гората.

— Какво ще правиш? — попита той. — Не можеш да ме застреляш. Това е въображаем свят.

Скоупс се изсмя:

— Ще видим. Все още обаче нямам намерение да го използвам. Искам първо да разбера какво те доведе тук, в моя личен свят, при толкова много рискове. Ако искаше да говориш само за *x-flu II*, сигурно щеше да намериш по-лесни начини.

— Дойдох да ти кажа, че „Пурблъд“ е отровен.

Образът на Скоупс на екрана свали пистолета.

— Това е интересно. Как ти хрумна?

— Още не знам подробностите. Изкуствената кръв по някакъв начин се разпада в тялото и довежда до умствено разстройство. Затова е полудял Франклин Бърт. Също един друг твой служител, Вандеруогън. Всички участници в бета-теста от „Маунт Драгън“ са на път да се побъркат. Ти също.

Доста неудобно бе да се разговаря с компютърен образ: той не се усмихваше, не се мръщеше. Докато не чуе гласа на Скоупс от уредбата на асансьора, нямаше начин да отгатне реакцията му. Питаше се дали Скоупс вече не знае, дали е прочел файловете, изпратени от Карсън.

— Много добре, Чарлс — чу се накрая насмешливият отговор. — Знаех, че се чудиш какви фалшиви обвинения да измислиш срещу „Джиндайн“, но признавам, че това е най-големият ти шедьовър.

— Не е фалшиво обвинение. Това е самата истина.

— И пак нямаш никакви доказателства, никакво научно обяснение. Това е като всичките ти досегашни обвинения срещу компанията.

„Пурблъд“ бе разработен от най-способните учени в света. Изследван е много внимателно. А когато бъде въведен официално в употреба, ще спаси живота на безброй хора.

— По-вероятно е да убие безброй хора. А ти не се ли тревожиш поне малко, след като и на теб ти е прелято от „Пурблъд“?

— Явно доста ти е известно за дейността ми. Все пак не знаеш, че на мен не ми беше прелято от „Пурблъд“. В банката имаше обикновен серум с червен оцветител.

Левин не отговори веднага. След малко написа:

— И въпреки това си оставил на останалите да им бъде прелято от продукта. Колко „смело“ от твоя страна.

— Всъщност аз предвиждах да ми прелеят „Пурблъд“, но верният ми помощник, господин Феърли, ме разубеди. Освен това продуктът беше разработен в „Маунт Драгън“. Кой друг освен персоналът на комплекса да го изпробва?

Левин се отпусна безпомощно назад. Как е могъл да забрави какво представлява Скоупс? Този разговор му напомняше на безкрайните им спорове в колежа. Тогава той нито веднъж не успя да промени мнението на Скоупс по който и да било въпрос. Как щеше да го постигне сега, при толкова голям залог?

Двамата се умълчаха. С помощта на мишката Левин огледа стаичката и забеляза, че мъглата се е разсеяла. Приблужи се до прозореца. Навън бе тъмно и пълната луна осветяваше повърхността на океана. Една рибарска лодка се движеше към пристанището. В тишината на Левин му се стори, че долавя плисъка на вълните отдолу. В далечината светеше фар.

— Впечатляващо, нали? — заговори Скоупс. — Възпроизвежда всички усещания с изключение на мириса на морето.

Левин почувства дълбока тъга. Това бе ярък пример за противоречивостта на характера на Скоупс. Само велик гений би създал толкова съвършена и красива програма. В същото време той възнамеряваше да продаде смъртоносния вирус на военните. Рибарската лодка бавно навлезе в пристанището, светлините ѝ играеха по морската повърхност. Тъмен силует скочи от лодката и я привърза за кея.

— Започнах с отделни подзадачи — заобяснява Скоупс. — Мрежата ми се разрастваше с всеки изминал ден и аз чувствах, че ще загубя контрол. Търсех начин да обикалям спокойно из нея. Доста време загубих със съществуващи езици за създаване на изкуствен интелект като ЛИСП и обект-ориентирани езици като „Смолток“. Осъзнах, че ми трябва нещо по-различно, което да комбинира най-добрите страни и на двете групи с някои допълнителни черти. При създаването на тези езици компютрите са имали

много по-малка мощност. Дадох си сметка, че мога да работя не само с кодове, а и с картини. Затова създадох език на визуална основа. Цифропространството генерира цели светове, не просто програми. Започна много просто, но аз скоро осъзнах истинските възможности на новото си творение. Чувствах, че съм създал напълно непознат досега вид изкуство, което може да се твори и възприема единствено чрез компютъра. Години ми бяха нужни, за да създам този свят, и още работя по него. Разбира се, никога няма да го завърша. Успях обаче да усъвършенствам достатъчно програмния си език. Сега мога да го използвам много по-бързо.

— Чарлс, можеш да гледаш през този прозорец цяла седмица и така и да не видиш една и съща картина два пъти. Ако искаш, можеш да слезеш на кея и да разговаряш с тези мъже. Приливите и отливите се сменят според положението на луната. Сменят се сезони. В тези къщи живеят хора: рибари, летовници, художници. Истински хора, хора, които помня от детството си. Тук е Марвин Кларк, собственикът на местната бакалия. Той почина преди няколко години, но ще живее вечно в тази програма. Утре можеш да слезеш в селото и да чуеш някой от разказите му. Можеш да пиеш чаша чай и да поиграеш на табла с Ханк Хичинс. Всеки човек е отделен сегмент от по-голяма програма. Те съществуват и встъпват във взаимоотношения, които никога не съм програмирал или дори подозирал. Тук аз съм като бог: аз създадох един свят, но той вече съществува без моя намеса.

— Самолюбив бог — написа Левин. — Запазил си този свят само за себе си.

— Така е. Никак не ми се иска да го споделям с някого. Чувствам го твърде личен.

Левин се обърна с гръб към образа на Скоупс:

— Възпроизвел си целия остров с най-малки подробности. Всичко с изключение на собствения си дом. Той се е превърнал в развалина. Защо?

Образът на екрана не помръдна. За известно време от уредбата на асансьора не се чу звук. Левин се запита какви ли емоции е предизвикал у събеседника си. Фигурата на екрана отново вдигна пистолета:

— Мисля, че достатъчно побъбрихме, Чарлс.

— Този пистолет не ме плаши особено.

— А трябва. Ти си просто една процедура в моята програма. Когато те застрелям, изпълнението на процедурата просто ще спре. Връзката ти ще прекъсне завинаги. Това обаче дори не се налага в момента. Докато говорехме, пуснах една търсачка по мрежата и тя откри местоположението на компютъра ти. Сигурно не е много комфортно да висиш в асансьор 49

между седмия и осмия етаж. Вече изпратих цял парад да те посрещне с цветя и фанфари.

— Какво смяташ да правиш?

— Аз ли? Аз нищо няма да правя. Ти обаче ще умреш. Наглото ти проникване в сградата и програмата ми, и подслушването на деловите ми разговори не ми оставя друг избор. Като нарушител, разбира се, убийството ти ще бъде напълно законен акт. Съжалявам, Чарлс, наистина. Не исках да става така.

Левин посегна към клавиатурата да отговори, но спря. Нямахше какво да каже.

— Прекъсвам връзката ти, Чарлс. Сбогом.

Образът на екрана се прицели внимателно.

За пръв път от проникването си в сградата на „Джиндайн“ Левин изпита страх.

Карсън се сепна в съня си. Все още бе тъмно, но утрото приближаваше: през отвора на пещерата се виждаше късче по-светло небе. На няколко метра от него Сусана още спеше върху пясъка. Той чу лекото ѝ, равномерно дишане.

Карсън се надигна на лакът. Жаждата още го мъчеше.

Той пропълзя до езерцето, загреба с шепи вода и отпи жадно. Когато жаждата му поотмина, той усети, че стомахът му стърже.

Изправи се, излезе на входа на пещерата и дълбоко вдиша свежия нощен въздух. Конете пасяха тихо на няколко метра отпред. Той свирна леко и те наостриха уши и обърнаха глави към него. Той се приближи. Животните изглеждаха малко умърлушени, но иначе бяха добре след изпитанията от предишния ден. Карсън погали Дорчо по врата. Очите на коня бяха ясни — добър признак. Карсън се наведе и опипа крака му над копитото. Не беше много загорял, значи нямаше възпаление.

Той се огледа. Околните планини бяха изваяни от пясъчник, склоновете им се спускаха стръмно към издълбаните от ерозията ждрела. Върховете започнаха да се обагрят в червено. Цареше пълна тишина, като в катедрала, преди да засвири органът. В основата на планинските склонове се бяха събрали купчини застинала лава. Самата пещера, в която се намираха те, бе под нивото на земята. Дори на сто метра от нея Карсън никога не би предположил, че там има нещо друго освен черна лава. От Най нямаше и следа.

Карсън пак напои конете в пещерата, после ги заведе при една туфа свежа трева. Отиде при един мескитов храст и с помощта на острието от

стрела отрязва дълга пръчка с разклонения и бодли на края. Излезе от лавовото поле и внимателно заглежда пясъка. Скоро откри онова, което търсеше: следи от заек, млад и сравнително малък. Проследи ги стотина метра до една дупка под някакъв храст. Клекна и завря пръчката с бодливия край напред. Усети нещо меко в дъното на дупката. Започна да върти бързо пръчката и да я издърпва полека-лека. Козината на зайчето се беше оплела в бодлите. Животното отчаяно се опитваше да се освободи. Карсън го затисна с крак и бързо преряза гърлото му, изчака кръвта да попие в пясъка. След това го одра и изкорми, зарови вътрешностите, за да не привлича лешоядите, и се върна в пещерата.

Де Вака още спеше. Пред входа на пещерата Карсън накладе малък огън, натри заека със сол от джоба си и започна да го пече. Месото засъска и в чистия въздух се заиздига синкав дим.

Слънцето най-сетне се показва зад хоризонта, златистите му лъчи огряха пустинята и проникнаха дълбоко в пещерата. Карсън чу шум, обърна се и видя Де Вака, седнала, да разтрива сънливо очи.

— Ох — възкликна тя, когато ярката светлина огря лицето ѝ и обагри черната ѝ коса в сребристо.

Карсън я изгледа със самодоволната усмивка на човек, който по принцип става рано. Той насочи поглед към вътрешността на пещерата. Изражението му веднага се промени. Де Вака го забеляза и проследи погледа му.

Слънцето хвърляше ивица оранжева светлина през една цепнатина и огряваше част от пода и задната стена на пещерата. На върха на този лъч, подобен на огнен език, върху стената отзад се образуваше разкривена, но доста ясна сянка, напояща орел с разперени крила и вдигната глава, сякаш всеки момент ще хвъркне.

Карсън и Де Вака останаха неподвижно, сякаш хипнотизирани от тази гледка. Сянката стана по-ясна, сякаш щеше да остане завинаги отпечатана в дъното на пещерата. После внезапно изчезна: слънцето се беше качило по-високо в небето и вече не огряваше входа.

— Ел Охо дел Агила — каза Де Вака. — Изворът на орела. Сега е сигурно, че сме открили точно него. Не мога да повярвам, че същият този извор е спасил живота на прадедите ми преди четиристотин години.

— А сега спасява нас — промърмори Карсън.

Той продължи да съзерцава тъмната стена, където само преди минути се беше появил образът, сякаш се опитваше да си припомни нещо. Тогава ароматът на печено достигна до ноздрите му и той се обърна пак към заека.

— Гладна ли си?

— Като вълк. Какво е това?

— Заек.

Той извади печеното от огъня и забодя шиша в пясъка. Извади острието от стрела, отрязва парче месо и го подаде на Де Вака.

— Внимавай, горещо е.

Тя отхапа предпазливо:

— Вкусно. Значи умееш и да готвиш. Мислех, че вие, краварите, можете да пържите само боб със сланина. — Тя отхапа ново парченце месо. — Дори не е жилаво като заека, който веднъж донесе дядо ми.

Тя изплю едно кокалче. Карсън я наблюдаваше със скритата гордост на готвач.

След десет минути заекът вече го нямаше и оглозганите кости изгаряха в огъня. Де Вака се облегна назад, облиза пръсти.

— Как го хвана? — попита.

Карсън вдигна рамене:

— Още едно умение, което съм усвоил от живота в ранчото.

Де Вака кимна. После се усмихна злорадо:

— Как забравих. Всички индианци са добри ловци. По наследство ли се предава?

Карсън се намръщи, спокойствието му пак беше нарушено.

— Стига вече — изръмжа. — Вече не ми е забавно.

Де Вака продължи да се смее:

— Да можеше да се видиш само. Слънцето ти се е отразило добре. Още малко да се опечеш, и ще заприличаш на чистокръвен червенокож.

На Карсън започна да му прикипява. Де Вака имаше добър усет за слабите страни на хората и го използваше, за да им лази по нервите. Той напразно си беше въобразявал, че жестоките изпитания ще я променят. Сега не можеше да определи кое го ядосва повече — злостните й забележки или грешната му преценка.

— *Desagradeciada hija de puta*^[3] — изсъска той гневно. По лицето на Де Вака се изписа изумление, очите ѝ се разшириха. Тя настръхна.

— Значи нашият *cabron* знаел майчиния си език по-добре, отколкото си признава. Неблагодарна съм била, значи. Типично изказване.

— Типично, а? Не стига, че ти спасих задника вчера, а сега продължаваш да ме дразниш.

— *Tu* ли си ми спасил задника? Ти си един глупак. Твоят предшественик от племето юта ни спаси. Той и чичо ти, който ти е разказал за всичките му прекеждия. Тези благородни мъже, към които се отнасяш като към срамни петна в чистия ти английски произход. Имаш велико наследство, с което би трябвало да се гордееш. А ти какво правиш? Криеш

го. Срамуваш се от него. Сякаш това ще те направи по-висше същество. — Тя вече почти крещеше, гласът ѝ кълтеше в пещерата. — И знаеш ли какво, Карсън? Без него ти си нищо. Не си никакъв каубой. Не си никакъв гений от Харвард. Ти си един прост селяк, който не цени дори собственото си минало!

Гневът смрази жилите на Карсън.

— Още ли си играеш на неуспяла психоложка? Когато реша, че имам нужда от такава помощ, ще отида при дипломиран специалист, не при някаква шарлатанка, която се чувства по-удобно с пончо, отколкото с лабораторна престилка. *Todavía tienes la mierda del barrio en tus zapatos*^[4].

Де Вака си пое въздух с остро съскане, ноздрите ѝ се разшириха. Неочаквано вдигна ръка и с все сила му зашлеви шамар. Карсън почувства изгаряща болка в бузата, ушите му забучаха. Той тръсна глава и забеляза, че тя отново замахва. Хвана ръката ѝ точно преди да го удари. Тя сви другата си ръка в юмрук и замахна, но той се дръпна и стегна още по-силно хватката си, блъсна я назад. Де Вака загуби равновесие и падна по гръб в локвата, Карсън също се стовари върху нея.

Шамарът и падането бяха прогонили напълно гнева му.

Сега, докато лежеше върху нея и крехкото ѝ тяло се гърчеше под него, той изпита коренно различни чувства. Без да се замисля, се наведе над нея и я целуна по устните.

— Мръсник! — изкрещя задъхано тя. — Как смееш да ме целуваш!

Тя рязко дръпна ръцете си от неговите. Карсън я загледа в очакване за следващ удар.

Гледаха се дълго време. От юмруците на Де Вака в тъмното, топло езерце капеше вода. Настъпи тишина и единственият звук в пещерата идваше от тези капки и задъханото им дишане. Внезапно Де Вака стисна главата на Карсън с ръце и впи устни в неговите.

Изведнъж ръцете ѝ трескаво заиграха по тялото му, пъхнаха се под ризата му, започнаха да гаят гърдите му, да разкопчават колана му. Тя седна и той бързо смъкна фланелката ѝ и я хвърли настрани, издърпа припряно мокрите ѝ дънки. Тя обгърна с ръце врата му, допря език до изгорялото му от слънцето ухо и му зашепна възбуждащо. После се отпусна отново в локвата, коремът и малките ѝ гърди останаха над повърхността. След това тя склочи крака на гърба му и двамата се любиха сред водата, която се разплиска наоколо в ритъм с движенията им.

По-късно Де Вака погледна Карсън, легнал гол на мокрия пясък.

— Не знам дали да те удуша, или да се любя с теб — каза с усмивка тя.

Карсън вдигна поглед. След това се извъртя към нея и отметна един мокър кичур от лицето ѝ.

— Хайде да повторим последното — предложи. — После ще говорим.

На обяд двамата вече спяха.

Карсън се носеше над пустинята, криволичещите потоци лава изглеждаха като тънки ленти под него. Той се възнасяше все по-високо към слънцето. Пред него се издигаше огромна, тънка скална игла; острият и връх се извисяваше на хиляди метри над лавата. Той се опитваше да достигне върха, но колкото повече се изкачваше, толкова повече той се издигаше все по-високо, и по-високо, до самото слънце...

Той се стресна в съня си и се събуди. Седна, погледна към входа на пещерата, после отново в полумрака вътре. Замъглената идея, която му беше хрумнала по-рано, сега бе съвсем ясна в съзнанието му.

Той се изправи, облече се и излезе навън. Часът приближаваше два, най-горещият час от денонощието. Конете се бяха възстановили, но трябваше да пият още. Ако искаха да се доберат до Лавагейт преди залез, трябваше да тръгнат до един час. Към полунощ или малко по-късно щяха вече да са в Лава Камп. И тогава щяха да им остават още трийсет и шест часа, за да предупредят Управлението за лекарствените средства за опасността от „Пурблъд“, преди официалното пускане на продукта за масова употреба.

Не можеха обаче да тръгнат. Още не.

Карсън се приближи до конете и откъсна две ивици кожа от едната сбруя. След това събра сухи клонки от близките храсти и ги върза на две снопчета. Върна се в пещерата.

Де Вака бе станала и се беше облякла.

— Добро утро, каубой — поздрави тя, когато той влезе.

Той се усмихна и се приближи.

— Стига толкова — каза тя и го мушна игриво в корема.

Той се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— *Al desperar la hora el aguila del sol se levanta en una aguija de fuego.*

— На разсъмване слънчевият орел се издига върху един огнен език — преведе тя с озадачено изражение. — Това пишеше върху картата на Най за съкровището. Не мога да разбера какво означава.

Тя го погледа объркано известно време, после изведнъж очите ѝ се разшириха:

— Тази сутрин видяхме орела. Силуетът му се появява в дъното на тази пещера при първите слънчеви лъчи.

Карсън кимна.

— Това означава, че сме намерили мястото...

— ... Мястото, което Най търси толкова много години — прекъсна я той. — Където е скрито съкровището на Мондрагон.

— Само че е търсил на повече от сто километра оттук. — Де Вака погледна в тъмното, после се обърна към Карсън. — Какво чакаме?

Карсън запали едното снопче клонки и двамата се вмъкнаха във вътрешността на пещерата.

Водата от извора течеше навътре, образувайки тесни меандри. Карсън и Де Вака тръгнаха по поточето в червеникавата светлина на огъня. Като стигнаха дъното на пещерата, Карсън си даде сметка, че това не е никакво дъно, а рязко слизание на по-долно ниво. Отдолу започваше тесен тунел, толкова нисък, че трябваше да вървят приведени. В мрака напред се чуваше плисък от водопад.

Тунелът преминаваше в по-голяма галерия, може би три метра широка и десет висока. Карсън вдигна импровизираната факла, за да освети по-голяма част от скалата. Пристъпи напред, но рязко спря. Точно пред краката му потокът изтичаше през ръба на скалата и пропадеше в бездънна яма. Карсън протегна ръката си с факлата напред и надникна плахо надолу.

— Виждаш ли нещо? — попита Де Вака.

— Дъното едва се забелязва. Сигурно е поне дващест метра надолу.

Чу се леко стържене и Карсън инстинктивно се дръпна назад. Едно камъче от брега на потока се плъзна по гладката повърхност и изпадна през ръба на дупката. След малко отдолу се чу кънтене.

Карсън опипа земята пред себе си.

— Скалата е невероятно ронлива — отбеляза той.

Премести се плахо встрани, докато намери по-стабилно място. Там коленичи й се наведе над ръба.

— Вътре има нещо — каза Де Вака от другия край на пропастта.

— Виждам го.

— Ако ми светиш, ще се спусна. Оттук ми изглежда по-лесно.

— По-добре аз да сляза.

Де Вака го изгледа сърдито.

— Добре, добре — склони с въздишка той.

Де Вака започна да се спуска, ту с катерене, ту с пързаяне, по едно срутване в другия край на пропастта. Карсън едва следеше движенията й в сумрака.

— Хвърли ми другата факла — извика накрая тя.

Карсън закрепил кибрита между клонките и ѝ ги хвърлил.

След малко дъното на пропастта се озари от слаба оранжева светлина.

Карсън надникнал над ръба. Този път успя ясно да различи скелета на магаре. Дисагите му бяха скъсани и наоколо лежах разхвърляни парчета кожа. От дупката на едната торба се беше изсипала купчинка бели камъни. Наблизо лежеше мумифициран човешки труп.

На слабата светлина Де Вака огледа първо човека, после мулето и разкъсаните дисаги. Вдигнал няколко от разпилените предмети и ги пъкнал в джобовете си. След това отново се покачил горе.

— Какво откри? — прошепнал Карсън.

— Не знам. Дай да ги разгледаме на светло.

Пред входа на пещерата Де Вака изтърсил джобовете си и на земята паднала малка кожена кесия, кама в ножница и няколко белезникави камъчета.

Карсън вдигнал камата, внимателно я извадил от ножницата. Металът беше ръждясал, но дръжката бе непокътната. Карсън я изчисти от пясъка с ръкава си. Със сребърни букви на дръжката бяха гравирани инициалите: Д. М.

— Диего де Мондрагон — прошепнал той.

Де Вака се опитал да отвори стегнатата кожена кесия, но тя се разпадна в ръцете ѝ. На земята се изсипаха една малка златна монета и три по-големи, сребърни. Тя ги вдигнал и ги завъртя, за да се наслади на блясъка им.

— Гледай как блестят, като току-що изсечени са — възкликнал.

— Какво има в дисагите? — поинтересува се Карсън.

— Пълни са до половината с бели камъни като тези. Карсън вдигнал един от камъните и го огледал любопитно. Имаше зърнеста структура и цвят на слонова кост.

— Какво, по дяволите, е това?

Де Вака вдигнал друг камък и го претеглил в ръка:

— Тежък е.

Карсън извадил върха от стрела и зачегъртал камъка:

— И е доста мек. Във всеки случай не е обикновен камък.

Де Вака потърка камъка си с длан.

— Защо му е на Мондрагон да рискува живота си, като пренася тези боклуци? Можело е да вземе допълнително вода и...

Тя рязко млъкнала.

— Знам какво е — обяви. — Пемза.

— Пемза ли?

— Да.

— От нея се правят лули, статуетки. През седемнайсети век е била много ценна. От Ню Мексико за Нова Испания са се изнасяли големи количества. Предполагам, че „мината“ на Мондрагон е било находище на пемза.

Тя погледна Карсън и се засмя.

По лицето му се изписа изражение на разочарование. След това се отпусна върху пясъка и избухна в смях:

— И през цялото това време Най е търсил изгубеното злато на Мондрагон. Никога не му е хрумвало, нито на някой друг, че Мондрагон може да е притежавал някакво друго богатство. Нещо, което днес практически няма никаква стойност.

Де Вака кимна:

— Преди векове обаче товарът в тези дисаги сигурно се е равнявал на същото количество злато. Забележи колко фини са зърната. Днес всички тези камъни сигурно струват не повече от триста-четиристотин долара.

— Ами монетите?

— Това са джобните пари на Мондрагон. Кинжалът може би е единственото ценно нещо тук.

Карсън поклати глава и погледна към дълбините на пещерата:

— Мулето сигурно е тръгнало навътре и той го е последвал. Сигурно дъното е пропаднало под тежестта им.

Де Вака поклати глава:

— Когато бях долу, открих и още нещо. В гърдите на мумифицираното тяло на Мондрагон имаше забита стрела.

Карсън я изгледа изненадано:

— Сигурно е бил слугата му. Легендата е грешна. Не са търсили вода. Те са *намерили* водата. Но слугата е решил да вземе съкровището за себе си.

Де Вака кимна:

— Може би Мондрагон е търсил къде да скрие богатството си и не е забелязал пропастта. Върху трупа и наоколо има парчета скала. Мулето сигурно е загинало при падането и слугата решил, че няма смисъл да чака повече.

— Каза, че дисагите са наполовина пълни, нали? Вероятно, след като е сложил край на страданията на господаря си, слугата е изнесъл колкото е могъл да носи и е тръгнал на юг. Сигурно е взел жакета на Мондрагон, за да се предпази от слънцето. Само че е успял да стигне едва до Маунт Драгън.

Карсън продължаваше да гледа отвора на пещерата, сякаш очакваше тя да му разкаже останалата част от историята.

— Така значи се е зародила легендата за Маунт Драгън — каза накрая.

— Може би. Само че легендите не умират толкова лесно.

Двамата останаха в мълчание, втренчени в монетите в ръката на Де Вака под палещите лъчи на слънцето. Накрая тя ги прибра внимателно в джоба на дънките си.

— Време е да оседлаваме конете — каза Карсън; вдигна ножа и го затъкна в колана си. — Трябва да стигнем Лавагейт до залез.

Най седеше в скривалището си сред скалите. Следобедното слънце напичаше шапката му, черните камъни наоколо излъчваха смазваща топлина. Той вдигна пушката и внимателно огледа хоризонта през оптичския мерник. Никаква следа от Карсън и жената. Той пак вдигна пушката и отново огледа. Нямаше следа и от лешояди.

— Сигурно са се заврели в някоя дупка, за да мърсуват — предположи хлапето; хвърли един камък надолу. — Тази мацка е истинска уличница.

Най се намуси. Или бяха открили извор, или бяха мъртви. По-вероятно второто. Може би трябваше малко да се поразложат, за да привлекат лешоядите. Все пак пустинята бе доста голяма. Птиците сигурно можеха да надушат мършата доста отдалеч. Колко време бе нужно, за да се вмирише един труп в тази жега? Четири-пет часа?

— Да играем на надхвърляне — предложи момчето; вдигна шепа камъчета. — Ще използваме тези.

Най го погледна. Лицето на момчето беше мръсно.

— По-късно — каза търпеливо Най; вдигна пушката и отново огледа хоризонта.

И ги видя: два силуета на конници, може би на около пет километра.

Левин бързо се отмести с помощта на мишката от пътя на куршума. Обърна се и забеляза кръгла дупка в стъклото отзад. Образът на Скоупс отново вдигна пистолета.

— Брент! — написа трескаво Левин. — Недей. Трябва да ме изслушаш.

Скоупс въздъхна:

— От двайсет години ти си като трън в окото ми. Направих всевъзможни компромиси. Първо ти предложих равноправно съдружие. Петдесет процента от акциите на „Джиндайн“. Въздържах се да отговарям

на злобните ти клевети и ти успя да спечелиш голяма част от общественото мнение срещу „Джиндайн“. Ти се възползва от мълчанието ми и продължи да ме нападаш, да ме обвиняваш в алчност и егоизъм.

— Мълчеше, защото се надяваше, че все пак ще подпиша продължаването на патента.

— Подценяваш ме, Чарлс. Мълчах, защото все още те чувствах като приятел. Признавам, че отначало не взимах бръщолевенията ти на сериозно. Като студенти бяхме толкова близки. Ти беше единственият човек с интелект, равен на моя. Виж какво постигнахме заедно. Създадохме *x-rust*. — От уредбата на асансьора прозвуча тъжен смях. — Това е част от историята, която разказваш пред медиите. Великият Левин, благородният Левин, Левин, който никога няма да падне на нивото на Скоупс, е участвал в създаването на устойчивата към ръжда царевица. Една от най-известните дойни крави в историята на капитализма. Аз може да съм открил царевицата в селото на индианците анасази, но изолирането на гена *x-rust* стана единствено благодарение на твоя блестящ ум.

— Като го правех, не съм възнамерявал да натрупам милиарди от бедните в Третия свят.

— Изгодата, която съм извлякъл, е нищожна в сравнение с увеличението на добивите. Забрави ли, че благодарение на този устойчив на заболявания сорт световните добиви на царевица се увеличиха с петнайсет процента и че цената на зърното спадна? Чарлс, това откритие спаси милиони хора от гладна смърт. *Нашето* откритие.

— Така беше, наше откритие, да. Но не аз пожелах да задоволя алчността си с него. Аз исках да го дам безплатно на хората.

Скоупс се изсмя:

— Не съм забравил това твое наивно желание. И няма да забравя, разбира се, условията, при които успях да се възползвам от него. Спечелих при честен двубой.

Левин също не беше забравил. Споменът гореше душата му с огъня на вината. Когато се разбра, че никой от двамата няма да отстъпи, те се съгласиха да разрешат спора си с честно съревнование. Решиха да преборят сили в играта; играта, която бяха измислили в колежа. Този път с най-високия залог.

— Аз загубих — призна Левин.

— Да, но последната дума пак е твоя, нали, Чарлс? След два месеца срокът на патента изтича. Тъй като ти отказваш да подпишеш, той няма да бъде подновен. И най-доходоносното откритие в историята на „Джиндайн“ ще бъде представено безплатно на света.

Внезапно сред бърборенето на Скоупс Левин долови и други гласове — силни и настоятелни, къртящи в шахтата на асансьора.

Пазачите на истинската сграда идваха за него.

Кабината се разклати и Левин се подпря на стената; отгоре забръмча мотор. Гласът от уредбата отново прозвуча:

— *Повредата е отстранена. Извинявайте за неудобството.*

Асансьорът избръмча, раздруса се и се заизкачва. Двойникът на Скоупс на видеостената се обърна с гръб и погледна през прозореца:

— Няма значение дали ще те застрелям тук или не. Така или иначе, когато асансьорът дойде на шейсетия етаж, материалното ти тяло ще бъде унищожено. Съществуването ти в киберпространството няма значение.

Скоупс се обърна и отново погледна към него.

Левин погледна указателя за етажите. Показваше 20.

— Съжалявам, че всичко ще завърши по този начин, Чарлс — чу се гласът на Скоупс. — Но съжалението ми може би просто идва от безполезната тъга по отминалите дни. Може би, когато вече те няма, аз ще съм способен да отдам нужната почит на един бивш добър приятел. Един приятел, който се промени до неузнаваемост.

Номерата на етажите се меняха бързо: 55, 56, 57. Бръмченето на моторите стана по-пискливо, асансьорът забави ход.

— Все още мога да подновя патента за царевицата — написа Левин на лаптопа.

— *Шейсети етаж* — обяви гласът от уредбата.

Левин издърпа рязко кабела на лаптопа от мрежата. В същия момент образът от мъгливата таванска стая на стената изчезна и екранът потъмня. Левин бързо изключи лаптопа си. Ако мимът още беше в мрежата на „Джиндайн“, това щеше да го изключи автоматически. Поне него нямаше как да открият.

Настъпи тишина и асансьорът спря. След това вратата се отвори и над седналия по турски Левин се надвесиха трима пазачи на „Джиндайн“ със синьо-черни униформи. И тримата носеха пистолети. Главният от тримата насочи оръжието си към главата на Левин.

— Няма аз да чистя после — измърмори пазачът от едната страна.

Левин затвори очи.

Бяха напълнили двете манерки и пиха, докато телата им отказаха да поемат повече вода. Сега, докато яздеха в полите на планината, Карсън усети, че въздухът леко захладнява. Следобедното слънце още печеше над голите върхове.

Още около двайсет и пет километра до Лавагейт, после още трийсетина до Лава Камп. Тъй като през повечето време щяха да вървят по тъмно, жаждата вече нямаше да ги притеснява. Конете вероятно имаха по двайсетина литра вода в коремите си.

Той изостана леко, загледа Де Вака. Тя яздеше с изправена стойка, с отпуснати в стремената крака, косата ѝ се развяваше назад като знаме. Имаше остри черти, изящен, фин нос и пълни устни. Странно как не беше забелязал досега. „Нищо чудно“ — помисли си, през повечето време я беше виждал с безформения изолационен костюм.

Тя се обърна, златистото следобедно слънце се отрази в очите ѝ.

— Какво гледаш, бе, *cabron!*

— Теб.

— И какво виждаш?

— Жена, с която...

— Чакай да се доберем до цивилизацията, преди да правиш прибързани изказвания.

Карсън се ухили:

— Искан да кажа, жена, с която бих искал да спя в легло. В истинско легло, не направо в пясъка.

— И в пясъка не беше зле.

Той се намръщи с престорено отвращение:

— Сигурно половината кожа от гърба ми остана под ноктите ти.

Посочи към хоризонта:

— Виждаш ли онази точка в далечината, където планината и лавата сякаш се допират? Това е Лавагейт, северният край на Хорнада. Оттам се насочваме по Северната звезда и след по-малко от трийсет километра сме на Лава Камп. Там ще намерим топла храна и телефон. А може би дори истинско легло.

— Сериозно? Ох, горкият ми задник.

Най провери мерника и пълнителя. Всичко бе готово. Той закрепил приклада между краката си и погледна цевта за драскотини. Беше я чистил стотина пъти, след като онзи негодник Карсън я бе запушил с дъвката си. Не пречеше обаче да провери пак.

Двата силуета бяха вече на около два километра. След по-малко от десет минути щяха да са в обхват. Два бързи, преки изстрела от четиристотин метра. Още два за всеки случай и по един за конете. Дори нямаше да разберат откъде им е дошло.

Време беше. Той закрепил пушката и се намести удобно сред твърдата лава, допря буза до приклада. Започна да си поема въздух на бързи, малки глътки, издишвайки през носа, за да забави сърцето си. За по-голяма точност щеше да стреля между две тупкания.

Вдигна леко глава и се огледа. Момчето го нямаше. След малко го забеляза, кълчеше се върху един камък от другата страна на склона, на безопасно разстояние.

Най отново зае позиция, нагласи мерника и бавно премести оръжието, докато кръстчето на оптичeskия мерник спря върху двете фигури в далечината.

— Не стреляйте! — чу се глас зад пазачите. — Господин Скоупс се обади.

Пазачите размениха няколко реплики. Прибраха пистолетите и един от тях вдигна грубо Левин на крака.

Поведоха го по мрачен коридор покрай голяма станция на охраната, после покрай по-малка. Когато излязоха в тесен коридор с врати от двете страни, Левин си даде сметка, че вече е минавал оттук — преди няколко часа, когато обикаляше из киберпространството в компанията на Фидо. Отнякъде се чуваше бръмчене на големи вентилатори.

Спряха пред масивна черна врата. Накараха Левин да се събуе и да си сложи меки чехли. Един от пазачите заговори по радиостанцията си, след малко се чу щракане на резета. Със съскане вратата се откряна. Пазачът я отвори, отвърте лъхна хладен въздух. Левин пристъпи през прага.

Осмостенната зала нямаше нищо общо с таванската стаичка от компютърния свят на Скоупс. Беше просторна, тъмна, бездушна. Голите стени се издигаха заплашително към високия таван. Левин премести поглед от знаменитото пиано към блестящото бюро и Скоупс. Изпълнителният директор на „Джиндайн“ седеше на износения си диван с компютърна клавиатура в скута си и гледаше насмешливо госта. Черната му фланелка бе мръсна и изпъстрена с червеникави петна от кетчуп. Пред него, на голям екран се виждаше гледката от прозореца на разнебитената постройка в киберпространството. Над тъмния океан светеше фарът Пемакит Пойнт.

Скоупс натисна един клавиш и екранът внезапно почерня.

— Претърсете го за оръжие и подслушвателни устройства — нареди той на пазачите. Изчака ги да изпълнят нареждането му и да се оттеглят, и се обърна към Левин; събра пръсти пред лицето си. — Проверих архива на службата по поддръжка. Явно доста време си прекарал в асансьора. Петнайсет часа. Ще пиеш ли нещо?

Левин поклати глава.

— Е, сядай, сядай. — Скоупс махна към другия край на дивана. — Ами твоят приятел? Ще благоволи ли да се присъедини към нас? Имам предвид онзи, който ти е свършил мръсната работа. Оставил е следи из цялата мрежа, много искам да се срещнем и да му обясня как гледам на подривните му действия.

Левин запази мълчание. Скоупс го погледна, усмихна се, приглади рошавия си перчем.

— Отдавна не сме се виждали, а, Чарлс? Трябва да призная, че съм малко изненадан да те видя. Но това не може да се сравни с изненадата ми от твоето предложение да подпишеш подновяването на патента след всички тези години на категоричен отказ. Колко бързо загърбваме принципите си пред лицето на последния съдник. „По-лесно е да се бориш за принципите си, отколкото да живееш за тях.“ Или да умреш за тях. Прав ли съм?

Левин седна на дивана.

— „Да се съмняваш в собствените си принципи, е белег на мъдрия човек“ — цитира той.

— На „цивилизования човек“ — поправи го Скоупс. — Май си позабравил играта. Помниш ли последния път, когато я играхме?

По лицето на Левин се изписа измъчено изражение:

— Ако бях спечелил, днес може би нямаше да сме тук.

— Вероятно. Често се питам каква част от антигенетичната ти кампания през тези години е подбудена от омразата ти срещу самия себе си. Ти обичаше играта не по-малко от мен. Заложил всичко, в което вярваше, в тази последна игра и загуби. — Скоупс се изправи напред и постави ръце върху клавиатурата. — Веднага ще отпечатам документите, за да ги подпишеш.

— Не си чул условията ми — прекъсна го спокойно Левин.

Скоупс го погледна изненадано:

— Условия ли? Не си в такова положение, че да диктуваш условия. Или подписваш, или се прощаваш с живота.

— На теб май не ти стиска да ме убиеш хладнокръвно, а?

— Убийство? Хладнокръвно? Стига с този популистски език. Всъщност точно това смятам да направя. Не „да сложа последна точка“, както би се изразил господин Микобър от романа на Дикенс. Освен ако не подпишеш подновяването на патента.

— Условието ми е още една игра — каза след кратко мълчание Левин.

Скоупс го изгледа удивено. Засмя се:

— Бре, бре, Чарлс. Как се казваше... реванш ли искаш? И какъв е залогът?

— Ако спечеля, унищожаваш вируса и ме пускаш. Ако загубя, ще подпиша подновяването на патента за царевицата и можеш да ме убиеш. Така че, ако спечелиш, хем ще получаваш приходите от *x-rust* още осемнайсет години, хем ще можеш да продадеш вируса на Пентагона. Ако загубиш, губиш и патента, и вируса.

— Ако те убия, ще стане по-лесно.

— Но изгодата ти ще е по-малка. Ако ме убиеш, патентът за царевицата няма да бъде продължен. Тези осемнайсет години ще донесат може би десет милиарда долара на „Джиндайн“.

Скоупс се замисли за момент:

— Ще направя една поправка на последното условие. Ако спечеля, вместо да те убия, ще те назнача като заместник-председател на управителния съвет на „Джиндайн“ и като старши изследовател. Разбира се, със съответното възнаграждение. Ще върнем доброто старо време и ще заработим отново заедно. Разбира се, ще ми съдействаш по всякакъв начин и ще престанеш с атаките срещу „Джиндайн“ и научния прогрес като цяло.

— Вместо смърт, да продам душата си на дявола. Откъде такава благосклонност към мен? Нямам ти доверие.

Скоупс се усмихна:

— Защо мислиш, че го правя за теб? Като те убия, само ще си навлека главоболия. Освен това аз не съм убиец и смъртта ти може цял живот да ме измъчва. Всъщност, Чарлс, съсипването на кариерата ти не ми достави никакво удоволствие. Това беше чисто отбранителен ход. Пък и да те пусна на свобода без никакъв контрол, също не ми се струва приемливо. Ще имам по-голяма полза, ако те привлека в компанията и те накарам да ми сътрудничиш. Ако искаш, можеш да си седиш по цял ден в кабинета и нищо да не правиш. Но съм сигурен, че ще предпочетеш по-достоеен начин да прекарваш времето си, като помагаш за излекуването на милиони болни. Не е задължително да работиш като генетик. Има фармацевтични, биомедицински изследвания. Можеш сам да избереш с какво ще се занимаваш. Да посветиш живота си на съзидание, не на разрушение.

Левин се изправи, погледна празния екран. Настъпи тишина. Накрая той отново се обърна към Скоупс:

— Съгласен съм. Трябва обаче да ми дадеш гаранция, че ще унищожих вируса, ако изгубиш. Искам да го извадиш от сейфа и да го поставиш на масата между двама ни. Ако спечеля, просто ще взема епруветката и ще я унищожа според правилата. Ако, разбира се, епруветката е само една.

Скоупс се намръщи:

— Ти би трябвало да знаеш по-добре. Благодарение на приятеля ти Карсън.

Левин вдигна вежди.

— Значи не знаеш? От докладите, които получих, става ясно, че кучият му син е взривил „Маунт Драгън“. Карсън Искарיותски!

— Нямах представа.

Скоупс го погледна подозрително:

— Аз пък си помислих, че ти стоиш в дъното на всичко. Предположих, че е отмъщение за окалването на паметта на баща ти. — Той поклати глава. — Е, какво са деветстотин милиона, когато се разиграват десет милиарда? Съгласен съм с условията ти. С една поправка. Ще подпишеш документите за патента сега, в присъствие на нотариус, за да не се отметнеш, като загубиш. Ще сложим договора на масата, до епруветката. Ако загубя, взимаш и двете. Ако спечеля, аз ги взимам.

Левин кимна.

Скоупс взе отново клавиатурата в скута си и започна да пише бързо. След това вдигна телефона и проведе кратък разговор. След малко вратата се отвори и в залата влезе някаква жена с няколко листа, две химикалки и нотариален печат.

— Ето документите — каза Скоупс. — Подпиши, докато извадя вируса.

Той се приближи до отсрещната стена, прокара длан по гладката ѝ повърхност, докато напипа онова, което търсеше. Чу се изщракване и една плоскост изскочи напред. Скоупс бръкна под нея и бързо натисна няколко клавиша. Чу се тихо пиукане. Скоупс бръкна още по-навътре и извади малък контейнер за съхраняване на опасни биологични проби. Занесе го на масата, отвори го и извади малка стъклена ампула. Внимателно я постави върху документите, подписани от Левин, и изчака жената да излезе от осмоъгълната зала.

— Ще играем по старите правила — каза. — Две от три. Компютърът ще избира случайно темите. Ако има спорни въпроси, съгласен ли си компютърът да ги разрешава?

— Да.

Скоупс извади монета, хвърли я, улови я и я постави върху дланта си. Закри я с ръка.

— Ези или тура?

— Ези.

Скоупс му показва монетата:

— Тура. Аз започвам по първата тема.

Де Вака спря да пее, отпусна се назад и си пое дълбоко въздух. Старата испанска песен ги съпътстваше от няколко километра. Залязващото слънце обагряше пустинята в златисто. Чудесно бе да си жив, да яздиш към края на Хорнада и началото на един нов живот. Нямаше значение какъв е този нов живот. Досега тя бе приемала толкова много неща за даденост. Беше се зарекла да не допуска повече тази грешка.

Тя погледна Карсън, който яздеше малко по-напред, устремен към тесния проход, и се запита как щеше да се справи той в новия живот. Веднага реши да не мисли за това, беше прекалено сложно. По-късно щеше да има достатъчно време да си блъска главата и върху тези въпроси.

Карсън се обърна, забеляза, че е изостанала и забави ход. Усмихна се и когато тя се приближи, протегна ръка да я погали по бузата.

Тя изведнъж почувства нещо мокро по челото си. Усещането за влага в пустинята бе толкова необичайно, че тя затвори очи, рязко дръпна глава и вдигна ръка. Избърса лице. Когато погледна пръстите си, по тях имаше кръв. Върху единия бе залепнало някакво парченце, наподобяващо кост. В същия момент се чу силен гърмеж.

Изведнъж настъпи паника. Карсън се прилепи към шията на коня си. Нейното животно подскочи уплашено от гърмежа и тя отчаяно се хвана за седлото, за да не падне. Покрай ухото ѝ нещо изсвистя. Чу се нов гърмеж.

Някой стреляше по тях.

Дорчо препускаше панически към подножието на планината и Де Вака пришпори своя кон след него. Прилепи се до врата му, с надеждата да се скрие поне малко. Карсън също препускаше приведен ниско. Отстрани по тялото на Дорчо се стичаше кръв. Проехтя нов изстрел, после друг.

Конете се вмъкнаха в един задънен тунел сред лавата и спряха. Проехтяха още няколко гърмежа, бързо един след друг. Дорчо започна да ритва, опитвайки се да се измъкне от затвореното пространство, и хвърли Карсън от седлото. Де Вака скочи на пясъка до него; двете животни запрепусаха панически обратно в пустинята. Чу се нов изстрел, последван от ужасеното цвилене на ранен кон. Де Вака погледна иззад прикритието си. Коремът на Дорчо бе разкъсан, от дупката висяха черва. Животното претича още неколкостотин метра, после внезапно спря и цялото затрепери. Чу се нов гърмеж и конят на Де Вака падна и започна да ритва безпомощно. Последва друг изстрел и от главата му се разхвърчаха червени пръски. Конят ритна още два пъти и застина.

Де Вака пропълзя до Карсън. Той лежеше свит, опрял колене в гърдите си. Пясъкът наоколо се беше превърнал в червена каша. Де Вака го обърна внимателно и той извика от болка. Тя бързо затърси раната. Лявата

му ръка бе напълно мокра от кръв. Де Вака внимателно махна едно парче от ръкава му. Куршумът бе отнесъл голямо парче от предмишницата му. Беше счупил лъчевата кост и оголил лакътната. Кръвта течеше на тласъци от една разкъсана артерия.

Карсън се извъртя, тялото му се сгърчи в агония.

Де Вака се огледа, търсейки нещо, което би могло да ѝ послужи за турникет. Нямаше как да се приближи до конете. Отчаяна, тя разкъса собствената си риза, нави едно дълго парче плат и го стегна непосредствено под лакътя на Карсън.

— Можеш ли да вървиш? — прошепна му тя.

Карсън едва промълви нещо. Тя се наведе, за да го чуе.

— Божичко — стенеше той. — О, Господи.

— Стига си се глезил — сряза го гневно тя; стегна още повече турникета и хвана Карсън под мишниците. — Трябва бързо да се скрием.

С нечовешки усилия Карсън се изправи, дотътри се до дъното на тунела и се свлече зад един голям камък. Де Вака се вмъкна след него и огледа раната. От гледката започна да ѝ се повдига. Сега поне нямаше опасност да му изтече кръвта. Тя се облегна на скалата и го огледа. Устните му бяха придобили странно синкав цвят. Не личеше да е ранен на друго място, но при толкова много кръв бе трудно да се прецени. Де Вака се опита да не мисли какво щеше да стане, ако Най го беше улучил втори път.

Трябваше да мисли бързо. Най сигурно бе разбрал, че не може да ги хване, като върви след тях. По някакъв начин се беше досетил, че са се запътили към Лавагейт и им бе устроил засада. Беше убил конете им и скоро щеше да дойде и за тях.

Тя измъкна камата на Мондрагон от колана на Карсън. Отпусна я отчаяно на земята. Какво можеше да направи срещу мъж с пушка?

Тя надникна зад камъка. Най стоеше на открито, беше се подпрял на едно коляно и се целеше. Дулото на пушката проблесна и куршумът изсвистя на сантиметри от лицето ѝ; заби се в скалата отзад. По врата ѝ се посипаха прах и камъчета. Гърмежът проехтя след секунда, усилен от стените на тесния проход.

Де Вака се дръпна зад камъка, обиколи от другата страна и надникна оттам. Най се беше изправил и се приближаваше. Лицето му бе засенчено от периферията на шапката и тя не можеше да види изражението му. Вече ги делиха само стотина метра. Той просто щеше да дойде до скривалището им и да ги застреля като кучета. И тя нямаше какво да направи.

Карсън изстена и размаха здравата си ръка към нея; опита се да каже нещо.

Тя отново се дръпна зад камъка. Обърна се с гръб към Най и зачака. Зачака силния удар на куршума в тила си.

Чуваше как камъчетата скърцат под ботушите му все по-близо и по-близо. Тя зарови лицето си в ръце, стисна очи, приготви се да посрещне смъртта.

На екрана се появи една-единствена дума:

суета

Скоупс се замисли за момент. Изкашля се:

— „Няма място, където човешката суета да личи по-ясно, отколкото в библиотеката.“ Доктор Джонсън.

— Много добре — похвали го Левин. — „Ако не е глупак, човек може да се пребори с всеки глупав недостатък в себе си освен със суетата.“ Волтер.

— „Бях суетен, но сега съм свършен.“ У. К. Фийлдс.

— Чакай малко. Това никога не съм го чувал.

— Оспорваш ли ме?

Левин се замисли за момент:

— Не.

— Продължавай тогава.

— „Суетата играе лоши номера на паметта.“ Конрад.

Скоупс веднага отговори:

— „Суетата е най-яркият израз на еволюцията.“ Дарвин.

— „Суетният човек никога не е напълно безмилостен; той иска да си спечели овации.“ Гъоте.

Скоупс мълчеше.

— Да не ти се свърши запасът? — подразни го Левин.

Скоупс се усмихна:

— Просто се чудя кое да цитирам по-напред. „Наистина, пълна суета е всеки човек, който живее.“ Псалм трийсет и девети.

— Не знаех, че си религиозен. „Наистина, човек ходи като привидение; напразно се лута, събира и не знае кому ще се падне то.“ Същият псалм.

Последва нова дълга пауза.

— „Знам само, че любих напразно; само чувствам... сбогом! сбогом!“
Байрън.

— Май вече стържеш по дъното на тенджерата — изсумтя презрително Левин.

— Ти си на ред.

Последва нова пауза.

— „Журналистът е измамник; използва суетата, невежеството и самотата на хората, печели доверието им и го предава без угризения.“
Джанет Малкълм.

— Не е така — извика Скоупс.

— Шегуваш ли се? Не може да греша този цитат. Помня го, защото го използвах в една от последните си речи.

— Не го знам. Знам обаче, че Джанет Малкълм е може би най-добрата журналистка на „Нюйоркър“. Съмнявам се редакторите да са ѝ позволили да нарече журналистите „измамници“.

— Доста съмнителна теория. Ако все пак искаш да ме оспориш, моля.

— Да видим какво ще каже компютърът.

Левин кимна.

Скоупс въведе няколко ключови думи. Последва пауза, докато компютърът търсеше в голямата си картотека. Накрая цитатът се появи с големи букви под думата „суета“ на екрана.

— Така си и мислех — заяви самодоволно Скоупс. — Не било „измамник“, а „довереник“^[5]. Една точка за мен.

Левин не отговори. Скоупс отново въведе команда за избиране на друга тема. Големият екран се изчисти; след малко се появи нова дума:

смърт

— Доста обширна тема — отбеляза Левин. Замисли се за малко. — „Не че се страхувам да умра. Просто не искам да присъствам, като се случи.“ Уди Алън.

Скоупс се засмя:

— Това е една от любимите ми. „Тези, които очакват с радост смъртта, са я виждали само от ушите нагоре.“ Мицнер.

— „Трябва да се забавляваме и без да сме щастливи, защото можем да умрем, без изобщо да сме изпитали удоволствие.“ Ла Брюйер.

— „Скъперниците са много добри хора: трупат пари за онези, които желаят смъртта им.“ Крал Станислав.

— „Когато един човек умре, той не умира само от болестта, която го мъчи; той умира от целия си живот.“ Пеги.

— „Всеки е роден крал, но повечето умират в изгнание.“ Уайлд.

— „Смъртта е това, след което няма нищо интересно.“ Розинов.

— Розинов ли? Кой е пък този? — изненада се Левин.

Скоупс се засмя:

— Оспорваш ли ме?

— Не.

— Продължавай тогава.

— „Смъртта унищожавя човек, но мисълта за нея го спасява.“

Форстър.

— Колко добре звучи. Колко християнски.

— Това не е християнска идея. В юдаизма мисълта за смъртта кара човек да изживее достойно дните си.

— Щом казваш. Религията все пак не ме интересува особено.

— Да не би да се бавиш, защото не се сецаш цитати? — попита Левин.

— „Аз съм Смърт; унищожителят на света.“ „Бхагаватгита“.

— Много подходящо за случая, Брент. Това е казал и Опенхаймер, когато видял първата атомна експлозия.

— Сега май на теб ти свършиха цитатите.

— Ни най-малко. „Видях бял кон; и този, който го яздеше, се казваше Смърт“. „Апокалипсис“.

— „Този, който го яздеше“ ли? Не ми звучи правилно.

— Оспорваш ли ме?

Скоупс замълча за миг. После поклати глава. Продължи:

— „Философията ще умре, когато умре и последният философ.“

Ръсел.

Левин се замисли:

— Бърнард Ръсел ли?

— Кой друг?

— Никога не е казал подобно нещо. Пак си измисляш.

Скоупс го изглежда безизразно:

— Нима?

— Това ти беше любимият номер в университета. Само че сега ги усещам по-лесно. Това си е чист „скоупсизъм“. Оспорвам те.

Последва кратко мълчание. Накрая Скоупс се усмихна:

— Много добре, Чарлс. Едно на едно. Идва последният кръг.

Екранът се изчисти и показва нова дума:

вселена

Скоупс затвори очи:

— „Обозримото във вселената е непонятно.“ Айнщайн.

Левин се замисли:

— Глупаво е да започнеш да блъфираш от самото начало.

— Оспори ме, ако искаш.

— Това ще го оставя да мине. „Човекът или е единственото разумно същество във вселената, или не е. И двете възможности са изумителни.“ Карл Сейгън.

— Карл Сейгън да каже това? Не вярвам.

— Оспори ме тогава.

Скоупс се усмихна и поклати глава:

— „Немислимо е да се приеме, че цялата вселена е създадена само заради нас, жителите на тази долнопробна планета около това долнопробно слънце“. Байрон.

— „Господ не си играе на зарове с Вселената.“ Айнщайн.

Скоупс се намръщи:

— Позволено ли е да се използват няколко цитата от един източник по една и съща тема? Правиш го за втори път.

Левин вдигна рамене:

— Защо не?

— Добре тогава. „Господ не само че играе зарове с Вселената, ами понякога ги хвърля там, където не могат да се видят.“ Хоукинс.

— „Колкото повече опознаваме вселената, толкова по-безсмислена ни се вижда.“ Вайнберг.

— Много добре. Този ми хареса. „Истинското познание за вселената е позволено само на опиянени мечтатели и изкуфели астрономи.“ Лийри.

Последва пауза.

— Тимоти Лийри ли? — попита Левин.

— Разбира се.

Левин се замисли:

— Не съм сигурен, че Лийри би казал такава глупост.

Скоупс се усмихна:

— Ако се съмняваш, оспори ме.

Левин замълча. Любимата стратегия на Скоупс бе да измисля несъществуващи цитати от самото начало, а да запазва истинските за накрая, за да изтощи запасите на противника си. Левин четеше Лийри още

от студентските си години и някак си вътрешно чувстваше, че сентенцията не звучи добре за него. Друга стратегия на Скоупс обаче беше да използва необичайни цитати, за да предизвика противника да го оспори. Левин погледна безизразното лице на Скоупс. Ако го оспори и Лийри наистина е казал такова нещо... Той прогони тези мисли от главата си.

Секундите минаваха.

— Оспорвам те — каза накрая Левин.

Скоупс потръпна. Пребледня. Беше изправен — както Левин преди толкова много години — пред огромна загуба.

— Тежко е, нали? — попита Левин.

Скоупс запази мълчание.

— Не те мъчи самата загуба — продължи Левин. — По-тежък е начинът, по който си загубил. Цял живот ще си спомняш този момент. Ще се питаш как си допуснал такава глупава грешка. Никога няма да го забравиш. Аз още не мога.

Скоупс продължаваше да мълчи. Почти замаян от бързата си победа, Левин видя ръката му да потрепва и си даде сметка (секунди, преди да се случи), че изпълнителният директор на „Джиндайн“ никога няма да даде доброволно смъртоносния вирус. Преди двайсет години, когато Левин загуби в Играта, той удържа на думата си. Подписа патента за устойчивата царица и остави Скоупс да натрупа богатство от общото им откритие, вместо да го предостави безвъзмездно на човечеството. Сега Скоупс бе загубил много повече...

Левин грабна ампулата точно когато и Скоупс се пресягаше към нея. Ръцете им я достигнаха едновременно. Двамата мъже задърпаха опасния стъклен предмет всеки към себе си.

— Брент! — изкрещя Левин. — Брент, ти обеща...

Внезапно се чу глухо изпукване. Левин почувства остро убождане и по ръцете му се разля някаква течност.

Той сведе поглед.

Смъртоносният разтвор с *x-flu II* бе образувал мокро петно върху подписания договор. Левин отвори длан: от кожата му стърчаха парченца стъкло, към китката му се стичаха струйки кръв. При свиването дланта го заболя.

Той вдигна очи. Скоупс отваряше своята ръка. Неговата длан също бе порязана и кървава.

Погледите им се срещнаха.

Карсън я дърпаше за ръката, опитваше се да й каже нещо.

— Златото на Мондрагон — промълви накрая.

— Какво? — прошепна Де Вака.

— Използвай го.

Лицето му се сгърчи от болка и той се отпусна безжизнено върху пясъка.

Шумът от стъпките на Най приближи. Изведнъж Де Вака осъзна какво е имал предвид Карсън. Тя бръкна в джоба си и измъкна четирите монети, които бе открила в пещерата.

— Най! — изкрещя. — Тук има нещо, което може да те заинтересува.

Тя хвърли монетите през камъка. Стъпките спряха. Чу се силна въздишка, после ругатня. Стъпките продължиха и скоро тя чу запъхтяното дишане на Най иззад камъка. Тя затвори очи, сви се на кълбо и зачака. След миг усети допира на дулото на пушката в тила си.

— Започвам да броя — каза Най. — До три искам да ми кажеш къде намери тези монети.

Тя не проговори.

— Едно.

Тя продължи да чака.

— Две.

Тя си пое дълбоко въздух; стисна още по-силно очи.

— Три.

Нищо не се случи.

— Погледни ме — нареди накрая Най.

Тя бавно отвори очи и се обърна. Най стоеше до нея опрял крак в един камък; тялото му закриваше слънцето. Тропическият шлем и дългото английско сако, които преди й се бяха стрували толкова смешни, сега изглеждаха зловещо, като олицетворение на смъртта в тази безлюдна пустош. Той държеше златната монета. Кървясалите му очи спряха за момент върху голите й гърди, после се отместиха безизразно. Той премести дулото на пушката към слепоочието й. Минаха още няколко секунди. Най се завъртя на пети и отново се отдалечи. След малко проехтя нов изстрел; Де Вака подскочи. Чу се дълбока въздишка. „Убил е Дорчо — помисли си тя. — Сега претърсва дисагите за още злато.“

След малко Най се появи отново. Хвана Де Вака за косата и я изправи грубо. Изви главата й на една страна. Тя имаше чувството, че усеща как космите й се късат един по един от корените. След това, с рязко движение, той я блъсна към скалите в дъното на тунела. Завъртя пушката и заби с все сила приклада в корема й. Тя се преви, извика от болка и той отново я хвана за косата.

— Слушай внимателно. Искам да знам откъде намери тази монета.

Тя извърна очи и кимна към краката му. Той погледна надолу и видя ножа. Вдигна го и разгледа внимателно дръжката.

— Диего де Мондрагон — прошепна.

Приблужи лицето си до нейното. Очите му бяха кървясали, почти целите червени.

— Открили сте съкровището — изсъска той.

Тя кимна.

Той отново насочи пушката в лицето ѝ:

— Къде?

Тя го погледна в очите:

— Ако ти кажа, ще ме убиеш. Ако не, пак ще ме убиеш. И в двата случая ще умра.

— Кучка. Няма да те убия. Ще те измъчвам до смърт.

— Хайде, опитай.

Той стисна юмрук и я удари с все сила в лицето. Тя се олюля, ушите ѝ забучаха, почувства странна топлина в главата си. Залитна напред, но той отново я притисна към остриите камъни.

— Няма да успееш — промълви тя.

Той отново я удари. За момент пред очите ѝ притъмня; тя почувства как от разцепената ѝ устна потича кръв. Погледът ѝ отново се проясни; тя опипа устата си и установи, че е загубила един зъб.

— Къде — повтори Най.

Тя стисна силно очи и не отговори. Стегна мускули в очакване на следващия удар.

Стъпките се отдалечиха и тя чу Най да шепне нещо. От време на време млъкваше, сякаш да чуе отговора на друг човек. С кого разговаряше? Сигурно със Сингър или някой от охраната на „Маунт Драгън“. Малкото ѝ надежда започна да гасне: толкова бяха сигурни, че Най е сам.

Стъпките отново се приближиха и тя отвори очи. Най насочи пушката към главата на Карсън:

— Кажи, или ще го убия.

Де Вака си пое дълбоко въздух, изправи се. Това щеше да е най-трудното.

— Ами застреляй го. И без това вече не мога да го понасям. Пък и като го убиеш, златото ще остане само за мен. Никога няма да ти кажа. Освен...

Той рязко се извърна към нея:

— Освен какво?

— Освен ако не се споразумеем.

Тя не усети кога прикладът я е ударил, но пред очите ѝ внезапно се спусна мрак. Когато дойде в съзнание, главата ѝ се пръскаше. Тя остана да лежи със затворени очи. Отново чу гласа на Най: той разговаряше с някого. Тя се заслуша, за да долови гласа на събеседника му, но не чу нищо. Накрая се престраши да отвори очи. Слънцето бе залязло и над пустинята цареше мрак. Тя обаче бе почти сигурна, че освен Най и тях наоколо няма друг човек.

Въпреки болката тя почувства облекчение. „Пурблъд“ вършеше пъкленото си дело.

Най се върна, забеляза, че се е свестила.

— Каква е сделката? — попита.

Тя се извърна, затвори очи и се подготви за нов удар.

— Каква сделка — повтори Най.

— Златото за моя живот.

Той се замисли:

— За живота ти. Става.

— Животът ми е обречен без кон, оръжие и вода.

Последва мълчание. Внезапно последва нов, ужасен удар. Този път по-трудно дойде в съзнание. Чувстваше се отпаднала и сънлива. Дишаше трудно и беше сигурна, че носът ѝ е счупен. Опита се да заговори без успех и отново потъна в мрака на безпаметността.

Когато отново се свести, лежеше на мек пясък. Опита да се повдигне, но непоносима болка преряза черепа ѝ и премина по гръбначния ѝ стълб. Най стоеше до нея с фенерче в ръка. Изглеждаше разтревожен.

— Ако още веднъж ме удариш — прошепна тя, — ще ме убиеш. Тогава никога няма да научиш къде е златото.

Тя си пое дълбоко въздух; затвори очи. След няколко минути отново заговори:

— Намира се на сто и петдесет километра от мястото, където си мислиш, че е.

— Къде?

— Животът ми за златото.

— Добре. Обещавам да не те убивам. Само ми кажи къде е златото. —

Той се извърна, сякаш е чул нещо: — Да, да, помня.

После пак се обърна към нея.

— Ще оцелея само ако имам кон, оръжие и вода — прошепна тя. — Иначе ще умра и ти никога няма да разбереш...

Тя замълча.

Най я погледна, стисна ядно монетите, ръката му трепереше. От гърлото му се изтръгна слаб стон. От погледа му личеше, че лицето ѝ

изглежда ужасно.

— Доведи коня си — нареди тя.

Устата на Най се изкриви:

— Каж ми веднага, моля те...

— Коня.

Очите ѝ се затвориха сами. Когато отново успя да ги отвори, Най го нямаше. Тя седна въпреки болката. Носът и гърлото ѝ бяха пълни с кръв и тя се закашля в опит да си поеме по-дълбоко въздух.

Най отново се появи между скалите, прекрасният му кон вървеше след него като безмълвна сянка.

— Каж ми къде е съкровището — повтори Най.

— Коня — настоя тя, с мъка се изправи на крака и протегна ръка.

Най се подвоуми за момент, после ѝ подаде юздите. Тя се хвана за предния лък на седлото и опита да се качи; едва не падна.

— Помогни ми.

Той постави ръце под обувката ѝ и я повдигна.

— Сега дай пушката.

— Не — отказа Най. — Ще ме застреляш.

— Извади патроните тогава.

— Ще ме превариш. Ще избързаш с коня и ще ми вземеш съкровището.

— Погледни ме. Погледни ме в очите.

Той неохотно вдигна кървясалите си очи към нея. Едва сега тя си даде сметка колко силно е желанието му да се добере до съкровището на Мондрагон. „Пурблъд“ бе превърнал обикновеното увлечение в мания. Дори омразата му към Карсън бе по-слаба от тази жажда да притежава съкровището. Тя си даде сметка, със страх и жал, че пред нея стои един мъртъв човек.

— Обещавам, че няма да взема съкровището — каза тя с почти майчински тон. — Можеш да си го отнесеш цялото. Искам само да се измъкна оттук жива. Не виждаш ли?

Той извади патроните от пълнителя и ѝ подаде пушката.

— Къде — настоя. — Каж ми къде е.

От двете страни на седлото бяха завързани два мяха с вода, и двата — пълни наполовина. Тя отвърза единия и го подаде на Най, след това започна да отстъпва с Муерто назад. Маниак или не, той можеше да реши отново да си вземе оръжието.

— Чакай! Не си тръгвай. Каж ми, моля те...

— Слушай внимателно. Ще вървиш по следите ни петнайсетина километра покрай границата на лавата. Търси мястото, където сме спънали

конете, за да пасат. Там, в подножието на планината, ще намериш скрита пещера в лавата. Вътре има извор. На разсъмване слънцето хвърля лъч светлина през входа и в дъното на пещерата се образува сянка с формата на орел. Точно както пише на картата. Задната стена обаче не завършва в пясъка; в основата ѝ започва скрита галерия. Тръгни по нея. Останките на Мондрагон и мулето му са на дъното на пещерата.

Той кимна енергично:

— Да, да, разбрах. — Обърна се към въобразяемия си спътник: — Чу ли? През цялото време съм търсил в грешна посока. Мислех си, че планините на картата са Серитос Ескондидос. Как съм могъл... — Обърна се отново към Де Вака: — Значи петнайсет километра в тази посока, така ли?

Тя кимна.

— Хайде — каза той на въобразяемия си другар и нарами мяха. — Ще го разделим поравно. Така щеше да пожелае мама.

Той излезе от тунела между скалите и се запъти към вътрешността на пустинята.

— Най — извика след него Де Вака.

Той се обърна.

— Кой е този с теб?

— Едно момче, с което някога играехме.

— Как се казва?

— Джонатан.

— Джонатан чий?

— Джонатан Най.

Той се обърна и забърза сред пясъците. Тя го изпрати с поглед — ръкомахаше оживено, говореше сам със себе си. Скоро нощта го погълна.

Де Вака изчака няколко минути, за да е сигурна, че си е тръгнал. След това слезе и бавно се приближи до Карсън. Той още беше в безсъзнание. Де Вака опипа пулса му: беше слаб, бърз и неравномерен. Тя огледа неохотно раната му. Кръвта му още течеше, но съвсем слабо. Де Вака разхлаби турникета и с облекчение установи, че разкъсаната артерия се е запушила. Трябваше да му осигури помощ, преди да се е развила гангрена.

Карсън бавно отвори очи.

— Гай!

Той обърна поглед към нея, опита се да фокусира.

— Можеш ли да се изправиш?

Не можа да определи дали я е чул. Тя го хвана под мишниците и се опита да го изправи. Той се понадигна, после отново се свлече на пясъка. Тя намокри ръце и наплиска лицето му.

— Ставай — заповяда.

Карсън се изправи на колене, подпря се на здравия си лакът, хвана се за стремето на Муерто и се изправи бавно. Де Вака му помогна да се качи върху седлото, внимателно да не удари ранената му ръка. Карсън залитна, хвана ранената си ръка със здравата, примигна няколко пъти, наклони се застрашително напред. Де Вака го хвана и го изправи. Налагаше се да го завърже, за да не падне.

Отстрани на седлото имаше въже. Де Вака го свали и привърза Карсън за предния лък на седлото. Докато се занимаваше с това, тя си даде сметка, че е гола до кръста. Наоколо обаче нямаше с какво да се облече. Това някак си ѝ се стори много, много маловажно.

Хвана юздите и поведе Муерто към Северната звезда.

На разсъмване стигнаха лагера — стара кирпичена постройка с ламаринен покрив, скрита в тополова горичка. От едната страна имаше сеновал, вятърна помпа, резервоар и няколко полуразрушени обора. Свежият бриз въртеше витлата на вятърната помпа. От обора се чу цвилене, след това залая куче. Скоро на прага на къщата се появи млад мъж с червени панталони и каубойска шапка. Зина от удивление пред гледката: гола до кръста жена, цялата в кръв, която води породист жребец със завързан на седлото мъж.

Скоупс погледна Левин с ужас и изненада. След няколко минути стана, приближи се до една тясна плоскост на близката стена и натисна някакво копче. Плоскостта се измести встрани и под нея се показва малък умивалник.

— Не ги мий — предупреди тихо Левин. — Ще изпратиш вируса в канализацията.

Скоупс се замисли:

— Прав си.

Навлажни една кърпа, извади няколко стъкла от дланите си, после ги подсуши внимателно. Отмести се от умивалника, върна се при масата и седна на дивана. Движенията му изглеждаха неориентирани, колебливи, сякаш внезапно е забравил да ходи.

Левин го погледна от другия край на дивана:

— По-добре да ми кажеш какво знаеш за *x-flu II*.

Скоупс приглади машинално перчема си:

— Всъщност знаем съвсем малко. Доколкото ми е известно, само един човек се е заразил досега с него. Инкубационният период е между двайсет и четири и шейсет часа, следва почти внезапна смърт от оток в мозъка.

— Има ли лечение?

— Не.

— Ваксина?

— Не.

— Каква е инфективността?

— Като при грипа. Може би дори по-голяма.

Левин отново погледна порязаната си ръка. Кръвта му започваше да се съсирва около парченцата от ампулата. Без съмнение и двамата се бяха заразили.

— Някаква надежда? — попита накрая.

— Не — отвърна Скоупс.

Последва дълго мълчание.

— Съжалявам — прошепна след известно време Скоупс. — Ужасно съжалявам, Чарлс. Имаше време, когато такова нещо никога не би ми хрумнало. Аз... Предполагам, че просто свикнах само да печеля.

Левин се изправи, почисти ръката си с кърпата.

— Няма време да се вайкаме. Трябва бързо да решим как ще предотвратим разпространяването на този вирус и гибелта на цялото човечество.

Скоупс не отговори.

— Brent?

Скоупс продължаваше да мълчи. Левин се наведе над него:

— Brent? Какво има?

— Не знам — отвърна най-сетне Скоупс. — Предполагам, че ме е страх да умра.

Левин го погледна замислено:

— Мен също. Страхът обаче е лукс, който в момента не можем да си позволим. Губим ценно време. Трябва да измислим начин да... да стерилизираме това помещение. Напълно. Разбираш ли?

Скоупс кимна. Отмести поглед.

Левин го хвана за рамото и го разтърси леко:

— Трябва да действваме в пълно съгласие, Brent. Иначе няма да успеем. Това е твоята сграда. Трябва да направиш всичко възможно този вирус да изчезне с нас.

Скоупс продължи да съзерцава в празното пространство дълго време. Накрая се обърна към Левин:

— Тази стая разполага със система за пълно запечатване и има собствена циркулационна система. Стените са изолирани от огън, взрив, отровни газове. Това ще ни улесни.

Чу се лек звън и на голямата видеостена пред тях се появи лицето на Феърли:

— Сър, Дженкинс от търговския отдел иска да говори с вас. Изглежда, Болничният съюз внезапно е отменил първото преливане на „Пурблъд“, предвидено за утре сутринта. Дженкинс настоява да упражните натиск върху ръководството им.

Скоупс погледна Левин, вдигна вежди:

— И ти ли, Бруте? Явно нашият приятел Карсън все пак е постигнал своето. — Обърна се към екрана: — Нямам намерение да упражнявам никакъв натиск. Кажи на Дженкинс, че пускането на „Пурблъд“ в употреба трябва да се отложи, а продуктът да се подложи на допълнителни изпитания. Може да има забавени странични ефекти, които още не са известни. — Той въведе няколко команди от клавиатурата. — Изпращам архивите на „Маунт Драгън“ в централата ни в Манчестър. Данните може да не са пълни, но сигурно съдържат информация за замърсяването на продукта. Моля те, постарай се да го изследват изключително внимателно. Спенсър, искам да активираш изолационната система на Осмостена. Провери дали всичко е запечатано както трябва.

Феърли кимна и се отмести от екрана. След малко пак се появи:

— Системата е задействана. Измервателните устройства показват нормални показатели.

— Добре, слушай сега внимателно. Искам да кажеш на Ендикът да възстанови всички връзки на сградата. Ще изпратим съобщение до всички служители на компанията. Искам да се свържеш и с генерал Роджър Харингтън в Пентагона, Отдел Е, Ниво 3, Секция 17, по специалния канал. Кажи му, че оттеглям предложението си и че няма да има повече преговори.

— Много добре — отвърна Феърли. Замълча, после пак погледна монитора: — Добре ли сте, сър?

— Не. Случи се нещо ужасно. Имам нужда от пълното ти съдействие.

Феърли кимна.

— В Осмостена се получи авария — продължи Скоупс. — Един вирус, наречен *x-flu II*, беше изпуснат във въздуха. И двамата с доктор Левин сме заразени. Този вирус е сто процента смъртоносен. Няма начин за лечение.

Лицето на Феърли остана безизразно.

— Не можем да позволим този вирус да напусне пределите на стаята. Затова Осмостенът трябва да бъде стерилизиран.

Феърли отново кимна:

— Разбирам, сър.

— Съмнявам се. Двата с доктор Левин сме заразени. Вирусът вече се размножава в организма ни. Затова ти трябва пряко да причиниш смъртта ни.

— Сър! Как мога...

— Млъквай и слушай. Ако не изпълниш нарежданията ми, милиарди хора ще умрат. Включително и ти.

Феърли запази мълчание.

— Искам веднага да мобилизираш два хеликоптера. Единия ще изпратиш до централата на „Джиндайн“ в Манчестър, откъдето ще натовари десет двулитрови бутилки VXV-12. — Скоупс направи бързо изчисление. — Обемът на стаята е приблизително деветстотин и шейсет кубически метра. Така че ще ни трябват поне шестнайсет литра втечен 1,2-цианофосфатол-6, 6, 6-триметокси-меркурохексахлорид. Вторият хеликоптер да вземе нужното количество от базата ни в Норфолк. Да го пренесат в запечатани стъклени колби.

Феърли погледна някакъв екран до себе си; после пак вдигна очи към тях:

— Цианофосфатол ли?

— Това е биологична отрова. Много, много ефективна. Тя ще убие всичко живо в тази стая. Въпреки че се съхранява в течно състояние, тя има ниско парциално налягане и се изпарява лесно. Цялата стая ще се изпълни със стерилизиращ газ.

— Той няма ли да убие?...

— Спенсър, ние вече ще сме мъртви. Затова е VX-газът.

Феърли облиза устни:

— Господин Скоупс. Не можете да ме карате...

Гласът му заглъхна. Скоупс погледна образа му върху големия екран. По лицето на Феърли се стичаха капчици пот; прилежно сресаната му иначе коса бе започнала да се разрошва.

— Спенсър, никога не съм имал по-голяма нужда от верността ти — продължи Скоупс. — Трябва да разбереш, че аз вече съм мъртъв. Най-голямата услуга, която можеш да ми направиш, е да ме спасиш от мъчителната смърт от *x-flu II*. Няма време за губене.

— Слушам, сър — отговори Феърли и извърна очи.

— Всичко трябва да е налице до два часа. Уведоми ме, когато хеликоптерите пристигнат.

Скоупс натисна един клавиш и екранът потъмня. В стаята настъпи мъчителна тишина. След известно време Скоупс се обърна към Левин:

— Вярваш ли в живот след смъртта?

Левин поклати глава:

— В юдаизма, ние вярваме, че само онова, което вършим на този свят, е важно. Ако живеем достойно и почитаме Бог, постигаме безсмъртие. Оставяме това безсмъртие в наследство на децата си.

— Но ти нямаш деца, Чарлс.

— Винаги съм искал да имам. Затова се стараех да върша добро по други начини, не винаги успешни.

Скоупс се замисли. След известно време продължи:

— Аз презирах хората, които имат нужда от вяра в задгробния живот. Смятах го за слабост. Сега, когато приближава равносметката, ми се иска да съм отделил повече време на този въпрос. — Той сведе очи. — Хубаво е да вярваш в нещо.

Левин затвори очи, замисли се. Изведнъж ги отвори.

— Цифропространството — промълви.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти си програмираш хората от миналото ти да живеят в този компютърен свят. Защо не програмираш сам себе си? Така ти или част от теб ще остане жива. Може би дори ще предаде знанието и мъдростта ти на онези, които пожелаят да разговарят с теб.

Скоупс се изсмя рязко:

— Не съм много привлекателна личност, страхувам се. Както сам добре знаеш.

— Може би. Но със сигурност си много интересна личност.

Скоупс кимна:

— Благодаря за комплимента. — Замисли се. — Идеята ми се струва интересна.

— Имаме два часа за убиване.

Скоупс се усмихна вяло:

— Добре, Чарлс. Защо не? Имам обаче едно условие. Ти също трябва да се включиш в програмата. Не искам да се връщам сам на Монегън Айлънд.

— Аз не разбирам нищо от програмиране, камо ли от такъв сложен компютърен език.

— Няма проблем. Написал съм програма за създаване на компютърни образи. Използва прости алгоритми, задава ти въпроси, води кратки диалози, провежда някои психологически тестове. След това създава съответен герой и го вкарва в компютърния свят. Написал съм я, за да програмирам по-лесно образите от киберпространството, но ще проработи и за теб.

Той погледна въпросително Левин.

— А през това време може би ще ми кажеш защо си изобразил къщата толкова запусната — отговори Левин.

— Може би. Хайде да се залавяме за работа.

Накрая Левин избра образът му в киберпространството да прилича на самия него: с раздърпан черен костюм, плешиво теме и криви зъби. Обърна се бавно към видеокамерата в Осмостена. Образът от нея щеше да се запише под формата на неколкостотин отделни снимки, които заедно да образуват въображаемия Левин в компютърния свят на Скоупс. През последните деветдесет минути програмата му бе задала безброй въпроси за детските му спомени, начина му на мислене, религиозните и моралните му убеждения. Трябваше да изреди книгите, които е чел, списанията, за които е бил абониран през различни периоди от живота си. Програмата му зададе математически задачи, пита го за пътуванията му, музикалните му предпочитания, спомените за жена му. Проведе му психологически тестове, дори го нагруби, спори с него, вероятно, за да прецени темперамента му. С тези данни щеше да предаде знания, емоции и спомени на компютърното му тяло.

— И сега какво? — попита той, след като се отпусна на дивана.

— Сега ще чакаме — отвърна Скоупс с напрегната усмивка.

Той се беше подложил на подобен разпит от програмата. Сега въведе няколко команди и се облегна на дивана, докато суперкомпютърът създаваше образите им на острова в изкуствения му свят.

В стаята настъпи тишина. Левин си даде сметка, че докато се е занимавал с програмата, поне не е мислил за приближаващия край. Сега в съзнанието му се завъртяха странни емоции: спомени, страхове, мисли за недовършени неща. Той се обърна към Скоупс:

— Брент...

Чу се тихо пиукане, Скоупс протегна ръка и натисна копчето на телефона до дивана. Тържественият глас на Спенсър Феърли прозвуча по микрофона:

— Хеликоптерите пристигнаха, сър.

Скоупс взе клавиатурата и започна да пише:

— Ще изпратя този аудиофайл в службата за сигурност и в централния архив, за да няма недоразумения после. Слушай внимателно, Спенсър. След няколко минути ще дам заповед сградата да бъде евакуирана и запечатана. Вътре трябва да останете само ти, екип на охраната и екип за действие при биологична авария. Щом сградата бъде опразнена, ще спреш

вентилаторната система на Осмостена. След това ще изпразниш всичките десет бутилки VX в системата и отново ще я включиш. Не съм сигурен колко време ще е нужно да... Във всеки случай изчакай петнайсет минути. След това ще изпратиш аварийния екип при отвора на системата за контролиране на налягането в залата на покрива. Ще накараш Ендикът да създаде отрицателно налягане в Осмостена. Аварийният екип да остави колбите с цианофосфатола между външния и вътрешния отвор на системата, след това да затворят херметично външния. След като екипът се оттегли, от станцията на охраната подайте сигнал за отваряне на вътрешната клапа. Колбите ще паднат в Осмостена и ще се счупят. Цианофосфатолът ще се разлее.

Той погледна екрана:

— Следиш ли мисълта ми, Спенсър?

Последва дълга пауза.

— Да, сър.

— Дори след използването на цианофосфатола в залата ще останат живи вируси. В телата. Затова накрая трябва да ги изпепелиш. Високата температура ще разгради и цианофосфатола. Стените на залата са проектирани така, че да издържат на огън. Трябва обаче да внимаваш да не причиниш преждевременна експлозия или неконтролируем пожар, който ще разпространи вируса. Ще използвате фосфор като силно запалимо вещество, развиващо висока температура. Когато трупове бъдат изпепелени напълно, ще използвате запалимо вещество, развиващо ниска температура, за обгаряне на цялата стая. Напалмът е подходящ за тази цел. И двете вещества могат да се намерят в хранилището за огнеопасни реагенти.

Докато слушаше обясненията, на Левин му направиха впечатление безличните изрази, които използваше Скоупс: телата, трупове. „Това са нашите тела“ — помисли си.

— След това аварийният екип да проведе стандартна процедура по обеззаразяване на цялата сграда — продължи Скоупс. — Щом и това стане... Тогава, Спенсър, всичко остава в ръцете на управителния съвет.

Той замълча за няколко секунди.

— Сега, Спенсър, бих искал да ме свържеш с изпълнителя на завещанието ми.

След малко от високоговорителя до масата прозвуча прегракнал глас:

— Алан Липскам на телефона.

— Алан, Брент се обажда. Слушай, правя промяна в завещанието си. Спенсър, там ли си още?

— Да.

— Добре. Спенсър ще ми е свидетел. Искам петдесет милиона да бъдат дарени на Института по невробиокибернетика. Ще дам подробностите за използването им на Спенсър, той ще ти ги предаде.

— Добре.

Скоупс затрака бързо по клавиатурата. След малко се обърна към Левин:

— Изпратих нареждания на Спенсър да предаде цялата картотека на цифросвета заедно с бележките ми за езика СЗ на Института по невробиокибернетика. В замяна на дарението ми те ще трябва да поддържат компютърния образ на Монегън Айлънд вечно и да осигурят достъп до него на всеки, който се интересува.

Левин кимна:

— Да е постоянно на показ. Като велик шедьовър на изкуството.

— Но не само като експонат, Чарлс. Искам да го допълват, да развиват програмния език. Прекалено дълго го държах само за себе си. — Той приглади разсеяно перчема си. — Някакви други желаниа, Чарлс? Изпълнителят ми винаги довежда нещата докрай.

— Само едно — отвърна спокойно Левин.

— И то е?...

— Можеш сам да се досетиш.

Скоупс го погледа няколко секунди.

— А, разбира се — каза и отново се обърна към микрофона. — Спенсър, там ли си още?

— Да, сър.

— Моля те, унищожих договора за продължаване на *x-rust*.

— Договора ли, сър?

— Направи го. И поддържай връзката.

Скоупс се облегна на дивана, погледна Левин и вдигна вежди.

— Благодаря — каза Левин.

Скоупс кимна мълчаливо. След това се пресегна към телефона и натисна няколко копчета.

— Внимание, моля, до целия персонал на сградата — заговори в слушалката.

Левин чу гласът му да ехти от скрит високоговорител и си даде сметка, че се чува из целия небостъргач.

— Говори Брент Скоупс. В сградата се случи авария. Целият персонал трябва незабавно да се евакуира. Това е временна мярка и ви уверявам, че никой не е застрашен. Преди да напуснете, искам да ви уведомя, че в ръководството на „Джиндайн“ бе извършена промяна. Скоро ще научите подробности. Искам да ви уверя, че ми беше приятно да работя с всички

вас, и да пожелае успех на всеки от вас поотделно и цялата компания като цяло. Помнете, че целите на науката са и наши цели: увеличаване на познанието и благоденствие на цялото човечество. Не ги забравяйте. А сега, моля, оттеглете се през най-близкия изход.

Скоупс натисна вилката на телефона и се обърна към Левин:

— Готов ли си?

Левин кимна.

Скоупс освободи копчето:

— Спенсър, ще представиш всички записи от днешните събития пред управителния съвет на заседанието в понеделник сутринта. Да действат според правилника на „Джиндайн“. Сега, ако обичаш, започни с вкарването на VХ-газа. Да. Да, знам, Спенсър. Благодаря. Желая ти всичко хубаво.

Скоупс бавно остави слушалката. След това отново постави ръце на клавиатурата.

— Хайде — прошепна.

Чу се бръмчене и светлината в стаята намаля. Изведнъж огромната осмостенна зала се превърна в таванската стаичка от къщата на Монегън Айлънд. Левин се огледа удивен; след малко осъзна, че не една, а всичките осем стени на кабинета са видеоекрани.

— Сега знаеш защо съм избрал таванската стаичка — каза Скоупс и отново остави клавиатурата.

Левин остана като хипнотизиран. От прозорците се виждаше ясно балкончето около кулата. Слънцето тъкмо се показваше над хоризонта и морето, и небето се обагриха в един и същи цвят. Чайките се въртяха около лодките на пристанището и крещяха възбудено; моряци търкаляха варели със стръв.

На един стол в стаичката седеше мъж; той се изправи и се протегна. Беше нисък и слаб, с хилави крака и очила с дебели лещи. Сред рошавата му коса стърчеше голям кичур като черно перо.

— Е, Чарлс — каза той, — добре дошъл на Монегън Айлънд.

В другата страна на стаята Левин забеляза друг мъж, плешив и с раздърпан тъмен костюм. Той кимна.

— Благодаря — отвърна с познат глас.

— Дали да не се разходим из селото? — попита компютърният двойник на Скоупс.

— По-късно. Предпочитам просто да гледам лодките.

— Много добре. Искаш ли да поиграем, докато чакаме?

— Защо не? Имаме много време за убиване.

Отпуснат на мекия диван в осмостенната зала, Левин гледаше компютърния си образ с тъжна усмивка.

— Имат много време за убиване — прошепна Скоупс в полумрака до него. — Безкрайно много време. Толкова много за тях, а толкова малко за нас.

— Избирам думата „време“ — каза двойникът на Левин от екрана. Двойникът на Скоупс седна на разклатения си стол и зарецитира:

*Ще дойде време, ще дойде време
за среща с твоите предци;
ще дойде време да унищожаваш и твориш...*

Левин — истинският Левин — усети странен мирис във въздуха на Осмостена: остър, сладникав като миризмата на отдавна увехнали рози. Започна да му смъди на очите и той ги затвори, заслушан в гласа на двойника на Скоупс:

*И време за отговори на всички,
които вдигат ръце и те питат;
и време за теб и за мен...*

Последва тишина и последното, което Левин чу, докато отровният газ бавно го упойваше, бе собствения си глас от екрана:

— „Времето е буря, в която всички се лутаме...“

[1] Реплика на писателката Дороти Паркър, когато я попитали как е минал годишният бал по случай завършването на поредния випуск в Харвардския университет. — Бел.прев. ↑

[2] Кучи син (исп.). — Бел.прев. ↑

[3] Неблагодарна кучка (исп.). — Бел.прев. ↑

[4] Никога няма да се отърсиш от помията на гетото (исп.). — Бел.прев. ↑

[5] Игра на думи *con man* — измамник; *confidence man* — довереник (англ.). — Бел.прев. ↑

ПОСЛЕСЛОВ

Пустинята изглеждаше странно под тънката покривка от перести облаци. Вече не приличаше на море от светлина, а на тъмна синкава равнина, свършваща в далечните, назъбени планини. Въздухът бе хладен, с характерната миризма на есен.

От наблюдателницата си на върха на Маунт Драгън Карсън и Де Вака гледаха развалините на Секретния научноизследователски център. Масивният подземен бункер, в който някога се беше помещавала Камерата на смъртта, сега зееше като голям кратер със зъбати стени от бетон и деформирани желяза, ограден от почервенял от високата температура пясък. От външните лаборатории оставаше само един бетонен скелет. Тъмните строшени прозорци на жилищния комплекс приличаха на мъртвешки очи, взиращи се в пустинята. Всичко ценно бе откарано преди няколко седмици, сега само останките на сградите стърчаха като мълчаливи свидетели на всичко, което някога е било тук. Нямаше планове за възстановяване на комплекса. Според слуховете ръководството на ракетния полигон възнамеряваше да използва развалините като мишена. Единствените живи същества бяха гарваните, които се виеха около останките от кухнята.

Зад развалините на „Маунт Драгън“ се виждаха руините на друго старо поселение — Кин Клижини, Черната къща, почти заличено от времето и природните стихии. От другата страна на вулканичния конус радиопредавателните антени чакаха мълчаливо демонтажа си. Долу, до мястото на бившата външна ограда, като светли точки в сивотата на развалините стояха двата пикапа, с които бяха дошли Карсън и Де Вака.

Карсън съзерцаваше околността като хипнотизиран.

— Не е ли удивително? Хиляда години делят тези развалини — каза тихо той. — В края на краищата всичко завършва по един и същи начин. Само пустинята остава.

Той замълча.

— Странно, че оттогава никой не е виждал Най — отбеляза Де Вака.

Карсън поклати глава:

— Горкият. Сигурно е послужил за храна на койотите и лешоядите. Някой ден ще го открият. Също както ние открихме Мондрагон. Един скелет с торба камъни.

Той потърка лявата си ръка. Сега в нея имаше доста метални части и го болеше във влажно време, но не и тук, в пустинята.

— Може би покрай него ще възникне нова легенда за съкровище. След петстотин години някой ще тръгне да търси златото на Най — предположи Де Вака. Засмя се, после лицето ѝ изведнъж стана сериозно. — Не ми е жал за него. Беше мръсник и преди да се побърка от „Пурблъд“.

— На мен ми е жал за Сингър. Той беше добър човек. И за Харпър. За Вандеруогън. Не заслужаваха такава участ.

— Говориш за тях, сякаш са мъртви.

— По-добре да бяха.

Де Вака вдигна рамене:

— Кой знае? След всички лоши отзиви в пресата може би „Джиндайн“ ще насочи усилията си към намирането на лек срещу това, което им причини. Освен това, в един или друг смисъл, те все пак са виновни. Виновни са, задето са се оставили да бъдат заслепени от тази велика и ужасяваща илюзия, без да се замислят за последствията.

Карсън поклати глава:

— Ако е така, и аз съм не по-малко виновен от тях.

— Не съм. Мисля, че дълбоко в себе си ти винаги си се съмнявал.

— Задавам си този въпрос всеки ден след забраната на „Пурблъд“. Не съм сигурен. Аз също щях да се съглася да ми прелеят от изкуствената кръв, също като тях.

Де Вака го погледна изпитателно.

— Вярно е. Бях готов да последвам Скоупс до края на света. Той така умееше да грабва хората.

Де Вака продължи да го гледа любопитно.

— Не и мен — каза след известно време.

Карсън не отговори.

— Странна работа е този пожар, а? — отбеляза Де Вака.

Карсън кимна:

— Да, така е. И признанието на Скоупс. Ако може така да се нарече. Сигурен съм, че никога няма да разберем какво всъщност е станало. Тайната на Левин и Скоупс.

Де Вака вдигна вежди:

— Е, нали всичко свърши.

Карсън се подвоуми и плахо добави:

— Чудя се дали щяха да излязат с общо мнение за *x-flu*. Като се има предвид, че разрешихме проблема.

— Никога — сряза го Де Вака. — Сега никой повече няма да го пипне. Твърде опасен е. Освен това ние дори не знаем *всички* проблеми, които трябва да се решават. А проблемът за бъдещите поколения, за промяната на самия човешки вид, едва се е появил. Страхувам се, че тепърва ще ставаме свидетели на още по-ужасни неща, Гай. Знаеш, че това изобщо не е краят.

Облаците се бяха уплътнили и в пустинята притъмня. Двамата останаха неподвижно.

— По-добре да тръгваме — каза накрая Де Вака. — До Планините на спящия юта има доста път.

Карсън не помръдна, сякаш беше хипнотизиран от гледката на развалините.

— Хайде, имам роднини, които искат да се запознаят с теб. Да те нагостят с каша от месо и хлебчета на жар. Да те посрещнат с песни и танци. Пък и трябва да отдадем нужната почит на чичо ти Чарли, задето ни спаси задниците в пустинята.

Карсън кимна разсеяно.

Тя го прегърна през кръста и се усмихна:

— Нали няма да избягаш, а, мелез такъв?

Карсън с усилие отмести очи от разрушения комплекс. Обърна се към Де Вака и се усмихна:

— Не. Пък и така ми се е дояла каша...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.